

Giới thiệu Chỉ Vì Gặp Cậu

Nhắc đến truyện tình yêu ngọt ngào thì không thể bỏ qua tác phẩm Chỉ Vì Gặp Cậu của Tuyetbee. Bất kỳ ai cũng có một mối tình đầu thuần khiết.

Những ước hẹn lúc đó cũng giống như thanh xuân sẽ vội vã qua đi..

Nhưng thanh xuân của tôi vì có cậu mà trở nên vĩnh cửu khi mà trước đó cứ nghĩ yêu tôi, khó lắm hả.

Nếu ở chỗ Hứa Thiên đang là buổi sáng trong lành thì chỗ Tuệ Nhi đã là buổi trưa rồi. Truyện là hôm nay cô dậy rất sớm, có lẽ vì nôn nóng chuẩn bị cho ngày Tết. Cô đem nếp được cất trong tủ ra vo kỹ, sau đó đem ra phơi. Kim Tuệ Nhi ngồi trước cửa nhà nhìn trời, thầm cầu mong trời nắng đậm một chút để số nếp này có thể nhanh khô, nhưng ông trời lại phụ bạc lòng đam mê làm bánh này của cô, lâu lâu mới chiếu lên vài tia sáng dịu nhẹ. Cô ngồi đợi, đứng đợi, chạy tới chạy lui cả buổi sáng, mong cho kỳ tích xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chỉ Cần Có Mẹ

- Mẹ! Con muốn ăn kẹo hồ lô.

- Được rồi! Đây là hồ lô táo gai mà con thích nhất đây!

râm...

Kim Tuệ Nhi giật mình thức dậy sau giấc ngủ dài, đầu óc cô bây giờ vẫn ong ong câu nói ban nãy của mẹ. Đưa tay lau đi mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt, Tuệ Nhi khua tay từ đầu giường qua bàn học để tìm cái kính của mình. Nhanh nhẹn xỏ chân vào đôi dép lóp, cô bước ra cửa uốn éo hai cái như chào buổi sáng ba Kim.

Thời tiết hôm nay âm u quá, âm u như chính tâm trạng cô lúc này. Nhìn ra sân, cây cối rụng lá đến xơ xác, con đường mòn phía trước nhà cũng vắng tanh không một bóng người, Kim Tổng Bách mặc chiếc quần đùi mát mẻ, cầm chổi quét đi lá cây trước sân, miệng thoải mái huýt sáo như đây là thú vui của ông hằng ngày.

Kim Tuệ Nhi neho mắt nhìn mái tóc hoa râm của Kim Tổng Bách, lòng tự nhiên chùn xuống.

Bao nhiêu năm rồi, một người đàn ông gánh vác cả gia đình.

Cô nhắm mắt thở dài.

Kim Tuệ Nhi trong người tuyệt đối không dễ chịu. Tháng nóng nhất trong năm cũng đã đi qua, nhưng sao đêm nào đi ngủ mồ hôi cô cũng ướt đầm khuôn mặt, thấm ướt cả chiếc chăn.

Nhìn một lượt khung cảnh chung quanh, cô dừng mắt tại vòi nước trước sân. Tâm tình thêm lần nữa bốc hỏa, Tuệ Nhi đi nhanh ra sân, cầm cây đàn mân mê cung chiều, chau mày nhìn Kim Tổng Bách:

- Ba à, sao ba lại mang cây đàn con ra đây, chẳng phải thấm nước nó sẽ mau hỏng hay sao?

- À, sáng sớm dọn dẹp phòng con, ba thấy nó dính bụi, định mang ra lao sạch - Kim Tổng Bách dừng quét.

- Nó bẩn thì có thể dùng giẻ khô để lau mà, dây đàn gặp nước thế này, nhanh chóng sẽ bị đứt.

- Vậy thì ngày mai ba sẽ thay dây khác cho con, coi như tân trang lại nó. Không khéo đang sử dụng dây đứt lại bắn vào tay.

Tuệ Nhi ôm cây đàn đứng dậy, cô thở dài: “Không cần đâu, đứt con sẽ tự thay”.

Tuệ Nhi thật ra rất yêu thương tôn kính ba mình, nhưng vì bản tính vốn cục mịch, lại không có sự chăm sóc đồ đạc của bàn tay phụ nữ, cô khó lòng nào trở nên vừa ý đối phương.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cô giật mình nhớ lại hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, chắc chắn không thể đến trễ. Nghĩ rồi cô nhanh tay đến bồn

nước rửa mặt, vào phòng chọn tùy tiện bộ quần áo mà mặc vào, sau đó chạy ù ra cửa.

- Này con gái, đã ăn sáng chưa?

- Không cần đâu, con không đói. Con đi học đây, tạm biệt ba.

Tuệ Nhi vừa chạy vừa đưa tay vẫy ngược. Kim Tổng Bách dừng lại, tay trái chống ngang hông, vẫn là ý nghĩ quen thuộc: giá mà có mẹ nó bên cạnh.

Kim Tuệ Nhi vừa chạy đến cổng trường, nhìn đồng hồ, chỉ mới sáu giờ bốn mươi lăm, liền đưa tay vuốt ngực, bước chân từ tốn đi vào, tỏ ra dáng dấp một học sinh nghiêm túc. Tuệ Nhi nét mặt tự hào, vui vẻ bước vào lớp. Lớp học một bề yên ắng, mọi người đang nghiêm túc chờ đợi tiếng chuông reo. Đảo một lượt từ trên xuống, cô nheo mắt mắng thầm: “Thật biết chọn vị trí, để lại cho tôi chiếc bàn cuối lớp vô cùng thuận lợi thế này! Các người được lắm!”

Tuệ Nhi bước đến chỗ ngồi, đặt cây đàn xuống cạnh góc bàn. Đây là cây đàn mẹ cô đã mua tặng nhân ngày sinh nhật cô tròn năm tuổi, cũng năm ấy, mẹ cô mất.

Cây đàn này mà nói, đã theo chân cô trong nhiều năm qua. Cô vốn yêu thích ca hát đánh đàn từ nhỏ, nên việc này đối với cô như lẽ sống của mình. Mỗi lần nhớ mẹ, cô đem đàn ra đánh, mỗi lần uất ức chuyện ở lớp bị dèm pha, cô mang đàn ra đánh. Địa điểm lí tưởng là bãi đất trống cạnh bờ sông gần trường cấp hai ngày ấy! Tuệ Nhi không bao giờ rời khỏi cây đàn mỗi khi ra ngoài, vô tình tạo nên hình tượng đứa con gái ngông cuồng bướng bỉnh với cây đàn ghita cũ kỹ.

Học hành không thua kém một ai, cô nhanh chóng được mọi người biết đến từ lúc còn là học sinh trung học ở trường Nghi Ân. Bạn bè mười phần yêu thích thì đã chín phần kiêng nể. Có điều số người ghét cô không thể chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cuộc đời là vậy đó, bạn thua kém người khác, họ sẽ cười nhạo bạn ngu ngốc nghèo hèn, khi bạn hơn họ dù chút ít, họ sẽ đem nó làm lí do mỉa mai, cay độc.

Tuy nhiên, Tuệ Nhi cũng ko đem điều này mà để bụng. Cuộc sống của cô chỉ có gia đình và âm nhạc, còn lại ai làm gì nghĩ gì, cô vốn không hề bận tâm.

Quay lại với thực tại, cô đang ngồi ở lớp học đầu khối của Chấn Hoa. Việc đổ vào một ngôi trường tiềm năng, nổi tiếng như vậy đối với cô không mấy khó khăn, nhưng cơ hồ vẫn chưa thể thích nghi được. Bạn học kiêu ngạo đã chín phần, một phần còn lại là thơ ơ, một sách.

Ngẫm nghĩ một lúc, vẫn là không thể hòa nhập với mọi người.

Tiếng chuông vang lên, cả lớp bắt đầu trật tự hẳn. Lớp một có khác, im ắng nghiêm túc đến mức một con ruồi nhỏ bay ngang cũng nghe rõ được tiếng vỗ cánh.

Cô giáo xinh đẹp nhẹ nhàng bước vào, cả lớp đứng lên chào cô với bộ mặt tươi mới.

Gọi hôm nay là ngày nhập học nhưng thực ra chỉ là một cuộc gặp mặt chào tên, phân công một số nhiệm vụ ở lớp. Chấn Hoa không chỉ nổi tiếng về bề dày kinh nghiệm, lịch sử đồ đại học của học sinh mà còn được biết đến với những giáo viên trẻ đẹp cực kỳ tài giỏi. Cả lớp cuối cùng cũng được chứng kiến nhan sắc cô giáo chủ nhiệm lớp mình, cô Dương Khả.

Giới thiệu một lượt về mình, cô đọc qua danh sách học sinh và top năm của lớp. Năm học sinh tài năng đứng dậy trước ánh mắt trầm trồ ghen tị của mọi người, cũng khó tránh khỏi những ánh nhìn nghiêm túc, có vẻ họ đã viết lên trí óc mình tên tuổi năm học sinh kia, sau này còn biết mà tranh đấu.

Là một học sinh cứng cỏi, khá nghiêm túc, về ngoài đặc biệt ưa nhìn, hơn nữa thi tuyển còn đứng đầu bảng. Kim Tuệ Nhi được bầu làm lớp trưởng của lớp. Mọi người có vẻ hài lòng vì quyết định này.

Có lẽ ai cũng ngầm hiểu, đã qua rồi cái thời cấp một, cấp hai, mọi người tranh giành nhau những chức vụ này, hòng có được uy thế ở lớp, được giáo viên đặc biệt quan tâm. Nhưng nay đã là học sinh cấp ba, vào Chấn Hoa mục tiêu quan trọng nhất là thi đỗ vào đại học, ai ai cũng chối bỏ những việc bao đồng như thế này!

Riêng Kim Tuệ Nhi, từ trước đến nay luôn luôn làm lớp trưởng, cô không lấy điều này làm hãnh diện, bên cạnh cũng không hứng thú chút nào. Việc có thể thi làm, không thể thi từ chối, chẳng có gì khó khăn cả. Cho nên Tuệ Nhi vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì.

Nhiệm vụ lớp phó được giao cho Hồ La La, cô bạn ngồi phía trước Tuệ Nhi. La La mặt mày sáng sủa, quay ra đằng sau chào hỏi lớp trưởng của mình.

Thấy La La hòa đồng thái quá, Kim Tuệ Nhi lấy làm lạ nhưng cũng không có ý bài xích. Kim Tuệ Nhi trong lòng thầm nghĩ, cũng đáng yêu đấy, ít ra nhìn không có vẻ kiêu ngạo như bọn người kia. Vậy là được một người bạn, nhưng đi đến đâu, giúp đỡ nhau, bên cạnh nhau thế nào, vẫn không ai biết trước được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ai Cho Cậu Tùy Tiện Như Vậy?

Cả lớp cứ như vậy chọn tổ trưởng của từng tổ, công việc giữ trật tự kỷ luật sẽ giao cho Kha Thanh Hạo.

Còn một vị trí cuối cùng, đội trưởng văn nghệ, thể thao. Dương Khả chưa kịp chỉ định một ai thì cửa lớp mở tung. Bóng dáng cao lớn hiên ngang bước vào, cậu con trai đi ngang trước mặt Dương Khả, về mặt bày ra trên dưới năm phần tôn kính, rồi tùy tiện tiến đến chỗ ngồi.

Kim Tuệ Nhi đang cầm cuối viết danh sách cán bộ lớp, bị một âm thanh chói tay làm giật hết cả mình. Trong giây phút ngắn ngủi ý thức được có ai đó vừa ngồi xuống cạnh mình, chẳng những vậy còn đập cặp sách lên bàn làm bay mất sập giấy danh sách lớp, Tuệ Nhi quay qua khua tay hất chiếc cặp tên kia xuống đất, tiện thể quăng qua ánh mắt sát khí chết người.

Hứa Thiên cơ mặt đang bình thường bất chợt căng lên, nghiêng răng quay qua nhìn Kim Tuệ Nhi:

- Cậu vừa làm gì?
- Không thấy sao còn hỏi.
- Ai cho cậu tùy tiện như vậy?
- Vậy tại sao cậu tùy tiện ngồi vào đây mà không xin phép tôi?

E hèm... Tiếng Dương Khả vang lên xóa tan không khí căng thẳng trước mắt, thay vào đó là không khí căng thẳng hơn gấp bội phần: “Các anh chị vào đây để học hay cãi nhau? Nếu thích cãi có thể đi ra ngoài. Tôi cho phép.”

Cả lớp nhanh chóng thu về ánh nhìn không vừa lòng với hai con người dưới lớp, nhìn thẳng lên Dương Khả: “Không sao, cô cứ tiếp tục ạ!”.

Dưới này hai con người dùng tâm khí của mình mà tranh đấu, không ai nhìn ai. Hứa Thiên vừa cúi xuống nhặt chiếc cặp, chưa kịp đặt nó lên bàn đã nghe tiếng Dương Khả.

- Em vừa vào có phải Hứa Thiên, học sinh còn thiếu của danh sách?
- Vâng, có gì sao ạ? - Tay nhẹ đặt cặp lên bàn, mắt nhìn như không nhìn người đang nói.
- Được. Em sẽ làm trưởng văn nghệ, thể thao. Từ nay đại diện tôi sắp xếp những hoạt động cho lớp.
- Tại sao lại là em? - ánh mắt ngưng trệ.
- Tôi thấy em thích hợp. Không bàn cãi thêm, cứ vậy mà làm - Dương cứng rắn.

Hứa Thiên nghe qua ù ù lỗ tai. Trước giờ chưa bao giờ lo những chuyện vặt vãnh không ra gì như thế này, nay lại bị dày ải. Cô lấy đầu ra cái quyền buộc tôi làm điều cô thích. Hứa Thiên tuy âm ức nhưng nhanh chóng quên đi, quay lại chiến đấu với người bên cạnh.

Kim Tuệ Nhi ngồi đó thừa tính tế để cảm nhận được tên kia ghét những công việc này như thế nào, nhân tiện chưa nguôi giận mà bồi thêm vài câu nói:

- Đội trưởng văn nghệ, sau này chúng ta sẽ tham gia MÚA, phải nhờ cậu chỉ dẫn nhiều rồi - Kim đánh đá nhấn mạnh từ múa như tạt vào mặt Hứa Thiên một gáo nước lạnh.
- Không sao lớp trưởng à, tôi còn phải nghe lời cậu, nếu công việc của một lớp trưởng nhiều quá, có thể nói với tôi một tiếng, nhất định không nề hà mà giúp đỡ - Hạo Thiên nhanh mắt nhìn qua danh sách cán sự, biết Kim Tuệ Nhi sẽ làm lớp trưởng, công việc này vốn để người khác dày ải, không nương tình quăng cho Kim tiểu thư câu nói trên người. Hai người cứ như vậy, như nói như không lời tuyên chiến. Phải, thời gian còn dài, để xem ta hành hạ người như thế nào, cả hai thầm nghĩ.

Dương Khả thấy mọi thứ có vẻ ổn, đập nhẹ tay xuống bàn hỏi vấn đề cuối cùng: “Chỗ ngồi như thế này đã ổn rồi chứ?”

Kim Tuệ Nhi giật mình đứng phắt dậy: “Thưa cô...”

Lời chưa kịp nói ra đã bị Hứa Thiên chặn lại: “Thưa cô, ổn hết rồi ạ!”

- Được, các em cứ từ từ mà làm quen với nhau, ngày mai chính thức vào học, nên nhớ đi học đúng giờ, đồng phục lát nữa đến phòng giáo vụ để nhận. Nếu đã rõ các em có thể ra về.

- Vâng, chào cô ạ!

Kim Tuệ Nhi vẫn chưa hết bức tức, quay qua dùng tay càu xé người bên cạnh:

- Là cậu cố tình phải không? Tôi tuyệt đối không ngồi chung với người như cậu.

- Đúng, là tôi cố tình đó, thì sao? Chấn Hoa nội quy nghiêm minh, chắc cậu cũng biết, lời cô Dương đã nói ra, cậu dám cãi lời.

- Tôi trước giờ chưa gì là ko dám - Tuệ Nhi quát vào mặt Hứa Thiên, sau đó gom góp hết đồng giấy, cuối xuống cầm lấy cây đàn, nhanh chóng bước ra cửa.

Hứa thiếu gia ngoài mặt tỏ vẻ thỏa mãn nhưng trong lòng vô cùng bức dọc, chỉ muốn bóp cổ đứa con gái lưu manh, lòng dạ hẹp hòi ấy!

Không nghĩ nhiều nữa, cũng đến giờ nghỉ trưa, chắc hẳn bọn Quách Kinh và Hồ Gia Minh cũng vừa tan lớp, đi giải tỏa với bọn họ vậy!

Nghỉ rồi Hứa Thiên lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại cao cấp hàng giới hạn, dò tìm số điện thoại Quách Kinh, chưa kịp nhấn nút, trước mặt đã bị bao trùm bởi ba thân ảnh, là Châu Băng, Quách Kinh, Hồ Gia Minh. Thấy bạn gái đến tìm mình, đã vậy còn hiểu ý đất theo hai chí cốt, cơ mặt Hứa Thiên giãn đi nhiều, cùng bọn họ đến quầy rượu gia đình quen thuộc.

(Quầy rượu gia đình: quầy rượu cao cấp, thiết kế riêng cho gia đình.)

Bốn người bọn họ dường như đã rất quen thuộc với quầy rượu cao cấp này. Trước kia dù vui hay buồn, trời mưa hay trời nắng, hễ rảnh rỗi là họ lại cùng nhau lui tới quán này. Họ bước vào quán, chỉ một cái ngoắc tay cũng đã có trên dưới mười người đứng hàng dài chờ phục vụ.

- Tiểu Băng à, hôm nay tâm trạng bọn tôi ko tốt, cậu uống với chúng tôi chứ? - Hồ Gia Minh lên tiếng.

- Còn phải hỏi lại Hứa thiếu gia đây. - Châu Băng cười như không cười quay qua nhìn Hứa Thiên chọc ghẹo.

Hứa Thiên thờ ơ hất mặt: “Tùy em.”

Vậy là chưa đầy năm phút sau đó, tất cả những món ăn ngon và những loại rượu thượng hạng nhất nơi này được bày ra trước mắt bọn họ. Vẫn là Châu Băng hiểu chuyện, đưa tay rót rượu vào ly cho ba đại thiếu gia trước mặt mình, không quên nháy mắt chọc ghẹo: “Nói xem, hôm nay ai đã to gan chọc ghẹo hai đại thiếu gia các người”.

Nói đến Châu Băng, cô dường như là một tiểu thư, xuất thân trong một gia đình giàu có. Mọi quan hệ giữa gia đình của cô và Hứa Thiên chỉ có thể diễn tả bằng bốn từ “Môn đăng hộ đối”. Là đối tác của Phong Mẫn, hai bên luôn cùng giúp đỡ lẫn nhau, hợp tác qua lại. Ngoài việc là bạn bè trên thương trường, gia đình hai bên tình cảm khắng khít, song hành trên mọi mặt trận. Nhan sắc của Châu Băng nghiêm túc mà nói thì không thể mang ra bàn cãi, từ nhỏ đã được chăm chút rất nhiều, học hành thuộc dạng trung bình, không hơn ai, cũng ko phải kém cỏi. Cách hành xử với mọi người xung quanh không chê vào đâu được, hiểu biết lễ độ, đặc biệt là khi đi chung Hứa Thiên.

Vào lớp mười, cô được ưu ái vào thẳng một trường cấp ba đào tạo trên nền tảng quốc tế, là nơi mà không phải có tiền là vào được, buồn cười ở chỗ, điều kiện quan trọng sau tiền bạc là mối quan hệ. Như vậy tính ra, tài năng chỉ là cái còn con đứng sau hàng ngàn điều còn con khác. Xã hội thượng lưu bây giờ là như vậy.

Hứa Thiên, Châu Băng, Quách Kinh và cả Hồ Gia Minh gặp và chơi chung với nhau lúc mười hai tuổi, khi cả bốn cùng vào lớp sáu. Ba thiếu gia cùng một tiểu thư hợp về mọi thứ, có thể nói sinh ra để trở thành bộ tứ hoàn hảo như thế này.

Ngoại trừ Hứa Thiên, ba người kia đều mắc chung một khuyết điểm, sung sướng đã quen, không thể nào chịu nổi cực nhọc. Bước ra đường dính phải một hạt mưa, họ tất nhiên được nghỉ học học tuần liền. Phong cách và cuộc sống của những người nhà giàu nứt vách như vậy đôi khi có những thứ điên rồ mà người bình thường không thể nào hiểu được.

Lại nói đến chuyện hiện tại, ba người bọn họ cứ như vậy trò chuyện, chọc ghẹo nhau, kể nhau nghe hàng tá những thứ bức dọc ở trường, duy chỉ có một người đáng về trầm tư, ngồi uống lấy uống để, chính xác là không nghe được điều gì từ cuộc trò chuyện của ba người kia.

- Anh có chuyện gì à? - Châu Băng lên tiếng.

- ...

- Hứa Thiên - Châu kiên trì.

- Hà? - Hứa Thiên quay lại, biểu tình ngơ ngác.

- Anh có chuyện gì vậy? Sao không cùng bọn em nói chuyện?

- À, chỉ là thể trạng anh hôm nay không tốt.

Hai tiểu tử kia được một trận phá lên cười. Hứa Thiên xưa nay vốn thể lực tốt, chưa bao giờ bày ra vẻ mặt mệt mỏi, vậy mà hôm nay lại chính miệng nói câu thể trạng không tốt. Hứa Thiên, cậu trêu bọn tôi à!

Khác với suy nghĩ ba người còn lại, Hứa Thiên vẫn giữ nguyên cơ mặt khó chịu, suốt buổi không nói tiếp lời nào.

Hứa Thiên trong lúc đó chỉ nghĩ mãi một chuyện, cô gái ngang ngược ở lớp sáng nay, rốt cuộc mình đã từng gặp ở đâu, tại sao hôm nay gặp lại có cảm giác thân quen đến lạ?

Ăn uống trò chuyện mãi thì trời cũng về chiều, bốn người họ tạm biệt nhau về nhà, Hứa Thiên luôn có nhiệm vụ tất yếu là đưa Châu Băng của cậu trở về.

Trên đường về nhà, chỉ có Châu Băng bô bô nói chuyện, kể hết chuyện trên trời dưới đất, Hứa Thiên bên cạnh gật gù, tỏ vẻ đang nghiêm túc lắng nghe, nhưng thật ra tâm tình đang ở tận phương nào.

Đến trước cửa nhà, Hứa Thiên bước xuống mở cửa cho Châu Băng, trước khi về cả hai không quên tạm biệt nhau bằng nụ hôn má như thường lệ.

Hứa Thiên một mạch lái xe về nhà, đi thẳng lên phòng của mình, xem người còn lại như là không khí.

Hứa Phong biểu tình giận dữ, dù ba năm nay đã quen với cảnh tượng này nhưng vẫn không thể nào chấp nhận. Thằng tiểu tử kia dù gì cũng là con trai ông, tại sao lúc nào cũng thể hiện thái độ tuyệt đỉnh vô lễ.

Nghĩ rồi ông không chần chừ ra lệnh cho Đại Thành - quản gia của gia đình ông, gọi Hứa Thiên xuống phòng khách nói chuyện.

Hứa Thiên mười lăm phút sau mới uể oải bước xuống, ngồi phịch xuống ghế, thần nhiên cầm ly nước uống ực vài ba ngụm.

- Ba có chuyện gì quan trọng sao?

- Tại sao lúc nào mà cũng là thái độ này?

- Thật sự là ba không biết hay trí nhớ ba không tốt, có thể dễ dàng quên hết mọi chuyện như vậy? - Hứa bất bình.

- Hứa Thiên à, chuyện của mẹ con hoàn toàn không liên quan Hứa tổng. - Đại Thành không chịu được mà chen ngang.

- Chú không cần phải bênh vực ông ta, tự cháu có mắt.

- Được. Là mày có hiếu, luôn tìm cách trả thù cho mẹ mày. Vậy thì bây giờ mày muốn gì, nói ra để tao đáp ứng? - Hứa Phong giận dữ.

- Chỉ cần ông để tôi yên.

Nói rồi Hứa Thiên đứng dậy bước một mạch lên phòng, trước đó không quên gửi lại Hứa Phong ánh mắt sát khí như nhấn nhủ rằng, ông vốn không có quyền để đáp ứng điều gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cậu Vu Oan Tôi!

- Con trai à, không được vô lễ với ba con như vậy!

- Tại sao lại không? Ông ta đối xử với mẹ như vậy, mẹ còn nói giúp.

- Ba con chỉ là làm việc nên làm.

- Vậy bây giờ mẹ về đây với con đi, con tuyệt đối đem ông ta mà tôn kính. Mẹ...mẹ đi đâu nữa vậy? Mẹ....

Hứa Thiên gạt mình tỉnh dậy, đã là sáu giờ rưỡi. Giấc mơ vừa nãy là sao, rõ ràng Hứa Thiên hơn một năm nay không còn thấy mẹ mình nữa, tại sao hôm nay lại mơ thấy, có lẽ do tâm tình hôm qua không được tốt.

Thời tiết hôm nay khá mát mẻ, Hứa Thiên nhìn ra cảnh tượng phía ngoài qua cửa sổ, trong lòng có chút ưng ý.

Loay hoay một chút chợt nhớ ra hôm nay chính thức vào học, rõ ràng báo thức lúc sáu giờ, sao mãi đến giờ này mới tỉnh dậy, có lẽ vì gặp mẹ, lòng vui mừng không muốn thoát khỏi giấc mơ.

Hứa Thiên bước xuống giường, rất nhanh sau đó đã làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ, đồng phục tươm tất. Soi mình trong gương, Hứa Thiên cảm thấy bản thân hết mực tiêu soái, tự ngắm nhìn đã thấy không thể rời mắt.

Tâm trạng hôm nay hưng phấn đến lạ. Hứa Thiên bước xuống lầu, không luyến tiếc nhìn qua bữa sáng sẵn có trên bàn, đi nhanh ra xe, trực tiếp lái đến trường.

Ngày đầu tiên nhập học, thật nhiều bạn bè đến trễ, bước đi trong sân, Hứa Thiên ranh mãnh ngắm nhìn những nữ sinh chân dài đang chạy vội vào lớp.

Bước đến cửa lớp đã là bảy giờ năm, như thường lệ bảy giờ vào lớp, được ưu ái mười lăm phút đầu giờ để chuẩn bị bài vở, cho nên bảy giờ mười lăm

mới chính thức vào tiết học.

Chưa kịp vào cửa, Hứa Thiên cảm giác bóng dáng ai quen quen ở xa đang hấp tấp chạy về phía mình, cậu tò mò ngửa người ra sau, đầu nhìn về phía bên phải, là Kim Tuệ Nhi. Hứa Thiên nhếch môi cười, khoanh tay đứng trước cửa lớp nhìn điệu bộ Kim Tuệ Nhi, ngoại hình không tệ, khuôn mặt ưa nhìn, học hành chắc không đến nỗi, có điều tính tình thật không ưa vào đâu được.

Kim Tổng Bách hôm nay phải đến xưởng xi măng sớm, không thể chăm lo bữa sáng cho cả nhà, đã vậy còn giao luôn cho Tuệ Nhi hàng tá công việc.

Thức dậy từ rất sớm, Tuệ Nhi phải vào bếp làm đồ ăn cho bà nội, nấu thuốc cho bà uống, rửa bát đĩa, xong xuôi còn phải giặt sạch đồng đồ, sau đó đem phơi.

Đến lớp trễ, song Tuệ Nhi không quên mang theo cây đàn. Nhìn điệu bộ hấp tấp của cô gái nhỏ nhắn, Hứa Thiên không điều khiển được tâm trạng mà phá lên cười. Đi trễ thì vào lớp trễ, chỉ cần xin phép một cái, có cần chạy bán sống bán chết vậy không, thật là ngốc.

Kim Tuệ Nhi quả thật sức khỏe không tệ, trông nhỏ bé nhưng lại nhanh chân, chưa gì đã chạy đến cửa lớp. Không kịp phanh lại, cô ngã nhào vô cậu con trai cao to đứng trước cửa.

Kim Tuệ Nhi một tay ôm cặp, một tay nâng cặp kính, đoạn đứng thẳng người, chưa kịp nói lời xin lỗi đối phương thì đã bị gương mặt kiêu ngạo trước mặt làm cho phát hỏa. Hứa Thiên vốn trong lòng không có ý bài xích cho việc va chạm này nhưng cổ tỏ ra không vừa bụng, hất mặt: “Còn không mau xin lỗi”.

Kim Tuệ Nhi đứng hình trong giây lát, sau đó nghiêm túc mà nói: “Đứng giữa đường thì ráng chịu”, sau đó vênh mặt bước vào lớp.

Tên kia tức giận hung hăng bước theo sau. Chiếc bàn cuối lớp lại thêm một phen chấn động. Kề đá bàn ghế đối phương, kẻ mang sách vở người bên cạnh quăng đi, chưa đầy hai phút sau, giáo viên bước vào lớp.

Cả lớp đứng lên chào, giáo viên tiếng anh nhìn từng khuôn mặt học sinh, hứng thú chất vấn. Tự nhiên giáo viên nào bước vào lớp học này cũng nghĩ học sinh giỏi rất toàn diện. Đúng vậy, là số một của Chấn Hoa mà! Có điều họ quên rằng, đa phần học sinh của hai lớp học đầu khối ở đây đều giỏi thiên về các môn tự nhiên. Vì là trường điểm, lại chủ yếu đào tạo học sinh cho các trường đại học tự nhiên, học sinh vào đây chỉ việc thi ba môn toán, lý, hóa. Năm nào cũng như vậy, học sinh được xếp vào hai lớp chọn toàn đạt điểm xấp xỉ nhau, gần như tuyệt đối.

Cả lớp nghe cô giáo bô bô tiếng anh như gió, trong lòng có chút rụt rè, phần đông biểu tình phản đối bằng ánh nhìn lơ đãng. Cô giáo một lúc chợt nhớ ra mọi chuyện, bước đường cùng chỉ còn cách gọi lớp trưởng mà thôi.

- Who is the monitor?

- It's me - Kim Tuệ Nhi thân nhiên đứng dậy trả lời.

- What's your name?

- Kim Tue Nhi.

- So can you sing a song to give our class? I see everyone seems tired.

- Of course. I'll sing I'm Yours Song.

Well you've done done me and you bet I felt it

I tried to be chill but you're so hot that I melted

I fell right through the cracks

and now I'm trying to get back

Before the cool done run out

I'll be giving it my bestest

Nothing's going to stop me but divine intervention

I reckon its again my turn to win some or learn some

I won't hesitate no more, no more

It cannot wait, I'm yours.....

Kim Tuệ Nhi dừng lại trong tiếng vỗ tay thật to và lời trầm trồ khen ngợi của mọi người.

Giáo viên có vẻ rất hài lòng, chính xác là cô ấy sẽ chú ý Tuệ Nhi nhiều hơn nữa.

“Này, bài hát này rất khó hát đó, sao cậu có thể hát hay như vậy? Thiết là khiến người khác ganh tị mà!” - Hồ La La quay người ra sau chọc ghẹo.

Kim Tuệ Nhi đưa tay ra sau vành tai gãi nhẹ, cười trừ.

Tên bên cạnh ngẩn ngơ một lát, bây giờ mới kịp định hình cơ miệng: “Cậu hát hay như vậy, có phải tôi nên nói với cô Dương giao luôn chức vụ này cho cậu hay không?”

“Không cần, cậu còn chưa kịp trở tài ca hát nhảy múa của mình mà! Chờ đến khi cậu có thể đứng trước lớp mà trình bày tác phẩm của mình, lúc đó hẳn tính” - Kim Tuệ Nhi từ tốn trả lời. Người ngoài đi ngang ghé tai nghe, chắc chắn nghĩ đây là một cuộc trò chuyện bình thường, duy chỉ có người trong cuộc mới hiểu được, đối phương quảng lưỡi câu một cách khá vắn tắt, người còn lại muốn tức cũng không thể ra mặt, hiển nhiên trong lòng có nhiều đống lửa lớn đang được thổi bùng.

Lớp học có vẻ thoải mái hơn đôi chút, tiết học như vậy nhanh chóng trôi qua.

Giờ giải lao, Hứa Thiên lười biếng đi ra ngoài nên ngồi lại trong lớp, quay qua quay lại cũng chẳng biết nói chuyện với ai, Kim Tuệ Nhi nghiêm túc đọc sách, tuyệt đối không thể chọc ghẹo, Hứa Thiên đành gục mặt xuống bàn tỏ ra đang nằm ngủ. Hồ La La thấy vậy, chồm ra phía sau nói nhỏ vào tai Kim Tuệ Nhi:

- Hay là cậu xin cô chuyển lên bàn này ngồi chung tớ đi. Bạn kế bên có vẻ khó gần, tớ không thể tùy tiện nói chuyện.

- Tớ cũng rất khó gần, cậu chịu ngồi chung tớ sao? - Kim Tuệ Nhi trong lòng mở hội nhưng lại tỏ ra nghiêm túc.

- Ày za...có phải cậu nghiêm trọng hóa vấn đề không? Không nói chuyện với cậu, tớ chẳng biết phải trao đổi bài vở với ai nữa.

- Vậy đi, hết tiết sau tớ với cậu đi gặp cô chủ nhiệm - Kim Tuệ Nhi cuối cùng không giấu được bản tính dễ gần, vỗ nhẹ vai Hồ La La đắc ý - Mà này, chuyện này tuyệt đối bí mật, ai hỏi cậu cứ bảo tớ cô Dương chuyển chỗ nhé!

- Được.

Nói rồi Kim Tuệ Nhi cố tình buông quyển sách xuống bàn thật mạnh, thờ phào một cái rồi to: “mùng đất nước sắp được giải phóng”.

Cô chính xác không biết tên bên cạnh vẫn đang giả vờ nằm ngủ, kỳ thực cả cuộc nói chuyện của cô cậu ta đều nghe thấy.

Hứa Thiên sau đó ngước mặt lên, đưa tay dụi mắt, giả bộ làm thói quen khi vừa ngủ dậy, lác qua lác lại cái cổ, rồi tiện thể lấy sách vở môn kế tiếp để lên bàn.

Thầy giáo môn Toán vào lớp, vừa giới thiệu bộ môn được mười phút, Hứa Thiên đã giờ tay, biểu tình thống khổ: “Thưa thầy, em đau bụng quá, thầy cho em ra ngoài giải quyết đi ạ”. Cả lớp phá lên cười, thầy giáo nhiệt tình: “Được, xong xuôi hết hãy vào, đừng phá tan bầu không khí”.

Hứa Thiên bày ra bộ mặt đau đớn, ôm bụng nhanh chóng chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã đứng thẳng người, quay lại phía lớp học mắng thảm “toàn là bọn người cơ hội”. Nghĩ xong không chần chừ chạy ngay đến phòng chờ giáo viên gặp Dương Khả.

Không đợi Dương Khả hỏi vấn đề, Hứa Thiên thẳng thắn trình bày một lượt: “Cô Dương, nếu chút nữa Kim Tuệ Nhi có xin cô chuyển chỗ, cô tuyệt đối đừng chuyển đó ạ. em vốn học lực không tốt như các bạn trong lớp, ngồi kế bên Kim Tuệ Nhi lại rất thuận tiện trong việc trao đổi, vậy mà bạn ấy lại bảo với Hồ La La là không muốn giúp đỡ em, cho nên thông đồng đổi chỗ. Cô nhất định phải giúp em”

Dương Khả khó hiểu: “Bạn ấy không muốn ngồi chung em, vậy chẳng phải bạn ấy thấy không hợp hay sao? Yên tâm, cô sẽ giúp em tìm bạn khác thích hợp”

“Em chỉ muốn Kim Tuệ Nhi ngồi chỗ đó” - Hứa Thiên gắng từng chữ thật to. Cả văn phòng ai cũng nhìn Dương Khả bằng ánh mắt khó chịu, là cô giáo mà lại để học trò mình phải quát lên như vậy.

Dương Khả hết cách: “Được được, em có thể về lớp”

“Cảm ơn cô ạ!” - Hứa đeo miệng.

Sau khi “thương lượng” thành công, Hứa Thiên bình thân trở về lớp học, mang vẻ mặt vui vẻ thoải mái nhất có thể mà bước vào lớp.

- Chắc chắn do bụng dạ chật hẹp, lại chứa lời lẽ không tốt, để lâu ngày sinh ra đau bụng - Kim Tuệ Nhi châm biếm.

- Cậu nói đúng. Cậu nói gì cũng đều đúng. - Hứa Thần Kinh quay qua nhìn Tuệ Nhi cười xòa, tâm tình có vẻ không thể tốt hơn.

Kim Tuệ Nhi chắc chắn lấy làm lạ, tên này tại sao không gân cổ lên cãi lại mình. Mà thôi, có lẽ đau bụng không còn sức. Nghĩ rồi cũng hài lòng cho qua.

Tiết Toán qua đi, giờ giải lao chỉ vồn vện năm phút, Kim Tuệ Nhi nắm tay Hồ La La cùng nhau đến gặp cô Dương cho nhiệm vụ vĩ đại. Kết quả cả hai đều không thể ngờ tới, ừ rồi trở về lớp học. Chưa đến ba phút, Hứa Thiên đã thấy bạn cùng bàn trở về, trong lòng mở hội:

- Hai cậu đi đâu đấy? Sao trở lại nhanh vậy?
- Đi đâu có liên quan đến cậu sao?
- Không có, chỉ là tôi quan tâm bạn bè. Mà này, sao tâm trạng cậu thay đổi nhanh vậy, vừa nãy vui vẻ ra khỏi lớp, bây giờ lại khó chịu trở về?
- Tôi đi gặp ông nội cậu.

Lời nói vừa thốt ra, Kim Tuệ Nhi như sực nhớ ra vấn đề gì đó, liền không kiềm chế được mà quay qua nắm lấy tai Hứa Thiên xách lên:

- Nói, có phải chuyện này liên quan đến cậu?
- Cậu nói chuyện gì cơ? - Hứa Thiên đau đớn trả lời.
- Đừng có giả bộ ngây thơ, lúc nãy tiết toán cậu xin ra ngoài, thực ra là đến gặp cô Dương. Nếu không phải như vậy, cô Dương làm sao biết chúng tôi muốn gì mà không chịu tiếp chuyện.
- Này, cậu vu oan tôi rồi đấy! - Hứa cứng đầu.
- Tôi không ngu ngốc như cậu nghĩ - Kim Tuệ Nhi véo một cái rỗ đầu rồi buông ra, bực tức ngồi xuống. Suốt buổi chẳng thèm ngó qua trái một cái, mặc cho bên cạnh kiểm tra chọc phá.

Từng tiết học cứ như vậy mà trôi qua, buổi học cũng nhanh chóng kết thúc. Vẫn cái kiểu dọn dẹp bàn học như cũ, cậu làm chuyện cậu, tôi làm chuyện tôi, Kim Tuệ Nhi cuối xuống cầm cây đàn, lúc nào cũng là người về trước.

Hứa Thiên nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của Tuệ Nhi, càng nhìn càng cảm thấy thân quen, trong bụng thắc mắc, hai ngày qua, tại sao lại siêng năng chọc ghẹo cô ta như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phân Chia Giang Sơn

Kim Tuệ Nhi rất nhanh bước ra khỏi cổng trường, sau lưng có tiếng Hồ La La hét hải gọi:

- Sao cậu đi nhanh thế? Tớ chạy theo hụt cả hơi.
- Cậu theo tớ làm gì?
- Không, nói chuyện thôi. Nhà cậu ở đâu thế?
- Huyện Tân Trà, còn cậu?
- Tớ ở gần đây thôi, chúng ta cùng hướng, có thể đi cùng một đoạn, về chung nhé?

Kim Tuệ Nhi nhe răng tỏ vẻ đồng ý.

- Cuối cùng cậu cũng có thể cười tươi được rồi sao? Mà này, cậu chắc chắn không nhớ tớ?
- Nhớ cậu? Tớ và cậu đã từng gặp nhau à?
- Sao cậu mau quên quá vậy? Cậu không thắc mắc tại sao tớ luôn là người bắt chuyện với cậu à?
-

Năm chúng ta học lớp năm ở trường Niên Thiếu, trong lúc ra trước cổng trường mua kẹo hồ lô, tớ mang không đủ tiền, cậu đã cho tớ mượn, còn không quên vui vẻ bảo tớ không cần tìm cậu mà trả đâu, rồi cậu nhanh bước đi, tớ chỉ kịp hỏi tên của cậu. Cậu khi đó tính tình vẫn nghiêm túc như bây giờ, có điều tớ cảm nhận được cậu là một người rất ấm áp.... - Hồ La La chăm chú kể, chưa xong đã bị Tuệ Nhi cắt ngang.

- Này, cậu đừng nói chỉ vì chuyện đó mà cảm kích tớ đến giờ? - Kim Tuệ Nhi cảm thấy buồn cười.
- Có thể cho là vậy. Lúc ấy tớ chạy theo sau cậu mới biết lớp của cậu cách tớ hai phòng. Sau đó lên cấp hai, tớ đến trường xem kết quả xếp lớp, tiện thể

xem luôn cả danh sách điểm thi, phát hiện ra tên cậu đứng đầu bảng, nhiều năm sau đó vẫn không thể tin được mình từng được một học sinh ưu tú như vậy giúp đỡ. Tớ không ngờ rằng chúng ta có duyên đến mức cấp ba được vào Chấn Hoa, lại học cùng một lớp. Tớ đã nghĩ nhất định phải làm quen với cậu.

- Có phải cậu nói quá rồi không? Chúng ta là bạn học, cần gì làm quen hay không chứ! Xin lỗi vì đã không nhớ cậu. không ngờ cậu lại nói nhiều hơn tớ nghĩ.

Nói xong cả hai phá lên cười, tâm tình Kim Tuệ Nhi đặc biệt thoải mái, cảm giác như rào chắn phần nào được phá vỡ.

Đã nhiều năm như vậy từ ngày mẹ cô mất, chưa bao giờ cô cảm thấy thoải mái. Hôm nay gặp được người bạn vui vẻ dễ gần, những buồn phiền vừa qua với tên hung hăng bên cạnh cũng triệt để chấm dứt. Cô cảm thấy thật sự đã tìm được một người bạn để kể vài vế vặt với mình.

Đang nói chuyện vui vẻ, Hồ La La đột nhiên dừng bước, nét mặt có chút xanh xao khó coi. Người đàn ông trước mặt là ai, tại sao khiến La La phải vừa sợ sệt vừa tức giận như vậy. Kim Tuệ Nhi chưa kịp nói câu nào, người đàn ông đã bước đi loạng choạng về phía Hồ La La, túm tóc cô gái và lôi vào trong nhà.

Kim Tuệ Nhi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng bất bình chạy theo ngăn cản. Người đàn ông có vẻ đang say rượu, hành động điên cuồng, nặng nề bất phân. Hồ La La tuyệt đối không khóc, tay chân không vùng vẫy, thuận theo người đàn ông mà nhấc từng bước vào nhà. Kim Tuệ Nhi vừa bước đến cửa đã bị người phụ nữ trong nhà chặn lại, vẻ mặt bà mệt mỏi, đầu tóc rối bời, nói năng không rõ chữ, chỉ có thể thều thào: “chuyện gia đình ta con không cần xen vào, về nhà đi con gái”. Kim Tuệ Nhi nhìn qua Hồ La La, bắt gặp ánh mắt của bạn, cô hiểu ý bước ra ngoài, thuận miệng nói to: “Ngày mai gặp, có gì cứ nói với tớ. Tạm biệt”.

Khi Kim Tuệ Nhi vừa đi, đồ đạc trong nhà toan vỡ tan, người đàn ông giận dữ mang chén bát trong nhà ném đi hết. Người phụ nữ ôm Hồ La La, cả hai cam chịu không nói lời nào.

Người đàn ông hung dữ ấy là cha dượng Hồ La La. Ngày trước cưới mẹ cô chỉ vì thấy bà có vẻ khá giả. Cũng phải, trước khi đám cưới với ông ấy, Tinh Nhuệ đã là bà mẹ một con. Cha Hồ La La mất sớm, bà một mình nuôi con, khó tránh khỏi khó khăn, mong muốn tìm một người đàn ông trụ cột cùng bà san sẻ nhọc nhằn. Sau khi cưới Tinh Nhuệ, ông Vương Nguyên cứ như vậy nhận hết toàn bộ cổ phần của vợ, trực tiếp làm cổ đông của một công ty lớn.

Vài năm sau đó, ông thông đồng người ngoài hãm hại công ty, cuối cùng lại bị chính người ông thông đồng chơi xỏ, mắc bẫy, ông phải thế chấp bằng căn nhà và số cổ phần đang có. Trắng tay, ông đổ lỗi cho vợ, cho đứa con vợ vô tội vạ. Không làm lụng mưu sinh, ông sáng uống rượu chiều rong chơi, về nhà là đem vợ con ra đánh đập mắng nhiếc.

Hồ La La những tháng năm chưa thấu hiểu sự đời đã phải sống trong cảnh khổ cực, một ngày sung sướng cũng không có. Tuy nhiên, cô vẫn luôn yêu đời, dùng thái độ hòa nhã mà đối đãi với những người xung quanh.

Ngày hôm sau Kim Tuệ Nhi đến lớp thật sớm, mục đích đo đạc kích thước bàn ghế mà phân chia tài sản, nhưng bản thân không thể ngờ rằng khi vừa bước vào lớp đã thấy tên quái thủ kia hiện ngang ngồi ở cuối lớp, hai chân chắp chéo để gọn gàng trên bàn, vừa đeo headphone vừa chăm chú đọc sách.

Tuệ Nhi tự hỏi đây là thể loại gì, đọc sách không cần động não hay sao mà lại đeo thêm headphone, có lẽ bình thường cũng vận động nhiều như thế này, đầu óc dần thối của hần chui không nổi mà trở nên thần kinh.

Trong đầu Kim Tuệ Nhi lúc này bùng ra ngàn câu nói mỉa mai ác nghiệt, chỉ trách ông trời sinh cô ra và ban cho tâm địa độc ác.

Hứa Thiên dưới lớp chặc chắn đã ý thức được sự xuất hiện này, nhưng ánh mắt một mực không thay đổi, hai ngón tay vẫn linh hoạt lật từng trang sách.

Càng nhìn Kim Tuệ Nhi càng thấy tò mò, hẳn là đang đọc sách gì, tại sao hăng say đến vậy. Nghĩ rồi cô một mạch đi xuống cuối lớp, đập mạnh balo lên bàn, mặt dày quay sang:

- Trời hôm nay u ám quá, có lẽ chuẩn bị mưa, tôi quên mang theo ô rồi!

- Có liên quan tôi sao? - Ánh mắt không thay đổi.

- Sao lại không? Chính vì hung thần hôm nay đến lớp sớm, ông trời giận dữ truyền lệnh sẽ có mưa to...a...a....a....

Kim Tuệ Nhi chưa kịp nói xong đã bị Hứa Thiên quay sang véo má. Đôi má phúng phính làm cho đối phương ko thể dừng tay.

Kim Tuệ Nhi đau quá hóa giận, đem chiếc balo đập mạnh lên đầu Hứa Thiên: “Cậu gan to lắm rồi!”

- Thì sao nào? - Hứa Thiên vênh mặt.

- Tôi sẽ cho cậu biết tay.

- Nói đi, cậu có thể làm gì được tôi?

- Không cãi với cậu nữa, chúng ta phân chia ranh giới rạch ròi, từ nay ai lấn chiếm diện tích bàn ghế, lập tức bị phạt theo ý đối phương - Kim Tuệ Nhi miệng thao thao bất tuyệt, một tay cầm thước, một tay cầm phấn kẻ hai vạch dài trên ghế và bàn học.

- Này! Cậu rút cuộc có nào không vậy? Rõ ràng hai phần bàn cậu chia ra không bằng nhau.

- Thì sao? Tôi thích - Kim Tuệ Ngược.

Hứa Thiên tất nhiên không chịu thua, giật mạnh viên phấn trong tay Kim Tuệ Nhi, tùy tiện vẽ một đường lên bàn. Lần này Tuệ Nhi là người chịu thiệt.

Hai người giằng co một lát, không ai chịu thua ai, cuối cùng đành thương lượng với nhau, đo đạc kích thước dài rộng của bàn rồi mang chia hai một cách khoa học. Kim Tuệ Nhi dù trong bụng không phần nào vừa ý cũng phải đường cùng chấp thuận.

Hai mươi phút sau, Hồ La La bước vào lớp. Cảnh tượng bày biện trước mặt thật khiến cô kinh ngạc. Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi vốn là kẻ thù của nhau, quen thói đi học muộn, tại sao hôm nay lại cùng nhau đến sớm, hòa bình ngồi yên trên cùng một chiếc bàn. Đã vậy, Kim Tuệ Nhi còn nắm tay Hứa Thiên chăm chú vẽ với thứ gì đó.

Hồ La La đi lại gần hai người, khom người xuống nhìn bộ mặt cùng cánh tay trái Hứa Thiên. Cái quái gì thế này? Hai con người kia đang tập trung chuyên môn, cuối cùng cũng vì phát hiện sự có mặt của Hồ La La mà giật nảy mình.

Hồ La La nhìn gương mặt đầy nét rồng bay phượng múa của Hứa Thiên, nhin không được mà ngửa miệng cười ha hả.

Kim Tuệ Nhi giả bộ nghiêm túc, trên mặt giấu ý cười: “Có gì đáng cười sao?”

- Hai cậu đang làm gì thế hả? - Hồ La La lấy tay che miệng, thắc mắc.

- À, là cậu ta nhờ tớ vẽ vài nét xem gương mặt có đẹp đề lên chút nào không - Kim Tuệ Nhi tình nghịch.

- Hứa Thiên à, vậy cậu nên để Kim Tuệ Nhi vẽ lên mặt mỗi ngày đi, trông soái hơn rất nhiều - Hồ La La vỗ vai Hứa Thiên, điệu bộ rất nghiêm chỉnh.

Hứa Thiên đứng phắt dậy, đá ghế Kim Tuệ Nhi rồi đi một mạch ra cửa. Kim Tuệ Nhi ý thức được điều gì, la to: “Này! Cậu vừa xâm phạm lãnh thổ tôi nữa đấy! Chuẩn bị đưa mặt cho tôi!”

Nói xong Kim Tuệ Nhi hai tay đập bàn, cười nói ha hả - “Một tên quái thú đàn” - Kim Tuệ Nhi thoải mái nói năng như chỉ có mình mình.

Hồ La La bị hành động ấy của Kim Tuệ Nhi làm cho bất ngờ, đứng ngẩn ra hồi lâu, chịu không được mà lên tiếng: “Cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật”. Sau đó cả hai nhìn nhau như hiểu ý đối phương, vui vẻ tuông ra trận cười sảng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mẹ Oi! Con Thèm Sữa

Giờ học lịch sử, cô giáo giảng bài như đang đọc một quyển tiểu thuyết dài tập, gió thu nhẹ thổi qua cửa sổ, khung cảnh lớp học sao nhẹ nhàng yên ắng như thế!

Kim Tuệ Nhi mệt mỏi tự nghĩ, nếu không lấy cơ hội này mà ngủ, chẳng phải sẽ thiệt thòi lắm sao. Chưa dứt khỏi dòng suy nghĩ, Tuệ Nhi đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vì dáng người nhỏ nhắn, trước mặt lại là bạn bè cao lớn, Kim Tuệ Nhi may mắn ngủ được một giấc gần ba mươi phút mà không bị phát hiện.

Tỉnh dậy có chút đau đầu, có lẽ giấc ngủ gấp gáp, nằm xuống bàn lại không thoải mái. Ông trời đầy lòng tốt, Kim Tuệ Nhi thức dậy vừa lúc hết tiết.

Cô đứng dậy đồng dạng hô to “cả lớp nghiêm” để làm thủ tục hết tiết, khi cô giáo vừa ra khỏi lớp, không khí bắt đầu nhộn nhạo. Lạ lùng, càng lúc mọi người cười càng to, ba mươi chín cặp mắt còn lại đều dồn vào một người, không ai khác, là lớp trưởng.

Kim Tuệ Nhi ban đầu còn bức bối vì thái độ vô duyên đó, lúc sau cảm nhận được có gì đó không đúng, hai má lập tức đỏ ửng.

Hồ La La nhìn Kim Tuệ Nhi nén cười, tay cầm gương đưa trước mặt lớp trưởng: “Cậu có thể tự chiêm ngưỡng nhan sắc”.

Kim Tuệ Nhi nghiêng răng ken két, quay qua bên trái: “Cậu có phải quá đáng lắm rồi không? Tôi đã làm gì chọc ghẹo cậu?”

“Không gì cả. Tôi thích” - Hứa Thiên nhìn Kim Tuệ Nhi, nhếch miệng.

Kim Tuệ Nhi then quá hóa giận, nhưng cơ bản cũng chẳng biết làm gì hơn, tay trái đập bàn, bước từng bước chậm rãi ra khỏi lớp.

Cả lớp im ắng trở lại, cơ hồ đã tự ý thức được lớp trưởng của họ thái độ như vậy, chắc chắn là rất tức giận.

Hứa Thiên nhìn Kim Tuệ Nhi bước đi không chút gấp gáp, cũng lầy lăm lăm, rõ ràng là tức làm mà, tại sao sau đó thái độ lại an nhiên.

Kim Tuệ Nhi bước được vài bước, sau đó cuối đầu mà chạy, nước mắt nhoe trên khuôn mặt, tạo thành làn sương nhỏ phủ lên hai tròng kính, bỗng dưng không xác định phương hướng mà vô tình đụng phải một nam sinh cao lớn.

Cô giật mình khi nghe tiếng vỡ chới tai. Như phản xạ tự nhiên, cô cuối xuống nhặt chiếc máy ảnh dưới đất, trong lòng cảm giác tội lỗi.

Nam sinh trước mặt cũng cúi xuống nhặt nhanh mấy miếng kính vỡ, đau thấu tâm can, chiếc máy ảnh này là bảo bối của cậu, đã gìn giữ cưng chiều suốt mấy năm liền.

Cả hai cùng ngước mặt, Kim Tuệ Nhi chưa nghĩ ra sẽ phải nói xin lỗi như thế nào thì Hoàng Siêu đã biểu tình bối rối:

- Cậu...cậu không phải vì máy ảnh của tớ vỡ mà khóc chứ? Không sao đâu, tớ không bắt cậu bồi thường - Có con trai nào nhìn con gái khóc mà không trở nên bối rối đâu chứ!

-....

- Mẹ ơi, con thêm sữa... - Hoàng Siêu nheo mắt đọc từng chữ đen xẩu xí trên mặt Kim Tuệ Nhi.

- Tớ...tớ xin lỗi. Hay là cậu tự đi thay nó nhé, sau đó nói với tớ bao nhiêu tiền, tớ sẽ trả lại cậu, tớ là Kim Tuệ Nhi, học khóa 10 lớp tự nhiên 1, cứ đến đây tìm tớ - Kim Tuệ Nhi nói liên một mạch, sau đó né qua một bên, nhìn hướng nhà vệ sinh mà đi.

-.....

Nam sinh bị bỏ lại, về mặt đàn ra khó hiểu, về lên mặt như vậy thú vị lắm sao?

Hoàng Siêu vốn là học sinh cá biệt, hoàn toàn không nhẹ nhàng từ tốn như lần đầu gặp mặt Kim Tuệ Nhi.

Cậu là học sinh lớp 5, có thể nói là lớp “tạng đặc biệt” của khối 10 lần này! Ba mẹ cậu hiện đang sống ở nước ngoài, người quen cậu ở đây chỉ có bác ruột, cậu không ở cùng mà chọn ở ký túc xá của trường.

Học lực của cậu không thể đem ra so sánh với bất kỳ ai, vì như vậy không khéo sẽ xúc phạm tự tôn người đó.

Hồi cấp hai nổi tiếng lưu manh, đi học không kiểm chuyện với ai, nhưng hề ai bất bình điều gì ở cậu mà ra mặt kiểm chuyện, cậu ngay sau đó cho chúng vào bệnh viện nghi dưỡng.

Tính tình hết sức ngang tàng, đã không thích thì sẽ không bao giờ làm, đã làm thì sẽ luôn nhiệt tình, nhất là có làm có nhận.

Vì ba mẹ làm kinh doanh, luôn bắt ép Hoàng Siêu vào khuôn khổ, buộc cậu phải học tốt các môn tự nhiên, sau này còn thay ba cậu mà gánh vác cơ nghiệp.

Ngược lại, Hoàng Siêu lại chỉ thích chụp ảnh. Chiếc máy ảnh vừa bị vỡ kia là bảo bối đầu tiên mà Hoàng Siêu dùng chính số tiền mình dành dụm mua được.

Cuộc sống cậu vốn không thiếu thốn thứ gì, nhưng cơ bản đều từ chối những thứ xa xỉ ba mẹ cậu ban tặng.

Gặp được Kim Tuệ Nhi trong tình cảnh éo le thế này, muốn bắt đền cũng không tài nào nói được, có phải nợ nần giữa hai người sẽ phải kéo dài?

Lớp học sắp vào tiết kế tiếp. Hứa Thiên nóng lòng đợi bạn trở về. Về phần Hồ La La, cô cảm thấy lúc này mình không nên cười Kim Tuệ Nhi như vậy, dù mình không làm gì nên tội, vẫn là nên đi xin lỗi rồi an ủi Kim Tuệ Nhi. Không nghĩ nhiều, Hồ La La bước ra khỏi lớp đi tìm Kim Tuệ Nhi.

Kim Tuệ Nhi ở trong nhà vệ sinh hồi lâu vẫn chưa rửa mặt, cô ngước lên nhìn chính mình trong gương, đọc đi đọc lại 5 chữ “Mẹ ơi. Con thêm sữa“. Cô mình tượng lại giấc mơ quen thuộc mà cứ cách ngày là lại mơ thấy, “Mẹ...con muốn kẹo hồ lô“. Mẹ cô đã mất lâu như vậy, tại sao nỗi đau này trong cô chưa lúc nào có thể nguôi ngoai.

Nước mắt Kim Tuệ Nhi rơi nhẹ từng giọt, nhưng trong lòng có biết bao nhiêu lần sóng cuộn xoáy mạnh mẽ nặng nề. “Tuệ Nhi nhớ mẹ“.

Bốn chữ vừa thốt ra, ung dung đi vào tai nữ sinh đứng trước cửa. Hồ La La cơ bản hiểu ra điều gì đó, đến bên cạnh nhìn vào gương “Tớ xin lỗi, tớ không biết...”

Lời lẽ nói ra mang chút gì đó uất nghẹn, Hồ La La dừng lại hồi lâu, sau đó quay sang đặt tay lên vai Tuệ Nhi: “Có gì có thể chia sẻ với tớ, tuyệt đối đáng tin cậy”

“Tớ chưa bao giờ nghi ngờ cậu” - Kim Tuệ Nhi bình tĩnh - “Tớ đã từng bị nhiều bạn bè xa lánh vì không có mẹ, ba tớ bị đuổi việc chỉ vì bị nghi ngờ phản bội cấp trên. Tớ từng rất quen thuộc cảm giác ấy, cảm giác tất cả mọi người trong lớp nhìn tớ và cười nhạo, tớ....” - Tuệ Nhi tiếp tục - “Tớ đã luôn dùng bức tường dày để chắn mình lại với thế giới xung quanh, tớ cố gắng học cũng chỉ để sau này không bị xem thường. Nhưng tớ sai rồi, chỉ cần thỏa mãn niềm vui của họ, họ sẽ không bao giờ từ chối tôn trọng người khác. Ư...tớ không có mẹ.”

Hồ La La chịu không được mà ôm Kim Tuệ Nhi: “Không sao, là bọn họ sai, là tại tên hung thần Hứa Thiên, tớ sẽ bắt bọn họ xin lỗi cậu. Tớ cũng không có ba. Chúng ta đều là những đứa con không may mắn, nhưng chỉ cần sống tốt hiện tại. Cậu còn có ba, tớ còn có mẹ, chúng ta hãy vì họ mà cố gắng, cùng nương tựa lẫn nhau. Kim Tuệ Nhi, có được không?”

Kim Tuệ Nhi nghe Hồ La La không có ba, bất ngờ mà dừng khóc.

“Chuyện của tớ sẽ kể cậu nghe sau” - Hồ La La tiếp tục.

- Cảm ơn cậu, tớ không buồn - Kim Tuệ Nhi cười cười tỏ ra cứng rắn.
- Tớ biết, cậu là sắt đá, không bao giờ biết buồn.
- Hay là hôm nay đến nhà tớ chơi nhé!
- Ày za...cho tớ biết đi, rốt cuộc từ khi nào cậu bắt đầu tốt tính như vậy a?
- Vậy thôi, cậu ở nhà luôn đi - Kim giận dỗi.
- Được, được. Vậy trưa nay tan học đi luôn nhé!
- Ừ. Nhưng...nhà tớ không được khang trang, cậu không được chê đâu đấy!
- Vậy cậu hãy nhìn nhà tớ xem!

Mưa rào qua đi. Nắng ấm thật sự đã trở về.

Muốn biết Kim Tuệ Nhi thật sự không nghiêm túc cỡ nào, cứ từ từ nhìn biểu hiện sau này của cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vào Lớp Chịu Phạt

Hai nữ sinh trở lại lớp thì đã mất hết nửa tiết học, đứng chần chừ trước cửa, Kim Tuệ Nhi và Hồ La La vẽ ra hàng ngàn con đường cho hươu chạy. Hoặc cúp luôn nửa tiết còn lại, hoặc vẫn vào lớp và hứng chịu hình phạt.

Nếu cả hai cúp học, chẳng phải lớp học vừa vắng lớp trưởng, vừa không có lớp phó hay sao? Sau đó hậu quả gì xảy ra chắc ai cũng thừa biết. Nhưng nếu vào học thì phải lấy lý do gì, đứng trơ ra đó hay phải bảo “À là chúng em bị ốm nên phải đến phòng y tế xin thuốc”. Ày za nếu cô giáo yêu cầu nộp phiếu khám ở phòng y tế thì tội nặng gấp đôi.

Hai tiểu thư chúng ta vốn thông minh xuất chúng, đường đường là cán sự gương mẫu dẫn đầu một lớp học, làm sao có thể dễ dàng chịu hình phạt như vậy, còn ra thể thống gì nữa.

Không được, phải có cách.

Kim Tuệ Nhi và Hồ La La thảo luận vô cùng sôi nổi, cuối cùng cũng tìm được phương án tốt nhất, cả hai nhất mực tán thành, vào lớp chịu phạt. Nói hai người họ thông minh và linh hoạt trong mọi tình huống thì thật khó lòng mà tin được.

Vẫn là phong cách lãnh đạo chuẩn mực, cả hai bước vào lớp hiên ngang, y như có tội đấy, thì nhận, việc gì phải sợ ai.

Cô giáo đang giảng bài giữa chừng, thấy hai thân ảnh lù lù xuất hiện liền cắt hứng. Cô Trương cuối nhẹ đầu, nheo mắt lại, tay phải cầm phấn đưa lên kéo cặp kính tựa xuống sống mũi, có phần tức giận hỏi: “Các chị là lớp nào? Có thấy tôi đang giảng bài hay không?”

- Em là Kim Tuệ Nhi, bạn ấy là Hồ La La. Xin lỗi cô chúng em vào lớp trễ, cô cứ trách phạt ạ!
- Tại sao bây giờ mới vào? Nghỉ luôn tiết tôi có phải thích hơn không? - Cô Trương đẩy kính trở lại vị trí cũ, đi ngược lại bàn giáo viên ngồi xuống.

“Cô Trương, lúc nãy là do em chọc ghẹo bạn, khiến mặt lớp trưởng Kim Tuệ Nhi bị bẩn, lớp phó Hồ La La đã ra ngoài giúp bạn ấy rửa mặt. Có gì cô cứ trách em, không liên quan hai bạn ấy!” - Hứa Thiên thông minh chen thêm chức vụ của Kim Tuệ Nhi và Hồ La La, cậu thừa biết thế nào cũng có tác dụng.

- Ai là lớp trưởng? - cô Trương lên tiếng.

- Thừa cô, là em! - Kim Tuệ Nhi nhỏ nhẹ.

- Người còn lại là lớp phó?

- Đúng vậy thừa cô, có gì sao ạ? - Hồ La La khó hiểu.

- Được, đã là lớp trưởng và lớp phó, đương nhiên phải có trách nhiệm với những việc mình gây ra. Các chị đã dám bỏ nửa tiết học ban nãy, chứng tỏ kiến thức rộng rãi, tôi sẽ hỏi một câu hỏi thuộc phần bài vừa giảng lúc nãy, nếu các chị trả lời đúng, tôi sẽ tha, còn không, tội nặng gấp đôi - Cô Trương ban cho hai người con đường sống cuối cùng.

-.....

- Được chứ?

- Vâng, cô cứ hỏi - Kim Tuệ Nhi điềm tĩnh.

- Được, Vì sao nói cacbon là nguyên tố hoá học đặc biệt quan trọng trong việc tạo nên sự đa dạng của các đại phân tử hữu cơ?

Kim Tuệ Nhi đứng hình trong ba giây, câu hỏi như thế này cô cũng có thể mang ra hỏi em sao. Nếu không trả lời được, em chấp nhận chịu gấp mười lần hình phạt.

“Vi cacbon có cấu hình điện tử vòng ngoài với bốn điện tử, cùng lúc tạo nên bốn liên kết cộng hóa trị với nguyên tử khác” - Kim Tuệ Nhi từ tốn trả lời.

Vừa dứt câu, ở dưới toàn thể bạn học vỗ tay đồng loạt, một phần tỏ ra kiêu ngạo lớp trưởng của mình, một phần thờ ơ, đã là lớp trưởng, trả lời được câu hỏi đấy vốn là chuyện bình thường.

Cô Trương không muốn làm mất nhiều thời gian, ra hiệu cho hai học trò mình về chỗ, miệng giấu ý cười: “Lần sau nhớ phải vào lớp đúng giờ”.

Thật không thể không thừa nhận đây là ngôi trường có nội quy nghiêm khắc bậc nhất, chỉ vắng có nửa tiết học, một việc vô cùng nhỏ con, vậy mà cũng có thể mang ra giải quyết nhiều thời gian như vậy. Không biết Cô Trương là đang huấn luyện học sinh mình theo lối học hành cư xử nghiêm túc của Chấn Hoa hay đang cố gắng ra oai với học trò.

Bước về chỗ ngồi, Kim Tuệ Nhi quảng cho Hứa Thiên ánh mắt đờ đờ sát khí.

- Này, cậu nhìn cái gì? Chẳng phải tôi là đang giúp cậu đó sao?

- Giúp ông nội cậu - Kim Tuệ Nhi kiềm nén giận dữ.

- Cậu còn nói, tôi đã thừa nhận lỗi lầm của mình, lại còn cố tình giới thiệu với cô Trương cậu là lớp trưởng, tôi đoán chắc nếu cô Trương không tha cho cậu, thì cũng sẽ bắt cậu trả lời câu hỏi, cậu học giỏi lắm còn gì - Hứa Thiên không an phận mà tiếp tục châm dầu.

- Cậu chẳng phải không chịu thừa nhận năng lực của tôi hay sao?

- Tôi... - Hứa Thiên trong phút chốc không biết phải trả lời như thế nào.

- Cậu mà còn chọc ghẹo tôi nữa, đừng trách tôi khiến gia đình cậu tuyệt tử tuyệt tôn - Kim Tuệ Nhi hung dữ răn đe.

- A...cậu thật ra là đáng sợ đến mức này! Muốn tôi không liên quan tới cậu, cậu về nhà tập ăn chay ngồi thiền dần dần là vừa.

Kim Tuệ Nhi tức đến phát điên, liên tục rửa thầm trong bụng. Từ ngày quen biết Hứa Thiên, Kim Tuệ Nhi đã học được cách chửi bậy, mỗi lần tên quái thú đó dòn mình tới bước đường cùng không chịu buông tha, cô đều đem mười tám đời tổ tông của hắn ra mà chửi. Tất nhiên chỉ là chửi thầm trong bụng, cô chưa hề có ý định đánh mất hình tượng đẹp đẽ, nghiêm túc của mình trong mắt mọi người.

Buổi học vừa kết thúc, Kim Tuệ Nhi và Hồ La La nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi khoác vai ra về, chỉ nhìn vào hành động, đảm bảo không ai nghĩ họ là con gái. Kim Tuệ Nhi và Hồ La La vừa đi vừa chọc ghẹo lẫn nhau, nói cười vui vẻ.

Hứa Thiên nhìn từ đằng sau, lặng lẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Đòi Nợ

Mới vài ngày không gặp Hứa Thiên, Châu Băng đã cho rằng ba năm thiếu bóng ý trung nhân. Như mọi lần, cô là người chủ động liên lạc.

- Alo - Giọng Hứa Thiên ngái ngủ.
- Anh đang làm gì vậy? Có nhớ em không? - Châu Băng nũng nịu.
- Anh vừa đi học về, mới chợp mắt được vài phút.
- Vậy em gọi không đúng lúc rồi! Nhưng nhớ anh quá! Lát nữa có thể gặp em không?
- Được, em chuẩn bị đi, anh tới đón.

Hứa Thiên cúp máy, bước xuống giường quơ bữa chiếc áo mang ra thay. Trước giờ là vậy, Châu Băng muốn điều gì Hứa Thiên đều nhanh chóng đáp ứng.

Cũng như lần này, cô ấy muốn gặp, Hứa Thiên lập tức đồng ý đến đón, không chút chần chừ. Từ lâu cậu đã xem việc này như một thói quen, không nhiệt tình thực hiện, cũng không bao giờ từ chối.

Hứa Thiên đối với Châu Băng thật hoàn hảo, lúc nào cũng lễ phép với người lớn, hết lòng yêu thương cô, tuyệt đối không phải thiếu gia giàu có đào hoa, quen lâu sẽ giờ thói chán chường.

Người con trai tốt như vậy, cô nhất định không bao giờ từ bỏ.

Hôm nay không có mặt Quách Kinh và Hồ Gia Minh, Hứa Thiên và Châu Băng không đến quây rượu gia đình nữa.

Châu Băng bảo hôm nay muốn đến trung tâm mua sắm, ngày mai là sinh nhật Quách Kinh, bạn bè lâu năm như vậy, cô muốn tặng Quách Kinh món quà gì đó thật đáng nhớ.

Hứa Thiên vốn không rành rọt những vấn đề này, tiệc tùng chỉ cần có mặt, quà cáp chưa bao giờ là quan trọng với ba anh em bọn họ, cho nên chỉ đi theo khoanh tay đứng nhìn, còn lại để Châu Băng tự ý mà chọn lựa.

Hứa Thiên và Châu Băng phải mất gần bốn tiếng dạo quanh trung tâm mua sắm, Châu Băng mua đồ chất đống, y như lâu lắm rồi không được thoải mái mua sắm như thế này!

Hứa Thiên nhìn toàn bộ đồ đạc mà choáng váng, không phải chưa biết Châu Băng yêu thích mua sắm như thế nào, mà là nghĩ mãi vẫn chưa thể hiểu được, phụ nữ bọn họ đi mua sắm như đi vệ sinh, nhưng sao lúc nào cũng mua hoài không đủ. Đã vậy còn đi hàng tiếng liền mà không mệt mỏi. Nếu như đi ngoài phố thế này, chắc chắn Châu Băng đã ngồi xuống khóc lóc, bắt Hứa Thiên mang xe đến đón cho bằng được.

Sau khi rời khỏi trung tâm mua sắm, Hứa Thiên đưa Châu Băng đến nhà hàng gần nhà cô để dùng bữa tối.

Châu Băng ngồi bên cạnh Hứa Thiên, hai tay nhẹ nhàng cắt đồ ăn đưa lên miệng, ra dáng tiểu thư con nhà giàu có, thùy mị, nét na, bất cứ ai một lần gặp mặt đều sẽ cùng nhau nhận định sau này cô sẽ là người phụ nữ vô cùng chuẩn mực.

Riêng Hứa Thiên, cậu không hề quan trọng những hình thức bên ngoài này, ngày trước chọn Châu Băng đơn giản vì cô luôn luôn đứng về phía Hứa Thiên, chưa bao giờ hỏi han quá nhiều về quá khứ và cuộc sống của cậu, hơn nữa không phản đối cậu trong bất cứ chuyện gì.

Một tuần sau đó...

“Kim Tuệ Nhi, có người tìm cậu”

Kim Tuệ Nhi đang cầm cúi cùng Hồ La La giải quyết đóng bài tập thì có người tìm. Hứa Thiên đang nằm dài trên bàn tự nhiên cũng ngốc đầu dậy, nhìn ra cửa.

Kim Tuệ Nhi bước ra, ngó ngán nhìn nam sinh trước mặt.

- Không nhớ tớ sao? - Nam sinh chủ động.
-
- Kim Tuệ Nhi, có phải cậu muốn chối bỏ trách nhiệm với chiếc máy ảnh của tớ không?
- À....không. Tại vì bất chợt quá, tớ chưa kịp nhớ. Cậu sửa xong nó rồi à? Bao nhiêu tiền vậy?
- 1000 tệ.
- Cái gì? Cậu có đùa không? Tớ kiếm đâu ra 1000 tệ mà đưa cậu?
- À, vậy cậu định không trả đúng không?

- Đúng vậy! Tôi không có tiền.

Hoàng Siêu phì cười, Kim Tuệ Nhi đúng thật là ngây thơ đến khó tin, mặc dù máy ảnh của cậu đặt tiền thật, nhưng không tổn thất đến mức phải sửa chữa tận 1000 tệ. Cậu vừa rồi vốn chỉ muốn chọc Kim Tuệ Nhi, không ngờ cô ấy ngốc đến mức tin là thật.

- Lát nữa giải lao cậu có làm gì không? Nếu không thì bồi thường tớ bằng một bữa ăn đi. - Hoàng Siêu cười hết cách.

- Được, lát nữa hết tiết hai xuống căn tin đợi tớ.

Chưa thỏa thuận xong Kim Tuệ Nhi đã vô tình trở vào lớp. Hoàng Siêu đứng trước lớp cô, cơ miệng đang cười tươi bỗng đơ lại, hần còn chưa kịp trả lời nữa mà, tự nghĩ nếu ở đó có cái lỗ, cậu đã chui ngay xuống đó. Con gái như vậy, chắc chắn không ai thêm đề ý.

Ngồi vào bàn, Kim Tuệ Nhi tự nhiên cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, hình như có ai đó đang nhìn mình, quay nhẹ sang trái, cô bắt gặp đôi mắt hình viên đạn.

- Cậu nhìn cái gì?

- Hay thật, lớp trưởng của tôi mới đây đã dụ dỗ được một con nai rồi!

- Cậu là có ý gì?

- Cậu chẳng phải vừa hẹn tên ấy đi uống nước hay sao? Có cần hẹn hò trước mặt chúng tôi thế không?

Khi thật, tôi ra đây nói chục câu, cậu chỉ nghe đúng được câu ấy! Tên này có phải thật sự bị đàn thôi rồi hay không, tưởng tượng ra như vậy, còn giờ thôi mẹ chồng tra hỏi con dâu.

- Ừ đấy! Thì sao? Liên quan gì đến cậu?

- Đã là lớp trưởng, học không lo học, lại còn lo hẹn hò.

- Tôi thích!

Hai từ kết thúc cuộc trò chuyện.

- Hồ La La - Kim Tuệ Nhi lấy viết chọc chọc vào lưng bạn thân.

- Có chuyện gì à?

- Lát nữa xuống căn tin với tớ nhé! Tôi vẫn chưa ăn sáng.

- Cậu tự đi đi, lát nữa tớ phải làm cho xong phần bài tập còn lại rồi, tối qua tớ quên chưa làm.

- Ừ, thôi vậy!

Kim Tuệ Nhi bày ra vẻ mặt thất vọng, lần này một mình đi gặp người không hề quen biết, cô linh cảm có chút rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nợ Thêm Lần Nữa

“Kim Tuệ Nhi” - nam sinh kiêu ngạo chống khuỷu tay lên mép cửa, miệng cười đều.

“Chưa kịp thu dọn sách vở, là cậu sợ tớ trốn nợ hay sao?” Kim Tuệ Nhi nghĩ thầm trong bụng, đứng dậy bước ra cửa với vẻ mặt không mấy hứng thú.

Cả hai cùng nhau xuống căn tin, Hoàng Siêu chỉ đơn giản nghĩ bàn nào còn trống thì đến ngồi, nhưng Kim Tuệ Nhi thì đặc biệt đề ý. Cô giờ ngón trỏ chỉ về chiếc bàn ở góc tối của căn tin.

Hoàng Siêu nheo mắt lấy làm lạ: “Cậu thích ăn uống trong tối à?”

“Ừ. Tôi thích.” - Kim Tuệ Nhi bó tay.

“Đến đó ngồi đợi tớ.” - Hoàng Siêu hát mặt về phía ấy rồi đi một mạch đến xếp hàng lấy com

Chẳng mấy chốc Hoàng Siêu đã lấy được hai phần com đầy đủ nóng hổi. Những người xếp hàng trước cậu đa số đều quen biết, có lẽ do cơn đói này rất nổi tiếng ở khóa 10.

- Tớ không ăn được thịt gà - Kim Tuệ Nhi nhìn cả hai phần com, khó chịu ra mặt.

- Tại sao? Tớ thấy rất ngon mà!

- Tớ không biết. Ăn không được là không được. Ăn vào lập tức sẽ bị dị ứng.

- Chắc trùng hợp thôi. Cậu ăn thử một miếng xem - Hoàng Siêu vừa nói vừa đẩy phần com đến trước mặt Kim Tuệ Nhi.

- Không mà - Kiên quyết phản đối.

- Cậu đã bị dị ứng thịt gà mấy lần rồi? - Hoàng Siêu nhiệt tình hỏi.

- Một lần. Còn có lần sau sao? Tớ bị một lần đã phải nghỉ học hai ngày, làm sao dám ăn nữa.

- Như vậy không phải là trùng hợp hay sao? Tiểu nha đầu, nghe tớ, ăn thử một lần nữa xem. Nếu lần này lại bị dị ứng, tớ sẽ đem hai chữ Hoàng Siêu mà viết ngược - Hoàng kiên trì.

- Thì ra cậu tên Hoàng Siêu - Kim Tuệ Nhi nghe đến ba chữ “tiểu nha đầu”, định gằn cổ lên cãi, nhưng lại nhanh chóng quên đi.

- Ủ. Đừng nói nữa, sẽ trễ giờ học, cậu ăn thử đi.

-

- Có phải rất ngon không?

- Ủ - Kim Tuệ Nhi không thể phủ nhận.

- Ăn thêm miếng nữa đi.

Thấy Kim Tuệ Nhi ăn uống ngon lành, Hoàng Siêu bắt đầu công việc điều tra:

- Phải rồi, nhà cậu ở đâu?

- Huyện Tân Trà.

- Nhà bác tớ cũng ở đó đấy. Cậu ở khu nào?

- Mộc Sa.

- Ấy za. Vậy có phải gần quá rồi không? Sao không lần nào gặp được cậu nhỉ? Tớ mỗi tháng về đây được một lần, còn lại đều ở ký túc xá.

- Ba mẹ cậu đâu?

- Họ ở nước ngoài.

- Sao cậu không qua đó ở cùng họ? - Kim Tuệ Nhi vừa đưa tay gấp miếng thịt gà, vừa ngược hỏi.- Tớ thích tự do. Vả lại ba mẹ tớ muốn tớ học các môn tự nhiên. Đối với Chấn Hoa, họ không có ý kiến - Hoàng Siêu dùng đũa.

- Nhà bác cậu không phải rất gần sao, sao cậu không về?

- Nay cậu không nghe tớ nói tớ thích tự do sao?

- Cậu ở ký túc xá suốt tuần không được ra ngoài, tự do cái con khi - Kim Tuệ Nhi bực bội.

Kim Tuệ Nhi thật sự không biết, vào ra ký túc xá đối với Hoàng Siêu mà nói dễ như trở bàn tay. Bằng chứng là cậu hằng ngày đều trốn ra khỏi đó, đi nhiều nơi chụp ảnh.

- Nay, cậu dám nói chuyện như vậy với tớ, có tin tớ bắt cậu bồi thường không?

- Cậu nên biết có những chuyện không phải muốn là được - Kim Tuệ Nhi vừa nói vừa thè lưỡi ra trêu Hoàng Siêu, khiến nam sinh không chịu được mà bật cười thành tiếng.

Hoàng Siêu trong bụng nghĩ thầm, cô bé này tuy không dễ gần ra mặt, không ăn nói dịu dàng, nhưng thật ra bản thân chứa đầy nội lực thu hút, rất thú vị.

Trước giờ mà nói, chưa có ai nói chuyện với cậu bằng thái độ ấy!

Cả hai nói chuyện liên tục, mãi đến khi nghe tiếng chuông reo mới đứng dậy về lớp.

- À phải, phần cơm lúc này bao nhiêu tiền?

- Tớ quên mất. Hay là cậu nợ tớ hai lần nhé!

Nói rồi Hoàng Siêu đưa tay cốc nhẹ lên trán Kim Tuệ Nhi một cái, cười giòn giã quay lưng đi, không quên vẫy tay tạm biệt.

Kim Tuệ Nhi ở đây lại chửi thầm, không ngờ người bệnh thần kinh lãng vãng xung quanh cô quá nhiều. Nhưng thực tế mà nói, nói chuyện với Hoàng Siêu cô cảm thấy rất vui a.

Kim Tuệ Nhi ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó nhoẻn miệng cười.

Đằng xa, có người nhìn cô, tâm tình xuống dốc nghiêm trọng.

Những tiếng học sau đó ở lớp được bao trùm bởi bầu không khí lạnh lẽo, có chút đáng sợ. Hứa Thiên mặt đầy mảng đen, cầm cúi ghi chép, nghe giảng, một cái liếc nhìn Kim Tuệ Nhi cũng không còn nữa.

Cũng lâu rồi không ca hát đánh đàn, tâm trạng hôm nay thật thoải mái để Kim Tuệ Nhi có thể sáng tác bài hát. Cô tạm biệt Hồ La La ở cổng, ngược hướng nhà mình mà đi, trở về bờ sông cạnh trường cấp hai quen thuộc.

Bỏ balo qua một bên, lau sạch mồ hôi trên khuôn mặt, cô bắt đầu giai điệu quen thuộc:

“Mẹ cầm kẹo hồ lô trên tay, nói với con đây là quà sinh nhật

Mẹ mỉm cười hạnh phúc

Mẹ ôm con vào lòng

Con tự nhủ cuộc đời này luôn bên mẹ

Con gió thoảng qua mang mùi hương mẹ đi mất

Lời từ cánh đồng xa vang vọng về phía con

Trọn đời này luôn bên con.....”

Kim Tuệ Nhi nhìn ra xa xăm, tay đánh đàn, miệng ngân nga câu hát. Đây là bài hát cô sáng tác từ năm học lớp tám. Không học qua trường lớp, không được ai hướng dẫn, những bài hát cô sáng tác đều là ngẫu nhiên, không có giá trị thương mại, cũng không được ai biết đến, nhưng đối với cô đây là bài hát hay nhất, là những gì vô giá không ai mua được. Cô tặng mẹ, cô khích lệ chính mình.

Bài hát lỡ một nhịp cuối cùng, Kim Tuệ Nhi đưa tay lên lau đi giọt nước còn ngưng đọng nơi khóe mắt, khóe miệng mỉm cười. Đưa tay còn lại lục tìm cây viết và quyển sổ trong balo, cô bắt đầu sáng tác.

Hứa Thiên dừng xe ở vệ đường, nhìn ra bờ sông, những tia nắng hoàng hôn xuyên qua từng kẽ lá li ti, nhẹ nhàng chiếu vào mái tóc đen ngắn của tiểu đầu nấm tạo thành từng vệt sáng đủ màu như chiếc cầu vồng, cậu bất gặp Kim Tuệ Nhi nhẹ nhàng mỉm cười, trái tim Hứa Thiên tự nhiên lệch đi một nhịp.

Kim Tuệ Nhi mãi mê sáng tác đến tận chiều tà, sau lưng nam sinh cũng theo dõi cô suốt buổi. Đến khi thấy Kim Tuệ Nhi loay hoay dọn dẹp đồ đạc, Hứa Thiên mới giật mình, nhanh chóng lái xe rời khỏi.

Trên đường về, Hứa hung thần không ngừng nghĩ về Kim Tuệ Nhi, từ ngày cô ta xuất hiện, cảm xúc Hứa Thiên không ngừng thay đổi, cấu gắt vô cớ, hơn nữa còn làm vô số trò con bò ngu ngốc. Hay là.....

Nhưng mà nghĩ lại, tình cảm với Châu Băng không hề thay đổi chút nào. Hứa Thiên cảm thấy bản thân đầy mâu thuẫn, suy cho cùng, vẫn đem suy nghĩ mà cậu cho là ngộ nhận kia triệt để dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thịt Gà Có Tác Dụng

Kim Tuệ Nhi về đến nhà là lau ngay vào tắm rửa, ăn uống nhanh gọn, sau đó chui vào ổ chăn của mình. Cảm giác được nằm xuống giường sau một ngày dài thật sung sướng.

Nằm được năm phút, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, càng đưa tay lên gãi, chỗ ấy càng ngứa dữ dội. Không chịu được, Kim Tuệ Nhi lại tiếp tục lau vào nhà tắm, bật vòi sen thật mạnh, tắm lấy tắm để.

Cô ở trong nhà tắm không biết bao lâu mà nói, đến khi trở vào phòng, toàn thân đã lạnh cóng. Tuệ Nhi lục lọi ngăn tủ tìm cho ra ống thuốc trị dị ứng mà cô đã sử dụng đang dở lần trước, không ngừng thoa khắp cơ thể.

Kim Tuệ Nhi lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, đến ba giờ rưỡi sáng thì chợp mắt được một chút.

- Alo – Hồ La La vui vẻ lên tiếng.

- Tiểu La à, hôm nay cậu giúp tớ xin nghỉ một buổi nhé! – Kim Tuệ Nhi thở hắt ra một hơi.

- Cậu bị ốm à?

- Tớ bị dị ứng cả người, với cả hôm nay cũng thấy trong người không khỏe.

- Được. Vậy cậu cứ an tâm mà nghỉ ngơi, nếu chiều nay không có việc, tớ sẽ đến thăm cậu. Nhớ, dị ứng thì không được ra ngoài. – Hồ La La nói chuyện bằng giọng điệu người lớn.

- Tớ biết rồi, cảm ơn cậu. Tạm biệt.

Kim Tuệ Nhi vừa tắt máy thì mắt đã nhắm lại, điện thoại vẫn còn nằm trong tay, chưa kịp để lên bàn. Cứ như vậy, cô ngủ đến mười giờ sáng.

Kim Tổng Bách trước khi đi làm có vào phòng con mình, định gọi Kim Tuệ Nhi dậy ăn sáng rồi đi học, nhưng nhìn con ngủ say, hai má và hai bên tai đỏ ửng, ông bước đến sờ trán, sốt rồi. Cho nên hôm nay ông xin nghỉ một ngày để ở nhà chăm sóc con gái.

- Kim Tuệ Nhi, con dậy đi, ăn sáng rồi uống thuốc.

-....

- Dậy đi con gái – Kim Tổng Bách vỗ nhẹ má người đang ngủ say.

- Ba.... Ba không đi làm sao? – Kim Tuệ Nhi cựa mình, một tay dụi mắt, một tay che đi ánh sáng đang rọi vào từ cửa sổ.

- Ừ. Hôm nay ba được nghỉ. Dậy đi, tranh thủ ăn sáng để còn uống thuốc nữa.

- Con bị gì mà phải uống thuốc?

- Con còn nói, có lẽ đêm qua con đã sốt rất cao, nhưng đến sáng ba mới biết được. – Kim Tổng Bách lấy tay kéo chăn để qua một bên, đốc thúc Kim Tuệ Nhi ngồi dậy.

Kim Tuệ Nhi định ngồi dậy chứng minh cho ba Kim thấy cô tuyệt đối mạnh khỏe, nhưng vừa nhôm dậy được một chút đã cảm thấy có lực kéo rất mạnh giật mình ngã xuống giường.

- Ba à, con không ăn đâu. Miệng con còn đắng lắm!

- Ngoan, ăn vào một ít mới uống thuốc được – Kim Tổng Bách nhích lại gần Kim Tuệ Nhi, đỡ cô ngồi dậy.

Kim Tuệ Nhi một chút sức lực cũng không còn, nhưng vì không muốn ba mình lại ngồi đây cảm râm, cô đưa tay đỡ lấy bát cháo: “Được rồi, con có thể tự ăn, ba ra ngoài đi”

“Ăn xong rồi nhớ uống thuốc, ba ra ngoài nấu thuốc cho bà nội” – Kim Tổng Bách không quên dặn dò.

“Con biết rồi!”. Về phía Hứa Thiên sáng nay, vốn trong lòng chưa nguôi cơn giận, bước vào lớp lại không thấy tiểu nha đầu, không tránh khỏi khó chịu.

- Hồ La La, sáng nay cậu không cùng Kim Tuệ Nhi đi học à?

- Kim Tuệ Nhi hôm nay không đến lớp – Hồ La La vừa cầm cúi đọc sách vừa thân nhiên trả lời.

- Tại sao?

- Cậu ấy bị dị ứng.

Mặt Hứa Thiên tối sầm lại, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Lúc trở về lớp, trên tay đã cầm đồng thuốc lớn, đem để lên bàn Hồ La La: “Trưa nay giúp tớ mang số thuốc đó đến nhà Kim Tuệ Nhi, còn nữa, không được nói với con nha đầu đó đây là thuốc của tớ. Cảm ơn cậu”

“Tại sao lại giấu?” – Hồ La La không nhịn được, ngược lên thắc mắc.

“Nếu nói là của tớ lập tức Kim Tuệ Nhi sẽ cứng đầu không chịu nhận” – Hứa Thiên nghiêm túc trả lời.

“Được”.

Trước giờ tan học Hứa Thiên đã nhanh chóng thu gọn sách vở, ngồi đợi tiếng chuông reo.

Năm phút sau, cả lớp đứng dậy ra về. Hứa Thiên mang cặp một bên, đi chậm chậm theo sau Hồ La La. Hứa Thiên hôm nay ko lấy xe, trực tiếp đi bộ theo La La đến nhà Kim Tuệ Nhi.

Trên đường đi, Hồ La La vốn cảm giác có ai theo dõi mình, nhưng quay lưng lại thì không thấy ai cả. Lần thứ ba quay lưng lại chỉ thấy xe cộ đi ngược chiều mình, vốn không có ai đáng nghi. Hồ La La tự cho là mình đa nghi, thành thật nhìn thẳng phía trước mà đi.

- Tiểu La, cháu đến thăm Tiểu Nha Đầu nhà ta sao? – Kim Tổng Bách vui vẻ ra mặt.

- Vâng ạ! Tiểu Nhi đã khỏe chưa vậy chú?

- Nó vẫn còn sốt khá cao, đang nằm ngủ trong đấy, chỉ mới ăn được chút cháo. Cháu vào trong đốc thúc nó ăn giúp chú nhé!

- Vâng chú!

Hồ La La đi thẳng vào phòng Kim Tuệ Nhi, còn tên Hung Thần kia thì đang nấp sau gốc cây cổ thụ ở đầu đường. Định bụng đến gần hơn, nhưng sợ ba Kim Tuệ Nhi phát hiện có con trai đến nhà, nha đầu ấy sẽ bị mắng. Vẫn là nên đi về.

Cuối cùng Hứa Thiên cũng đã biết nhà Kim Tuệ Nhi. Căn nhà của cô không mấy khang trang đẹp đẽ, nhưng lại khá mới, hình như chỉ mới xây cách đây vài năm.

Hơn nữa, nhìn sơ qua, căn nhà có vẻ sạch sẽ, đồ đạc cũng khá ngăn nắp, sân nhà nhiều cây nhưng chỉ lắm tầm vài chiếc lá khô.

Nhìn chung đây là một căn nhà ấm cúng, có lẽ mẹ Kim Tuệ Nhi là người phụ nữ rất đảm đang, yêu thương gia đình, nhờ có bàn tay bà, căn nhà mới toát ra không khí yên bình ấm áp như vậy!

Hứa Thiên đến bây giờ vẫn chưa biết, Kim Tuệ Nhi chính là không có mẹ.

Tối hôm đó, Hứa Thiên ngồi ở bàn soạn sách vở cho ngày mai, phát hiện một bộ sách vở ngữ văn trông rất quen, nhưng không phải của mình.

Hứa Thiên nhìn vào bìa sách đọc lên chữ chữ “Kim Tuệ Nhi”, là của tiểu nha đầu đó.

Phải rồi, sáng hôm qua vì thấy nam sinh nào đó đến tìm Kim Tuệ Nhi, Hứa Thiên thừa lúc Kim Tuệ Nhi ra ngoài, liền lấy vở cô ta vẽ lên nhiều nét nghịch ngoạc, sau đó đóng lại, để luôn tại phần bàn của mình rồi đứng dậy ra ngoài. Kim Tuệ Nhi sau đó vẫn không kiểm tra lại sách vở trước khi ra về.

Không biết là xui xẻo hay là may mắn. Ngày mốt mới có tiết ngữ văn, hơn nữa có cả bài tập, nếu ngày mai Kim Tuệ Nhi không đi học nữa, chẳng lẽ không thể trả sách cho cô ta sao.

Nhưng sâu xa mà nói, Hứa Thiên có chút vui mừng, nếu ngày mai nha đầu đó không đi học, cậu có thể lấy cơ mang sách đến trả, vừa có thể biết tình trạng sức khỏe Tuệ Nhi, vừa đường đường chính chính bước vào nhà cô ấy.

Nghĩ rồi Hứa Thiên tắt đèn, bò lên giường, vui vẻ mà nằm ngủ. Chợp mắt chưa được bao lâu, điện thoại Hứa Thiên sáng đèn.

- Châu Băng...

- Hứa Thiên à, mấy ngày rồi không gặp? Có phải ngày mai anh nên đến gặp em không? – Vẫn giọng nói nũng nịu đó.

- Ngày mai không được – Hứa Thiên dứt khoát.

- Tại sao? Đây là lần đầu anh từ chối em đó.

- Ngày mai anh có việc bận.

- Là việc gì? Em muốn nghe xem anh rốt cuộc có việc gì quan trọng hơn cả em – Châu Băng bắt đầu giận dỗi.

- Em muốn điều tra anh hay sao?

- Không...không phải, là em...

Tút.....

Hứa Thiên không muốn dài dòng mà nhanh chóng cúp máy. Quăng điện thoại lên bàn, cậu kéo chăn cao đến cổ.

Bên kia tức giận đem điện thoại ném mạnh vào góc tường. Là Hứa Thiên đang từ chối gặp cô, đây là lần đầu tiên Hứa Thiên trực tiếp đem bạn gái mình bỏ qua một bên.

Trước kia Châu Băng và hắn chưa từng xảy ra chuyện gì to tát, cơ bản cũng chỉ là mấy chuyện giận hờn vặt vãnh, Hứa Thiên không bao giờ chủ động xin lỗi hay đuổi theo khi Châu Băng giận dỗi bỏ đi. Nhưng sau đó cũng là Châu Băng tự giận tự hòa, vui vẻ như chưa có gì xảy ra.

Chuyện hôm nay thành thật mà nhận định thì cũng không có gì lớn nếu như Hứa Thiên chịu nói ra lí do mình không thể gặp cô. Chính Hứa Thiên cũng không hiểu được mình, tại sao lại thẳng thừng từ chối Châu Băng như vậy!

Nghĩ ngợi hồi lâu, Hứa Thiên đưa tay lấy điện thoại gửi cho bạn gái một tin nhắn: “Ngày mai anh sẽ đến đón em, anh ngủ đây, em ngủ ngon” kèm theo icon tình cảm. Hứa Thiên thờ phào, rốt cuộc không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thăm Bệnh

Hôm sau đến lớp, đúng là Kim Tuệ Nhi vẫn chưa thể đi học.

Hứa Thiên cầm sách vở Kim Tuệ Nhi đưa cho Hồ La La: “Đây là sách vở Tuệ Nhi, là hôm trước tớ lấy nhầm, trưa nay nếu có đến thăm Kim Tuệ Nhi thì trả cô ấy giúp tớ”

“Cậu nghĩ tớ là ai? Muốn bắt tớ làm gì cũng được à! Kim Tuệ Nhi nói đúng, cậu chính là tên hung thần” - Hồ La La chỉ âm thầm nghĩ vậy, ngoài mặt thì gật gù: “Tất nhiên tớ sẽ đến đó rồi!”

Giờ giải lao đến, trước cửa là gương mặt nam sinh quen thuộc.

- Này cậu, Kim Tuệ Nhi có ở lớp không? - Hoàng Siêu kéo áo nam sinh lớp 1, nhíu mày hỏi.

- Lớp trưởng bọn tớ nghỉ học hai hôm nay rồi?

- Vì sao vậy?

- Có lẽ là bị ốm

- Cậu có biết là bị gì không?

- Nghe Hồ La La bảo bị dị ứng với sốt cao.

- Được. Cảm ơn cậu.

Hoàng Siêu nghe hai chữ “dị ứng” lập tức nuốt nước bọt. “Ko phải chứ, đừng nói với tôi là dị ứng thịt gà đến phát sốt đó a”

“Hồ La La” - Hoàng Siêu vốn không biết ai là Hồ La La, nhưng thay vì đi hỏi từng người, cậu cứ gọi to vậy, là ai tự khắc sẽ lên tiếng.

“Có chuyện gì sao?” - Hồ La La đứng dậy nhìn ra cửa.

Giọng nói thanh niên đồng dạng làm Hứa Thiên đang cúi đầu trên bàn cũng phải ngửa cổ dậy nhìn, “Lại là hắn, hôm nay không có Kim Tuệ Nhi, hắn còn muốn gì nữa!”

“Hết tìm Kim Tuệ Nhi lại đến Hồ La La sao?” - Hứa Thiên lên tiếng.

“Tôi không tìm cậu” - Hoàng Siêu vừa nhìn Hồ La La vừa lên tiếng trả lời Hứa Thiên.

“Cậu có thể tìm bất cứ ai tôi không quan tâm, chỉ cần đừng tìm Kim Tuệ Nhi là được” - Hứa Thiên bước chậm rãi ra cửa.

“Đó không phải là chuyện cậu nên quan” - Hoàng Siêu có chút bức bối.

“Chuyện-của-Kim-Tuệ-Nhi-tức-là-chuyện-của-Hứa-Thiên-tôi” - Hứa Thiên gằng từng chữ, sắc mặt thay đổi.

Hồ La La thấy không khí có vẻ căng thẳng, nhanh chóng đến giữa hai người dập lửa: “Thôi được rồi! Hứa Thiên, cậu có thể về chỗ ngồi. Cậu ấy là tìm tớ”.

Hứa Thiên ko nhìn Hồ La La mà trực tiếp đưa ánh mắt sắc bén nhìn Hoàng Siêu như chính thức khiêu chiến, sau đó quay mặt trở lại chỗ ngồi.

Hoàng Siêu trong lòng này lửa, nhưng nhanh chóng quay lại vấn đề chính.

- Cậu là Hồ La La à?

- Đúng, có chuyện gì sao?

- Cậu có biết nhà Kim Tuệ Nhi không? Trưa nay có thể cùng tớ đến thăm cô ấy không?

- Trưa nay tớ cũng định đến đó, nhưng.... - Hồ La La liếc nhìn Hứa Thiên với ánh mắt dè chừng - Cậu là con trai, có phải không nên đến nhà con gái như vậy không?

- Có vấn đề gì sao? Vậy đi, trưa nay tớ chờ cậu ở cổng trường, nhớ đấy!

Nói rồi Hoàng Siêu liếc nhìn Hứa Thiên, miệng đồng dạc: “Tớ phải đến xem Kim Tuệ Nhi thế nào, trưa nay gặp cậu nhé, Hồ La La”, sau đó rời đi. Hồ La La cơ mặt cứng đờ một lát, thở hắt ra rồi quay lại chỗ ngồi.

Hứa Thiên lúc này nóng giận, đưa tay đập mạnh xuống bàn. Cả lớp một phen hú vía, quay lại nhìn Hứa Thiên lo lắng, không ai nói một lời nào.

Kết quả vừa tan học, Hồ La La đi ra cổng đã thấy hai thanh niên cao to đứng về hai mép cổng mà đợi mình, người khoanh tay đứng nhìn, kẻ mặt đàng đàng sát khí.

“Hứa Thiên, cậu đừng nói với tớ là....” - Hồ La La đi về phía Hứa Thiên, ngập ngừng hỏi.

“Đừng nói nhiều nữa, chúng ta đi.” - Hứa Thiên cắt ngang.

Cả ba đi được nửa đường thì thấy một tiệm thuốc.

“Hồ La La, đợi tớ một chút” - Hứa Thiên và Hoàng Siêu như thương lượng trước đó, đồng thanh nói.

Nói rồi hai người nhìn nhau, thi nhau bước vào tiệm.

“Lấy cho cháu thuốc trị dị ứng và sốt cao, càng nhiều càng tốt, cứ lấy loại thuốc tốt nhất” - Hứa Thiên nhanh miệng.

“Cho cháu thuốc tra dị ứng và miếng dán trị sốt, lấy cả thuốc giảm sốt nữa. Là loại thuốc tốt nhất” - Hoàng Siêu không chịu thua.

Cùng là một ý định nhưng Hoàng Siêu không chịu lặp lại lời Hứa Thiên mà cố ý sửa chữa thành một câu khác. Hoàng Siêu xem ra đã ngầm chấp nhận lời mời khiêu chiến của Hứa Thiên.

- Chú, hôm nay vẫn chưa đi làm ă? - Hồ La La tự nhiên bước vào nhà, đi thẳng đến bếp lửa nơi Kim Tổng Bách đang nấu thuốc.

- Đúng vậy! Tiểu nha đầu còn chưa khỏe, chú đi làm ngay lập tức nó sẽ không ăn uống - Kim Tổng Bách đứng dậy cười xòa tiếp chuyện Tiểu La - Đây là bạn cùng lớp hai đứa à?

- Đây là Hứa Thiên, bạn cùng bàn của Tiểu Nhi, bên cạnh là Hoàng Siêu, bạn kè bên lớp bọn cháu ạ! Hôm nay Tiểu Nhi chưa đi học, cháu dắt hai cậu ấy đến đây chép bài hộ đấy!

- Hai thanh niên mặt mày đều rất sáng sủa, lại tốt bụng như thế! Xem ra khi Tiểu Nhi khỏi bệnh, chú phải bảo nó đối xử thật tốt với mấy đứa đây! - Kim Tổng Bách nhìn sơ qua hai cậu con trai, giữ nguyên trạng thái vui vẻ, thái độ tuyệt đối ôn hòa.

- Đúng đấy ạ! Kim Tuệ Nhi ở lớp rất hay bắt nạt cháu, chú nhất định phải đứng về phía cháu đó a - Hứa Thiên thừa cơ xen vào, mặt biểu tình đau khổ.

Kim Tổng Bách đứng đối diện Hứa Thiên, thuận tiện nhìn cậu rõ một chút. Kim Tổng Bách cảm thấy thẳng thóc này quen lắm, chắc chắn đã gặp ở đâu rất nhiều lần. Ông lâm bầm trong miệng: “Hứa Thiên, Hứa Thiên,...”, tại sao không thể nào nhớ ra được, chẳng lẽ ông thật sự đã già mà suy giảm trí nhớ rồi.

Hồ La La đưa khuỷu tay thúc nhẹ vào bụng Hứa Thiên một cái rồi cùng phá lên cười.

- À phải rồi, tụi cháu ngồi xuống đi, chú lấy nước uống - Kim Tổng Bách sức nhớ ra vì mãi mê nói chuyện mà quên mời bọn trẻ ngồi.

- Không cần đâu ạ! Cháu có thể vào thăm Tuệ Nhi không chú? - Hoàng Siêu nóng lòng.

- Được được, tại sao lại không - Kim Tổng Bách vỗ vai Hoàng Siêu - Tiểu La, cháu dẫn hai bạn vào phòng Tiểu Nhi giúp chú nhé! Các cháu cứ thoải mái.

- Vâng ạ! Chú cứ làm tiếp việc của mình, bọn họ cứ để cháu.

Cả ba ngay lập tức vào phòng Kim Tuệ Nhi. Nghe tiếng mở cửa, Kim Tuệ Nhi cau có:

- Ba à, con chưa đói, ba không cần ép con nữa - Kim Tuệ Nhi vẫn trằm trĩnh kín đáo.

- Không đói cũng phải ăn, cậu đừng giả bộ không ăn uống để nằm hoài ở nhà, không chịu đến lớp - Hứa Thiên quen tặc.

Kim Tuệ Nhi cứng đờ một phút, như không tin vào tai mình, sau đó từ từ kéo chăn xuống, đưa mắt nhìn ra.

- Các cậu....

- Bọn tôi như thế nào? - Hứa Thiên nghênh mặt.

- Tiểu La à, tại sao lại dẫn bọn họ đến đây! - Kim Tuệ Nhi bắt đầu tức giận, cố gắng ngồi dậy.

Hồ La La nhanh chóng bước đến, đỡ Tuệ Nhi ngồi dựa vào đầu giường: “Là bọn họ lo lắng cho cậu, tớ hết cách” - Hồ La La nói nhỏ.

“Xem ra hôm nay cậu đã đỡ nhiều rồi, cứ chăm ăn uống vào, ngày mai có thể đi học lại bình thường” - Hồ La La thay đổi chất giọng.

Trong lúc này Kim Tuệ Nhi chưa thể bình tĩnh được, cơ hồ không nghe Hồ La La đang nói gì.

- Hung Thần cậu nghĩ đây là nơi nào mà muốn đến là đến? - Kim Tuệ Nhi đảo mắt qua loa.

- Tôi chỉ là muốn xem xem rốt cuộc lớp trường chúng tôi sẽ giả bệnh đến bao giờ - Hứa đánh đá.

“Cậu...” - Hoàng Siêu vừa nghe xong câu nói ấy lập tức ném gói thuốc lên bàn, tay trái nắm áo Hứa Thiên, tay còn lại giờ nắm đầm.

“Các cậu bớt rộn đi, đây là nhà Kim Tuệ Nhi, nếu không giữ được im lặng, có thể ra về” - Hồ La La đứng dậy thay đổi sắc mặt.

“Tiểu La, cậu không cần nói. Cả hai cậu lập tức ra về” - Kim Tuệ Nhi nhìn sang hướng khác - “Sau này tuyệt đối đừng đến nhà tôi nữa”.

Lời vừa nói xong, Kim Tuệ Nhi khó khăn dịch chuyển tấm lưng, trực tiếp nằm lại vị trí cũ, kéo chăn che kín đầu.

“Tiểu Nhi. Đây là thuốc tớ mua cho cậu, cậu nhớ dùng nó. Nhớ ăn và uống thuốc đều đặn. Tớ về trước” - Hoàng Siêu vẫn chưa nguôi được giận, trước khi ra về còn trừng mắt nhìn Hứa Thiên, sau đó ra ngoài chào Kim Tổng Bách.

“Cậu nghĩ mình là ai mà gọi cô ấy là Tiểu Nhi” - Hứa Thiên tức giận nghĩ bụng - “Hồ La La, cậu coi như thay mặt cả lớp mà chăm sóc Kim Tuệ Nhi. Lớp trường mà có mệnh hệ gì.... Chúng tôi đau lòng lắm!” - Hứa Thiên nói chuyện với La La nhưng cơ bản chỉ chú ý Kim Tuệ Nhi.

Hứa Thiên nói xong, không lời từ biệt mà bước ra khỏi phòng, nén lại ở chỗ Kim Tổng Bách đang nấu thuốc.

“Chú à, đây là thuốc của Tuệ Nhi, lát nữa chú nhớ nhắc cô ấy uống để hạ nhiệt trước khi ngủ nhé! Cháu có việc, cháu xin phép về trước ạ!”

Kim Tổng Bách đứng dậy gạt gù: “Được. Lần sau nếu rảnh thì đến chơi nhé!”

“Vâng ạ! Tạm biệt chú.” - Hứa Thiên cúi đầu chào Kim Tổng Bách rồi bước nhanh ra cửa.

Kim Tổng Bách ngay sau đó nghĩ rằng, lần sau có cơ hội, ông chắc chắn phải hỏi xem rốt cuộc thằng nhóc này là con của ai, là từ đâu tới.

Vừa bước đến con đường mòn trước nhà Tuệ Nhi, mắt Hứa Thiên đột nhiên đỏ hoe, khóc ư, tuyệt đối không phải. Chỉ là cậu đang cảm thấy rất có lỗi với bản thân mình. Một câu tổn thương Kim Tuệ Nhi là một nhát dao đâm thẳng vào tim cậu. “Kim Tuệ Nhi, Hứa Thiên này xin lỗi cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trò Chuyện Với Bức Tường

Hứa Thiên lái xe đi vòng quanh hóng gió một lúc, không ngờ khi trở về trời đã xế chiều. Thật không may, chiều nay cậu phải hứng chịu một cơn mưa khá lớn, cơn mưa mang tên Bạn Gái.

Hứa Thiên bước xuống xe.

- Em đến đây làm gì?

- Tại sao anh không đến đón em, hôm qua rõ ràng anh đã hứa với em mà? - Tinh nhân đưa tay đánh nhẹ vào ngực người yêu, nhẹ nhàng trách.

- Lúc tan học, Quách Kinh và Hồ Gia Minh gọi cho anh bảo có việc nhờ, anh quên không nói với em - Hứa nhanh trí.

- Em vừa từ chỗ Hồ Gia Minh về. Rõ ràng cả buổi chiều cả ba người không ai gặp nhau. Tại sao anh gạt em? - Châu Băng khóc thật to, y như muốn thét cho cả thế giới biết.

- Em khóc cái gì? Có gì không thể từ từ nói sao?

- Anh gạt em còn kêu em từ từ nói. Có phải anh có người khác rồi không?

- Dù rồi Châu Băng - Hứa Thiên có hơi nặng lời.

- Anh dám quát em? Được, anh né tránh coi như thừa nhận. Em sẽ tìm người đó nói cho ra lẽ.

- Tại sao trước kia anh không hề nhận ra em lại vô lý như thế này chứ! Được, em muốn tìm ai cứ tìm.

Hứa Thiên lên xe, nhanh chóng lái xuống tầng hầm, bỏ lại Tinh Nhân đang gào khóc.

Lần này theo phản xạ tự nhiên mà lừa gạt Châu Băng, Hứa Thiên cũng không thể lấy lý do gì để biện minh cho tình cảm vẹn nguyên của cậu dành cho cô nữa. Hình như có gì đó đang khiến cậu dần thay đổi.

- Ba, hôm nay có cần con giúp việc gì không? - Kim Tuệ Nhi uể oải đứng ở cửa, cố gắng nói chuyện với Kim Tổng Bách bằng thái độ dễ chịu nhất có thể.

- A... con gái, đã đi lại được rồi sao? - Kim Tổng Bách đang phơi đồ ngoài sân, nghe tiếng con gái, ông quay lại mỉm cười.

- Ba...ba xem thường Kim Tuệ Nhi này quá rồi đó - Kim Nghịch Ngờn đưa mắt lườm ba mình, tâm trạng hôm nay có vẻ khá tốt.

- Được, được. Con gái ba rất khỏe. Cho nên bây giờ không cần làm gì cả, quay vào nhà ăn sáng và uống tiếp phần thuốc còn lại chiều hôm qua là được. Nếu không thể đi bộ thì ba sẽ đưa con đến trường - Kim Tổng Bách chọc ghẹo Kim Tuệ Nhi, yêu thương ra mặt.

- Được rồi ba. Con có thể tự đi mà!

Nói rồi Kim Tuệ Nhi quay vào trong bàn, cầm bát cháo mà ba cô đã chuẩn bị sẵn đưa lên miệng, sỗ sàng húp vài ba cái, sau đó nhìn ra sân nháy mắt với ba Kim.

Kim Tổng Bách vui vẻ một lúc, song nhớ ra điều gì đó, mặt mày lập tức đơ ra: “Là thuốc tiên hay sao, uống vào đã trị được bách bệnh”.

Kim Tuệ Nhi đi một mạch đến lớp, bất ngờ thấy Hứa Thiên đứng tòng ngòng trước cửa, thiếu chút nữa cô đã giật mình mà đập vào đầu tên quái thú kia.

- Cậu hết chỗ đứng rồi à? - Kim Tuệ Nhi quát to.

- Thế cậu hết chỗ đi rồi sao? - Hứa Thiên không cười.

- Đồ khi chết tiệt.

- Đồ đầu nảm xấu xí...

“Hôm nay tôi kiểm tra lại bài cũ nhé! Nhớ không lầm thì chúng ta có một bài tập về nhà thi phải” - Cô Mao chưa kịp bước đến bàn giáo viên, miệng đã chậm rãi như dò ý học trò mình. - Cậu có chắc là đã hết bệnh rồi không?

-.....

- Này! Cậu xem thường người khác thế!

-.....

- Tiểu Nha Đầu, Tiểu Nấm Thối - Hứa Thiên dùng thước kẻ gõ lên đầu Kim Tuệ Nhi.

-.....

- Bệnh của cậu thật ra có lây lan qua đường bàn ghế không vậy?

- Cậu sợ nhiễm bệnh thì có thể đổi lên trên ngồi, tôi tuyệt đối không đem chuyện này nói với cô Dương - Kim Tuệ Nhi nghiêng rằng.
- Người như cậu làm sao tôi tin được - Hứa Thiên vừa nói vừa nhai kẹo cao su, bày vẽ mặt thèm ăn đòn.
- Biến.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy không đủ kiên trì, không thể chịu đựng được nữa.

Đúng lúc lắm! Từ ngữ xua đuổi tròn vành vừa rồi may mắn được cô Mao tiếp nhận với cự li khá gần.

“Kim Tuệ Nhi, mang sách vở lên đây!” - Cô Mao từ tốn. Hình như người càng điềm tĩnh trong những lúc khó thế nào giữ được bình tĩnh như thế này mới đúng thật nguy hiểm.

Kim Tuệ Nhi mang vở quốc ngữ bước lên bảng: “Em không có làm bài tập thừa cô”.

Nếu so sánh bằng mức độ điềm tĩnh thì có lẽ lúc này, Kim Tuệ Nhi là người nguy hiểm hơn hết.

Cô Mao trực tiếp lấy bút đỏ gạch chéo nhiều nét lên những trang vở của Kim Tuệ Nhi, không ký tên, không ghi điểm, không mắng, không điền vào sổ đầu bài.

“Mời lớp trưởng mang vở ra cửa lớp đứng cho đến hết tiết, tự kiểm điểm lại bản thân mình.” - Cô Mao tiếp tục thái độ từ tốn ban nãy - “Vừa rồi ai nói chuyện với Kim Tuệ Nhi?”

“Là em!” - Hứa Thiên dứt khoát đứng dậy, tự động bước ra trước cửa đứng kế bên Kim Tuệ Nhi.

Tôi có kêu cậu phải ra đây đứng hay sao? Được, nếu có thành ý như vậy thì tôi không nên làm cô cậu thất vọng.

Cho nên là, trước cửa lớp 1 có hai vị đứng gác, một bên mặt lạnh như băng, một bên ung dung ngắm cây lá mây trời.

- Sao? Cảm giác đứng ngoài này không tệ chứ? Tôi cảm thấy đây là thời gian khá tốt để thư giãn, thay vì ngồi trong đây nghe cô Mao giảng bài! - Hứa Thiên phải nói là một tên vô cùng lắm lời.

- Ừ - Có vẻ Kim Tuệ Nhi đã lấy chuyện vừa nãy làm kinh nghiệm, không im lặng, không nói nhiều, chỉ cần trả lời vừa đủ những gì đối phương hỏi.

- Cậu không thể nói nhiều hơn một chút à? Hay là tôi kể chuyện cho cậu nghe nhé!

- Không cần - Dứt khoát từ chối.

- Cậu có cần thiết đáng ghét thế không? - Hứa nhây.

-..... - Kim Tuệ Nhi thật sự mệt mỏi.

- Cậu không trả lời tôi sẽ nói mãi.

-.....

- Nay cậu có cảm thấy cô Mao đặc biệt đáng ghét không chứ! Rõ ràng vẽ vào vở học sinh như vậy là không đúng mà!

-.....

- Nếu tôi là cậu tôi lập tức đập bàn không phục.

-.....

- À phải, hôm qua cậu có uống thuốc của tôi không? - Hứa Thiên cao hứng quá nên quên mất điều gì đó, lời vừa nói ra rút lại không còn kịp nữa.

- Cậu bảo thuốc của ai? - Kim Tuệ Nhi gắng giọng.

- Là.... Tất nhiên là thuốc của cậu.

- Có gan thì nói lại câu lúc nãy - Kim Tuệ Nhi lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Hứa Thiên, rất tập trung.

- Là của tôi, thì sao? Lẽ nào không được? Nay, không phải cậu đã uống và khỏe bệnh rồi bây giờ liền phủ nhận mọi công ơn?

- Tôi vốn không cần thuốc của cậu.

Kim Tuệ Nhi tức đến mức hai má và vành tai đỏ bừng, cô không thể chịu đựng được nữa. Tại sao mỗi lần liên quan tên này thì cô đều gặp nhiều phiền

phức, bức bối. Ông trời rót cuộc đem hấn ta đến đây để trừng phạt những lỗi lầm kiếp trước của cô hay sao?

Chẳng lẽ cô nợ hấn.

Hứa Thiên bị biểu tình giận dữ của Kim Tuệ Nhi dập tắt hứng thú trên ghẹo, cảm thấy vẫn là nên im lặng.

Và Hứa Thiên chỉ thật sự im lặng khi bên cạnh cậu hiện giờ không phải là Kim Tuệ Nhi.

Chắc chắn rồi, ý nghĩ im lặng của cậu lóe lên một lúc, sau đó biến mất tiêu. Không biết Hứa Thiên đã quên, hay kiếm lòng không được, hay...đúng rồi, hay là vừa rồi chỉ là giả bộ.

Nhưng như thế nào cũng được, tóm lại là miệng không nói thì chính hấn lại cảm thấy không an lòng. Nghĩ miên man một hồi, Hứa Thiên quay mặt vào tường, chuẩn bị một màn độc thoại hài hước.

- Này bức tường, có phải mày cảm thấy tao rất vô vị hay không?

-.....

- Không hả? Tất nhiên rồi, tao vốn cảm thấy con người mình rất hài hước đó a.

-.....

- Mày nói sao? Nhìn tao rất tiêu soái hả? Mày đúng là có mắt nhìn người.

-.....

- Đúng vậy! Ai gặp tao cũng nhận định như thế! À không, duy có một người chưa từng nói điều gì tốt đẹp về tao. Mày nói xem, có phải họ ganh tị với tao?

-.....

- Chắc chắn là vậy rồi! Mày thật là bạn tốt của tao....

Xong cuộc trò chuyện hài hước ghê gớm ấy, Hứa Thiên được cô Mao cho một lịch hẹn đặc biệt, đặc ân hiếm có, đó là vào giờ này tuần sau cậu sẽ được đứng đây và nói chuyện với bức tường một lần nữa.

Hứa Thiên giấu tức giận trong lòng, đặt tay ra sau lưng, giờ đúng một ngón giữa. Cô Mao vẫn từ tốn một cách kiên định, chỉ có đám bạn bè cơ hội dưới lớp là cười ngoặt ngoẹo không thôi!

Tình cảnh buồn cười như Hứa Thiên, chắc chắn ai cũng một lần xảy ra trong đời. Khi bắt đầu say nắng một người, kẻ lạnh như băng cũng dễ dàng tan chảy.

Làm mọi điều ngu ngốc để được người mình thích chú ý, đây vốn là một bản năng.

Sẵn sàng mang bản thân mình làm chú hề, chỉ cần đổi lấy một nụ cười của cô ấy.

Chỉ tiếc rằng, tình cảm này là một bí mật, đừng nói chỉ tới nói phuong, chủ nhân nó vốn còn chẳng hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đây Là Mệnh Lệnh

“Để các em có thể thư giãn sau thời gian dài học tập nghiêm túc, sắp tới đây đoàn trường sẽ tổ chức một buổi hội thao. Đây là danh sách các môn thể thao sẽ được tổ chức. Hứa Thiên, em giúp cô ghi danh những bạn sẽ tham gia, rồi đưa các bạn đi tập luyện nhé!” – Cô Dương Khả nói với thái độ vui vẻ, cầm tờ giấy giờ lên trước lớp.

“À phải. Vì đây chỉ là một cuộc thi giải trí, chúng ta không cần quan trọng thắng thua, các em thoải mái vui vẻ là được” – Cô Dương tiếp lời – “Nào, thời gian còn lại cô dành cho Lớp trưởng và Đội trưởng thể thao, hai em cùng các bạn thảo luận về kế hoạch thể thao lần này đi”.

Cô Dương nói rồi ngồi tựa vào ghế, hai mắt ôn hòa nhìn xuống lớp.

- Còn không mau đứng dậy ghi danh? – Kim Tuệ Nhi thấy Hứa Thiên vẫn ngồi bất động.

- Không phải là trách nhiệm của hai chúng ta sao? – Hứa Thiên dùng hai ngón tay xoay xoay cây viết, mắt không nhìn Tuệ Nhi.

- Cậu..... Cậu còn chán chừ, chúng ta không có nhiều thời gian.

“Kỳ hội thao lần này có môn bóng đá, điền kinh và cờ vua. Các bạn có thể đăng ký ngay bây giờ.” – Hứa Thiên vẫn là nghe lời Kim Tuệ Nhi mà đứng dậy đi lên trước lớp.

Cả lớp một trận sôi nổi.

Mười lăm phút sau.

“Bóng đá nam còn thiếu một bạn, cờ vua vẫn chưa có ai đăng ký. Nếu vậy, tớ xin chỉ định bất kỳ” – Hứa Thiên cầm danh sách hươ hươ.

“Cậu là đội trưởng thể thao, chẳng lẽ không tham gia” – Tuệ Nhi lên tiếng.

Cả lớp nghe vậy, cùng nhau gật gù: “Đúng rồi, không cần chọn nữa, cậu tham gia đi.”

“Được. Vậy tớ sẽ tham gia đá bóng” – Hứa Thiên dứt khoát.

Vậy còn cờ vua?

“Kim Tuệ Nhi hay là cậu đại diện lớp tham gia đi” – Hồ La La lên tiếng.

“Tớ gần đây không được khỏe. Lần này các cậu tham gia, tớ sẽ chuẩn bị những thứ cần thiết. Lần sau tớ sẽ tham gia nhé!” – Kim Tuệ Nhi nhẹ nhàng từ chối.

“Được. Như vậy Kha Tình Nhu sẽ tham gia cờ vua. Tớ thấy cậu chơi cờ khá tốt.” – Hứa Thiên nhanh nhẹn.

Kim Tuệ Nhi vốn cứ nghĩ Hứa Thiên sẽ không chịu buông tha cho cô. Không ngờ lần này đối với Kim Tuệ Nhi, cậu thực sự rất ưu ái.

Cơ bản mà nói, sức khỏe của Kim Tuệ Nhi rất quan trọng, Hứa Thiên thành thật nghĩ như vậy. Với lại, nếu Kim Tuệ Nhi không tham gia gì cả, không phải việc hậu cần sẽ chuẩn bị tốt hơn sao?

Hứa Thiên vẫn là có âm mưu.

“Vậy nhóm điền kinh sẽ do Đặng Tiểu Hy và Phạm Hân phụ trách. Hai bạn nữ nhóm cờ vua sẽ cùng tập luyện với nhau. Tớ sẽ tập cùng các bạn đội bóng. Mọi người nếu thấy khó khăn hay còn thiếu thứ gì, trực tiếp liên hệ với Kim Tuệ Nhi là được. Đến ngày thi đấu nhất định sẽ có hậu cần vững chắc.” – Hứa Thiên nghiêm túc.

“Riêng đội bóng của tớ thì chiều mai sẽ bắt đầu tập luyện nhé! Kim Tuệ Nhi và Hồ La La, việc chăm sóc bọn tớ phải nhờ hai cậu giúp đỡ” – Hứa Thiên nói một mạch, sau đó đi về chỗ ngồi. Trong lúc Kim Tuệ Nhi còn chưa kịp tiêu hóa câu nói lúc nãy thì Hứa Thiên đã nháy mắt: “Đây là mệnh lệnh của đội trưởng thể thao, cậu lo mà tuân theo.”

Tên hung thần này tuyệt đối không cho Kim Tuệ Nhi tìm thấy mùa xuân.

“Kim Tuệ Nhi” – Hoàng Siêu chậm rãi nói to ba chữ.

Kim Tuệ Nhi chưa kịp ngược lên nhìn, Hoàng Siêu đã đứng trước mặt cô.

“Đi đây với tớ” – Hoàng Siêu nắm tay Kim Tuệ Nhi kéo ra khỏi lớp.

Khỏi phải nói thái độ của người còn lại. Hứa Thiên cảm nhận có ngọn lửa nóng đang cháy lên trong cậu.

“Asshole” – Hung Thần không kiềm lòng được mà tức giận văng tục.

- Cậu là muốn đưa tớ đi đâu? – Kim Tuệ Nhi đi theo Hàng Siêu được một đoạn thì dừng lại, đưa tay hất mạnh Hoàng Siêu – Cậu không thấy tớ đang bận à?

- Đi theo sẽ biết.

Kim Tuệ Nhi nhìn đồng hồ, còn tới mười lăm phút giải lao, thôi được, đi cùng cậu ấy một lúc vậy.

Hoàng Siêu đưa Kim Tuệ Nhi ra phía sau sân trường. Đây không phải sân học thể dục hay sao, tuần nào không đến đây, có gì bắt ngờ à. Kim Tuệ Nhi không tránh khỏi thắc mắc.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì, cậu đã bao giờ đi ra phía sau hàng rào đó chưa?” – Hoàng Siêu đập tan bầu không khí.

“Chưa”

“VẬY ĐẾN ĐÂY” – Hoàng Siêu nhanh nhẹn bước đến bụi cỏ, đưa tay hất đám cỏ úa sang một bên để bước qua, quay lại hất mặt Kim Tuệ Nhi – “Nào, nhanh chân lên”

“Quoa, thật là mát đó” – Kim Tuệ Nhi vừa bước qua, chạy một mạch qua bãi cát, đến bên bờ sông. Cô dang hai tay, đưa mặt ngửa lên cười tít mắt.

- Có phải rất thích không?

- Ừ. Nhưng sao cậu biết chỗ này?

- Tớ rất hay đến đây đi vòng quanh chụp ảnh mà, biết đến chỗ này là chuyện bình thường.

“Nước ở đây trong veo, có thể nhìn thấy được cá. Thật thích hợp để sáng tác nhạc đó a” – Kim Tuệ Nhi không giấu được hứng thú.

“Cậu biết sáng tác à?”

“Chỉ viết bừa thôi!” – Kim Tuệ Nhi dùng khước miệng, mắt nhìn xa xăm.

“VẬY CÓ THỂ HÁT KHÔNG? TẶNG TỚ MỘT BÀI ĐI” – Hoàng Siêu hất vai Kim Tuệ Nhi.

“Cậu thích bài gì?” – Kim Tuệ Nhi thay đổi sắc mặt, tươi cười nhìn Hoàng Siêu.

Tách! Tách

“NÀY CẬU LÀM GÌ VẬY?” – Kim Tuệ Nhi đưa tay gạt chiếc máy ảnh trên tay Hoàng Siêu.

“NÀY KHÔNG ĐƯỢC. CẬU MÀ XÓA ẢNH CỦA TỚ TỚ LẬP TỨC BẮT CẬU BỒI THƯỜNG THIẾT HẠI CẢ ĐỜI” – Hoàng Siêu giành lấy máy ảnh.

Hình ảnh cô gái với mái tóc chấm vai, mang đôi kính đen, mặc đồng phục học sinh tươi cười nhìn về phía mình. Phía trước cô là con sông trong veo rộng lớn, là cả chân trời.

Hoàng Siêu nhìn lại bức ảnh, trong lòng vui tươi đến lạ. Cậu chưa từng chụp bức ảnh nào với cảm xúc đặc biệt như vậy!

Cô gái 16 tuổi, cô gái mang đến cho cậu những rung động đầu đời.

Cô gái 16 tuổi, mở ra cho cậu một chân trời mới.

“NÀY, HAY LÀ ĐỂ TỚ CHỤP GIÚP CẬU VÀI ẢNH NHÉ!” – Kim Tuệ Nhi mím môi ra vẻ cười, tròn tròn mắt.

“CÓ ỒN KHÔNG?”

“ĐỪNG NÓI NHIỀU, MAU QUA ĐÂY”. Kim Tuệ Nhi cầm lấy ảnh, chạy ra phía xa Hoàng Siêu một chút – “Cậu đứng nghiêng qua một bên đi, đứng, đứng, như vậy đó. 1..2...3..” Tách!! Và nhiều tiếng tách sau đó.

“ĐẸP ĐÚNG KHÔNG? TỚ CẢM THẤY KHI BẢN THÂN VUI VẺ TỰ NHIÊN THÌ VÀO ẢNH SẼ ĐẸP NHẤT ĐÓ. NÀY, CÓ PHẢI CẬU CƯỜI QUÁ RỒI KHÔNG?” – Kim Tuệ Nhi chỉ tay vào mặt Hoàng Siêu.

Hoàng Siêu cầm máy ảnh, nhìn những hình ảnh Kim Tuệ Nhi vừa chụp hồi lâu. Trước nay cậu rất thích chụp ảnh, nhưng không thích ai chụp lại mình. Có điều cậu lên ảnh cũng không tệ nhỉ. Cười rất ư đẹp trai. Những bức ảnh này sẽ theo cậu cả đời, không vì sao cả, chỉ là liên quan đến Tuệ Nhi.

“CHỤP VỚI TỚ MỘT ẢNH ĐI” – Hoàng Siêu bỗng dung nổi hứng.

“ĐẸP NHƯ TỚ MÀ CHỤP CHUNG VỚI CẬU SAO?” – Kim Tuệ Nhi trêu chọc, nhưng vẫn đến cạnh Hoàng Siêu. Không phải một ảnh, hai ảnh hay ba ảnh, mà là “không đếm được” ảnh.

Những biểu cảm ma chê quỷ hờn, cả hai thật lấy làm xấu hổ.

Cuộc sống tươi đẹp cũng giống với mảnh đất và khúc sông này, luôn nằm khuất sau những vật cản. Nếu chúng ta không ngại ngừng mà đi sâu vào khám phá đó, nhất định sẽ tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chúng Tôi Là Bạn Rất Thân

Chiều hôm nay, cả nhóm nam sinh lớp 1 sẽ cùng nhau đá bóng.

Hứa Thiên còn để bụng chuyện Kim Tuệ Nhi mất tích suốt giờ giải lao hôm qua. Hôm nay nhất định sẽ hành hạ cô ấy!

“Hò La La, cậu ở đây xem có thể giúp gì bọn tớ không? Kim Tuệ Nhi, giúp bọn tôi mua ít nước nhé!” - Hứa Thiên bày ra vẻ mặt thiện cảm.

Khi Kim Tuệ Nhi mua nước về, các bạn đã tập được một lúc lâu.

“Mọi người có thể vào đây uống nước” - Hò La La gọi to.

Cả nhóm nam sinh cùng nhau đi vào, ngồi ở một góc sân.

Hứa Thiên cứ nhắm chỗ Kim Tuệ Nhi ngồi mà đến.

“Tiểu nha đầu, cậu làm tốt lắm! Sau này có việc gì cứ nhờ cậu, chắc chắn sẽ không có vấn đề đúng không?”

“Chỉ là chuyện mua nước”

“Cậu không uống à?” - Hứa Thiên mở nắp chai nước, đưa trước mặt Kim Tuệ Nhi.

“Không cần! Tớ không khát”

“Này, cậu không uống thì bọn tôi sẽ rất ngại đó. Chăm sóc bọn tôi như vậy...” - Hứa Thiên thật giỏi giả bộ.

“Quơ... Cậu xem tớ chết rồi hay sao?” - Hò La La ngồi dưới đất, co chân lên, đưa khuỷu tay chống lên đầu gối.

“À không, nào, uống đi tiểu thư của tôi” - Hứa Thiên mở một lượt mấy chai nước đưa cho hai vị khó tính trước mặt.

Cả nhóm nam sinh nháo nhào hồi lâu, sau đó một người lên tiếng: “Hứa Thiên, cậu từ bao giờ học được cách quan tâm Kim Tuệ Nhi vậy hả?”

“Không phải chúng tớ là bạn cùng bàn, rất thân thiết sao? Đúng không lớp trưởng?” - Hứa Thiên vừa nói vừa nhìn biểu tình Kim Tuệ Nhi.

“Đúng Đúng. Nếu lớp chúng ta ai cũng thân thiết như hai cậu thì rắc rối to rồi! Vì bạn tốt mà sẵn sàng chịu phạt, còn thay đổi từ người bình thường sang thần kinh, nói chuyện với cả bức tường” - Cả đám con trai mỗi người một câu. Kim Tuệ Nhi nghe vậy phì cười. Rõ ràng cô đã bắt đầu vui vẻ hơn rồi.

“Hứa Thiên”.

Cả bọn đang cười nói vui vẻ thì nghe một giọng nữ rất nhẹ nhàng. Hứa Thiên ngược nhìn về phía cất ra giọng nữ, là Châu Băng.

Hứa Thiên quay sang bên cạnh nhìn Tuệ Nhi, rồi đứng dậy đi đến chỗ Châu Băng.

Ở đây cả đám con trai lập tức nhón nháo: “Đó có phải là một mỹ nữ không?”, “Đúng vậy, như tiên giáng đó a”, “Hứa Thiên thật may mắn đó”, “Còn phải nói, cướp hết phần hạnh phúc của người khác rồi”,....

Kim Tuệ Nhi giả bộ không quan tâm, nhưng rõ cuộc nghe bọn con trai nói như vậy, không kiềm lòng mà nhìn Hứa Thiên cùng người con gái phía xa.

Trong lòng Kim Tuệ Nhi đột nhiên xuất hiện một con sâu, sau đó là nhiều con sâu bò khắp cơ thể. Tâm trạng cô đặc biệt khó chịu. Tại sao lại như vậy?

“Tiểu Nhi, đó không phải bạn gái Hứa Thiên chứ?” - Hò La La lấy đầu gối đụng nhẹ chân Kim Tuệ Nhi.

“Tớ làm sao biết được” - Kim Tuệ Nhi lúng túng. Hò La La cảm giác được điều gì đó khác lạ, cô quay qua chồm lên trước nhìn Kim Tuệ Nhi: “Đừng nói là cậu đang ghen”

“Tớ còn lâu mới ghen. Tớ thì liên quan gì cậu ta” - Kim Tuệ Nhi càng giận dữ.

Hứa Thiên cùng Châu Băng tiến đến.

“Này Hứa Thiên, có phải nên giới thiệu một chút không?” - Ngô Sĩ Lâm lên tiếng.

“Giới thiệu gì cơ?” - Hứa Thiên làm như không hiểu.

“Còn nói, là bạn gái cậu sao?”

“Đúng vậy! Tớ là bạn gái của Hứa Thiên. Rất vui được gặp mọi người. Lúc nãy vào tìm Hứa Thiên, thấy mọi người tập luyện vất vả, tớ có đi mua cho mọi người ít nước” - Châu Băng nói rồi mở túi lấy nước chia cho mọi người. Cô thật ra đã kể mất đi một chi tiết, cô đứng từ xa chứng kiến bọn họ vui vẻ

như thế nào, chứng kiến ánh mắt Hứa Thiên nhìn Kim Tuệ Nhi ra sao.

“À..không cần đâu. Tớ vừa uống xong, cảm ơn cậu nhé!” - Kim Tuệ Nhi từ chối.

“Không sao, cậu cứ nhận. Mọi người còn ở đây lâu mà!”

“Cảm ơn cậu” - Kim Tuệ Nhi đưa tay đón lấy chai nước.

“Chúng ta ra sân tiếp đi” - Hứa Thiên nhìn nhóm nam sinh, sau đó quay qua nói với Châu Băng - “Em có thể về trước, anh sẽ về muộn”

“Anh cứ ra tập đi, em ngồi đây chờ là được” - Châu Băng mỉm cười.

Hứa Thiên lên nhìn Kim Tuệ Nhi rồi trả lời Châu Băng: “Ừ. Vậy cũng được”

Sau khi Hứa Thiên quay ra sân, Châu Băng ngồi xuống bên cạnh Kim Tuệ Nhi.

“Cậu qua ngồi gần mình này, bên đây có lót giấy, sẽ sạch hơn đấy!” - Hồ La La tốt bụng giúp bạn mình né tránh.

Thực ra lúc này Hồ La La đã cảm nhận được gì đó không ổn.

Mặc dù chơi với Kim Tuệ Nhi không lâu, nhưng tâm tính của Tuệ Nhi, Hồ La La tuyệt đối có thể đoán được.

“Không cần đâu. Tớ ngồi đây được rồi” - Châu Băng vẫn rất nhẹ nhàng.

“Cậu tên gì vậy? Tớ là Châu Băng.” - Ngồi được một lúc thì Châu Băng quay qua Kim Tuệ Nhi chào hỏi.

“Tớ là Kim Tuệ Nhi, còn đây là Hồ La La”

“Phải rồi, ở lớp cậu có thân với Hứa Thiên không?” - Châu Băng bắt đầu dò hỏi.

“Bọn tớ rất thân. Cậu ấy ngày nào cũng chọc ghẹo tớ” - Kim Tuệ Nhi trầm nghĩ, muốn nói ra những lời này. Nhưng cuối cùng lại trả lời: “Cũng không thân lắm! Bọn tớ không hay nói chuyện”

“Ừ. Hứa Thiên vốn như vậy đó. Không thích tiếp xúc với nhiều người. Trước nay chỉ thân thiết với mình tớ” - Châu nói dối.

“Vậy à?” - Kim Tuệ Nhi thờ ơ.

“Ừ. Đúng rồi. Ngày trước đi học có rất nhiều bạn thích Hứa Thiên, nhưng cậu ấy vì tớ mà một mực từ chối. Bây giờ có lẽ vẫn vậy. Nếu có ai theo đuổi Hứa Thiên, cậu nhất định phải nói tớ biết với nhé!” - Châu Băng bày ra thái độ hòa nhã, nhiệt tình. Kim Tuệ Nhi nhìn Châu Băng, mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn ra sân. Hứa Thiên, Châu Băng thật quan tâm cậu.

Hồ La La bên cạnh này giờ cảm thấy vô cùng bức bối. Xem mình là không khí hay sao. Với lại, cô Châu Băng kia nghĩ Hứa Thiên là ai, nghĩ chính mình là ai, không biết giữ còn làm phiền người khác.

Các nam sinh cứ như vậy mà tập luyện cho tới khi trời tối. Ở góc sân, một mỹ nữ cũng cứ như vậy khoe khoang chiến tích của mình, cô liên tục kể về cuộc tình đẹp như mơ của mình và người yêu.

Hoàng Siêu đi chụp ảnh đến bây giờ mới trở về ký túc xá. Lúc đi ngang sân, cậu nhìn thấy bóng lưng ai rất quen. Nhìn ra sân, Hoàng Siêu thấy Hứa Thiên đang chơi bóng rổ. Nhất định người ngồi xoay lưng về phía mình ấy là Kim Tuệ Nhi.

Nghĩ rồi Hoàng Siêu nhanh chóng đi đến chỗ Kim Tuệ Nhi.

“Tiểu Nha Đầu. Sao còn chưa về?”

Ba nữ sinh nghe thấy giọng nói, cùng quay ra sau.

“Là Hoàng Siêu. À..tớ ở đây xem các bạn tập bóng, sắp tới có hội thao đấy!” - Kim Tuệ Nhi mỉm cười trả lời.

“Vậy à? Sao tớ vẫn chưa nghe nói nhỉ?”

“Sao lại có thể? Sắp đến ngày rồi mà!” - Kim Tuệ Nhi thắc mắc.

“À phải. Chắc là thầy tớ có thông báo sáng nay, nhưng lúc sáng tớ không học tiết thầy.” - Hoàng Siêu gật gù.

“Đừng nói cậu lại nghĩ tiết đi chơi đấy!” - Kim Tuệ Nhi nhún mày.

“Là đi làm nhiệm vụ cao cả. Đến đây! Tớ cho cậu xem”

Nói rồi Hoàng Siêu mở cho Kim Tuệ Nhi xem những bức ảnh mà hôm nay mình chụp được. Hoàng Siêu đi từ sáng cho đến bây giờ, cảnh đẹp xung quanh cậu đều không bỏ sót khoảnh khắc nào.

“Thật đẹp đó a” - Kim Tuệ Nhi mang đến đưa Hồ La La xem - “Cậu thấy sao Tiểu La?”

Hồ La La mỉm cười: “Cũng không tệ”

“À phải rồi! Bây giờ tớ quên giới thiệu. Đây là Châu Băng, là....là bạn gái của Hứa Thiên” - Kim Tuệ Nhi.

“Chào cậu. Tớ là Hoàng Siêu. Bạn đặc biệt của Kim Tuệ Nhi” - Hoàng Siêu vui vẻ.

“Chào cậu. Bạn đặc biệt là....”

“Chúng tớ là bạn rất thân” - Kim Tuệ Nhi nhanh chóng xen vào nhằm tránh khỏi hiểu lầm.

Hứa Thiên vừa cho một quả bóng vào khung thành, theo thói quen quay ra nhìn Kim Tuệ Nhi. Đột nhiên sắc mặt u ám. Cậu dừng lại: “Cũng trễ rồi. Ngày mai chúng ta tập tiếp”.

Nói rồi lập tức đi về phía Kim Tuệ Nhi.

“Anh vào rồi sao? Có mệt không?” - Châu Băng ân cần hỏi han Hứa Thiên, đồng thời lấy trong túi xách ra một miếng khăn giấy, định lau mồ hôi cho bạn trai.

“Không, không cần đâu” - Hứa Thiên không nhìn Châu Băng, đưa tay ngăn cô ấy.

Nhóm nam sinh đi tới “Tuệ Nhi, La La, trễ rồi, về thôi”

“Được. Các cậu cứ về trước. Ngày mai gặp nhé” - Hồ La La mỉm cười.

“Tạm biệt”

“Chúng ta cũng về thôi Hứa Thiên” - Châu Băng nắm lấy tay Hứa Thiên.

Hứa Thiên cố tình tránh né bạn gái. Quay qua nhìn Hồ La La và Kim Tuệ Nhi: “Hai cậu về như thế nào? Hay là để tớ đưa hai cậu về nhé! Nhà Kim Tuệ Nhi chẳng phải cũng xa hay sao?”

“Không cần đâu. Tớ sẽ về cùng Tuệ Nhi và La La. Bọn tớ vừa đi vừa trò chuyện. Cậu cứ đưa bạn gái mình về” - Hoàng Siêu trong lòng mở hội.

“Đúng đó Hứa Thiên. Chúng ta về thôi” - Châu Băng vừa nói vừa đẩy Hứa Thiên đi - “Tạm biệt các cậu nhé! Chúng tớ về trước”

Hứa Thiên vô cùng giận dữ, nhưng trước tình cảnh này chẳng thể nói lời nào. Cậu sẽ bảo “Tôi lo cho an toàn Kim Tuệ Nhi” hay là “Chỉ có tôi mới được đưa cô ấy về”. Không! Tất cả đều không thể nói.

Hứa Thiên lái xe đưa Châu Băng về. Trong đầu xuất hiện muôn vàn ý nghĩ. Hình như lúc đầu cậu đã sai khi dùng cách này tiếp cận Kim Tuệ Nhi. Lại nói, nếu lúc đó bỏ qua chuyện lần đầu cãi nhau mà đối đãi với Tuệ Nhi tốt hơn, có lẽ bây giờ đối với cô ấy, cậu đã không xấu xa như vậy.

Châu Băng nhìn Hứa Thiên, triệt để hiểu ra mọi chuyện.

Trước giờ Hứa Thiên chưa từng vì chuyện gì mà tỏ thái độ như vậy! Cuộc sống của Hứa Thiên không hoàn toàn vui vẻ, nhưng cũng chẳng có muộn phiền.

Không ai biết được rằng, trái tim của Hứa Thiên chỉ tồn tại hai ngăn, một ngăn vĩnh cửu dành riêng cho mẹ, không ai được quyền xâm phạm, ngăn còn lại cậu dành cho đoạn tuổi thơ êm đẹp của chính mình.

Hứa Thiên sống một cuộc đời không vui vẻ, không mới mẻ và cũng chẳng bất ngờ. Có lẽ những điều Hứa Thiên chọn cách giữ lại cho riêng mình sẽ mãi ở đó, không có ai khai phá được.

Lần này tạm biệt Châu Băng, không còn là nụ hôn quen thuộc nữa. Hứa Thiên mở cửa cho bạn gái, sau đó lập tức quay ngược lại mở cửa vào xe ngồi, tạm biệt Châu Băng rồi lái xe đi gấp.

Châu Băng khỏi phải nói, mặt mày u ám như màn đêm xung quanh vậy!

Kim Tuệ Nhi, có phải cậu đang vui vẻ ra về với Hoàng Siêu không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đường Về Nhà

Sau khi Hồ La La vào nhà, Hoàng Siêu đưa nốt Kim Tuệ Nhi đoạn đường còn lại.

- Nếu tớ tham gia đá bóng, cậu có đi cổ vũ cho tớ không? – Hoàng Siêu đập tan bầu không khí căng thẳng.

- Tất nhiên có! – Kim Tuệ Nhi cười như không cười đáp.

- Cậu hứa đấy!

- Ừ.

Cả hai chậm chậm mà đi. Con đường này hể trời sập tối là vắng người, mặc dù bây giờ còn rất sớm.

- Cậu có tin trên đời có ma không? – Hoàng Siêu xoa xoa bắp tay.

- Tớ sẽ không tin nếu chưa từng biết đến đoạn đường này! – Kim Tuệ Nhi giấu ý cười.

- Ý cậu là.....

- Ừ!

- Cậu không sợ sao?

- Tớ ngày nào không đi ngang đây, còn sợ gì nữa chứ! Cậu sợ à?

- Tớ....không. Tất nhiên là tớ không sợ - Hoàng Siêu chúi bay chúi biến. Lại nghĩ lát nữa mình sẽ phải về một mình.

- Vậy sao? Ngày trước có một nam sinh vì mê chơi điện tử, cậu ấy đi đến nửa đêm mới về. Lúc đi đến đoạn cây cổ thụ phía trước thì bị một nhóm côn đồ chặn lại. Chúng bắt cậu phải đưa tiền, nếu không chúng sẽ giết. Nam sinh trong túi còn một ít tiền, nhưng nghĩ đến ngày mai không còn tiền đi chơi, liền nói dối là đã hết. Một tên côn đồ kiểm tra trên người nam sinh, sau đó lấy tiền ra. Bọn họ tức giận vì bị gạt, cho nên lấy dao cắt lười cậu nam sinh ấy. Từ đó hể buổi tối có nam sinh nào đi ngang đây thì đều bị con ma không lười ra hù dọa, đó là cậu trai trẻ ấy - Kim Tuệ Nhi vừa nói vừa để ý sắc mặt của Hoàng Siêu, không ngờ một người cao to, không sợ trời không sợ đất như vậy mà lại sợ ma quỷ.

Hoàng Siêu mặt có chút tái đi. Kim Tuệ Nhi giải thích: “Thật ra nó bắt lại là để răn đe con nít không được đi chơi về trễ đó a”

Kim Tuệ Nhi lén quan sát Hoàng Siêu, hình như mình đã đùa quá rồi! Tuệ Nhi chỉ tùy tiện bịa ra một câu chuyện, không ngờ Hoàng Siêu lại tin là thật.

“Thôi được rồi! Là tớ đùa đấy! Xưa nay ở đây rất thanh bình” – Nói xong ôm bụng cười to.

Hoàng Siêu mặt dần ra ba giấy, sau đó quay qua đưa tay véo má Kim Tuệ Nhi: “Cậu dám gạt tôi, không phải cậu con trai đó là nói dối nên bị cắt lười hay sao, vậy cậu còn dám nói dối”

Cái véo má bình thường thôi nhưng làm Kim Tuệ Nhi tâm tình thay đổi hẳn. Cô chính là đang nhớ về cái lần bị Hứa Thiên véo má, rất đau, rất bực bội, nhưng rõ ràng lại cảm thấy vô cùng thân thiện.

Hứa Thiên có lẽ đang vui vẻ cùng bạn gái.

- Cậu nghĩ gì thế?

- Không có. Tớ chỉ là không biết nói gì.

- Sao này cậu định thi vào trường đại học nào?

- Có lẽ là Học viện Âm nhạc Trung ương.

- Định làm ca sĩ sao?

- Đó là đam mê của tớ. Còn cậu?

- Tớ sẽ đến đăng ký dự thi ở Tạp chí Nhiếp Ảnh Quốc Gia. Nếu đỗ vào đấy, tớ sẽ được đào tạo và trở thành nhiếp ảnh gia tự do, không phải thi vào trường Đại học nào cả. Nhưng cơ bản tớ vẫn phải tốt nghiệp Trung học phổ thông - Được. Sao này tớ là ca sĩ nổi tiếng, cậu sẽ là nhiếp ảnh riêng của tớ

- Kim Tuệ Nhi vỗ vai Hoàng Siêu tâm đắc.

- Cậu nói sai rồi. Sau này tớ là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, tớ sẽ thuê cậu đến hát phục vụ tớ hằng ngày – Hoàng Siêu vừa đi ngược trước mặt Kim Tuệ Nhi vừa nói. Sau đó lập tức chạy đi.

Kim Tuệ Nhi đuổi theo Hoàng Siêu một đoạn, cả hai cười nói vô cùng sảng khoái. Cuối cùng cũng đến nhà Kim Tuệ Nhi.

Hoàng Siêu vừa định quay lưng về thì nghe tiếng Kim Tổng Bách: “Là Hoàng Siêu đưa con về à? Sao nó không vào nhà chơi?”

“Trễ rồi ạ nên hôm khác cháu đến chơi nhé!” – Hoàng Siêu quay lưng lễ phép.

“Được. Cảm ơn cháu đã đưa Tiểu Nhi về. Về cẩn thận nhé!”

“Tạm biệt chứ”

“Sao ba không thấy thằng nhóc Hứa Thiên? Nó cùng lớp con mà! Tại sao lại về chung Hoàng Siêu?” – Kim Tổng Bách vừa dọn đồ ăn ra bàn, vừa hỏi Kim Tuệ Nhi.

“Cậu ấy đưa bạn khác về ạ” – Kim Tuệ Nhi vừa lau tóc vừa trả lời.

“Ba ngồi xuống đi, để con làm cho. Ba à vài ngày nữa con cũng sẽ về trễ. Ba và bà nội cứ ăn trước, không cần đợi con” – Kim Tuệ Nhi đi đến đỡ bát canh.

“Bây giờ vẫn còn sớm mà! Con không cần lo”

Rửa bát xong, Kim Tuệ Nhi trở về phòng, bật đèn, cô bắt đầu học bài ngày mai.

Chiếc điện thoại từ trong ngăn kéo ló đầu ra ngoài, là của Hứa Thiên. Kim Tuệ Nhi cầm chiếc điện thoại trên tay, chợt nhớ ra lúc Hứa Thiên ra sân đã đưa điện thoại cho cô giữ hộ. Bây giờ phải làm sao?

“Thôi kệ vậy! Sáng mai đi học trả là xong”

Vừa mở sách toán ra, điện thoại Hứa Thiên có tin nhắn.

Kim Tuệ Nhi thấy hiện lên hai chữ “Tiểu Băng”, bực mình mang điện thoại để vào ngăn trong cùng của balo, đem một đồng sách đè lên. Sau đó cô nghe không biết bao nhiêu là tiếng tin nhắn nữa, may mắn là không có cuộc gọi nào, nếu không Tuệ Nhi không biết làm sao nữa.

Tuệ Nhi loay hoay giải một bài toán đến giờ chưa xong. Rõ ràng biết đây là bài toán cơ bản, biết phải giải như thế nào, nhưng khi viết vào vở thì chệch hướng.

Kim Tuệ Nhi nghĩ, có lẽ hôm nay hơi mệt, cho nên đứng dậy lấy cốc nước uống.

Từ chiều đến giờ, trong đầu Kim Tuệ Nhi vốn chỉ bực bội một chuyện, nhưng lí trí cô lại ngăn cản chính bản thân mình, lừa gạt mình đây không phải là vấn đề.

Cô nhìn ra cửa sổ, nghiêm chỉnh đối mặt với chính mình.

Rõ ràng cô đang rất quan tâm đến cuộc sống của tên hung thần ấy!

Gặp bạn gái của Hứa Thiên, lẽ ra đó chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Kim Tuệ Nhi lại cho rằng đó là một cục đá, đè nặng tâm can của cô.

Kim Tuệ Nhi hằng ngày đều bị Hứa Thiên chọc ghẹo, có khi giận dỗi, có lúc bực mình, nhưng tại sao chưa bao giờ cảm thấy ghét hấn. Thậm chí những lúc không bị Hứa Thiên chọc ghẹo, cô lại thấy thiếu thứ gì đó.

Càng nghĩ, Kim Tuệ Nhi càng cảm thấy mình đã đi quá xa so với dự định ban đầu. Hứa Thiên hoàn toàn không nghĩ gì về điều này, có lẽ đối với cậu ấy mà nói, Kim Tuệ Nhi chỉ đơn giản là một người để cậu ấy chọc ghẹo lúc rảnh rỗi, hơn nữa, đúng, quan trọng là hơn nữa, cậu ấy đã có bạn gái.

Rốt cuộc thì, người bạn cùng bàn chuyên gia chọc phá ấy của cô, đã trở thành một niềm vui không thể thiếu mỗi khi cô đến lớp.

Đúng vậy! Cuộc đời mỗi người đều có một người bạn cùng bàn đáng nhớ. Người bạn ấy là người cùng mình nói xấu người khác, cùng chọc ghẹo nhau trong giờ học, hơn nữa còn là người biết khá nhiều thứ về đối phương.

Riêng đối với Kim Tuệ Nhi, người bạn cùng bàn của cô còn là người làm cho cô giận hờn lẫn vui vẻ, những giận hờn rất trẻ con và những niềm vui đơn giản.

Tuổi trẻ chúng ta luôn cười tươi vì những điều nhỏ nhặt, luôn buồn bã vì những thứ vốn không đáng. Cho dù là vui hay buồn, chúng đều xuất phát từ người mà chúng ta yêu thích.

Những nỗi niềm này, Kim Tuệ Nhi sẽ chôn sâu trong lòng. Cô không biết rằng sẽ có ngày phải hối tiếc vì điều đó. Nhưng nó đã là chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ký Ức Ngọt Ngào

“Điện thoại của cậu” – Kim Tuệ Nhi lấy điện thoại đặt lên bàn.

“Ừ. Cậu... Cậu hôm qua rốt cuộc là về cùng Hoàng Siêu sao?” – Hứa Thiên khó khăn lắm mới có thể hỏi.

“Ừ. Có chuyện gì sao?”

“Không, không có gì” – Hứa Thiên lúng túng cầm lấy điện thoại, ngồi ngay ngắn y như đang suy tính chuyện gì.

“Đầu Năm Xấu Xí” – Hứa Thiên lại đến giờ.

“Cậu lại lên con gì nữa vậy? Một ngày không chọc ghẹo tôi cậu không yên sao?” – Kim Tuệ Nhi cố gắng giữ bình tĩnh.

“Đúng vậy! Ai bảo lúc đầu cậu hung dữ với tôi?”

“Lúc đầu? Chuyện cũng qua lâu, tại sao cậu cứ để bụng mãi như vậy. Chúng ta không phải đối thủ, cũng đâu phải thù nhau như những cặp quan gia trên phim truyền hình” – Kim Tuệ Nhi nhũn mày nhìn Hứa Thiên.

“Tôi thích đấy!”

“Tôi mặc kệ cậu”

Lời Tuệ Nhi vừa nói ra thành công chọc tức Hứa Thiên. Kết quả là Hứa Thiên ngồi phà Kim Tuệ Nhi không bỏ sót một tiết học. “Tôi xem cậu kệ tôi như thế nào”.

Chiều hôm nay đội bóng lại tập luyện.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy mình và Hồ La La có đi cùng cũng vô ích, vì đâu có làm được gì.

“Hay là chút nữa tôi mua nước trước cho các cậu, hôm nay tôi và Hồ La La về trước.” – Kim Tuệ Nhi quay sang thương lượng với đội trưởng khó tính.

“Không được. Lỡ phát sinh ra chuyện gì?” – Hứa Thiên tất nhiên không đồng ý.

“Chuyện gì là chuyện gì? Chẳng phải chỉ ra chơi bóng rồi vào nghỉ ngơi uống nước hay sao?” – Kim Tuệ Nhi khó chịu – “Vội lại...Châu Băng có bảo hôm nay cô ấy sẽ đến. Có gì cậu cứ nhờ cô ấy là được”

“Châu Băng sẽ không đến” – Hứa Thiên nói rồi cầm điện thoại đứng dậy đi ra ngoài.

- Hứa Thiên, hôm nay chủ động gọi cho em sao? – Châu Băng vui như mở hội.

- Chiều nay anh không có tập bóng mà học tăng tiết ở lớp, em không cần đến.

- Anh học gì lắm thế?

- Đó là lịch mới. Nhớ đấy! Em ở nhà có thể gọi Quách Kinh và Gia Minh đến chơi.

- Được, em biết rồi. Học xong nhớ nhắn tin cho em đấy!

- Ừ. Tạm biệt.

Trưa hôm nay Kim Tuệ Nhi và Hồ La La quyết định ở lại ăn cơm ở cantin, nếu ra về rồi trở lại trường thì mất nhiều thời gian quá!

Quyết định này tất nhiên thu hút được một người nữa.

“Ở lại tại sao không nói với tôi, còn ích kỷ dắt nhau xuống đây ăn” – Hứa Thiên ở đâu xuất hiện sau lưng Tuệ Nhi.

“Sao cậu biết bọn tớ ở lại?” – Hồ La La thắc mắc.

“Vì lúc này hai cậu nói chuyện rất nhỏ, đến mức tớ không muốn cũng phải nghe thấy” – Hứa Thiên vừa nói vừa đặt đĩa cơm đối diện chỗ Kim Tuệ Nhi.

Cậu quay đi và trở lại với ba chai nước trong tay. Hứa Thiên kéo ghế ngồi đối diện Tuệ Nhi và La La: “Uống nước đi”

“Không cần. Cảm ơn” – Kim Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó cúi đầu ăn.

“Cậu thật là không hiểu chuyện. Cậu rót cuộc có biết phép lịch sự là gì không? Tôi đã có lòng tốt mua nước cho cậu....”

Hứa Thiên còn đang giảng bài “cách ứng xử lịch sự” thì Kim Tuệ Nhi mở nắp chai nước, uống một hơi đến cạn: “Như vậy được chưa? Cậu đúng là lắm lời”

“Này! Cậu uống nhiều nước như vậy thì làm sao ăn nữa?” – Hồ La La tròn mắt nhìn bạn mình.

“Ai nói cậu không thể” – Kim Tuệ Nhi nói xong thì cầm đũa ăn lấy ăn để, mặc cho hai người kia đang tròn mắt và nuốt nước bọt nhìn mình.

“Cuối cùng thì tôi cũng biết vì sao Kim Tuệ Nhi cậu trở nên khó chịu như vậy. Tại vì ăn nhiều quá, thức ăn không kịp tiêu hóa, sinh ra não hoạt động chậm, không điều khiển được hành động của mình” – Hứa Thiên vẫn chưa ăn mà tiếp tục lảm nhảm.

“Cậu đủ rồi đó. Ăn nhanh để còn tập luyện. Nếu không hai cậu ở đây thông thả ăn, tôi đi trước” – Kim Tuệ Nhi kéo ghế định đứng dậy.

“Cậu ngồi đó” – Hứa Thiên lập tức ăn liên tục.

Một buổi chiều tập luyện rất nhiệt tình, rất nghiêm túc.

Châu Băng đúng thật hôm nay không đến.

Kim Tuệ Nhi sau khi cùng Hồ La La mua nước trở về thì ngồi ở góc sân. Tuệ Nhi ánh mắt không thay đổi mà chăm chú nhìn Hứa Thiên, trong lòng không rõ tư vị.

Nhìn cái hất tóc kiêu hãnh của Hứa Thiên, Kim Tuệ Nhi chợt nhớ đến Ca Ca, một người bạn thân thiết hồi nhỏ.

Tuổi thơ của cô được lấp đầy bởi không khí hạnh phúc của gia đình mình và Ca Ca.

Ca Ca...người từng cùng cô có rất nhiều cái lần đầu tiên. Lần đầu tiên cả hai nghịch ngợm trốn mẹ Ca Ca mà ra đằng sau nhà tập lái xe đạp. Kim Tuệ Nhi cười xe, Ca Ca đứng vịn tay ở yên xe sau để cô không bị ngã.

Lần đầu tiên cả hai ngủ trưa chung trên một chiếc giường, Ca Ca làm anh trai, ân cần chăm sóc cho em gái mình ngủ. Lần đầu Ca Ca làm ngựa cho Kim Tuệ Nhi cưỡi. Lần đầu tiên Ca Ca ngồi yên cho em gái mình trang điểm, giả trang thành phụ nữ đã có chồng.

Lần đầu tiên, hai đứa trẻ chơi trò gia đình, Ca Ca làm chồng, đi làm từ sáng đến tối để kiếm tiền về nuôi vợ, Kim Tuệ Nhi ở nhà làm nội trợ, lo việc ăn uống giặt giũ cho chồng. Một ngày Ca Ca đi làm về sớm nên xuống bếp xem vợ nấu ăn, Kim Tuệ Nhi giả bộ cho vào nồi một ít nước và rau xanh, để lên bếp đun lên. Khi nghe tiếng sôi ùng ục, cô đưa tay nhắc nồi canh xuống thì Ca Ca đi đến, cả hai giành giật mang nồi canh ra bàn. Không may làm nước trong nồi đổ ra ngoài, làm bỏng một bên chân của Ca Ca.

Cứ tưởng Ca Ca cứ như vậy mà khóc lên, không ngờ thẳng nhóc ấy một tiếng nấc cũng không có, khẽ nhăn mặt đi đến vòi nước rửa chân. Kim Tuệ Nhi hốt hoảng không biết làm gì, chân tay quơ quàng loạn xạ, cuối cùng sợ quá phải khóc thành tiếng. Kết quả Ca Ca đã phải dụ dỗ rằng nước không nóng, Ca Ca là anh hùng, chắc chắn sẽ không đau. May mắn, mẹ Ca Ca không biết được điều đó.

Vết bỏng đó cũng cứ như vậy mà để lại sẹo.

Những lần đầu tiên ấy đến bây giờ vẫn tồn tại trong tâm tưởng Kim Tuệ Nhi, cô chưa bao giờ quên đi nhưng cũng chẳng bao giờ muốn nhắc lại.

Đang miên man suy nghĩ thì nghe tiếng Hồ La La hét hãi: “Chết rồi, Hứa Thiên bị sao vậy?” rồi nha đầu ấy chạy nhanh ra sân, cùng các bạn nam đỡ Hứa Thiên đi vào.

Kim Tuệ Nhi lúc này mới lấy tay bắt lấy tâm trí mình, quăng nó về thực tại.

“Sao vậy? Cậu ấy là gì bị?” – Kim Tuệ Nhi lo lắng hỏi.

“Chắc là bị chuột rút, do lúc nãy tôi không khởi động trước khi ra sân” – Hứa Thiên có chút nhăn nhó, sau đó quay qua nói với các bạn nam – “Các cậu cứ ra chơi tiếp đi, tớ không sao, sẽ ra ngay”

“Ồn không đấy?” – Lưu An nhìn Hứa Thiên.

“Không sao, tớ xoa chân một chút là khỏi” – Hứa Thiên chắc nịch.

Lưu An cùng mọi người nghe vậy đành tiếp tục ra sân.

“Hồ La La à, cậu giúp mình đi lấy chút đá với khăn được không?” – Kim Tuệ Nhi lên tiếng.

“Được”

Sau khi Hồ La La đi, Kim Tuệ Nhi đưa tay kéo chân Hứa Thiên về phía mình, cô xoay nhẹ: “Đau không?”

“Có chút” – Hứa Thiên nhắm mắt nghĩ “Cậu bị thử xem”

Kim Tuệ Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống đất, hai chân duỗi thẳng về phía trước, đem cổ chân Hứa Thiên để lên đùi mình, cô đưa tay xoắn ống quần Hứa Thiên lên.

Kim Tuệ Nhi bất động giây lát.

“Vết thương này là bị gì?” – Kim Tuệ Nhi cố gắng bình tĩnh hỏi Hứa Thiên.

“Ngày nhỏ bị bỏng” – Hứa Thiên qua loa.

Kim Tuệ Nhi khẽ giật mình, tim cô đập nhanh lên một chút, cảm giác có dòng nước lạnh đang chảy khắp người mình, tay Tuệ Nhi run run: “Bị nặng lắm sao?”

“Cũng không nặng lắm! Nhưng tại tôi không chăm thoa thuốc nên nó thành ra thế này!” - Hứa Thiên dừng ba giây – “Đây là cậu quan tâm tôi sao?”

“Quan tâm cái đầu cậu.” – Nói rồi Kim Tuệ Nhi đem hai tay quàng chân Hứa Thiên xuống đất, toan đứng dậy.

“A...” – Hứa Thiên vì đau quá mà kêu lên một tiếng, thành công làm Kim Tuệ Nhi lo lắng. Cô ngồi xuống: “Cậu còn nói những câu đại loại thế nữa thì tự lo cho cái chân của mình đi”

“Đã đây a” – Hồ La La vừa thở hồng hộc vừa ngồi xuống.

Kim Tuệ Nhi lấy tay mở chiếc khăn ra, lấy đá bỏ vào đó, mang đến chườm vào cổ chân của Hứa Thiên.

Hứa Thiên ngay sau đó lập tức thấy thoải mái, cậu chăm chú nhìn Kim Tuệ Nhi đang tập trung vào đôi chân mình.

Quả thật lúc Kim Tuệ Nhi chăm chú làm việc gì thật thu hút. Hứa Thiên nghe tiếng đập nhanh và mạnh của tim mình, hạnh phúc dâng trào.

- Cảm thấy đỡ chưa? – Kim Tuệ Nhi liếc nhìn.

- Ừ - Hứa Thiên thành thật.

- Hay là cậu ở trong này nghỉ đi, ngày mai khỏe hẳn rồi tập tiếp, không khéo vết thương sưng to thì đến ngày thi đấu lại hỏng – Hồ La La nhiệt tình.

Hứa Thiên còn chưa trả lời, quay qua nhìn Kim Tuệ Nhi có ý dò xét. Kim Tuệ Nhi im lặng không nói. Hứa Thiên buộc miệng: “Lớp trưởng có cho phép nghỉ không?”

“Tùy cậu. Cậu muốn vết thương nghiêm trọng thì cứ ra chơi tiếp”

Hứa Thiên vui vẻ, nhắc mông ngồi kế chỗ Kim Tuệ Nhi, không quên nhìn Hồ La La nháy mắt, tỏ vẻ biết ơn, thành công rồi!

Hôm nay vì chân Hứa Thiên bị thương, nhóm bóng không đủ người, nên cả đội quyết định về sớm.

Kim Tuệ Nhi về đến nhà thì lao ngay vào phòng tắm, cô tắm rất nhanh, đi ngang bàn với tay lấy một chiếc bánh bao đưa lên miệng rồi đi vào phòng, không quên nói với Kim Tổng Bách: “Ba à, ba cùng bà nội ăn cơm đi, con vừa ăn ở trường với Tiểu La rồi. Ba và bà nội tối vui vẻ”

Kim Tuệ Nhi đi vào phòng, lấy chìa khóa mở ngăn tủ, đem ra một chiếc hộp nhỏ cũ kỹ dính đầy bụi. Cô lấy khăn lau nó rồi từ từ mở nó ra, y như sợ mạnh tay nó sẽ hỏng mất.

Bên trong là hai tấm ảnh hồi bé của cô và Ca Ca, chụp trong một lần cả hai được mẹ Ca Ca dắt đi công viên chơi xích đu. Cô đưa tay sờ gương mặt Ca Ca trong đó, chỉ mới năm tuổi mà Ca Ca đã đẹp trai sáng sủa như vậy, sau này lớn lên chắc chắn sẽ thật nổi bật. Càng nhìn, cô càng cảm thấy Ca Ca rất giống Hứa Thiên, từ ánh mắt đến nụ cười. Nhưng rồi tự nhủ, làm sao có thể, tuyệt đối không thể.

Kim Tuệ Nhi ngày đó rất vô tư vui vẻ, lúc nào cũng cười nói giòn tan. Đứng là trẻ con, không phải suy nghĩ phức tạp điều gì.

Kim Tuệ Nhi và Ca Ca khi ấy hiểu biết hơn những đứa trẻ khác, không có nghĩa họ hiểu hết những khó khăn, nỗi khổ của người lớn.

Kim Tuệ Nhi đặt ảnh xuống, cầm lên con búp bê có hình dạng như đầu nấm. Đây là con búp bê Ca Ca kêu mẹ mình đặt làm, sau đó mang tặng cho Kim Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi khi ấy tóc ngắn cũn, cả người lại rất tròn trịa, nhìn không khác gì cây nấm cả. Ca Ca rất thích gọi Tuệ Nhi là Tiểu Nấm.

Kim Tuệ Nhi khẽ mỉm cười nhìn sang quyển nhật ký, nét chữ chắc chắn không còn rõ nữa, vì nó đã nhiều hơn một lần bị nước mắt cô làm nhòe đi. Bây giờ Kim Tuệ Nhi rất sợ phải khóc, cô không dám mở quyển nhật ký ra nữa mà đưa tay đẩy nắp hộp lại.

Tuệ Nhi nằm ngửa ra giường, mắt chăm chú nhìn trần nhà. Không được, nhất định không được nghĩ về Ca Ca một lần nào nữa. Tất cả đã là chuyện ngày xưa, cô bây giờ vốn không biết Ca Ca đang ở đâu, gặp lại cũng chắc gì nhận ra được, cứ mãi luyến tiếc thì có ích gì.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngày Rong Ruổi (P1)

- Ca Ca, sao mấy hôm nay Ca không đến trường Tiểu Nấm nữa?

- Ca Ca rất bận, không thể đến đón Tiểu Nấm được. Sau này cũng vậy!

- Ca Ca bận chuyện gì?

“Là bạn đến trường đón tớ rồi! Cậu đừng làm phiền Ca Ca của tớ nữa” – Một bạn gái đi đến bên cạnh Ca Ca, khó chịu nhìn Kim Tuệ Nhi.

“Ca Ca không muốn chơi với Tiểu Nấm nữa sao? Tiểu Nấm rất ngoan mà! Ca Ca giận gì có thể nói, Tiểu Nấm sẽ không làm Ca Ca buồn nữa”

“Không cần đâu Tiểu Nấm. Đừng đến đây nữa. Ca Ca đi đây”

Ca Ca khoác tay bạn gái kế bên, quay lưng về phía Kim Tuệ Nhi. Cả hai cùng nhau bước lên chiếc xe hơi màu đỏ sang trọng. Chiếc xe lăn bánh, Kim Tuệ Nhi giật mình đuổi theo, đến khi không còn sức lực nữa. Nước mắt Kim Tuệ Nhi giàn giụa, bắt lực nhìn chiếc xe đi mất hút.

Tại sao lại bỏ rơi Tiểu Nấm vào lúc này? Mẹ đã bỏ Tiểu Nấm đi, bây giờ Ca Ca cũng không cần Tiểu Nấm nữa, Tiểu Nấm ghét Ca Ca....

Tuệ Nhi từ từ mở mắt. Cô cảm thấy có chút khó chịu. Hai mắt đã bị một làn nước bao phủ, nhiều đến mức muốn mở ra cũng khó.

Kim Tuệ Nhi đưa tay lên sờ mắt mình, có vẻ hơi sưng.

Cô ngồi dậy xoa xoa hai mắt, sau đó cố gắng nhớ lại giấc mơ ban nãy. Tuệ Nhi thờ dãi, có cố gắng đến mấy thì cô cũng chỉ nhớ được rằng một chiếc xe hơi đã chở người yêu thương của mình đi mất.

Cô mệt mỏi. Sao cách ngày là cô lại phải mơ thấy những giấc mơ kinh khủng đó? Xa cách người thương, đó là điều tội tệ nhất trong cuộc đời.

Kim Tuệ Nhi uể oải mang balo, bước chậm rãi trên con đường mòn. Lá vàng trải khắp chân cô, mỗi bước đi của Kim Tuệ Nhi đều phát ra tiếng kêu sột soạt, nghe ngứa ngáy ở tai. Con đường ngày nào vào giờ này cũng tiêu điều như vậy. Cũng phải, những người sống ở đây đa số thiếu thốn, khó khăn. Từ tờ mờ sáng đã phải chờ hàng ra chợ Kim Âu bên huyện La Thanh để bán, vào giờ này làm gì có ai loanh quanh đây nữa.

Kim Tuệ Nhi cứ như vậy chầm chậm bước, giống như đang thưởng thức gió thu nhẹ nhàng, đang ngắm lá rơi, nhưng thực ra là cô không muốn phải đối diện với những rắc rối sớm muộn ập tới nữa.

Đúng vậy! Cuộc sống của Kim Tuệ Nhi có thể diễn tả ngắn gọn bằng hai từ Rắc Rối. Thần may mắn không bao giờ cho cô cơ hội cả.

Kim Tuệ Nhi đảo mắt qua phía bên đường, thấy một tiệm thuốc nhỏ, cô chợt nhớ ra điều gì đó, bước vào mua một gói thuốc thật to.

Chậm rãi như vậy, lúc Kim Tuệ Nhi đến trường đã là sáu giờ năm mươi, cô chỉ kịp đến phòng giám hiệu nhận sổ đầu bài, sau đó đến lớp học.

Tâm trạng Kim Tuệ Nhi hôm nay không được tốt, cho nên cũng chẳng thèm để ý đến ai. Hứa Thiên kể bên tất nhiên không bao giờ buông tha cô, lúc mới vào lớp còn hỏi han liên tục. Kết quả Hưng Thần ăn phải bơ xanh, ngoan ngoãn ngồi im lặng.

Buổi học lặng lẽ trôi qua.

Thấy tâm trạng Kim Tuệ Nhi như vậy, Hứa Thiên thật không đành lòng để cô phải ngồi dưới sân suốt buổi chỉ để nhằm chán ngắt bọn họ. Hứa Thiên quyết định hôm nay rủ mọi người đi ăn uống một bữa. Cả nhóm chẳng có ý kiến gì, ngược lại còn rất thích thú. “La La, hôm nay chúng ta không tập bóng, cùng nhau đi chơi nhé!” – Hứa Thiên dụ dỗ bạn thân của bạn thân.

“Đi đâu mới được?” – Hồ La La hỏi rõ địa điểm.

“Thì... tìm chỗ nào đó ăn uống, sau đó sẽ đi hát. Được không?” – Hứa Thiên nói bừa.

“Cậu nói Kim Tuệ Nhi chưa?”

“Cậu thừa biết mà. Tất cả trông cậy vào cậu đó” – Hứa Thiên đùn đẩy trách nhiệm.

“Được”

“Tớ không đi đâu. Hôm nay tớ không khỏe. Cậu đi cùng bọn họ đi” – Kim Tuệ Nhi không cảm xúc.

“Cậu không đi chẳng phải tớ cũng phải ở nhà sao? Tớ có thể nói chuyện với ai?” – Hồ La La bày vẻ mặt đáng thương.

“Cậu muốn đi không?”

“Tất nhiên là có. Lâu rồi tớ cũng chưa được đi đâu mà!”

“Ừ. Cậu thích là được”

Vẫn là Kim Tuệ Nhi chiều chuộng La La. Thật là hảo tỷ muội.

Cả nhóm kéo nhau đến quán mì bò kể bên trường. Đây là quán mì rất lâu đời, đã song hành cùng học sinh Chấn Hoa mấy mươi năm rồi!

Vừa bước vào quán, bọn trẻ đã ngửi được mùi hương thơm phức của hành tây và tỏi phi. Duy chỉ có Kim Tuệ Nhi là lấy tay che miệng chạy ra ngoài. Cô không quen với mùi hương của nó.

La La đi theo ra ngoài, Hứa Thiên cũng lập tức đi ra.

“Cậu sao vậy?” – Hồ La La lo lắng hỏi.

“Tớ không sao, tớ dị ứng với mùi hành và tỏi thôi” – Kim Tuệ Nhi khó khăn trả lời.

“Rốt cuộc là cậu dị ứng với bao nhiêu loại thực phẩm đây hả? Hôm trước là thịt gà, bây giờ là hành tây với tỏi phi. Tiểu Nhi à cậu như vậy mà vẫn béo tròn, tớ rất khâm phục đó” – Hồ La La dờ khóc dờ cười.

Hứa Thiên đứng bên cạnh nghe như vậy, nét mặt bỗng dưng trầm xuống.

“Các cậu vào trong ăn đi. Tớ qua quán kem sắc màu đợi các cậu nhé!” – Kim Tuệ Nhi hất mặt vào trong quán.

“Được, vậy cậu qua đó ngồi đi” – Hứa Thiên không làm khó, cậu kéo Hồ La La vào trong.

Hứa Thiên bước vào lấy cặp sách, bảo mọi người cứ thông thả mà ăn, ăn xong qua quán kem. Cậu và Tuệ Nhi sẽ đợi ở đó, cậu không ăn được mì.

Hứa Thiên dạo một vòng các quán ăn gần trường. Không biết Kim Tuệ Nhi thích ăn gì, cuối cùng cậu dừng lại ở quán bánh mì nướng, tùy tiện mua năm cái. Hồi nhỏ cậu rất thích ăn bánh mì nướng, lâu rồi cũng không được ăn nữa. Lần cuối cùng cậu ăn cũng là lần cuối gặp mặt người bạn tuổi thơ của mình.

Hứa Thiên cầm bánh mì vào quán, đặt trước mặt Kim Tuệ Nhi.

“Cho cháu một ly kem socola ạ” – Hứa Thiên nói với chủ quán.

“Cậu cũng thích kem socola à? Nè...tôi chưa thấy con trai nào thích socola hết đó” – Kim Tuệ Nhi làm như ngạc nhiên lắm.

“Sao cậu không bảo chưa thấy con trai ăn kem luôn đi” – Hứa Thiên cười cười nhìn Tuệ Nhi, sau đó ngồi xuống bên cạnh, mở túi lấy bánh mì cho Tuệ Nhi – “Cậu ăn đi”

“Woa...là bánh mì nướng đó a, nhưng...” – Kim Tuệ Nhi tỏ ra cực kỳ phấn khích, sau đó lại mềm nhũn.

“Yên tâm, không có hành và tỏi” – Hứa Thiên lấy ra một cái cho mình – “Còn không ăn. Nếu không đói bụng mà ngất thì tôi không chịu trách nhiệm”

Tên quái thú này ngay cả mọi người ta ăn cũng không thể nói được lời nào tốt đẹp. Nhưng mà quả thật bánh mì rất hấp dẫn, Kim Tuệ Nhi cực kỳ mê mẩn món này.

Kim Tuệ Nhi cầm bánh mì, cắn một lượt hai cái, bày ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Sao? Thích lắm à?” – Hứa Thiên nhướn mắt.

“Ừ. Hồi nhỏ tôi rất thích luôn. Mỗi lần tôi bị bệnh không chịu uống thuốc, ba tôi lại mua nó về dụ dỗ tôi. Với cả...” – Kim Tuệ Nhi đang nói thì dừng lại.

Hứa Thiên nhìn chằm chằm Kim Tuệ Nhi, ra hiệu cậu cứ nói.

“Với cả đây là món mà anh trai kết nghĩa của tôi cũng rất thích. Lần đầu tôi được ăn là do mẹ tôi làm. Hương vị rất tuyệt vời. Sau đó một năm, mẹ tôi mất. Vậy là không được ăn bánh mì do mẹ nướng nữa” – Kim Tuệ Nhi dừng lại một chút rồi nói tiếp – “Tôi vì rất điên cuồng món này nên mới bày cho anh của tôi ăn. Lúc đầu anh ấy cũng chê nó rất cay, nhất mực từ chối. Sau đó thấy tôi ăn ngon lành, không kiềm chế được nên ăn theo. Vậy là nó trở thành món yêu thích chung của hai chúng tôi. Nhưng bây giờ chắc anh ấy không còn thích nó nữa...”

Kim Tuệ Nhi dừng lại, bất gặp ánh mắt Hứa Thiên ngạc nhiên lẫn thẫn thờ nhìn mình. Cô tiếp tục: “Sao? Có phải rất trẻ con? Kể chuyện ngày xưa nghe thật buồn cười nhỉ?”

Hứa Thiên thật ra đang có muôn vàn ý nghĩa. Vừa cảm thấy quá ngạc nhiên vì Kim Tuệ Nhi không có mẹ, vừa cảm thấy câu chuyện Tuệ Nhi vừa kể như thay cậu mà nói ra.

Chưa nói..Gương mặt Kim Tuệ Nhi lúc hồi ức về tuổi thơ trông thật trong sáng vô tư. Cô lúc ấy như ánh nắng ban mai, sáng hiền hòa chứ không quá rực rỡ. Khác với Kim Tuệ Nhi trước giờ, luôn cúi gằm, khó chịu.

Kim Tuệ Nhi chắc chắn có một tuổi thơ không hoàn hảo nhưng lại có những chuyện đặc biệt vui vẻ. Nhìn ánh mắt cô lúc này, giống như đang nói về khoảnh khắc tươi đẹp nhất của cuộc đời, những người cô yêu quý nhất cuộc đời.

Thấy Hứa Thiên vẫn im lặng, Kim Tuệ Nhi cố gắng bật cười thành tiếng: “Này, có phải cậu nghiêm túc quá không?”

“À...không. Tại sao cậu nói anh ấy không thích ăn nó nữa?” – Hứa Thiên giật mình, hỏi bừa một câu.

“Tôi nghĩ vậy! Anh ấy vốn không ở bên cạnh tôi nữa rồi” – Kim Tuệ Nhi nói ra lời này, hai mắt nhìn xuống, có chút rung rung.

“Anh ấy đi đâu?” – Hứa nhiều chuyện.

“Tôi cũng không biết nữa. Lần cuối gặp nhau chúng tôi cũng không biết sau này sẽ không được gặp nữa. Trẻ con mà, không lo nghĩ gì nhiều. Nhiều năm sau ba tôi cũng chuyển nhà. Tôi không biết anh ấy có đến nhà cũ tìm tôi không” – Kim Tuệ Nhi thành thật.

“Vậy lúc trước cậu và anh ấy ở đâu?” – Hứa Thiên bỗng dưng muốn hỏi nhiều hơn về vấn đề này, nhưng Kim Tuệ Nhi chưa kịp trả lời thì đám bạn nghịch ngợm ấy đã tràn vào quán.

“Kem của hai cậu đều tan hết rồi!” – Hồ La La nhìn hai ly kem đã chảy thành nước, chỉ còn đọng lại phía dưới cốc một ít đá.

Kim Tuệ Nhi chợt nhớ ra, nhìn xuống ly kem, bày vẽ mặt thất vọng.

“Không sao” – Hứa Thiên nhìn Kim Tuệ Nhi, sau đó đưa tay lên gọi một lần nữa – “Cho cháu hai ly socola nữa nhé”

Đám tiểu quỷ kia cũng lần lượt gọi kem ra. Tất cả đều ăn rất nhiệt tình. Sau đó chưa chịu về, cùng nhau đi hát.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngày Rong Ruổi (P2)

“Lớp trưởng à, không phải cậu hát rất hay sao, cậu mở đầu đi. Cho chúng tôi nghiêm ngưỡng giọng hát một tí” – Luru An hồ hởi.

Cả đám bạn hòa nhau: “Đúng đó lớp trưởng”

Kim Tuệ Nhi quay qua Hứa Thiên: “Mở cho tôi bài này đi”

Khỏi phải nói hân vui về biết chừng nào. Ngay lúc mới bước vào phòng hát hân đã theo sát Kim Tuệ Nhi rồi. Thấy Tuệ Nhi ngồi xuống, lập tức ngồi bên cạnh. Còn nháy mắt với La La, bảo cô ấy phải ngồi bên còn lại.

“Những câu trả lời của anh vẫn đang ngổn ngang trong giờ phút này

Em nhớ lại những con bọ câu trắng bên suối, ngọt ngào tách đàn rồi

Cảm xúc cứ giăng co một cách kỳ lạ, em vẫn còn yêu anh mà

Còn anh lại ngập ngừng hát, giả vờ như không sao

Thời gian qua rồi, đi mất rồi

Tình yêu phải đổi diện với những lựa chọn

Em lạnh rồi, mệt mỏi rồi, anh khóc rồi

Ngay khi bắt đầu đã không vui về...”

Kim Tuệ Nhi tập trung hát. Xung quanh là bao nhiêu ánh mắt đang nhìn ngắm mình. Có một ánh mắt rất mê say. Có một người đã thực sự bị đở gục trước cô rồi.

“...Anh không đợi nữa, hạnh phúc đã hẹn ước đâu mắt rồi?

Em sai rồi, nước mắt khô rồi, buông tay rồi, hối hận rồi

Chỉ là hộp nhạc của ký ức vẫn tiếp tục quay, làm thế nào để ngừng lại đây?”

Bài hát Hạnh phúc đã hẹn ước đâu rồi là bài mà Tuệ Nhi rất thích. Cô từ nhỏ đã rất ngưỡng mộ Châu Kiệt Luân, cô cảm giác những bài hát của anh đã chạm được vào trái tim mình. Dù vui, dù buồn. Những bài hát ấy đều mang đến cho cô những cảm xúc khó thể nào diễn tả.

Kết thúc bài hát trong tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt tình của mọi người. Ai cũng nhận định rằng sau này, nếu Kim Tuệ Nhi không trở thành một siêu sao thì cũng sẽ không trở thành gì khác nữa.

Kim Tuệ Nhi cười thật tươi khi nghe mọi người nói như vậy! Cảm giác như những người bạn thân thiết luôn bên cạnh ủng hộ mình.

Cô xoay người qua Hứa Thiên, bất chợt bắt gặp ánh mắt vô hồn của hắn.

Tại sao lại nhìn cô như vậy?

Ánh mắt si mê của Hứa Thiên dần chuyển sang thân thuộc. Kim Tuệ Nhi nhìn sâu vào đôi mắt ấy, trái tim khẽ động.

“Ca Ca...”

Lời Tuệ Nhi vừa thốt ra thì bị tiếng nhạc lấn chiếm. Hứa Thiên cơ hồ không nghe được Kim Tuệ Nhi vừa nói gì.

“Hát hay đó” – Hứa Thiên khô khan nói được ba chữ, sau đó hướng về phía màn hình, tỏ ra đang chăm chú thưởng thức. Thật ra khỏe môi đang nở nụ cười.

Sau khi bài hát thứ sáu dừng lại, Kim Tuệ Nhi đứng dậy cầm micro đưa cho Hứa Thiên: “Đội trưởng văn nghệ im lặng như vậy coi được sao?”

Hứa Thiên nghiêng răng, rõ ràng là đang chơi tôi. Được, phải cho cậu biết lợi hại một lần.

Hứa Thiên đưa tay bắt lấy micro, chọn bài và bắt đầu hát. Lại là nhạc của Châu Kiệt Luân.

“Một đàn kiến khát máu bị thu hút bởi miếng thịt thối rửa

Gương mặt anh vô hồn ngắm nhìn cảnh tượng cô độc

Mắt em rồi, yêu và hận trở nên rõ ràng

Mắt em rồi, chẳng còn gì đáng để anh quan tâm

.....

Những tháng ngày bên nhau của chúng ta đang dần trôi đi

Sương mù bao phủ khắp mọi nơi

Anh đứng lặng trong nghĩa địa âm u

Anh sẽ nguyện yêu em đến đầu bạc răng long...”

“Này, cậu hát cũng không tệ đó. Cậu cũng thích Châu Kiệt Luân sao?” – Kim Tuệ Nhi không tránh khỏi tò mò.

“Không phải. Là....” – Hứa Thiên đang định nói ra thì bỗng dừng ngừng lại. Chuyện có liên quan gì đâu, nói ra cũng có ích gì.

Từng người cứ như vậy thay phiên nhau hát. Bọn người còn lại càng hát, càng như tôn vinh giọng hát của Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi.

Bọn họ hát rất hay, đến nỗi một người hát là bọn người còn lại hét thật to để lấn át chất giọng ấy. Thật là bất lịch sự mà!

Do ngồi trong phòng cách âm, lại không thấy được ánh sáng bên ngoài, bọn trẻ chơi đùa một hồi đến bảy giờ rưỡi tối. Đến khi nhìn đồng hồ mới hoảng hốt, đã muộn lắm rồi!

Hôm nay Hứa Thiên đưa Kim Tuệ Nhi về, cô không còn lí do gì để từ chối nữa.

Tạm biệt Hồ La La, Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi sải bước trên con đường đầy lá.

Đi một lúc, cả hai lại nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng mình nhưng khi quay lại chỉ thấy một mảng đen màn đêm bao trùm.

Tuệ Nhi bắt đầu thấy sợ hãi.

“Chắc là có chó mèo gì đó thôi.” – Hứa Thiên hiểu chuyện, trấn an.

“Ừ”

“Cậu hằng ngày đều đi bộ như vậy đến trường? Nhà cậu cũng đâu phải gần lắm!” – Hứa Thiên nhìn con đường vắng lặng.

“Ừ. Tôi đã quen tự túc như vậy rồi! Và lại coi như tập thể dục.” – Kim Tuệ Nhi trả lời qua loa - “Hơn nữa tôi không biết đi xe”

“Cậu nói sao? Đừng nói là cả xe đạp cũng không biết?”

“Đúng vậy! Lúc nhỏ tôi chỉ tập xe với anh mình vài lần, chưa kịp biết chạy là đã không được gặp anh ấy nữa rồi!” – Kim Tuệ Nhi bắt đầu hồi tưởng.

“Không sao, ngày mai tôi dạy cậu.” – Hứa Thiên ngược nhìn bầu trời, trăng hôm nay thật đẹp.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy con đường hôm nay dài ra, bước chân hai người thì ngày càng chậm lại. Trong ký ức của cô, đã từng có cảm giác như thế này!

Hai tuần đầu tiên Kim Tổng Bách đi làm, Kim Tuệ Nhi vẫn chưa đến trường. Bà nội Tuệ Nhi vốn sức khỏe không tốt, không thể chăm sóc cô được.

Cho nên Kim Tổng Bách đem gửi Kim Tuệ Nhi ở nhà ông chủ của mình, ở đó có mẹ Ái Mẫn và Ca Ca, hơn nữa, nhà hai người cũng khá gần. Kim Tuệ Nhi chỉ được ở với Ca Ca trong vòng hai tuần, nhưng suốt thời gian đó hai đứa trẻ luôn quấn quýt lấy nhau.

Đối với Ca Ca, Tuệ Nhi là một đứa béo tròn, có đầu nấm, lại rất thấp bé, nhìn thật đáng yêu. Với cả, con bé ngây thơ, Ca Ca nói gì đều nghe lời, nhưng lại rất thông minh. Ở bên Tuệ Nhi, Ca Ca luôn cảm giác mình là anh hùng, sẵn sàng che chở cho con bé.

Còn với Tuệ Nhi, Ca Ca là một người lớn, chuyện gì cũng đều biết cách giải quyết. Chơi với Ca Ca, Kim Tuệ Nhi không sợ mình bị ai ức hiếp cả.

Lúc mới gặp nhau, Ca Ca bảo Kim Tuệ Nhi gọi mình là Ca Ca, xem Ca Ca như anh hùng, tuyệt đối không được gọi là cậu, vì Ca Ca lớn hơn Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi như đứa trẻ ngoan ngoãn quấn lấy mẹ, mọi thứ đều thuận theo ý anh trai mình.

Hai tuần trôi qua, Kim Tuệ Nhi và Ca Ca đều phải đi học. Ca Ca vì là con trai một của ông chủ, nên được cho học ở trường tư thục. Học phí một khóa bằng lương một năm của nhân viên văn phòng. Còn Tuệ Nhi được Tổng Bách gửi ở một trường bình thường, học phí không có gì đáng nói.

Thời gian sau đó Tuệ Nhi không được đến nhà Ca Ca nữa.

Có lần Ca Ca nhờ chú Đại Thành đưa đến xem trường Kim Tuệ Nhi học. Cậu ngồi phía trước nhìn con đường, cố gắng ghi nhớ từng ngã rẽ. Lần sau, Ca Ca lên trốn một buổi học để đến trường tìm Tuệ Nhi.

Kim Tuệ Nhi tan học, thấy Ca Ca đứng ở cửa, trong lòng trăm hoa đua nở, mừng rỡ chạy đến nắm tay Cậu.

- Hôm nay Ca Ca đến chơi với Tuệ Nhi hả?

- Ừ. Ca Ca sẽ về nhà với Tiểu Nấm

- Thật sao? Nhà Tiểu Nhi ở rất gần đây. Mình đi đi.

Hai đứa trẻ nhanh nhẹn bước đi trên con đường đầy nắng gió, Kim Tuệ Nhi vô tư nắm tay Ca Ca, vừa đi vừa đong đưa thật mạnh.

Suốt đoạn đường đi, mồ hôi Ca Ca rơi lã chã. Cũng phải, cậu đã đi bộ từ trường mình cho đến đây mà, có điều, Ca Ca hoàn toàn không thấy mệt mỏi.

Người ta từng nói, người đầu tiên cùng ta đi bộ về nhà, sẽ là người mà cả một đời ta khó lòng quên được.

Đúng vậy! Tình bạn thuần khiết ngày nào, Kim Tuệ Nhi chưa bao giờ quên được. Cô cũng không bao giờ quên, lần đầu tiên cùng Ca Ca về nhà.

Ngày hôm đó, lần đầu Kim Tuệ Nhi cảm thấy đường về nhà thênh thang như vậy mà vẫn không thấy cô đơn. Lần đầu tiên Tuệ Nhi biết được thật ra, con đường này lại đẹp đến như vậy!

Kim Tổng Bách vừa từ công ty về, thấy Ca Ca về cùng con gái của mình, ông hết sức ngạc nhiên. Sau khi nghe Ca Ca thành thật trả lời, ông gọi ngay cho mẹ Ca Ca, bảo nó đang ở đây!

Kim Tổng Bách cho hai đứa trẻ ăn uống, ngủ trưa, còn ông thì đi làm. Chiều hôm đó, ông trở về và đưa Ca Ca về nhà.

Ca Ca về tới nhà liền bị phạt một trận. Từ đó cả ở trường và ở nhà đều bị quản lý rất chặt chẽ.

Kim Tuệ Nhi bước như không bước, hai mắt thần thờ nhìn vào màn đêm, sâu trong đôi mắt cô là những giọt nước đang ngưng đọng.

“Này, cậu làm gì như người mất hồn thế?” – Hứa Thiên hươ hươ tay trước mắt Kim Tuệ Nhi.

“Có gì đâu” – Kim Tuệ Nhi đưa tay gạt cánh tay hung thần xuống.

“Còn vài ngày nữa đến hội thao rồi! Hôm đó cậu nhất định phải có mặt đúng giờ, nhiệt tình cổ vũ cho tôi đó”

“Cậu nói vậy có phải dư thừa quá không?”

“Làm sao biết trước chuyện gì. Biết đâu cậu vì ghét tôi quá mà không thèm đi xem” – Hứa Thiên mĩa mai.

“Ông nội nhà cậu, cậu nghĩ bụng dạ ai cũng hẹp hòi như mình hay sao” – Kim Tuệ Nhi giẫm lên chân của Hứa Thiên một cái thật mạnh.

Hứa Thiên bị chạm vào chỗ đau, lập tức co rút chân lại, gương mặt nhăn nhó thống khổ.

“Nè...có sao không? Tôi...tôi xin lỗi. Tôi không cố ý” – Kim Tuệ Nhi lúng túng.

“Cậu nghĩ xin lỗi là xong à! Tôi tát cậu một cái, liền quay qua xin lỗi...” – Hứa Thiên đứng thẳng người, đưa tay choàng qua cổ Tuệ Nhi.

“Cậu thôi đi, dù gì tôi cũng đã xin lỗi”

“Cậu đang lật mặt đấy à tiểu nha đầu” – Đưa tay véo má Kim Tuệ Nhi.

Kim Tuệ Nhi bị đau, đưa tay lên định đập vào mặt Hứa Thiên thì lại nhớ ra một chuyện.

“À, phải. Cái này là của cậu.” – Cô lấy gói thuốc từ trong balo ra, dúi vào tay Hứa Thiên.

“Là gì vậy?” – Hứa Thiên xoay xoay gói thuốc trên tay.

“Thuốc thoa chân, cậu về nhà kiên nhẫn xoa khắp cổ chân mỗi tối, chân sẽ mau hết đau. Trước khi vận động cũng có thể thoa một ít. Còn nữa, trong đó có một hộp thuốc trị sẹo, để đó mà thoa vào vết bỏng” – Kim Tuệ Nhi thao thao bất tuyệt – “Không cần cảm ơn, cũng đến nhà tôi rồi. Cậu có thể về. Hôm nay cảm ơn cậu. Về cẩn thận. Tạm biệt”

Trong lúc Hứa Thiên còn ngỡ ngàng thì Kim Tuệ Nhi đã ba chân bốn cẳng chạy vào con hẻm.

Hứa Thiên phì cười. Trong lòng lóe lên ngàn tia sáng hạnh phúc. Cậu cảm giác trước mặt mình là thiên đường, không khí ấm áp đến lạ. Con bé này, thật ra rất quan tâm người khác.

Hứa Thiên đứng đó một buổi, thật sự không muốn rời đi. Gió bắt đầu thổi nhiều hơn, cậu ước gì ngày nào cũng vai kề vai đi trên con đường này.

“Được. Tôi biết rồi. Sắp có chuyện phiền đến các anh” – Cô gái dập điện thoại chọi vào tường, sắc mặt tối sầm lại. Ánh mắt bắn ra ngàn con dao sắc bén, khóe miệng nhếch lên tạo một đường cong đáng sợ.

Châu Băng quả thật đoán không sai, “Chính là cô ấy!”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xe Đạp Đáng Thương

Hồ Gia Minh và Quách Kinh sáng nay đi học vội nên không kịp ăn sáng. Cả hai cùng nhau dừng xe bên đường để mua ít đồ ăn. Trong lúc quay ra xe lấy ví tiền, Hồ Gia Minh thấy bóng lưng ai vô cùng quen thuộc.

“Này, Quách Kinh, nhìn xem, ai trông rất giống Hứa Thiên đó!” – Hồ Gia Minh vội vã lấy khuỷu tay chọc vào bụng Quách Kinh.

“Ừ, cũng phải đó. Nhưng chắc không thể nào đâu. Hứa Thiên lí nào lại đi xe đạp” – Quách Kinh lắc đầu.

“Ừ, chắc là nhìn nhầm. Có điều rất giống đó a. Hay là gọi cậu ta xem”

.....

“Không nhắc máy” - Hồ Gia Minh tắt điện thoại.

“Ừ, vậy thôi đi. Hôm nào gặp sẽ hỏi”

Hứa Thiên vội vã đạp xe thật nhanh đến trường. Không biết bao lâu rồi cậu không đi xe đạp. Cảm giác có chút cực nhưng lại không mệt tí nào, hưởng hồ người cậu rất khỏe.

Hứa Thiên nhanh nhẹn đem xe đi gửi, sau đó chạy lên phòng học. Tiểu nha đầu chưa đến. Lại thức dậy trễ nữa sao?

Hứa Thiên ngồi bắt chéo chân, tay chống cằm, ngồi đợi bạn cùng bàn đến.

Ngoại trừ ngày đầu tiên nhập học là đi trễ, còn lại Hứa Thiên đều đến lớp đúng giờ, thậm chí còn rất sớm.

Hay nói cách khác, từ ngày gặp Tuệ Nhi, cậu đều rất kiên nhẫn dậy sớm.

Thanh xuân của ta thế nào cũng có một người khiến ta đi học sớm hơn, ra về trễ hơn. Kiên nhẫn đứng nên vô số kịch bản chọc ghẹo người đó, cơ bản cũng chỉ để họ chú ý đến ta nhiều hơn mà thôi!

Nhưng có điều, có thể cả một đời họ cũng sẽ không hay biết điều đó.

Đã lâu rồi Kim Tuệ Nhi không mang theo đàn bên mình nữa. Hôm thi phải về phụ ba chăm bà nội. Hôm về cùng Hồ La La. Hôm bị bệnh không còn tâm trạng hát hò. Và gần đây thì bận bịu với lịch tập bóng.

Cả hôm nay cũng vậy! Kim Tuệ Nhi đến lớp với chiếc balo nặng trĩu và quyển sổ đầu bài trên tay. Vừa đi vừa lấy tay nâng cặp kính.

Thấy Kim Tuệ Nhi vào lớp, biểu tình Hứa Thiên liền trở nên vui vẻ. Cậu nhanh chóng rút chân về, đưa tay vào cặp lấy sách vở để lên bàn. Hứa Thiên bắt cẩn làm rơi quyển vở, cậu cúi đầu xuống nhặt, khi ngước lên thì xui xẻo va phải cạnh bàn. Tay bên kia ôm đầu, buông chiếc cặp rớt xuống, bút thước rơi tứ tung.

“Này, cậu làm sao vậy? Gặp lăm à?” – Kim Tuệ Nhi ngồi xuống.

Hứa Thiên không nói gì, trực tiếp bước ra khỏi chỗ để nhặt bút.

Thôi kệ, Kim Tuệ Nhi cảm thấy tên này tính tình thất thường, lúc vui vẻ thái quá, khi thì chẳng có chuyện gì cũng bức bối nổi điên, cứ cho là hấn mắc chứng tâm thần phân liệt.

Sau đó Kim Tuệ Nhi không thèm ngó ngang đến Hứa Thiên nữa.

“Trưa nay tôi dạy cậu đi xe đạp.” – Hứa Thiên ngồi nghiêng người về phía Tuệ Nhi.

“Không tập bóng à?”

“Chúng ta chạy vài vòng xong rồi vào tập cũng được mà! Nghỉ đến hai tiếng, cậu lo gì.” “Xe đạp ở đâu ra? Vội lại hôm qua chỉ là nói đùa thôi mà!” – Kim Tuệ Nhi nhún mày, cảm thấy khó hiểu.

“Xe tôi. Không nói nữa. Vậy đi. Trưa nay đợi tôi lấy xe” – Hứa Thiên chấm dứt cuộc trò chuyện.

Kim Tuệ Nhi chưa thôi nhìn Hứa Thiên. Tên này lúc nào cũng như vậy, nói chuyện luôn làm triệt đường trả lời của cô. Hơn nữa không bao giờ cho cô cơ hội từ chối, hấn thích gì là phải làm cho bằng được. Có phải được cưng chiều đến hư rồi không.

Nhưng mà, thật tình mà nói, Kim Tuệ Nhi cũng muốn đi lại xe đạp một lần.

Vậy là tan học, chưa kịp ăn uống gì, cả hai đã đi tập xe đạp.

Ban đầu, Hứa Thiên chở Kim Tuệ Nhi đi một đoạn, chậm chậm chạy, cậu vừa từ từ hướng dẫn.

“Cậu phải ngồi ngay ngắn để giữ thăng bằng, hai tay thả lỏng, nếu không sẽ khó điều khiển được. Còn nữa, không cần sợ bị ngã. Dù gì....bị ngã vài lần sẽ nhanh biết chạy hơn”

Chạy đến đoạn đường nhiều cây có vẻ mát mẻ, Hứa Thiên xuống xe, đưa cho Kim Tuệ Nhi chạy.

- Cậu ngồi ở trước, cứ việc chạy, không cần lo. Tôi sẽ ngồi ngoài sau, sẽ giữ thăng bằng giúp cậu. Vội lại tôi có chống hai chân rồi, cậu sẽ không ngã – Hứa Thiên ngồi ra yên sau, hai tay vỗ vỗ yên xe trước, kêu Kim Tuệ Nhi nhanh lên.

- Cậu chắc không? – Kim Tuệ Nhi muốn nghe Hứa Thiên nói hai từ chắc chắn. Sau đó ngồi lên xe.

Hứa Thiên thật sự rất chu đáo, trước khi đưa xe cho Tuệ Nhi, cậu đã chỉnh yên xuống thấp, để Kim Tuệ Nhi có thể chống chân được.

- Wo... Cậu không cảm thấy rất vương bận sao? – Hứa Thiên bị balo Tuệ Nhi đập vào mặt.

- Tôi thấy bình thường mà! – Kim Tuệ Nhi quay ra sau nhìn Hứa Thiên, rồi lại quay phắt ra trước, làm chiếc balo lần nữa phủ phàng vào mặt Hứa Thiên.

- Đưa balo cậu đây – Hứa Thiên trực tiếp cởi balo Kim Tuệ Nhi, đeo lên vai mình – Được rồi, có thể chạy.

Kim Tuệ Nhi ban đầu một chân chống đất, một chân nhấp nhấp bàn đạp, cô cứ nhấp như vậy, làm Hứa Thiên ngồi sau không thể kiên nhẫn.

Hứa Thiên chống hai chân xuống đất, đẩy mạnh chiếc xe, làm nó lao đi một đoạn. Kim Tuệ Nhi hốt hoảng nhảy xuống, chiếc xe chao đảo, ngã vào gốc cây bên đường. May mà Hứa Thiên phóng xuống kịp.

“Cậu làm sao vậy?” – Hứa Thiên bức bối.

“Cậu còn hỏi. Ai bảo cậu đẩy xe.” – Kim Tuệ Nhi gân cổ lên cãi.

“Cậu tập xe mà cứ nhút nhát tí như thế, khi nào mới biết chạy?”

“Cái gì cũng phải từ từ chứ! Không tập nữa” – Kim Tuệ Nhi bức bối không thua kém gì Hứa Thiên.

Con giun xéo lăm cũng quằn, lò xo bị chèn ép quá thì cũng bung ra mà thôi! Kim Tuệ Nhi lúc nào cũng bị Hứa Thiên chọc phá, còn có thể nhịn. Cậu ta ép cô làm gì, trong khả năng cô cũng có thể làm theo. Hôm nay vì nghĩ cậu ấy có ý tốt nên mới đồng ý đi xe đạp. Không ngờ cậu ta vì còn thù riêng mà cố tình đẩy xe như vậy, chắc là muốn Kim Tuệ Nhi ngã thật đau mới vừa lòng. Kim Tuệ Nhi giận dữ, đứng ở một góc. Hứa Thiên cũng chẳng chịu thua: “Tôi là muốn tốt cho cậu, cậu còn nói?”

“Tốt. Đúng vậy, cậu lúc nào cũng nói là tốt cho người khác. Còn tôi thì lúc nào cũng xấu. Cậu làm như vậy, có bao giờ suy nghĩ cho cảm nhận của người khác hay không?”

Kim Tuệ Nhi rất giận dữ, y như tạt vào mặt Hứa Thiên một gáo nước lạnh. Hứa Thiên hung thần bất động trong giây lát, sau đó đi đến dựng xe đạp lên.

“Tôi...tôi xin lỗi. Tôi không làm vậy nữa! Cậu lại đây. Rất dễ chạy, cứ chạy thử một lần, nếu cậu ngã tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

Xin lỗi? Hai từ xin lỗi được thốt ra từ miệng Hứa Thiên. Kim Tuệ Nhi có nghe lắm hay không vậy? Tên hung thần lạnh lùng cao ngạo, luôn tìm cách chơi xỏ cô, bây giờ nói với cô hai từ xin lỗi.

Nhưng dù sao đi nữa thì tâm tình Kim Tuệ Nhi cũng dịu đi đôi chút: “Cậu sẽ chịu trách nhiệm gì?”

“Làm gì tôi cũng được”

Kim Tuệ Nhi đi đến chiếc xe, hất mặt xuống yên sau, ý bảo Hứa Thiên nhanh mà ngồi vào đó. Hứa Thiên lập tức đi đến ngồi ngay ngắn. Khóe môi Kim Tuệ Nhi giấu ý cười.

Nhấp bàn đạp xe được một chút, Kim Tuệ Nhi đưa cả hai chân lên đạp vài vòng. Chiếc xe lúc đầu chao đảo liên tục, Kim Tuệ Nhi không lái thẳng mà nghiêng ngã đủ bên.

Hứa Thiên thấy có vẻ ổn, cậu âm thầm gác hai chân lên. Kim Tuệ Nhi tưởng Hứa Thiên vẫn còn chống đỡ, yên tâm chạy một đoạn rất xa.

Có lẽ hồi nhỏ đã được tập một chút, bây giờ chạy lại cũng dễ dàng hơn. Kim Tuệ Nhi hứng thú, đạp xe liên tục, bánh xe lăn tròn, những vòng quay mang theo tiếng cười khúc khích của đôi trẻ.

Càng chạy nhanh, tóc Kim Tuệ Nhi càng bị gió làm bay mạnh hơn, đến mức mái ngang trên trán dựng đứng. Hứa Thiên ngồi đằng sau cảm nhận rõ ràng mùi hương mái tóc của Tuệ Nhi. Rất thơm, rất thu hút, rất quen thuộc. Ngó ngàng nhìn lên mái tóc đen mượt, cậu muốn đưa tay sờ nó một lần, nhưng lại không dám.

Hồi nhỏ, cậu đã từng rất thích vuốt tóc em gái mình. Mỗi lần như vậy, cảm thấy em cậu như một thiên thần bé bỏng, ngoan ngoãn nép vào vòng tay mình.

Kim Tuệ Nhi chạy được một lúc thì thấm mệt, cô dừng xe lại.

“Tôi đói bụng rồi!”

“Tôi cũng vậy. Dù gì này giờ đi cũng khá xa. Chúng ta về trường ăn gì đó rồi đi tập bóng” – Hứa Thiên nói xong bước xuống – “Ra sau ngồi đi, tôi chờ cậu”

Kim Tuệ Nhi lấy lại balo của mình, sau đó ngoan ngoãn ra phía sau ngồi.

Hứa Thiên chậm chậm đạp xe trên đường, trong lòng vô cùng phấn khởi. Cảm giác này thật hạnh phúc, giống như ngày nào cùng em gái kết nghĩa của cậu chơi trò gia đình vậy!

Kim Tuệ Nhi nhìn bờ vai rộng lớn của Hứa Thiên, cảm giác rất yên bình. Cô nhận ra lúc chạy xe, chỉ cần biết có Hứa Thiên ở sau lưng, cô không lo sợ điều gì cả.

Nhìn tấm lưng vững chắc này, cô muốn một lần được tựa vào, được chở che.

Ca Ca, trên đời sao lại có người giống anh như thế!

Kim Tuệ Nhi ngoái người ra sao, hai hàng cây đang di chuyển ngược lại với mình, đoạn đường thênh thang phía sau lưng đang dần bị bỏ lại.

Kim Tuệ Nhi đứng lên, hai tay bám lấy vai của Hứa Thiên, nhìn về phía trước. Hai vai vừa được chạm đến, lòng Hứa Thiên liền tuôn trào cảm xúc. Cậu cảm giác trái tim của mình sắp bay ra khỏi lồng ngực, nhảy múa ở trên mây.

Hứa Thiên lơ lửng, cảm giác bàn tay thật nhỏ bé nhưng ấm áp, bám mạnh vào làm cậu có chút đau, nhưng da thịt lại rất mềm mịn.

Giống như cô gái ấy vậy, lúc nào cũng xù lông làm đau người khác nhưng lại hết sức quan tâm mọi người. Cô gái ấy, luôn tỏ ra khó gần nhưng trái tim lại cực kỳ ngây thơ, ấm áp.

Hứa Thiên biết rằng, cậu thật sự không muốn Kim Tuệ Nhi buông tay. Không muốn tách rời!

Hôm nay, Hứa Thiên tình nguyện đưa Kim Tuệ Nhi về nhà. Cả hai cùng nhau im lặng. Kim Tuệ Nhi cảm thấy tim mình đập rất nhanh, muốn mở miệng nói gì đó cho qua đi không khí căng thẳng nhưng cũng không biết phải nói gì.

Hứa Thiên ngồi ở trước, đang định lên tiếng thì Kim Tuệ Nhi ngoài sau cũng lên tiếng theo. Vậy là cứ nhường người kia nói trước, cuối cùng vẫn là không khí im lặng đến đáng sợ đó.

“Ngày mai không cần đi bộ, tôi đến đón cậu. Dù gì cậu cũng chạy chưa quen, ngày mai chạy tiếp” – Hứa Thiên dừng xe trước con hẻm, lấy hết can đảm, hít một hơi thật sâu nhìn Kim Tuệ Nhi.

“Không...không cần đâu” – Kim Tuệ Nhi lúng túng từ chối.

“Không sao. Tôi rất khỏe. Với lại đạp xe sẽ nhanh hơn. Vậy đi. Tạm biệt” – Hứa Thiên quay xe đạp chạy đi.

Vẫn là chứng nào tật đó.

Đoạn đường về nhà Kim Tuệ Nhi đã trở thành thân thuộc đối với cậu. Nhìn từng chiếc lá rơi bên đường, cậu đều muốn cung chiêu nó.

Bất kể thứ gì, gắn liền với Kim Tuệ Nhi thì đều trở nên thân thuộc với cậu.

Vậy là từ ngày mai, chiếc xe đạp này phải chịu đựng sự dày vò của hai con người, thật tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chỉ Là Một Người Bạn

Sau một tuần chuẩn bị mọi thứ, hôm nay học sinh các lớp cũng đã sẵn sàng tham gia thi đấu ở hội thao.

Theo lịch thi ngày đầu tiên các lớp khóa 10 sẽ thi đá bóng và điền kinh xen kẽ nhau. Lớp 1 và 2 là đối thủ, và sẽ thi đấu đầu tiên. Kim Tuệ Nhi và Hồ La La đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, từ khăn lạnh, nước, các loại thuốc giảm đau, dụng cụ y tế và dụng cụ dùng để cổ động.

Các lớp đã yên vị tại vị trí của mình, cùng chờ đợi hai đội bóng ra sân. Kim Tuệ Nhi ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Cô đứng lên xem xét lại lần nữa tình hình chỗ ngồi của lớp mình thì Châu Băng ở đằng xa vẫy tay.

Kim Tuệ Nhi đến đó, thấy Châu Băng còn đi chung một người nữa, người đó mang ô che cho cô. Tuệ Nhi đưa Châu Băng đến ngồi ở vị trí của mình, vì không còn chỗ trống, người đi theo Châu Băng phải trở ra hàng ghế của khán giả ngoài khu vực để ngồi.

Kim Tuệ Nhi sau khi nhường chỗ cho Châu Băng liền ngồi xuống trên đất, cạnh chỗ để nước. Châu Băng nhìn thùng đá đang để dưới đất, giả bộ đưa chân đạp đổ.

“a... Xin lỗi, xin lỗi, tớ không thấy” – Châu Băng liên tục xin lỗi.

Đá trong thùng đã tan đi một ít, bây giờ lại bị đổ. Chút nữa mọi người vào nghỉ thì sẽ uống gì. Kim Tuệ Nhi nghĩ rồi đứng phắt dậy định đi mua nước.

“Cậu ở đó đi. Tớ đi mua cho” – Hồ La La đứng lên.

“Không sao đâu Tiểu La, tớ ở đây dễ đi hơn, cậu cứ ngồi trên đó đi” – Kim Tuệ Nhi lấy khăn giấy lau đi vệt ướt do nước đổ trên ống quần của mình, nhanh nhẹn đi về phía căn tin.

Châu Băng nhìn qua tên cầm ô lúc này gật đầu một cái.

Trận đấu bắt đầu, Hứa Thiên sau khi vào sân liền quay ra tìm kiếm Kim Tuệ Nhi, bất ngờ bắt gặp ánh mắt Châu Băng. Cậu né tránh, liên tục nhìn từ đầu hàng tới cuối hàng, vẫn không thấy Kim Tuệ Nhi, trong lòng liền dâng lên cảm giác khó chịu.

Suốt mười phút đầu, Hứa Thiên liên tục bị cướp bóng, cậu cứ nhìn về lớp mình để tìm kiếm bạn thân.

Hồ La La nhìn thấy Hứa Thiên lơ là như vậy, biết ngay cậu đang tìm Kim Tuệ Nhi. Đúng rồi, Tuệ Nhi đi từ này đến giờ chưa thấy trở lại.

Hồ La La đứng dậy đi tìm. Trên đường đi ra căn tin, cô nghe tiếng nói chuyện rất to, có nam có nữ ở phía phòng vệ sinh gần đó. Giờ này mọi người đều đổ ra xem trận đấu, hơn nữa hôm nay không có học, bọn họ làm gì ở đây.

Định không quan tâm, nhưng La La đi qua một đoạn rồi mà còn nghe tiếng hét, hơn nữa càng ngày càng dữ dội. Cô quay trở lại, thấy một đám người vây lấy ai đó, liền đứng sau bức tường mà nhìn.

“Tao hỏi lại lần nữa, rốt cuộc mày với Hứa Thiên là quan hệ gì?” – Một nữ sinh tóc vàng hét to.

“Tôi và Hứa Thiên chỉ là bạn” – Cô gái bị vây lấy chất giọng trong trẻo, không có dấu hiệu nhân nhượng.

Là Kim Tuệ Nhi.

Hồ La La trong lòng bùng bùng tức giận, nhưng cũng cố nén lại quan sát xem bọn người kia là ai. “Mày còn láo? Mày vốn biết Hứa Thiên đã có bạn gái? Nói đi, có thích hần không?” – Cô gái tóc vàng tiếp tục hét to hơn.

“Các người có quyền gì mà hỏi tôi những điều này!” – Kim Tuệ Nhi trừng mắt.

“Được, nếu mày không nói, để xem bọn tao trừng trị mày như thế nào. Cho mày một cơ hội cuối. Nếu chịu nói thật và tìm Châu Băng xin lỗi....”

Hồ La La rốt cuộc đã hiểu vấn đề. Cô định bước ra nhưng nghĩ lại, bọn họ có nam có nữ, lại đông người như vậy. Cô bước ra cũng không giúp ích được gì. Hồ La La nhanh chân trở ra sân.

Cô nhìn một lượt từ trên xuống dưới, không biết nên gọi người nào. Hồ La La đảo mắt ra sân, thấy Hứa Thiên đang nhìn về phía mình, cô lập tức vẫy tay, gương mặt cầu cứu.

Hứa Thiên dừng chạy, cảm thấy có gì đó không ổn.

Hồ La La đưa tay chỉ vào trong rồi chéo hai tay thành dấu X. Hứa Thiên hiểu ra, lập tức chạy ra ngoài.

Cả lớp 1 một buổi náo loạn. Lưu An thấy như vậy liền đưa tay vẫy một người dự bị vào sân thay Hứa Thiên.

Châu Băng thấy Hứa Thiên đi vào, liền hốt hoảng chạy theo.

Cô gái hung hăng lúc này giờ tay định đánh đối phương thì Kim Tuệ Nhi giờ tay mình ra bắt lấy, sau đó đẩy một cái mạnh làm Tóc Vàng ngã ra sau.

Tên béo nhất đám tiến vào nắm tóc Tuệ Nhi, tay còn lại giờ lên định đánh thì cảm thấy đau nhói ở cổ. Hần quay lại, lập tức bị Hứa Thiên cho thêm một cú vào bụng.

Tên mập ôm bụng lùi ra xa.

Cả nhóm người thấy Hứa Thiên, lập tức rời đi.

Hứa Thiên như muốn ngã nhào vào người Tuệ Nhi, cậu hấp tấp nhìn từ trên đỉnh đầu xuống bàn chân.

“Có sao không? Có bị thương chỗ nào không? Hần có đánh cậu không? Có....”

“Cậu muốn tôi bị gì lắm à! Tôi không sao, chỉ muốn đánh bọn họ một trận” – Kim Tuệ Nhi bình tĩnh, rõ ràng không hề lo lắng sợ hãi. Đã vậy còn đòi đánh người ta.

Kim Tuệ Nhi vốn như vậy, cứng rắn, rõ ràng, chưa hề ức hiếp một ai và cũng không để ai đụng được đến mình.

Lần này bọn người rắc rối này lại đến hỏi chuyện không đâu, cô thật muốn cho họ một bài học.

“Hứa Thiên, là Châu Băng” – Hồ La La lên tiếng.

Châu Băng làm gì cũng chậm rãi, nhẹ nhàng. Cô chạy đến đây thì mọi chuyện đã rồi. Định bước đến hỏi thăm Kim Tuệ Nhi thì nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Hứa Thiên.

“Em... Em có chuyện, em về trước nhé!” – Châu Băng lắp bắp.

“Đứng lại” – Hứa Thiên đứng lên nhìn Hồ La La, ý bảo xem chừng Kim Tuệ Nhi, cậu đi đến nắm tay Châu Băng kéo ra ngoài.

“Tại sao phải làm vậy?”

“Anh nói làm gì? Mà Kim Tuệ Nhi bị sao vậy?” – Châu Băng giả bộ không biết.

“Đừng giả bộ nữa. Nói, lí do gì đánh cô ta?” – Hứa Thiên cổ nổi gân xanh.

“Tại vì cô ta là tiểu tam, dám xen vào chia rẽ hai chúng ta. Từ lúc vào học anh đã không thường gặp em như xưa nữa. Cô ta đáng bị như vậy?” – Châu Băng bắt đầu khóc.”Tôi và Kim Tuệ Nhi chỉ là bạn, cô ấy không có lỗi gì cả”

“Anh còn bênh vực nó” – Châu Băng khóc to.

“Chia tay”

Lời nói ra từ miệng Hứa Thiên dứt khoát, có tính sát thương cao. Ai quen Hứa Thiên xưa nay cũng đều biết, cậu nói là làm, không hề đùa giỡn.

Châu Băng ngừng khóc: “Vì cô ta?”

Hứa Thiên im lặng, đảo mắt nhìn nơi khác.

“Anh vì một đứa mới gặp không lâu, nhan sắc không bằng ai như vậy mà đòi chia tay với tôi. Được, Hứa Thiên, anh đợi đó, tôi sẽ không chịu thua dễ dàng như vậy”. Nói xong cô nhìn thẳng về phía Kim Tuệ Nhi, hai hàm răng cắn chặt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy. Châu Băng bỏ đi.

Hứa Thiên đâm thật mạnh vào tường, bàn tay bắt đầu rỉ máu. Tại sao Châu Băng hoàn toàn không như lúc trước? Hay tại bản chất của cô vốn là như vậy, chỉ tại Hứa Thiên không nhận ra?

Châu Băng là con cưng từ nhỏ, tuyệt đối không quen thua kém người khác bất cứ điều gì. Nhưng hôm nay cô lại làm Hứa Thiên bất ngờ, cậu không biết cô lại thâm độc đến như vậy!

Hứa Thiên quay lại chỗ Kim Tuệ Nhi.

“Tại sao lại đi lung tung?”

“Lúc này là Châu Băng làm đổ nước. Tuệ Nhi sợ các cậu vào không có nước uống nên đi mua” – Hồ La La giải thích.

“Dù gì tôi cũng đâu có sao, cậu nổi giận như vậy làm gì. À phải....trận đấu...” – Kim Tuệ Nhi phụng phịu giống như đứa trẻ vừa giận dỗi vừa biết lỗi.

Hứa Thiên nhìn đồng hồ trên tay, chưa hết một hiệp.

Ba người cùng nhau đi mua nước rồi nhanh chóng tiến ra ngoài, tỉ số bây giờ đã là 1-0 nghiêng về lớp 2. Hứa Thiên ngồi xuống trên đất, trong lòng vẫn chưa nguôi giận.

Hiệp 1 kết thúc.

“Lúc này cậu đi đâu vậy?” – Lưu An thờ hòng học.

“Kim Tuệ Nhi có chút chuyện”

“Sao vậy? Đã ổn chưa?” – Mọi người lo lắng.

“Không sao rồi. Các cậu uống nước rồi nghỉ mệt đi. Chút nữa chúng ta sẽ lấy lại những gì đã mất nhé!” – Kim Tuệ Nhi đưa nước cho mọi người, cười tươi.

Hiệp 2 bắt đầu.

Hứa Thiên trong sân nhìn ra Kim Tuệ Nhi, thấy cô ấy gạt đầu cười thật tươi, cậu cảm thấy bản thân thật sự đã chiến thắng.

Mới vào chưa được bao lâu, Hứa Thiên đã cho vào khung thành một quả bóng. Cả lớp đứng lên hò hét liên tục.

Kim Tuệ Nhi đập hai chai nước vào nhau, đứng lên la lớn: “Hứa Thiên cố lên. Lớp 1 cố lên”.

Hứa Thiên tường mình vừa nghe lầm, đứng ngầy người nhìn Kim Tuệ Nhi, thấy cô vừa cười vừa hò hét, tim cậu như muốn nổ tung nơi lồng ngực.

“Trận đấu kết thúc với tỉ số 3-1 nghiêng về lớp 1”

Khỏi phải nói có biết bao nhiêu tiếng hò hét, mọi người tràn ra sân, nhắc bóng Hứa Thiên lên. “Thắng rồi”

“Cậu đá thật tốt đó a” – Kim Tuệ Nhi tán thưởng.

“Còn phải nói sao? Hứa Thiên này là ai?” – Hứa Thiên mắc bệnh tự luyến.

Cả lớp cùng nhau cười rõ to. Bọn họ cùng dắt nhau ra sân quét sân, ăn uống no nê, chiều nay sẽ cổ vũ cho đội điền kinh nữa.

Những trận đấu cứ như vậy mà trôi qua trong từng trận cười của cả lớp.

Trước giờ luôn có một qui luật bất biến, những lớp học giỏi không giỏi thể thao, nên thường thì các lần hội thao đều không qua khỏi vòng đầu. Nhưng lớp 1 thì khác.

Suy cho cùng, kết quả được như vậy cũng là nhờ cả lớp đoàn kết, rất đoàn kết.

Hôm nay là một ngày thật mệt, nhưng lại rất vui.

Hứa Thiên đạp xe đưa Kim Tuệ Nhi về nhà.

“Cậu... Cậu định chia tay Châu Băng thật à?” – Kim Tuệ Nhi lên tiếng hỏi.

“Đừng vậy! Không nói hai lời” – Hứa Thiên nghiêm túc.

“Đừng nghiêm trọng như vậy chứ! Con gái ghen là chuyện bình thường, huống hồ gần đây tôi với cậu thường xuyên đi chung như vậy. Nếu tôi là Châu Băng, tôi cũng sẽ đánh cho người kia một trận” – Tuệ Nhi nói như thật.

“Một người luôn tỏ ra hung hăng, ngang ngược nhưng lại không bao giờ làm đau người khác. Một người luôn cho rằng mình hiểu chuyện, hiền lành, nhưng không nói gì đã muốn giết chết người ta. Cậu đừng đem hai loại người này ra so sánh” – Hứa Thiên không đùa giỡn.

“Dù gì hai cậu cũng quen nhau lâu rồi” – Kim Tuệ Nhi thoáng chút buồn.

“Chính vì quen lâu, cô ấy phải hiểu tính tình tôi. Hiểu rồi mà còn làm như vậy, thật không thể chấp nhận. Và lại, chẳng lẽ sau này tôi nói chuyện với ai cô ấy đều đến gây chuyện hay sao.” – Hứa Thiên cực kỳ dứt khoát.

Thật ra trong lòng cậu đang nói, cho dù là ai, miễn đụng tới Kim Tuệ Nhi, Hứa Thiên tôi đều không bao giờ tha thứ.

“Sau này đừng đến đón tôi nữa” – Kim Tuệ Nhi lí nhí.

“Không được” – không cần suy nghĩ.

“Cậu đừng làm tổn thương cô ấy như vậy” – Tuệ Nhi nắm chặt bàn tay.

“Đó là cô ấy muốn. Trước đó tôi và cô ấy vốn đã cãi nhau. Cậu không cần lo vấn đề này, tôi tự có cách giải quyết” – Hứa Thiên phanh xe – “Tới nhà rồi, vào đi. Thứ hai nhất định phải đợi tôi đến đón. Tạm biệt”

Hứa Thiên quay xe đạp nhanh. Lần này cậu cảm thấy rất dứt khoát, không ai có thể thay đổi quyết định của mình nữa.

Càng đạp nhanh cậu càng nghĩ nhiều hơn, chẳng lẽ trước giờ cậu đều xem Châu Băng là một người bạn, không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cậu Thật Tàn Nhẫn

Hôm nay chủ nhật, cả trường lại được nghỉ. Thay vào đó, trận đấu giữa lớp 5 khối 10 và lớp 1 khối 11 sẽ diễn ra.

Sáu giờ rưỡi sáng Hoàng Siêu đã có mặt trước cửa nhà Kim Tuệ Nhi.

- Chào chú.

- À... Hoàng Siêu...Hoàng Siêu đúng không? - Kim Tổng Bách đang cố gắng nhớ lại tên thằng nhóc này.

- Vâng ạ! Tuệ Nhi dậy chưa ạ? - Hoàng Siêu vừa hỏi vừa đảo mắt nhìn vào nhà.

- Nó dậy từ sớm rồi, vẫn đang nấu thuốc cho bà nội. Đề chú gọi nó.

- Không cần đâu ạ, để cháu vào trong.

“Ba à, hôm nay chúng ta đều ở nhà, ba có thể nấu cho con một bữa đường hoàng không hả?” - Kim Tuệ Nhi rót thuốc vào chén.

“Ai nói hôm nay cậu ở nhà?” - Hoàng Siêu cười gian.

Kim Tuệ Nhi giật mình, chút nữa làm rơi ấm thuốc xuống nền nhà.

“Cậu đến làm gì sớm thế?”

“Đến đón cậu đi chơi” - Hoàng Siêu huyýt sáo.

“Không thể dễ buổi chiều hay sao? Cần gì sớm như vậy?” - Kim Tuệ Nhi đứng dậy, bưng chén thuốc để qua bàn.

“Đi xem tớ thi đấu. Hôm nay là lớp của tớ và khóa 11. Hôm đấy cậu đã hứa cô vũ tớ rồi còn gì”

“À, tớ nhớ rồi! Dù gì cũng rảnh. Cậu ở đây đợi tớ một chút” - Kim Tuệ Nhi mang chén thuốc vào phòng cho bà nội, sau đó nhanh chóng về phòng mình thay đồ.

“Mấy giờ thì bắt đầu?” - Kim Tuệ Nhi ngồi mang giày, ngược lên nhìn Hoàng Siêu.

“Tám rưỡi!” - Chắc nịch.

“Cái gì? Bây giờ chưa được bảy giờ nữa mà! Cậu nôn nóng lắm à?” - Tuệ Nhi đứng dậy bực bội.

“Đúng vậy! Rất nôn nóng. Đi thôi” - Hoàng Siêu nắm lấy cánh tay Tuệ Nhi kéo ra xe.

“Hôm nay cháu đưa Tuệ Nhi đi xem đá bóng ở trường nhé chứ” - giọng vui vẻ.

“Được. Hai đứa chơi vui vẻ, nhớ về sớm nhé!” - Kim Tổng Bách vỗ vai Hoàng Siêu.

“Vâng, tạm biệt chứ”

Hoàng Siêu lái xe máy chở Kim Tuệ Nhi đến trường. Trời hôm nay trong veo.

“Này! Cậu chạy xe hay đi bộ?” - Hoàng Siêu chạy chậm đến mức làm người ngồi sau khó chịu.

“Giữ an toàn cho cậu. Chúng ta mua gì đó ăn đi, tớ chưa ăn sáng” - Hoàng Siêu nghiêng mặt qua một bên.

“Tớ biết chỗ này!”

Cả hai cùng nhau ghé tiệm bánh mì nướng ở gần trường, mua thật nhiều bánh và nước. Sau đó cùng nhau ra sân bóng ngồi ăn.

Kim Tuệ Nhi vừa ăn bánh mì, miệng vừa thao thao bất tuyệt. Hoàng Siêu ngồi đó nghe cô nói, lại ngắm cô ăn, trong lòng vui vẻ lạ thường.

Cô gái này, lúc nào cũng ngây thơ trong sáng như đứa trẻ. Hoàng Siêu cảm thấy cô thật đơn thuần, buồn bã sẽ khóc, vui vẻ sẽ thể hiện hết ra ngoài.

Trái tim Hoàng Siêu khẽ động.

“Cậu thi mấy môn?” - Kim Tuệ Nhi chăm chú nhìn Hoàng Siêu. “Tớ chỉ đá bóng thôi!”

“Ừ. Sao tớ không thấy cậu tập luyện?”

“Chỉ là vui chơi, không cần mất nhiều thời gian. Tớ còn phải dành thời gian cho bộ siêu tập của mình nữa”

“Chơi thì chơi nhưng phải hết mình chứ! Nhưng cũng đúng, cậu còn có việc cần làm, thảo nào mấy hôm nay không gặp cậu.”

Hứa Thiên đạp xe đến nhà Kim Tuệ Nhi, định rủ cô ấy đi dạo đâu đó. Dù gì tuần sau là tuần lễ thể thao, không có bài tập về nhà.

Cậu đạp thật nhanh trên đường cũ, tâm trạng vô cùng hưng phấn. Nhưng đến nơi chỉ nhận được một câu “Tiểu Nhi cùng Hoàng Siêu đến trường xem đá bóng rồi”. Lòng Hứa Thiên dấy lên một nỗi buồn, chính cậu cũng không hiểu rõ.

Đúng, là nỗi buồn, không phải là bức bối nữa.

Suy nghĩ hồi lâu, Hứa Thiên không biết có nên đến đó hay không. Nhưng thâm tâm vẫn muốn nhìn thấy Kim Tuệ Nhi, cậu quyết định vào trường.

Vừa bước vào sân, cảnh tượng ấy đập vào mắt cậu. Mọi người đang cùng nhau bố trí cờ và chỗ ngồi, riêng người con gái đang giúp người con trai băng vải bảo hộ.

Người con gái đó không ai khác, Kim Tuệ Nhi.

Hứa Thiên quay đi, cảm giác như vừa rớt xuống vực thẳm. Những gì đã trải qua không giống như cậu nghĩ, Kim Tuệ Nhi chỉ đối xử với cậu trên cương vị một người bạn.

Cậu đạp xe đi vòng quanh, lí trí và tình cảm giằng co.

Tại sao Kim Tuệ Nhi không hẹn cậu mà lại hẹn Hoàng Siêu?

Tại sao Tuệ Nhi lại chú tâm chăm sóc cho Hoàng Siêu như vậy?

Tại sao đối với hai người con trai, cô dùng hai thái độ hoàn toàn trái ngược nhau?

Hiện tại cậu chẳng muốn gì hơn, chỉ muốn ai đó cho cậu câu trả lời.

Con đường hôm nay thênh thang đến lạ, cậu đã cố đạp xe càng nhanh nhưng sao nhìn lại mình chẳng đi được bao xa. Có phải giống như câu chuyện giữa cậu và Kim Tuệ Nhi lúc này, cậu cứ đơn phương cố gắng hàn gắn một mối quan hệ, còn cô ấy thì nhất mực chối bỏ.

Không nghĩ nhiều nữa, Hứa Thiên quyết định đạp xe về nhà, hẹn gặp các anh em.

Quách Kinh và Hồ Gia Minh lúc nào cũng vậy, bình thường sẽ không làm phiền Hứa Thiên, nhưng hễ cậu vui buồn, chỉ cần một cuộc điện thoại, họ lập tức sẽ có mặt.

Bọn họ đến quây rượi cũ.

Hôm nay tâm trạng không được tốt, Hứa Thiên uống hết chai này đến chai khác, một lát đã say mềm.

Hứa Thiên đem từng chuyện từng chuyện kể hết cho hai chí cốt, khiến Quách Kinh và Gia Minh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Đầu tiên phải nói một điều khó thể nào xảy ra là chuyện Hứa Thiên chia tay Châu Băng. Xưa nay bọn họ cho dù có giận hờn gì đi nữa cũng đều qua nhanh. Đối với những cặp tình nhân khác, Hứa Thiên và Châu Băng là một cặp đôi tuyệt đối êm đẹp, không bao giờ xảy ra sóng gió. Châu Băng kiên nhẫn Hứa Thiên, còn Hứa Thiên đem lòng chiều chuộng. Hai cậu ta vốn đã biết được tính tình Châu Băng không đơn giản, xưa kia chỉ vì Hứa Thiên không chịu thừa nhận điều đó. Nhưng họ cơ hồ không biết được rằng cô lại nguy hiểm như vậy.

Chuyện động trời kế tiếp là Hứa Thiên thích một cô gái quá đối bình thường. Đã vậy còn vì cô ta mà ra bộ dạng này. Hai tiểu tử nhất định muốn biết Kim Tuệ Nhi là ai mà có sức ảnh hưởng lớn như vậy, làm tan nát một cuộc tình, thay đổi một con người.

Không chấp nhận là vậy, nhưng Quách Kinh và Hồ Gia Minh vẫn an ủi bạn thân rất tử tế. Quả là anh em tốt.

Trận đấu qua nhanh, lớp Hoàng Siêu thắng lớp trên 1 quả. Khỏi phải nói bọn họ vui như thế nào.

Kim Tuệ Nhi đứng dậy cùng lớp 5 thu dọn đồ đạc và rác rưởi ở chỗ ngồi, nhìn đồng hồ, trời cũng gần trưa, nắng bắt đầu chiếu gắt.

“Này, này giờ mới đề ý, cô gái này có phải hôm trước hẹn hò với Hoàng Siêu ở căn tin không?” - Một nữ sinh lớp Hoàng Siêu xầm xì với nhóm con gái.

“Chính xác là cô ta rồi, tóc ngắn lại mang kính, không thể nhầm lẫn được”

“Không ngờ tiến triển nhanh như vậy! Mới vào học chưa bao lâu mà đã hẹn hò, thật là không đơn giản đó”

“Cậu đừng nói nữa, là lớp trưởng của lớp 1 đó, chắc chắn không đơn giản đâu”

Kim Tuệ Nhi thấy bọn họ nhìn mình, liền cảm thấy bất an, cô vốn không nghe họ nói gì.

“Hoàng Siêu à, về thôi” - Kim Tuệ Nhi quyết định về nhà cho rảnh nợ.

“Này Hoàng Siêu, cậu không ở lại sao? Lớp chúng ta sẽ đi hát đấy!” - Lớp trưởng lớp 5 lên tiếng.

“Các cậu đi đi, tớ có việc rồi!” - Hoàng Siêu nhìn Tuệ Nhi.

“Cậu làm vậy sao được chứ! Hay là rủ cô ấy đi cùng cho vui” - Hoàng Siêu im lặng, trông chờ vào phản ứng của người bên cạnh.

“Phải đó, đến đây rồi, đi với lớp bọn tớ đi” - Cả đám học sinh nhón nháo.

Hoàng Siêu nhìn Kim Tuệ Nhi: “Đi một lúc nhé!”

Đã là học sinh của Chấn Hoa thì lớp nào cũng không phải tầm thường, có điều ở lớp 5 học sinh cá biệt cũng không ít, chỉ là học lực không đến nỗi nào.

Nên khỏi phải nói, mỗi lần đắm vào cuộc chơi họ đều chơi hết mình, không màng thứ gì cả.

Lớp 5 vào phòng hát, kêu đủ các loại rượu bia. Bọn họ uống xoay vòng, tức là người nào cũng phải uống, càng uống vào thì hát sẽ càng có sức sống hơn, họ cho là như vậy! Và lại đối với những bọn trẻ mới lớn như thế này mà nói, khi được mời mà không uống tức là không tôn trọng đối phương.

Hoàng Siêu và Kim Tuệ Nhi không hề biết uống rượu, cho nên mới uống được một chút là đã say mềm. Thấy Kim Tuệ Nhi ngã người ra sô pha, bọn người còn lại không khỏi hưng phấn mà mang cô ra chụp ảnh. Bọn con gái đặt Tuệ Nhi dựa vào Hoàng Siêu, lấy tay Hoàng Siêu vòng qua ôm eo cô, sau đó mỗi người chụp một bức ảnh. Họ thay đổi tư thế liên tục. Trong điện thoại bọn họ bây giờ là hàng trăm bức ảnh của đôi bạn Hoàng Kim.

Ăn uống ca hát được một lúc thì ai cũng mệt, họ quyết định ở lại đó nghỉ cho đến khi tỉnh táo sẽ về.

Kim Tuệ Nhi một lúc sau là tỉnh dậy, vì uống ít nên cô cảm thấy không còn men rượu trong người, có điều đầu cô rất đau, như có ai đang dùng búa bổ liên hồi vậy.

Kim Tuệ Nhi lấy tay Hoàng Siêu để qua một bên, lấy giấy viết lại lời nhắn, sau đó ra về trước.

Vừa về đến nhà, Kim Tuệ Nhi đã ngã người ra ngủ li bì. Mãi cho đến khi điện thoại reo có tin nhắn.

Kim Tuệ Nhi một tay quơ loạn xạ tìm chiếc kính, một tay để lên bàn tìm điện thoại. Mở điện thoại lên, là mười ba tin nhắn, đều từ một số điện thoại lạ.

Kim Tuệ Nhi không có thói quen nhắn tin với người lạ, cô định bỏ điện thoại qua một bên nhưng lại phát hiện hai cuộc gọi nhỡ, cũng là số điện thoại ấy.

Kim Tuệ Nhi mở tin nhắn.

“Tại sao cậu lại làm như vậy?”

“Cậu rút cuộc xem tôi là gì?”

“Cậu thật tàn nhẫn.”

Kim Tuệ Nhi đọc được ba tin, lập tức quăng điện thoại lên bàn, là tên thần kinh nào vậy. Bà đang nhưc đầu, lại còn chọc ghẹo.

Kim Tuệ Nhi ngồi dậy đi ra ngoài uống cốc nước, sẵn tiện giúp ba Kim dọn đồ ăn tối.

Buổi tối nhàn nhạt trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Cậu Gặp Rắc Rồi Rồi!

Như lời đã nói, sáng hôm nay Hứa Thiên đến đón Kim Tuệ Nhi đi học. Tuy nhiên suốt đoạn đường từ nhà Tuệ Nhi đến trường chẳng ai mãi mai nói một điều gì. Hứa Thiên vốn không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng chính cậu cũng không hiểu sao việc Tuệ Nhi đi chơi với Hoàng Siêu cậu lại đem ra bài xích. Về phần Tuệ Nhi, cô thật ra muốn nói với Hứa Thiên rất nhiều chuyện. Nhưng cứ cảm thấy không khí lạnh lẽo đến đáng sợ. Nghĩ lại thật chẳng dám mở lời.

Lớp học hôm nay tuyệt đối im lặng, còn phải nói, lúc nào chẳng vậy, gây mất trật tự của lớp chỉ có Hứa Hung Thần. Kim Tuệ Nhi ngay lúc này liền cảm thấy không thoải mái. Mọi ngày bị chọc ghẹo, cô thật tức điên người, nhưng hôm nay được trả tự do, tâm tình Tuệ Nhi tự nhiên khó chịu.

“Vi lớp 1 khóa 12 không tham gia hội thao lần này nên lớp chúng ta được vào thẳng vòng bán kết. Thứ 5 tuần này nếu chúng ta thắng sẽ được đá chung kết. Nếu thua thì sẽ dừng lại. Các em chỉ cần dưỡng sức, từ giờ không cần tập luyện nữa. Lần này cô sẽ đi xem các em chơi” - Dương Khả vui vẻ.

Cả lớp vỗ tay nồng nhiệt. Cảm giác chiến thắng đang gần kề. Bọn trẻ cảm thấy vào được bán kết đã là rất may mắn, rốt cuộc đã có thể hãnh diện rằng lớp 1 không chỉ giỏi học tập mà còn giỏi cả thể thao.

Có điều, cuối cùng nó đã chẳng còn quan trọng nữa. Hứa Thiên lần này quyết định làm dự bị, cậu sẽ không tham gia. Cũng phải, khi tâm tình người ta

không tốt, tuyệt nhiên sẽ từ chối bất cứ điều gì.

Lớp học một hồi mất trật tự vì quyết định này của Hứa Thiên, nhưng rồi cũng dịu đi.

- Hoàng Siêu. Cậu nhớ tớ không? - tiếng Châu Băng vang vọng.

- Cậu...Cậu là...bạn gái Hứa Thiên - Hoàng Siêu cố gắng nhớ lại.

- Đúng vậy! Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? - Châu Băng ngồi xuống ghé đá.

- Có chuyện gì? Sao cậu biết tớ đang ở đây? - Hoàng Siêu không mấy thiện cảm.

- Chẳng phải cậu là người thích chụp ảnh hay sao? Đến những chỗ này đâu có gì là lạ. Yên tâm, tớ không cần gì nhiều. Chỉ cần hỏi cậu một chuyện?

-.....

- Có phải cậu thích Kim Tuệ Nhi?

Hoàng Siêu im lặng. Không phải cậu không biết nên thừa nhận hay không. Cũng chẳng phải cậu không hiểu ý Châu Băng. Chỉ là cậu đang muốn biết rốt cuộc cô ta định làm gì.

- Cậu nói xem - Hoàng Siêu nhếch mép.

- Tốt. Tớ cảm thấy hai cậu rất hợp nhau. Có điều để Kim Tuệ Nhi chấp nhận tình cảm của cậu quả thật không dễ dàng. Bên cạnh cô ấy còn có Hứa Thiên - Châu Băng đứng dậy, đi đến bên cạnh Hoàng Siêu.

- Thì sao? Tớ vốn không quan trọng điều đó. Và lại, Hứa Thiên là bạn cùng lớp của Tuệ Nhi. Hai người thân thiết là chuyện hiển nhiên, không phải là đề tài để chúng ta mang ra nói.

- Cậu thật sự cảm thấy như vậy à? Những thứ mình thích nếu không cố gắng giành lấy, chắc chắn sẽ mau chóng mất đi - Châu Kiên Nhẫn. - Tớ đơn giản chỉ nghĩ cái gì là của mình thì sẽ là của mình. Hơn nữa nếu tình cảm chúng ta chân thành, sợ gì không có ngày người ta đáp lại. Cậu có phải đang suy tính chuyện gì không? Được rồi. Tớ không phải đối tượng thích hợp để cậu lợi dụng - Hoàng Siêu dứt khoát.

- Cậu.... - Châu Băng tức giận.

- Tớ như thế nào? Tớ nói cho cậu biết, cậu đụng đến một sợi tóc của Kim Tuệ Nhi, tớ lập tức không tha cho cậu. Cậu có thể đi rồi - Hoàng Siêu mạnh mẽ nói.

- Được. Cậu sẽ hối hận.

Châu Băng mặt mày đỏ ửng tức giận bỏ đi. Cô ta sẽ chịu thua sao? Tuyệt đối không thể.

Những chuyện tình cảm như thế này vốn là một phần của tuổi trẻ. Người trẻ tất nhiên sẽ rất khó trở nên khoan dung, chuyện thành tâm chúc phúc cho người mình thích cùng một người khác là điều không thể nào. Tuy nhiên mỗi người sẽ có cách yêu thích và hành động khác nhau.

Châu Băng vì quá hiếu thắng, hơn nữa còn đã quen được cưng chiều, cô không thể nào chấp nhận chuyện thua cuộc. Cho nên việc kiên nhẫn làm khó Hứa Thiên, hăm hại Tuệ Nhi là điều rất dễ hiểu.

Riêng Hoàng Siêu, cậu không có thiện cảm với Hứa Thiên, nhưng mà rõ ràng cậu hiểu Hứa Thiên là một thanh niên rất được, thẳng thắn giống cậu, lại biết bảo vệ người khác. Hoàng Siêu tất nhiên không dễ dàng từ bỏ Kim Tuệ Nhi chỉ vì Hứa Thiên, con người cậu đã quyết tâm theo đuổi thứ gì đó thì sẽ không dễ dàng từ bỏ. Cậu thật ra cho rằng chuyện cố gắng có được tình cảm của Tuệ Nhi cũng giống như việc chụp ảnh. Người chụp không phải chỉ cần có kinh nghiệm là được, mà còn phải dùng tâm tình vui vẻ thoải mái. Hơn nữa, bức ảnh có đẹp hay không, một phần còn nhờ vào cảnh quang có chịu nhiệt tình hợp tác.

Cậu không muốn cứ nhắc xen vào chuyện riêng của Kim Tuệ Nhi, cũng chẳng muốn trở thành kẻ xấu xa làm mọi chuyện chỉ để đạt được mục đích. Hoàng Siêu sẽ cố gắng từng ngày, nhưng kết quả thế nào, còn phải xem cảm nhận của người cậu thích nữa.

- Cậu là ai, cậu đã nghe được những gì? - Châu Băng bắt ngờ đụng phải một nữ sinh.

- Tớ có cách giúp cậu - Tô Hân cười hiền hòa.

- Tại sao lại giúp tớ? - Châu Băng dò hỏi.

- Chỉ cần Kim Tuệ Nhi biến khỏi cuộc sống Hoàng Siêu - Tô Hân ánh mắt sắc bén - Tớ có rất nhiều bạn học cùng lớp Hoàng Siêu, có một thứ rất thú vị, tuyệt đối có thể giúp cậu đạt được mục đích. Nhưng, tớ coi như không liên quan.

“Ném đá giấu tay hay sao? Được lắm, cô gái xinh đẹp nhưng không hề tầm thường” - Châu Băng thầm nghĩ - “Cũng được”

“Tiểu Nhi à, cậu biết gì chưa?” - Hồ La La hót hải chạy vào lớp.

“Có chuyện gì, cậu bình tĩnh lại rồi nói”

“Còn bình tĩnh cái gì nữa. Cậu gấp rắc rồi rồi. Theo tớ” - Hồ La La nắm tay Kim Tuệ Nhi kéo đi. Hứa Thiên chắc chắn không thể ngồi yên một chỗ.

Hồ La La kéo Kim Tuệ Nhi xen vào đám người, Tuệ Nhi suýt chút nữa đã ngã quỵ trên nền đất. Cả bảng thông báo lịch thi đấu lần này dán toàn hình cô và Hoàng Siêu, nào là cả hai cùng nhau uống, cùng hát hò, cùng nằm ngủ. Kim Tuệ Nhi cố lấy tay đập mạnh vào đầu mình cũng chẳng thể nhớ ra được việc này.

Xung quanh cô không biết bao nhiêu người, bọn họ cười chê, bọn họ soi mói, bọn họ ganh ghét, Kim Tuệ Nhi cũng không mãi mai ngược nhìn.

Hứa Thiên từ xa đi tới, dứt khoát đến xé bỏ tất cả tấm ảnh trên bảng thông báo. Cậu cầm nắm giấy trong tay giờ lên: “Là ai làm?”

Nghe Hứa Thiên quát lớn, mọi người xung quanh giật mình đứng giãn ra xa, tất cả ngừng xì xào và bắt đầu im lặng.

“Tốt nhất người làm việc này chủ động đến trước mặt Kim Tuệ Nhi xin lỗi, nếu không để tôi tìm ra kẻ làm việc bẩn thiu này tôi lập tức không tha” - Hứa Thiên nổi gân xanh ở cổ, lấy những tấm hình trong tay vừa rồi đem ra xé nát thành từng mảnh nhỏ, quăng vào sọt rác kế bên. Cậu nhìn kỹ gương mặt từng người ở đó, khiến bọn họ hoảng sợ. Hứa Thiên nắm chặt tay Kim Tuệ Nhi, kéo đi khắp sân trường. Mỗi nơi nhìn thấy hình ảnh đó, cậu đều dừng lại đưa tay xé nát.

Kim Tuệ Nhi cả buổi vẫn không nói một lời. Cô vừa cảm thấy có lỗi với chính mình, vừa cảm thấy có lỗi với Hứa Thiên. Cô một mực nghĩ, nếu lúc đó có thể làm chủ được chính mình, không đi chơi cùng lớp 5, không uống rượu bia say xỉn, chắc chắn những chuyện tồi tệ như thế này đã không xảy ra. Hứa Thiên đã không vì nó mà tức giận. Cô cũng chẳng phải vì cảm thấy tội lỗi mà im lặng không thốt nên lời.

Kim Tuệ Nhi im lặng nhìn những bức ảnh bị xé nát, cô chính xác là đang chờ đợi Hứa Thiên nổi giận với mình. Nhưng khác với những gì cô nghĩ, sau khi vò nát tất cả hình ảnh đó, Hứa Thiên cũng buông tay Kim Tuệ Nhi mà đi, cậu không nhìn cô lấy một lần.

Hứa Thiên không trở về lớp.

Hôm qua là Lễ Thất Tịch, trong lòng quá trời cảm xúc, định post thêm một chương nữa mà bận quá nên lười thôi tới giờ này(((

Dạo này tui nhiều việc quá nên không edit thường xuyên được nữa. Nhưng mà sẽ duy trì post truyện, tuyệt đối không lặn lâu hay drop truyện:))) Thông cảm nha!!!

Ngủ ngoan nà *hun xa*

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Điều Che Giấu

“Một trong những điều con người ta không thể nào che giấu được...là tình yêu.” - Hứa Thiên

Hứa Thiên đứng trước cổng trường, nhìn trái nhìn phải cũng chẳng biết phải đi đâu. Rẽ trái tức là trở về nhà, rẽ phải tức là đi trên con đường đến nhà Kim Tuệ Nhi. Nghĩ ngợi hồi lâu, Hứa Thiên quyết định để xe đạp tại trường, đi bộ về nhà. Hứa Thiên bước đi chậm rãi, cuối cùng dừng chân tại một nơi quen thuộc, nhà của Tiểu Nấm.

Mọi thứ vẫn như xưa, căn nhà vẫn toát lên vẻ sang trọng đẹp đẽ, có điều người sống ở đây đã không còn là Tiểu Nấm nữa rồi. Hứa Thiên ngồi trên tảng đá đầu ngõ, nhếch mép cười nhạt cuộc đời của chính mình.

Hứa Thiên ngày xưa khó khăn lắm mới tìm được một người bạn có thể cùng mình chơi đùa, cùng thấu hiểu nhau, vậy mà chưa được bao lâu đã phải xa cách. Thậm chí bây giờ gặp lại cũng chẳng biết mặt nhau, kể cả tên thật cũng chưa bao giờ được biết.

Người lớn có phải quá áp đặt trẻ con hay không, khi mà những tâm tư suy nghĩ của chúng họ cũng chưa bao giờ hỏi đến. Người lớn bắt bọn trẻ phải từ bỏ thứ gì, chúng tất nhiên không được song hành cùng thứ đó nữa.

Mất đi một người bạn là chuyện Hứa Thiên khó thể nào chấp nhận. Còn nhớ sau khi bị quản lý chặt chẽ, Hứa Thiên đã rất giận ba mẹ mình, một tuần sau đó cậu liền không chịu học hành, cũng chẳng chịu ăn uống. Tình tình ngang ngạnh như vậy cũng không phải bây giờ mới có.

Từ ngày đó trở đi, Hứa Thiên không chơi với một ai, nếu có cũng chỉ là chào hỏi nói chuyện qua loa, cho tới khi mười hai tuổi, gặp được Quách Kinh, Hồ Gia Minh và Châu Băng, bọn họ đều là con của đối tác ba mình.

Không lâu sau đó mẹ cậu bỏ nhà ra đi, tất cả những gì Hứa Thiên thấy là sự tàn nhẫn của ba mình. Ông ta không một lần đi tìm vợ, cũng chẳng hỏi thăm tin tức ở đâu. Hứa Thiên thấy hình ảnh mẹ mình xuất hiện trên đủ các mặt báo, nhưng cậu biết đó chỉ là báo chí tò mò, hoàn toàn không bởi vì ba cậu cho người đăng tin.

Mất bạn tốt, mất cả mẹ, thử hỏi Hứa Thiên làm sao hài lòng mà sống vui vẻ được đây? Hứa Thiên lần đầu biết thù ghét căm hận một người, mà buồn cười thay, người đầu tiên mang đến cho cậu những cảm xúc tiêu cực này lại chính là cha đẻ của mình.

Hứa Thiên từ đó là cà cùng ba người bạn mà cậu mặc định là tri kỷ đó. Cậu biết uống rượu, biết có người yêu. Cậu cũng biết được hầu hết những bất công tiêu cực trong cuộc sống này.

Những đau đớn mà Hứa Thiên gánh chịu, cậu chỉ biết trách cuộc sống tàn nhẫn, trách người đã sinh cậu ra. Cơ hồ mọi thứ dẫn Hứa Thiên đến thế giới sống không bằng chết này đều là Hứa Phong, người cha cậu từng rất tôn kính.

Khi con người rơi vào tình cảnh đau đớn cùng cực, vùng vẫy thế nào cũng chẳng thể thoát ra. Họ sẽ tìm một lý do để trách người khác bởi vì làm như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều. Lý do của Hứa Thiên chính là người cha máu lạnh của mình.

Hứa Thiên cảm giác mình là đứa con ghê của ông trời. Cho dù được thừa hưởng biết bao vinh hoa cũng chẳng một ngày sống bình yên hạnh phúc. Đối với cậu, vật chất vốn không phải là thứ có thể mang lại sự thanh thản cho con người. Cuộc sống hiện tại của cậu chính là một minh chứng khả quan cho điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Câu Chuyện Kỳ Lạ

Ra khỏi cổng trường, Kim Tuệ Nhi bỗng dưng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, gió bắt đầu thổi mạnh. Không biết chút nữa có mưa hay không, nhưng hôm nay đi vội quá, đâu có mang theo ô. Giương mặt Kim Tuệ Nhi phụng phịu, vẫn là đi nhanh về nhà. Trời đã sập tối, bầu trời nhiều mây đen, âm u đến lạ thường, có điều đâu đâu cũng là mảng đen, Kim Tuệ Nhi không nhận ra được thời tiết hôm nay rất đáng sợ. Đi được một đoạn ngắn thì trời mưa xối xả. Từng hạt mưa nặng nề hắt vào mặt Kim Tuệ Nhi, mắt kính đã bị bao phủ bằng lớp nước mưa dày. Trời hôm nay mưa lớn quá, Tuệ Nhi bắt đầu có cảm giác đau rát ở mặt, mắt cô cũng đỏ lên, không còn thấy đường đi nữa rồi.

Kim Tuệ Nhi sức nhớ ra cô đang đứng rất gần nhà Hồ La La, nhưng màn mưa trắng xóa, cô loay hoay tìm mãi vẫn không biết nhà La La ở đâu. Tuệ Nhi nép vào dưới bóng cây to, cô lấy khăn trang trong balo ra lau hai tròng kính của mình, sau đó mò tìm nhà Tiểu La. Đi lù được một đoạn ngắn, cô mừng rỡ nhận ra căn nhà âm thấp trước mặt. Tuệ Nhi chạy thật nhanh vào, tiếng mưa to lẫn át cả tiếng bước chân vội vã của cô. Kim Uớt Nhem đứng lại dưới mái hiên, đưa tay vuốt khuôn mặt đầy nước, cô túm lấy mái tóc ngắn cùn của mình để vắt cho bớt ướt. Bàn tay Kim Tuệ Nhi đang thoăn thoắt diệt trừ nước mưa, bỗng dưng vì tiếng động mạnh mà ngưng trệ.

“Mây cũng quá tài giỏi đi, chạy trốn 3 năm nay chứ có ít gì” - tiếng người đàn ông man rợ vang ra từ căn nhà Hồ La La.

Kim Tuệ Nhi cố gắng ghé sát tai vào vách nhà, nhưng cũng chỉ nghe được tiếng khóc rì rả của La La và một người phụ nữ. Tuệ Nhi kiên nhẫn đứng đợi động tĩnh.

“Một lũ chó chết, ngày xưa nếu tao không vì bị chúng mày lừa gạt thì bây giờ cũng không phải như thế này” - Giọng người đàn ông khác phần uất quất to. Kim Tuệ Nhi nghe không lầm thì đây là giọng cha Hồ La La, lần trước ghé đây, cô nghe qua ông tức giận chửi mắng Hồ La La.

“Nếu mày không ngu ngốc quá thì tao cũng không thể làm được như vậy. Có trách thì trách mày là con chó phản chủ. Nghĩ cũng lạ, được tin nhiệm như vậy mà cũng nghe lời người ngoài để phản bội. Nếu năm ấy tao theo lời hứa mà giữ mày bên cạnh, chẳng phải bây giờ tao một bước đã xuống vực thẳm rồi sao?” - Người đàn ông khi nãy bình tĩnh nói chuyện. Tuệ Nhi cảm giác ông ấy đang nhếch miệng cười khẩy. Giọng điệu ôn định lạ thường, nhưng sâu xa là sự khinh miệt tận xương tủy.

“Bây giờ tao cũng đã không còn gì, còn mày thì thuận lợi có được chữ ký Hứa Phong, thậm chí còn trở thành đối tác lâu dài, mày muốn hãm hại ông ấy lúc nào chẳng được, còn tìm đến tao làm gì?” - Vương Nguyên hừ nhẹ một tiếng.

“Bí mật của tao mày cũng đã biết, mày nghĩ tao để mày sống yên ổn hay sao?” - Tên man rợ cười thật to, Kim Tuệ Nhi phút chốc cảm thấy hoảng sợ. Cô bắt đầu nghe được tiếng khóc van xin của Tinh Nhục, sau đó liền nghe một cái tát tay thật mạnh, nhanh chóng hiểu được bà ấy vừa bị ai đó đánh.

Gã đàn ông hung dữ tiếp tục: “Nói vậy cũng không phải không còn cách nào khác. Tao cho mày con đường sống cuối cùng, đó là trở lại công ty Phong Mẫn, trực tiếp làm tên Hứa Phong tán gia bại sản. Lúc trước hần vẫn chưa biết chuyện xảy ra là do mày âm mưu, hơn nữa Kim Tổng Bách cũng lãng lãng bỏ đi, bọn chúng không một lần điều tra. Nghĩ lại nếu khi ấy không do tao hấp tấp muốn giết chết mày, thì bây giờ mày vẫn ở đó nghe theo sự điều

hiện của tao, nói không chừng cũng phản bội tao ngay sau đó” Kim Tuệ Nhi giật mình bất động, cái tên Phong Mẫn, Hứa Phong cô nhớ không lầm thì đã nghe qua ở đâu đó, nhưng vẫn không mấy ấn tượng. Riêng Kim Tổng Bách, đó chẳng phải ba cô sao, tại sao lại liên quan những chuyện rắc rối ác ôn như thế này! Nỗi hoảng sợ khi nãy của cô cũng nhanh chóng qua đi, Kim Tuệ Nhi cố gắng bình tĩnh, dù sao chuyện vẫn còn rất mập mờ, cô vẫn là kiên nhẫn xem biểu hiện của bọn họ.

Tuệ Nhi lùi một bước, đưa mắt nhìn vào lỗ thủng nhỏ của tấm vách, nhìn thấy gia đình La La bị trói buộc rất chặt, cả ba đều ngồi dựa vào vách tường. Tinh Nhuệ và Hồ La La mặt mày đã bầm một mảng, trên môi Tinh Nhuệ còn vương ít máu tươi. Vương Nguyên thì đáng sợ hơn, toàn thân ông là máu me, nhìn thật rùng rợn.

Tuệ Nhi chỉ nhìn thấy bóng lưng ba người đàn ông cao to đều mặc vest đen. Người đứng giữa có vẻ giàu sang và lớn tuổi hơn hẳn. Mơ hồ cô đoán ra cốt yếu chuyện xấu ngày hôm nay.

“Mày đừng dài dòng nữa” - Vương Nguyên không còn sức lực.

“Được. Chính là mày hãy quay trở lại và nói với hần bao năm qua gia đình có việc nên không kịp từ biệt. Bây giờ mong muốn trở lại làm một nhân viên quèn. Theo bản tính Hứa Phong, hần nhất định vì muốn báo đáp mày công ơn bao năm qua giúp đỡ công ty hần mà nhận mày trở lại vị trí ban đầu, tuyệt đối không trách mày.”

“Mày thật sự nghĩ Hứa Phong ngu ngốc vậy à! Chuyện ngày ấy hần đã sớm đoán được tao có nhúng tay vào, nhưng cũng như mày nói, Hứa Phong đặc biệt coi trọng ân tình mà đề tao đi. Có điều hần vẫn chưa biết qua bàn tay độc ác của mày. Tao khuyên mày nên cân trọng, đừng đại dốt mà làm chuyện ác lần nào nữa” - Vương Nguyên cười như không cười quay mặt nơi khác.

Kim Tuệ Nhi đoán chuyện này nhất định không dễ dàng mà qua đi, có khi...hậu quả không thể biết được. Kim Tuệ Nhi nhìn La La ứa nước mắt, không biết làm thế nào để giúp cô ấy. Tuệ Nhi chạy một mạch trở ra đường, tìm bóng cây to gần đó, lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát. Mưa càng ngày càng to, Tuệ Nhi cố gắng đem balo lên che, nói như hét vào điện thoại. Nhà Kim La La không có địa chỉ, chỉ bằng chỉ bọn họ trường học vậy, bây giờ cô đi bộ lại trường chắc cũng vừa lúc cảnh sát tới.

Khu này trước giờ luôn yên tĩnh, cảnh sát rất ít lần ghé qua, nhưng vì đoạn đường ngang trường học khá dễ đi, cảnh sát như vậy mà nhanh chóng đến nơi. Kim Tuệ Nhi nghe tiếng hú của xe, cô đưa tay vẫy và cũng lên xe đến nhà Hồ La La.

Ba tên man rợ nghe loáng thoáng tiếng xe cảnh sát liền giật mình và tìm cách rời đi. Vương Nguyên thấy vậy liền bò ra đưa thân người cọ sát chân gã kia, ra ý ngăn cản. Hai tên đi cùng liền quay qua đá vào bụng Vương Nguyên hai cái, sau đó lập tức rời đi. Cảnh sát để xe lớn rồi cầm súng đi nhanh vào con hẻm ngắn, ba tên man rợ kia nhờ mưa to mà may mắn trốn thoát được, chạy nhanh ra khỏi khu vực đó và lên xe đi khỏi.

Nhị vị cảnh sát vừa đập cửa xông vào liền thấy ba con người tội nghiệp, họ đến coi trối cho từng người và mang kẻ thảm hại nhất về đồn lấy lời khai. Tinh Nhuệ vì sợ chống mình nói ra sự thật sẽ nguy hiểm về sau, nên đi theo đến đồn cảnh sát. Kim Tuệ Nhi ở lại cùng Hồ La La, cô đi tìm đồ y tế giúp Hồ La La chữa vết thương, sau đó đi vòng quanh nhặt nhạnh đồ đạc đổ bể. Cả buổi ở bên Hồ La La chỉ hỏi vài câu hỏi thăm vết thương, ngoài ra không nói gì đến chuyện vừa nãy. Cô rất sợ, sợ mối quan hệ bọn họ chưa gì đã rạn nứt vì những chuyện huyền bí đáng sợ này. Hơn nữa, La La cũng đã biết gì chuyện người lớn đâu.

Kim Tuệ Nhi ở lại đợi ba mẹ La La về đến nhà, lúc đó trời cũng đã khuya. Cô tạm biệt và ra về, tuyệt nhiên không cần La La đưa về, không khéo lại nguy hiểm.

Mưa cũng tạnh hẳn, Kim Tuệ Nhi tranh thủ về nhà. Thấy ba và bà nội vẫn ngồi ở bàn ăn nóng ruột chờ đợi mình, lòng cô tự nhiên xót lên một trận. Kim Tổng Bách thấy con gái có chút tàn tạ, lập tức biết con bé mắc mưa, liền đốc thúc vào tắm rồi ra ăn cơm.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy định gấp thức ăn nhưng rồi lại buông xuống, cô cảm giác bà nội và ba đang chăm chú nhìn mình, không muốn họ ăn mất ngon, đành cầm đĩa gấp thật nhiều thức ăn bỏ vào trong bát. Kim Tổng Bách còn chẳng hiểu con gái mình hay sao, nuôi nó bao nhiêu năm nay, chỉ có một lần duy nhất thấy nó có thái độ này. Đó là lần cách đây ba năm, Kim Tổng Bách quyết định chuyển nhà đi. Kim Tuệ Nhi vì lưu luyến căn nhà cũ mà trước đó mấy đêm luôn trằn trọc chần thút thất. Trên bàn ăn cô liên tục cầm muỗng lên rồi bỏ xuống xuống, cốt lõi chỉ muốn xin Kim Tổng Bách đừng chuyển nhà đi. Căn nhà ấy ngổn ngang trước cửa sau Kim Tuệ Nhi đều thân thuộc, cảm tưởng như cô nhắm mắt cũng có thể thuận tiện đi vào mọi góc ngách nhà mà không va phải vật gì. Hôm nay Tổng Bách lại một lần nữa thấy biểu hiện đó, liền chủ động hỏi con gái: “Con gái, có chuyện gì sao?”

Kim Tuệ Nhi đang định bỏ miếng đậu vào miệng, nghe Kim Tổng Bách hỏi như vậy liền bỏ bát đĩa xuống bàn, nghiêm túc: “Ba à, hôm nay lúc trời mưa con ghé nhà Tiểu La nên về muộn”. Kim Tuệ Nhi còn đang lựa lời hỏi ba mình thì ông đã bật cười thành tiếng: “Có mỗi chuyện này mà con cũng phân vân này giờ sao? Không sao, ba không trách con, ở đó ngủ cũng được mà, không dính mưa là được rồi!”

Kim Tuệ Nhi há hốc miệng, biết thế nào ba mình cũng hiểu sai ý, cô đưa hai tay hươ hươ trước mặt phân bua: “Không, không. Ý con là lúc đứng trước cửa tình cờ nghe một cuộc nói chuyện giữa ba La La và ông nào nữa. Ông ấy mặc vest đen, cho người trối gia đình Tiểu La lại, sao đó bảo cái gì mà lúc trước là do Hứa Phong nuôi ông tay áo, để cho ba Tiểu La hăm hại. Cho nên tên áo vest mới ký được một hợp đồng với Phong Mẫn và thành công hợp tác đến bây giờ. Tuệ Nhi có nghe ông ấy nhắc đến ba nữa”

Kim Tổng Bách nghe xong cảm thấy trong lòng hụt một khoảng, đây là một trong những chuyện ông không hề muốn nhắc đến cũng chẳng muốn nghĩ về. Trước giờ cũng không kể ai nghe cả, hôm nay không ngờ lại bị con gái biết được. Kim Tổng Bách ho khụ khụ vài ba tiếng, liếc mắt nhìn bà nội Tuệ Nhi, sau đó ra hiệu cho Kim Tuệ Nhi ăn cơm nhanh chóng.

Sau bữa cơm, Kim Tổng Bách cho mẹ mình uống thuốc, dìu bà vào phòng, sau đó đi qua phòng con gái.

Kim Tổng Bách ngồi xuống bên cạnh Tuệ Nhi: “Con còn nghe được chuyện gì nữa không?”

Kim Tuệ Nhi lần lượt đem những gì mình nghe và thấy được kể cho Kim Tổng Bách. Trong giây lát ông đã hiểu rõ ngọn ngành, nhưng cố gắng cân nhắc mà hỏi kỹ: “Vậy con có biết ba Tiểu La tên gì hay không?”

“Lần trước Tiểu La nói với con ông ấy chỉ là cha dượng, vì làm ăn thua thiệt mà bây giờ đỡ chứng, ông ấy là Vương Nguyên.” - Lúc cảnh sát bắt ba Tiểu La đi, cô nghe loáng thoáng mẹ Tiểu La gọi: “Vương Nguyên, tôi đi cùng ông”

Kim Tổng Bách đem từng sự việc xâu chuỗi lại với nhau, cuối cùng khẳng định Vương Nguyên chính là người hãm hại ông năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mất Cả Thế Giới

Kim Tổng Bách vì không muốn con mình nghĩ sai vấn đề mà vội vàng bịa ra câu chuyện không hề logic để giải thích qua loa. Kim Tuệ Nhi đặc biệt thông minh nên dễ dàng phát hiện ra những điều ba mình nói không trùng khớp nhau, nhưng cũng phải, ba tuổi đã cao, nhất định vì không nhớ rõ chuyện năm xưa nên kể lại có phần hơi hợt. Tuệ Nhi lập tức vì như vậy mà cảm thấy vui vẻ, ngày xưa ba mình và chú Vương là bằng hữu, bây giờ cô với La La lại là bạn rất thân, đúng là có duyên mấy đời. Chỉ nghĩ như vậy Kim Tuệ Nhi liền thoải mái mà kéo chân trùm kín, mỉm cười ngủ một giấc dài. Buồn phiền hôm nay coi như qua hết.

Sau khi rời khỏi phòng con gái, Kim Tổng Bách ra ngồi trên ghế gỗ ở sân nhà, ông đốt một điếu thuốc rồi đưa lên hút một hơi sâu. Làn khói trắng phả ra theo gió nhẹ bay ngược lại mặt ông, Kim Tổng Bách thấy cay cay nơi khóe mắt, mọi thứ giờ đây mơ hồ. Càng hút nhiều hơi thuốc ông càng nghĩ nhiều về những chuyện trước đây, hình như mọi thứ đều bắt đầu tồi tệ từ sau ngày mẹ Kim Tuệ Nhi mất.

Một ngày mùa hạ 11 năm về trước, Kim Tổng Bách nhận vị trí trưởng phòng của công ty Kiến Trúc Nội Thất Hoa Lư. Đây là công ty ba vợ ông gây dựng nên, Kim Tổng Bách chỉ cần học hỏi vài ba tháng đã có thể cùng vợ đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc. Có điều một người đầy lòng tự trọng và chính trực như ông không chấp nhận tay không ngồi trên thiên hạ, rỗng tuếch nhưng lại hơn người khác vạn tầng, huống hồ xưa kia Kim Tổng Bách lại tốt nghiệp chuyên ngành bất động sản, đối với việc thiết kế nội thất muôn hình muôn vẻ này ông hoàn toàn chưa đụng tới.

Cũng phải nói hoàn cảnh lúc ấy, tình hình bất động sản trong nước gặp nhiều khó khăn, giá cả sụt giảm ở tất cả các phân khúc, số lượng giao dịch giảm mạnh, thậm chí nhiều dự án không bán được hàng. Huống hồ ba vợ già yếu, giao toàn bộ công ty cho hai chị em Ngô Mịch và Ngô Lục Dương. Kim Tổng Bách chỉ còn cách chiều lòng ba vợ, đến công ty đảm đương trọng trách giúp vợ mình. Ngô Phúc Lâm yêu cầu Kim Tổng Bách theo vợ học hỏi trong vài tháng, sau đó sẽ cùng vợ quản lý công ty, tuyệt đối không đứng dưới người nào, nhưng Kim Tổng Bách một mực từ chối, cho rằng làm việc phải có kiến thức, muốn đứng đầu ngàn người sao có thể cười ngửa xem hoa.

Kim Tổng Bách là người trách nhiệm, cần cù, thông minh, chỉ sau 6 tháng đã có thể thành thạo mọi thứ, từng bước hoàn thiện kiến thức chuyên ngành, nhận được vị trí trưởng phòng Kiến trúc. Ngô Mịch cảm thấy hài lòng vì sự cố gắng của chồng mình, nên ngay hôm chồng ngồi vị trí mới, bà muốn cả gia đình cùng đi nhà hàng ăn mừng hoành tráng.

Kim Tổng Bách trên đường đi lái xe ngang phiên chợ đêm đông đúc, cả một đoạn đường sáng trưng những cây đèn đủ màu. Thấy trẻ con chơi đùa nhiều quá, ông biết bảo bối nhà mình rất thích nên dừng xe lại định bụng dắt con gái đi vài vòng. Kim Tuệ Nhi thấy bên đường có bán kẹo hồ lô đủ màu, mê mẩn ngắm nhìn mãi. Kim Tổng Bách biết con gái mình thích ăn kẹo hồ lô, không chần chừ để lại Ngô Mịch và Tuệ Nhi đứng bên xe, ông đi nhanh lại ông chủ hồ lô để mua vài xiên kẹo.

Cùng phía Kim Tổng Bách đang đứng có một đôi vợ chồng trạc tuổi ông đang cãi nhau, người phụ nữ trong có vẻ quý phái, hiền hậu nhưng gương mặt đầy nổi thống khổ, ngược lại người đàn ông dút khoát kiên nghị, sắc mặt không một chút nương tình. Kim Tổng Bách đứng ở gần bên, trong lúc chờ đợi mua kẹo hồ lô, thuận tai nghe được cuộc cãi vã. Đứa con trai ngồi trong xe loay hoay, cuối cùng đẩy cửa nhảy xuống, đôi mắt ngấn nước nhìn cha mẹ mình. Người phụ nữ đưa tay vuốt từ má xuống cầm đứa trẻ: “Ba không cần mẹ con mình nữa, chúng ta đi thôi”. Nói rồi dắt tay đứa trẻ định đi. Cha mẹ nào mà không thương con, tất nhiên người đàn ông không để hai mẹ con đi như vậy được, cho nên hai vợ chồng giằng co. Thằng nhóc khóc thét, vùng vẫy chạy đi. Xung quanh mọi người hoảng hốt, chiếc xe sáng đèn lao tới đứa trẻ, còn nó thì ngẩn ngơ đứng nhìn. Người phụ nữ nằm trong vũng máu. Người lớn trẻ nhỏ của khu chợ bắt đầu hỗn loạn, truyền tay nhau chiếc điện thoại để gọi xe cấp cứu. Trần Ái Mẫn hai tay rung rung, chạy vội đến ôm con trai vào lòng, mặt không còn máu tươi. Kim Tổng Bách quăng hai xiên kẹo hồ lô xuống vệ đường, cố gắng vội vã nhưng bước chân tự nhiên nặng nhọc mà bước đến bên vợ. Ngô Mịch gơ các ngón tay đâm máu lên sờ mặt chồng: “Anh...anh...thay em chăm sóc tốt cho...con gái... Em...”. Hơi thở bà bắt đầu chậm lại, từng dao từng dao cứa vào da thịt Kim Tổng Bách. Giờ phút này ông cảm thấy lục phủ ngũ tạng rơi rã cả xuống đường rồi bị người ta giẫm đạp. Ông đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt vợ, nước mắt người chồng rơi không ngừng lên khuôn mặt Ngô Mịch, đau đớn hòa cùng máu tươi rồi chảy dài nhiều phía. Hứa Phong, người vừa cãi vã liên hồi với vợ khi nãy bây giờ mới chậm rãi ngồi lại bên cạnh Kim Tổng Bách, gương mặt ông muốn bao nhiêu tội lỗi có bấy nhiêu tội lỗi, muốn bao nhiêu đau thương liền có bấy nhiêu đau thương.

Kim Tuệ Nhi vẫn đứng bên lề đường, gương mặt không chút cảm xúc, con bé nhìn trân trân mẹ mình rồi ngược lên nhìn mọi người chung quanh, trên mắt chỉ đọng lại duy nhất một giọt nước. Người ta bảo tâm tình trẻ con là dễ đoán ra nhất, khi bị chọc giận sẽ nổi đóa lên, khi buồn một chút liền bật khóc, vui vẻ thì toe toét miệng cười, tại sao đứa trẻ này lại cứng đầu như vậy?

Kim Tuệ Nhi không phải một đứa trẻ biết che giấu cảm xúc, cũng không phải một đứa trẻ mau nước mắt, nó lúc này đơn giản cảm thấy không thể chấp nhận sự việc đang diễn ra trước mặt. Rõ ràng mẹ Ngô còn vừa đứng kê bên nó, tại sao vội vã chạy đi? Tuệ Nhi tự nhiên cảm thấy mình quá bé nhỏ, mọi người xung quanh đều một dạng bị ai, nó rất muốn khóc lên nhưng không biết ai sẽ dỗ dành. Một bước tiến lên thì hai bước lùi lại, Kim Tuệ Nhi nhìn thấy mẹ nằm trên vũng máu đỏ tươi, đầu óc cô quay cuồng.

Thấy Kim Tổng Bách đưa Ngô Mịch lên xe rồi nhìn về phía mình với ánh mắt đau khổ, Kim Tuệ Nhi giãy giụa tại chỗ, hai tay bấu víu vào mui xe khóc to. Thấy xe chuẩn bị đi, con bé chạy nhanh đến níu tay ba mình thờ hồn hển, nhanh chóng theo ba lên xe. Cô khóc liên tục, nhích người lại gần mẹ, ôm cánh tay đầm máu của Ngô Mịch kéo mạnh. Kim Tổng Bách đưa tay ôm con gái: “Đừng rộn, để mẹ ngủ”

Tuệ Nhi không phải đứa trẻ ngốc nghếch, tuyệt đối có thể phân biệt được mẹ mình khi ngủ thoải mái và hiện diện chừng nào, bà không như lúc này...mỗi một.

Hứa Phong cùng Trần Ái Mẫn và con trai lái xe đến thẳng bệnh viện, xe cấp cứu vừa đến không bao lâu, ba người bọn họ cũng đến, đủ thấy Hứa Phong lo lắng vội vã biết chừng nào. Trần Ái Mẫn ôm con trai ngồi ở hàng ghế chờ, không rời mắt khỏi cửa phòng cấp cứu.

Kim Tổng Bách ngồi bệt xuống đất, hai chân duỗi thẳng trước mặt, dường như không còn nhìn thấy gì cả. Hứa Phong đến bên cạnh Kim Tuệ Nhi, kéo nó ngồi xuống bên mình, đưa tay vuốt tóc.

“Chú là ai?” - Kim Tuệ Nhi mếu máo.

Hứa Phong thấy nghẹn nghẹn ở cổ họng, nhưng cố gắng điềm tĩnh: “Chú là người qua đường, có ba con ở đây, không cần sợ”

Kim Tuệ Nhi hai tai vẫn đang bị ù đi, cơ hồ không nghe Hứa Phong nói gì cả, nó ngồi xuống bên cạnh ôm cánh tay dính đầy máu tươi của ba mình.

Sau hơn nửa tiếng chờ đợi, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra, kiêng dè mang lời lẽ phủ phàng thông báo cho người nhà. Kim Tổng Bách đẩy bác sĩ qua một bên, cố gắng lao vào phòng cùng vợ, rất nhanh bị các y tá và bác sĩ khác ngăn cản lại. Tay chân Kim Tổng Bách không còn chút sức lực, ông ngã khụy xuống trước cửa phòng cấp cứu, đưa tay đập nhiều cái mạnh vào tường. Kim Tuệ Nhi khóc to rồi nhỏ, từ nhỏ lại khóc thật to, mẹ mất rồi, chẳng phải ba nói mẹ ngủ sao, đúng rồi, mẹ Tuệ Nhi đang ngủ, không phải, ba gạt Tuệ Nhi. Đứa trẻ đau đớn dần vật giữa tin và không tin vào những gì đang diễn ra, nắm chặt áo bác sĩ cầu cứu: “Sao mẹ Tuệ Nhi còn chưa dậy? Tuệ Nhi muốn gặp mẹ”

Từ trong phòng cấp cứu đẩy ra thân thể một người bị một lớp vải trắng phủ kín. Kim Tuệ Nhi nắm lấy miếng vải dưới chân mẹ gạt ra nhưng bị ngăn cản lại.

“Tôi muốn nhìn thấy vợ mình lần nữa” - Kim Tổng Bách đứng dậy, hai mắt đỏ hoe nhìn vào thi thể. (1)

[(1): Ở nơi này trước giờ không được nhìn mặt người vừa mất sau khi phẫu thuật hay chữa trị thất bại, họ cho rằng người sống sẽ không kiềm chế nổi kích động, níu kéo người đã mất làm họ luyến tiếc không thể thanh thản ra đi. Chỉ khi thi thể được đưa về nhà làm lễ mai táng, người thân mới được nhìn mặt]

Y tá nhận được cái gạt đầu của bác sĩ, mở tấm khăn trắng lên. Gương mặt Ngô Mịch hốc hác đã được lau sạch máu. Kim Tổng Bách đưa tay lên cung chiều gương mặt hiền hòa của vợ. Bà ta thanh xuân đã gửi hết cho ông, ngay khi lấy ông về thì ngày đêm chăm lo cho mẹ chồng, chưa kể còn gánh vác việc công ty, quán xuyến việc nhà. Kim Tổng Bách nhận trên mình bao nhiêu lỗi lầm, thời gian qua chưa làm được gì cho vợ.

Kim Tuệ Nhi thấy mọi người u buồn nên dùng khóc, cô cố gắng giữ yên lặng, chỉ còn nghe được vài tiếng nấc đứt quãng.

Đứa trẻ còn lại này giờ liên tục nhìn Kim Tuệ Nhi. Mọi cảm xúc, biểu cảm trên khuôn mặt con bé nó đều nhớ rất rõ, có phải là tại nó?

“Bách à...” - Tiếng bà nội của Kim Tuệ Nhi nhỏ nhẹ nhưng vẫn đủ đánh thức thính giác Kim Tổng Bách. Ông dừng suy nghĩ mà chạy vào nhà.

Lý Nga đang đứng cạnh bàn ăn nhìn ra cửa, đêm khuya thấy con trai chưa ngủ mà còn ngồi ngoài sân, lo con cảm lạnh nên bà cũng không ngủ được: “Con vào ngủ đi, đã mấy giờ rồi”

“Con biết rồi mẹ, chỉ tại hôm nay hơi khó ngủ, con đi vào phòng”

Kim Tổng Bách nằm trên giường, chấp tay lên trán, có phải nên gấp lại đồng nghiệp cũ một lần?

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mini Game

Hoàng Siêu sau khi biết chuyện vừa xảy ra thì ngày hôm sau tìm tới lớp Tô Hân.

“Đã lâu không gặp, giải lao cậu rảnh không?” - Hoàng Siêu đứng tựa lưng vào cửa lớp Tô Hân. Từ sáng sớm cậu đã đến đứng ở đây.

“Tớ vẫn luôn đi theo cậu đó chứ, chỉ tại cậu vô tình không để ý thôi” - Tô Hân giấu ý nghĩ đó vào lòng, miệng mỉm cười: “Tất nhiên được, lát nữa hẹn ở căn tin”

Hoàng Siêu nhếch miệng một cái rồi bỏ đi. Tô Hân, cậu thật giỏi giả bộ, cậu đã bỏ công sức che giấu việc xấu của mình thì tớ cũng không nỡ lòng hoang phí ý tưởng của cậu.

- Sao, mới đây đã nhớ tớ rồi à? - Tô Hân ngồi xuống trước mặt Hoàng Siêu. Cô vì tâm tình quá mức vui vẻ mà không điều tiết được lời nói. So với Châu Băng thì Tô Hân tay nghề còn yếu kém rất nhiều.

- Mới đây? Không phải lần cuối chúng ta gặp nhau là buổi chụp ảnh đề tài Giáng sinh năm rồi hay sao? Hơn nửa năm rồi đấy?

- À, lâu lâu tớ cũng có thấy cậu dưới sân trường, nhưng đứng xa quá, không tiện gọi - Tô Hân cố gắng nói chuyện thật tự nhiên.

- Ủ, thứ 5 này lớp tớ sẽ vào bán kết đá bóng rồi, tớ định ngày mai đi khu giải trí số 8 chơi cho thoải mái tí, cậu đi cùng tớ không? - Hoàng Siêu nhóm người lên phía trước, bày ra vẻ mặt ngây thơ vui vẻ nhất có thể, từ tốn mà thuyết phục Tô Hân.

“Được lắm! Cuối cùng cậu cũng nhớ đến người bạn này” - Tô Hân đắc ý nghĩ ngợi - “Được chứ! Chiều mai cậu đến đón tớ nhé!”

“Tất nhiên rồi, vậy 3 giờ chiều mai gặp lại.” - Hoàng Siêu nói rồi đứng dậy thùng thảng đi một mạch, y như con người kia vốn là vô hình, có việc nhờ tới thì giả bộ thấy họ, nhờ vả xong rồi thì đá văng như quả bóng. Đây là thể loại gì đây? Vong on bội nghĩa, qua cầu rút ván ư?

Tô Hân cảm giác mùa vụ lại về, nhìn xung quanh đều thấy một màu xanh mon mơn, chim sâu còn đầy rẫy ra đó, vậy mà cây trái vẫn hết mực xanh tươi, sắp thu hoạch. Tô Hân không ngần ngại nở nụ cười tươi rói, nụ cười này đã làm biết bao nam sinh chết điều chết đứng.

Tô Hân là con gái duy nhất của thầy hiệu trưởng trường cấp 2 Chương Dương ngày xưa Hoàng Siêu theo học. Đây là kiểu con gái vừa đủ, học hành khá, có sở thích chụp ảnh, tất nhiên những bức ảnh hết mực sáng tạo, đề tài ngày Tết nhất định được cô thêm hiệu ứng màu sắc vào thành một ngày lễ halloween đúng nghĩa, còn có những bức ảnh ngày đông sẽ trông lạnh lẽo tươi sáng như những ngày mưa dầm nước lũ vậy. Tài năng này thực chất mà nói rất hiếm có, khó ai có thể sáng tạo đến độ đổi trắng thành đen, đổi đen thành không khí yêu đời như vậy.

Chưa kể, ngày nhỏ được học hành rất tử tế, cô một ngày mà nói phải đón tiếp năm bảy người thầy, học xong quốc ngữ thì sẽ được hậu phương cung cấp vũ khí là cốc nước lạnh sáng khoái, sau đó sẽ bước vào phòng tiếp chiêu thầy giáo anh ngữ. Toán, xã hội, mỹ thuật, âm nhạc cứ như vậy thay phiên. Thầy giáo dạy càng ngày càng hứng thú, học trò ngủ đến đổi hình thành hội chứng béo phì cấp cao.

Sau khi lên cấp 2, chẳng biết vì sao ông trời thương tình cho Tô Hân nhan sắc mỹ miều, nhanh chóng trở nên nổi tiếng khắp trường. Đa số bọn họ tung hô theo kiểu “con gái hiệu trưởng đã ngoan hiền còn xinh đẹp”. Vậy là Tô Hân lập tức mang trên mình danh hiệu hoa khôi Chương Dương do quần chúng đam mê hình thể bầu chọn. Ở đời nghịch lý một chỗ, gái ngoan lại rất thích trai hư, Tô Hân cũng vì lý do đó mà theo đuổi Hoàng Siêu từ năm lớp 7 đến nay, Hoàng Siêu có biết điều này hay không cũng chẳng ai rõ, nhưng dấu sao thì tình cảm bạn bè bọn họ rất khá và ngày càng tiến triển.

Tô Hân không thích Kim Tuệ Nhi cũng phải, vì từ ngày chiếc máy ảnh Hoàng Siêu bị rơi hỏng đến bây giờ, Hoàng Siêu không một lần hẹn Tô Hân đi đây đó chụp ảnh nữa. Nói vậy nhưng sự thật là Hoàng Siêu đã đá văng Tô Hân từ hội Giáng sinh năm ngoái rồi. Phụ nữ đồ kỵ đã là chuyện bình thường, đằng này đồ kỵ vì một người đàn ông vốn còn bình thường hơn nữa.

Hoàng Siêu có mặt tại nhà Tô Hân vào lúc 5 giờ rưỡi chiều, lý do rất hợp lý, 3 giờ chiều trời vẫn còn nắng nên không tiện đi lại, hơn nữa, “những điều tuyệt vời luôn xuất hiện sau cùng, tớ là một người rất đặc biệt, Tô Hân, cậu nói xem có phải không?”. Hoàng Siêu vênh đôi môi mòng lên, cặp mắt đảo linh hoạt nghĩ bụng, cậu bắt Kim Tuệ Nhi chờ đợi như vậy, không cần biết vì lý do gì, cô đều sẽ đem cậu xé thành từng mảnh nhỏ đem lên hấp xào nêm nếm, sau đó mang cho chó ăn. Nghĩ đến đây Hoàng Siêu chợt rung mình, cậu mà còn nghĩ nữa nhất định sẽ đem lòng hận thù Kim Tuệ Nhi mất.

Hôm nay Hoàng Siêu rất hào phóng, chạy đến một con xe vô cùng xinh đẹp, đây chính xác là đồ cổ quý hiếm, được lưu truyền qua mấy đời tổ tông nhà cậu.

“Xe máy kia của cậu đâu?” - Tô Hân nhìn chiếc xe trước mặt, giấu đi hoảng hốt.

“À, hôm nay đặc biệt dùng con này đến rước cậu, để cậu thử cảm giác sử dụng đồ cổ với tớ đó a” - Hoàng Siêu nhe răng.

Cả hai ngồi trên xe, chiếc xe mới tinh tươm với màu nâu sẫm, hai bên dính một ít đất ướt, cảm giác thật sự rất chân quê. Chiếc xe hùng dũng vừa đi vừa phát ra tiếng kêu ngộ nghĩnh “tạch tạch tạch”, một đoạn lại “hịch” một cái làm Tô Hân đỏ cả mặt mày.

Đến khúc đường dốc, Hoàng Siêu lao thẳng vào, hứng thú lắc lắc tay lái, bánh xe chọt nổ tiếng thật to.

“Nguy rồi, chắc do vô với ruột xe còn mới quá, chưa thích nghi được với mặt đường, chúng ta phải đi thay loại cũ hơn mới được” - Hoàng Siêu bày ra đôi mắt tội nghiệp.

“Còn có loại nào cũ hơn hay sao chứ” - Tô Hân gật gật đầu từ thăm vắn bản thân mình.

Cả hai dắt xe đến một tiệm nhỏ ven đường, bánh xe bị nổ nát bấy, ông chủ sửa xe mang ra chiếc ruột xe mềm nhũn, từng miếng cao su ve vẩy linh hoạt, đúng là một kiệt tác, quả thật đồ cổ có khác, nhìn sao cũng vẫn thấy đẹp.

Nhìn thấy quá trình sửa xe có vẻ lâu lắc, Hoàng Siêu đưa ra nhĩ ý mời tiểu thư đây đi bộ, dù sao thì chỉ còn một đoạn khoảng 4 cây số nữa. Khu vui chơi này tuyệt đối lớn đó a, đi bộ đoạn đường ngắn như vậy thì sao phải nề hà. Hoàng Siêu càng thích thú thì Tô Hân càng tỏ ra hoang mang, nhưng không sao, quả thật đi bộ buổi chiều như vậy cũng có chút lãng mạn, đôi bạn có thể ôn lại kỷ ức vui vẻ năm xưa.

Đúng là Hoàng Siêu đã ôn lại kỷ ức hồi đó, về vụ Tô Hân mãi mê chạy theo cậu chụp ảnh mà ngã nhào xuống ao cá cặn nước, hai chân quơ quào loạn xạ tìm điểm tựa để đứng dậy. Lúc ấy nếu không có Hoàng Siêu, Tô Hân không biết còn anh hùng nào có thể nắm hai chân mình kéo dậy được nữa. Khi đó gương mặt Tô Hân ngũ quan hòa tan, làn da bị bùn làm cho ngăm ngăm bạc bạc tựa như các người đẹp châu Phi vậy, Hoàng Siêu khoanh tay, lắc đầu chạch lưỡi, tiện thể cầm máy ảnh làm vài kiểu nhớ đời, cậu thật ra có ý tốt, muốn Tô Hân sau này lớn lên cũng phải mỉm cười thích thú khi nhìn vào những tấm ảnh ấy. Tô Hân nghe Hoàng Siêu nhắc lại kỷ niệm đẹp để ngày nào, tay chân bắt đầu thấy bủn rủn, cũng phải, tuổi thơ đáng nhớ như vậy, nhắc lại ai mà không mắc cỡ cho được. Tô Hân ngấm đi ngấm lại, lúc đó Hoàng Siêu rõ ràng khen mình té bùn rất xinh đẹp, nhưng bây giờ nhắc đến lại khoái chí cười to, cậu ta là có ý gì.

Nhìn thấy tâm tình vui vẻ của Hoàng Siêu khi nhắc về chuyện cũ với mình, Tô Hân không nỡ lòng nào bắt cậu dừng kể. Chắc chắn Hoàng Siêu đã xem cô là mối tình đầu khó quên. Bởi vậy, mỗi khi Hoàng Siêu cười to một tiếng, Tô Hân lập tức hưởng ứng bằng một tràng cười to hơn gấp đôi.

Càng ngày Hoàng Siêu càng nhanh chân, cậu điều luyện cảm máy ảnh lia đủ hướng, chụp đủ kiểu, có điều này giờ vẫn chưa thấy yêu cầu Tô Hân tạo dáng trước ống kính.

“Này, cậu không muốn chụp tớ sao?”

“Không phải, cảnh ở đây không đẹp, chụp cậu ngoài đường như thế này chẳng phải ví cậu như cô đại héo úa, mọc tùy tiện bên đường mặc cho người khác cố gắng tiêu diệt hay sao? Lát nữa đến nơi tớ sẽ chụp cậu thật nhiều” - Hoàng Siêu nói như thuộc kịch bản.

“Cũng đúng, cậu thật hiểu lý lẽ và tâm ý con gái” - Tô Hân nhảy chân sáo theo Hoàng Siêu.

“Đến rồi, hôm nay chúng ta sẽ chơi trò này, giảm áp lực rất tốt đó a” - Hoàng Siêu hất mặt lên chiếc đu quay sừng sững trước mặt.

Tô Hân trở mắt nhìn khắp chiếc đu, nhìn ra mọi người xung quanh, mặt mày tái xanh. Hoàng Siêu thầm nghĩ đem mặt dày này mà cắt ra chắc không còn giọt máu.

“Cậu lên đi chứ, còn nghĩ ngợi cái gì, hay cậu chê trò này tầm thường, tớ không có tiền để mời cậu chơi trò khác hay hơn. Nếu vậy lần sau tớ không bắt cậu đi chơi với tớ nữa”

Tô Hân đưa hai tay bối rối khua qua khua lại: “Không, không, cậu quên tớ rất sợ độ cao sao?”

“Ngay cả chính bản thân mình cậu còn không thể vượt qua...” - Hoàng Siêu mặt mày đánh lại, nhìn thẳng.

“Được, tớ sẽ thử một lần” - Tô Hân tỏ ra mạnh mẽ, thực ra yếu đuối ai xem.

Hoàng Siêu nắm tay Tô Hân kéo đến chiếc đu, làm điệu thích thú lắm, sau đó y như sức nhớ điều gì: “Hay là cậu chơi một mình nhé, tớ còn phải cầm máy ảnh, ở đây không có chỗ gửi, tớ dưới này sẽ cổ vũ cậu, yên tâm, đu quay quay tốc độ không nhanh như tàu lượn đâu”. Nói rồi chưa đợi Tô Hân ý thức được, Hoàng Siêu đẩy Tô Hân ngồi trên ghế, tận tâm cài dây bảo hộ cho cô. Chưa được 2 phút sau, đu quay bắt đầu dịch chuyển.

Ngoại trừ Tô Hân thì xung quanh một bề im lặng, mọi người trẻ nhỏ, trẻ vừa, trẻ không vừa gì cũng nhắm mắt tận hưởng. Tô Hân không thể hợp tác rồi, vừa nhích một đoạn cô đã la hét thất thanh, mặt mày không còn tái mét nữa mà bắt đầu có máu rồi, may quá, da mặt đã có màu, Tô Hân này là đang mắc cỡ nữa sao, gương mặt đỏ ửng.

Hoàng Siêu đưa cao ngón tay cái, kêu tên Tô Hân rồi môi mím chặt, y nói có ấy tuyệt vời lắm! Tô Hân chưa kịp khép miệng lại thì Hoàng Siêu đã làm vài kiểu ảnh cô há mồm la hét. Biểu cảm này tuyệt đối “mỹ lệ” đó a. Tô Hân hầu hết mọi tình huống đều có thể tỏ ra thủy mị hiền ngoan, có điều khi la hét thì như phù thủy trên cao xanh thống trị cả thế giới.

Cơ mặt Tô Hân rõ ràng rất linh hoạt, khi này giận dữ bức tức, phù thủy hay ác ma cô đều có thể biến hình. Đúng vậy, cô rất muốn ăn tươi nuốt sống nhà phát minh vĩ đại nào đã sáng tạo ra chiếc đu quay có thể khiến con người ta mất hết tính người này.

Đợi đến lúc Tô Hân được đáp xuống trần thế, máy ảnh của Hoàng Siêu đã đầy đủ các loại hình. Cậu bộ dạng hối lỗi: “Tớ xin lỗi, tớ không biết cậu lại sợ đến như vậy. Cậu mệt rồi, không thể cùng tớ đi bộ, hay là gọi thầy đến đón đi”

Tô Hân vừa muốn nôn vừa lắc lắc cái đầu, cô ta thật sự muốn đi bộ hay sao?

“Được, dù gì cũng chỉ có mấy cây số, đi lại đoạn đường lúc này thôi mà, trời tối vắng người, trăng thanh gió mát, đường sá yên tĩnh...”

Hoàng Siêu còn đang tung hứng thơ văn thì Tô Hân thở hồng hộc: “Ba à, đến khu vui chơi số 8 rước con nhé, nhanh nhé!”

“Vậy tớ đi trước nhé, tớ đi bộ chắc lâu lắm mới tới, cậu ngồi đó nghỉ mệt đợi thầy đi” - Hoàng Siêu vừa nói vừa cầm chiếc máy ảnh vẫy vẫy chào tạm biệt. Ra tới cổng liền đưa tay vẫy taxi, một mạch về tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Trả Lại Ân Huệ

Hoàng Siêu đưa tay phôi phôi, chân mày vẽ một đường cong hoàn mỹ, gương mặt lóe lên nhiều tia sáng như ánh mặt trời mùa thu, đặc ý tự tán thưởng mình như vừa làm một việc gì rất đáng khen vậy! Cậu nhìn qua nhìn lại, hài lòng với kiệt tác tuyệt vời của mình. Cuối cùng thì cậu cũng có một tác phẩm mang ý nghĩa trừng trị tội xấu của con người gây ra.

Từ cửa sổ tầng 1 nhìn xuống, học sinh đã bắt đầu đến trường đều đều rồi, giờ cao điểm đã đến, cậu vẫn nên lánh mặt một chút để thể hiện ý tứ của kẻ biết điều.

Các học sinh ban đầu đi lra thưa với nhau, sau đó dần dần hợp thành từng nhóm nhỏ, từ từ thành nhóm to đông đúc, đứng vui vẻ nhìn vào bảng thông báo, rồi những tấm cao su mỏng dán khắp các cửa lớp. Học sinh Chấn Hoa đa phần từ trường cấp 2 Chương Dương và Nghi Ân. Các học trò Chương Dương chắc chắn không thể không biết đến gương mặt hoa khôi từng nổi tiếng suốt mấy năm trời như thế này! Một số người nhìn mãi cũng chẳng nhận ra, cô gái trong những bức ảnh này có phải đang làm trò cười cho thiên hạ hay không? Số học trò Nghi Ân còn lại sau hồi tò mò cũng biết được kiểu nữ trong bức ảnh này rốt cuộc là ai.

Học sinh tụm lại xem ảnh càng ngày càng đông, từng trận cười liên tục vang lên tạo nên không khí nhộn nhịp. Chợ Tết lớn nhất khu vực này trước giờ đều chưa bao giờ đông vui như vậy!

Tô Hân bước đi đoan trang, hôm qua có vẻ quá sức chịu đựng nên hôm nay trên mặt còn đọng lại chút mệt mỏi. Thấy đám đông tụ tập cô cũng không khỏi tò mò. Trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc Châu Băng lại bày trò gì. Cho dù là trò khi trò mèo gì đi nữa thì chắc chắn cũng có chuyện vui để xem. Nghĩ đến đây tâm hồn “thánh thiện” của Tô Hân dậy sóng, mệt mỏi như cứ vậy mà được gác qua một bên. Tô Hân nở nụ cười hiền hòa, từ từ đi lại đám đông.

Một số học sinh trong lúc đang rộn thấy hoa khôi thực nữ đi tới liền đưa tay chọc chọc khiêu khiêu các bạn bên cạnh. Mọi người thay nhau quay mặt lại nhìn, từ đó mỉm cười mà mị giã ra xa, chừa đường cho lọ lem bước vào.

Tô Hân thấy mọi người như vậy trong lòng đột nhiên phần khởi, hóa ra cô lại nổi tiếng như vậy, phút chốc quên mất mục tiêu. Càng lại gần bảng thông báo cô càng thấy gương mặt trong ảnh rất quen thuộc, không phải chứ, ai lại để người khác chụp ảnh thế này, chẳng phải quá mất mặt hay sao, nếu là Tô Hân, cô tuyệt đối không dám đi học nữa.

Đẳng cấp kiêu ngạo của hoa khôi cũng thuộc dạng cấp cao. Nếu là người bình thường thì bất quá chịu thiệt thòi một chút, để mọi người cười một chút, chẳng phải qua hôm sau đều quên hết hay sao. Theo lẽ thường mà nghĩ nó không nghiêm trọng đến mức phải lui về ở ẩn chứ!

Tô Hân cố gắng để đầu óc được chủ động hơn, có điều cơ bản vẫn chậm chạp phân tích nhân vật trong bức ảnh. Ngay khi mức độ linh hoạt lên đến đỉnh điểm, cô nghe não bộ mình phát ra tiếng sấm nổ mạnh, kết quả điều tra phân tích đã có, người trong ảnh không ai khác, chính là hoa khôi hình thể nổi tiếng khắp trung học cơ sở mấy năm liền, ưu tú nhận được tình cảm trọn vẹn của các nam sinh siêu đẹp trai đổ về từ khắp mọi nơi. Đầu óc Tô Hân phải nói là rất nhanh nhẹn, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã nhận ra những kiệt tác kia mang bóng dáng của ai, chính cô, chính hân, Hoàng Siêu. Tô Hân nghe thâm tâm mình găng mạnh hai chữ “Hoàng-Siêu”, lập tức muốn đến nơi ra dáng mỹ miều mà hỏi cho ra lẽ. Nhưng mà, Hoàng Siêu đã làm như vậy, chẳng lẽ đã biết được cô là người bêu xấu Kim Tuệ Nhi. Bây giờ mà đến đó không phải tự đem thịt thò thơm tho mà dâng vào hang cọp hay sao?

Tô Hân chưa bao giờ thấy đầu óc mình tỉnh táo như lúc này, khác với suy nghĩ mọi người, cô cảm thấy bản thân hết mực thông minh, một chút mắc cỡ ngượng ngịu cũng chẳng có.

Đoạn ý thức được xung quanh ai cũng một kiểu ánh mắt nhìn mình, Tô Hân giữ bình tĩnh nhẹ nhàng quay sang nhiều phía: “Chẳng qua chỉ là ảnh ghép, mình chụp ảnh làm ảnh đã rất nhiều năm nay, nhìn sơ qua đã có thể nhận ra”

“Có người nào cao tay như vậy sao tiểu thư? Và lại chắc cũng không ai hâm mộ cậu đến mức vẽ ra được gương mặt biểu cảm như vậy mà mang ra cắt ghép nhỉ?” - Hồ La La từ từ đi đến chỗ Tô Hân, giọng nói bình tĩnh nhưng ánh mắt đầy nổi giận.

“Chuyện này liên quan đến cậu sao?” - Tô Hân tức điên.

“Không, à, phải, tất nhiên là liên quan đến tớ. Sau này tớ có ước mơ làm nữ cảnh sát, uẩn khuất học đường là chuyện tớ phải dễ dàng nhận ra thôi, nếu ngay cả những chuyện đơn giản thế này cũng không nhận ra thì làm sao dám học đòi làm cảnh sát” - Hồ La La đứng bên cạnh Tô Hân, chăm chú nhìn vào từng bức ảnh - “Vẫn còn sớm, mọi người có thể đứng đây nghe tớ nói, tiện thể biết được mặt trái của một số vấn đề. Chắc các cậu còn nhớ ngày đầu tuần cũng ngay tại những bảng thông báo, bức tường và trước cửa này đều dán đầy hình ảnh Hoàng Siêu lớp 5 khóa 10 và Kim Tuệ Nhi lớp 1 khóa 10 chúng tớ. Những hình ảnh đó chính xác là được chụp khi lớp 5 và Kim Tuệ Nhi đi hát. Chính các cậu lớp 5 đã vô ý đùa vui mà sắp xếp tư thế cho Tuệ Nhi và Hoàng Siêu để chụp được những bức ảnh đó. Tuần trước trong lúc đến nhà vệ sinh tớ tình cờ thấy Tô Hân nói chuyện với một bạn lớp 5. Các cậu cũng biết đó, Tô Hân không phải học sinh lớp 5, lại hẹn người ra chỗ vắng vẻ nói chuyện lén lút như vậy chẳng phải có mưu đồ hay sao?”

Hồ La La nhếch miệng cười, cô cơ hồ biết được còn có một trợ thủ đắc lực đang đứng nghe cô nói. Có điều hân tại sao không ra mặt.

“Những bức ảnh té bùn này căn cứ theo thời gian trên ảnh thì được chụp khi Tô Hân vào lớp 8, lúc này ai cũng đều biết bạn bè Tô Hân chỉ có Hoàng

Siêu. Những bức ảnh kinh khủng trên đu quay này chính xác được chụp vào hôm qua, lúc Tô Hân cùng Hoàng Siêu đi chơi. Chúng ta chắc chắn có thể biết được người chụp chính là Hoàng Siêu rồi. Người thông minh như cậu ấy, sớm muộn đã nhanh chóng tìm ra kẻ đã làm xấu mặt cậu và Kim Tuệ Nhi. Đây chắc chắn là một hình phạt rất đáng yêu có đúng không?” - Hồ La La dừng lại, như có như không nhìn vào bức tường gần bên, cười khi khi - “Cậu định đứng đó đến bao giờ?”

Hoàng Siêu nghe thấy lập tức cười to, bước đến chỗ Hồ La La: “La La, cậu đúng là bạn tốt của Kim Tuệ Nhi, thông minh không kém cậu ấy, có điều lại đề ý sự việc và rõ ràng trái phải hơn nhiều. Đúng vậy, những bức ảnh này là do Hoàng Siêu tớ chụp. Tô Hân, hình phạt này còn rất nhẹ, nhiều lắm thì mọi người cũng hiểu rõ con người cậu thôi. Những gì cậu chịu không bằng một phần những gì Kim Tuệ Nhi phải chịu. Những tấm ảnh ấy nếu bị ban giám hiệu phát giác, lập tức chúng tôi sẽ bị kiểm điểm thậm chí đuổi học. Hơn nữa còn ảnh hưởng danh dự cậu ấy.” - Hoàng Siêu nói xong quay về phía mọi người - “Cho dù Hoàng Siêu tôi thực sự thích Kim Tuệ Nhi, nhưng giữa chúng tôi vẫn là tình cảm trong sáng. Sau này để tôi phát hiện ai làm tổn hại Kim Tuệ Nhi, lập tức trả lại gấp trăm ngàn lần những gì Kim Tuệ Nhi phải chịu”

“Những tấm ảnh chụp Hoàng Siêu và Tiểu Nhi lập tức mang xóa, đừng để chúng tôi nổi giận” - Hồ La La lúc này giận dữ quát lớn, sau đó đi sát lại đẩy vai Hoàng Siêu, hai anh hùng mặt lạnh rời khỏi.

Ở đây từng người cũng bắt đầu rời đi, không phải chứ, Hoàng Siêu trước giờ đã nói là làm, còn ai không biết bản tính cậu ta nữa, hôm nay lại có thêm động lực. Số học sinh kia nếu muốn yên ổn mà chú tâm học hành, tốt nhất đừng động chạm ai trong số bọn người đó.

Lửa giận trong lòng Tô Hân cháy bùng bùng nhưng cơ bản cô đang rất xấu hổ. Hoàng Siêu đã trực tiếp sỉ nhục cô vì Kim Tuệ Nhi, cô mặt mũi nào đơn phương hấn nữa. Hấn rõ ràng có mới liền nói cũ.

Đại tiểu thư à, cũ mới vốn không phải là vấn đề, quan trọng nhất vẫn là nội dung bên trong của mỗi người.

Hoàng Siêu và Hồ La La sau khi rời khỏi liền ôm bụng cười ha hả, hai người đúng là diễn xuất vô cùng xuất sắc. Mặc dù chưa đọc qua kịch bản, chẳng biết nên đọc thoại đối thoại như thế nào. Chuyện cũng không quá nghiêm trọng như hai người vừa phân tích, đã qua miệng lưỡi Hoàng Hồ, mọi chuyện chắc chắn không còn day dưa lôi thôi nữa.

- Nay, tớ thấy cậu thích hợp làm diễn viên hơn đây, cảnh sát hoàn toàn không thích hợp - Hoàng Siêu vui vẻ chọc ghẹo.

- Tớ vốn là người đa tài. À phải, cậu thật thâm độc đó nha - Hồ La La tự mãn.

- Như vậy vẫn chưa là gì. Cậu phải biết bản chất nhân vật trong truyện xấu tốt không quan trọng, miễn là tất cả logic, để lại bài học nhân văn sâu sắc là được rồi - Hoàng Siêu đùa dai.

- Nay, cậu thật ra thích hợp làm giáo sư quốc ngữ hơn nhiếp ảnh gia đấy! - Hồ La La nhân cơ hội trả đũa.

Đùa giỡn cũng phải có chừng mực, chuyện vui cũng qua cao trào rồi, kết thúc được biết rất có hậu, đại gì viết thêm phần ngoại truyện, biết đâu càng viết càng lệch chủ đề ban đầu. Thế là Hồ La La cùng Hoàng Siêu tạm biệt tại đây, trong lòng hứa hẹn sẽ còn cùng nhau bảo vệ Kim Tuệ Nhi nữa.

Kim Tuệ Nhi thật ra đã quá xem thường Hồ La La rồi. Lúc Tuệ Nhi bị người của Châu Băng ăn hiếp, nhìn Tiểu La cứ khép nép dè chừng, Tuệ Nhi không ngờ bạn thân của mình lại đánh đá đến như vậy. Quả là một sự kết hợp quá mức hoàn hảo, sự thẳng thắn cứng đầu của Kim Tuệ Nhi cùng lí lẽ chí lý của Hồ La La chắc chắn sẽ khiến cường hào ác bá, cò độc hoa gai tránh xa ngàn vạn cây số.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chỉ Là Trò Đùa

Hôm nay đã là thứ năm, ngày môn bóng đá bước vào ngày thi bán kết. Kỳ này lớp 1 khối 10 sẽ đối đầu với lớp 5 khối 10.

Mấy ngày nay mặc dù vẫn đến đón rước Kim Tuệ Nhi đều đặn nhưng sinh khí Hứa Thiên vẫn không thấy có dấu hiệu tốt hơn. Cậu không nhớ, không hung dữ, khuôn mặt lạnh tanh vô tình cự tuyệt tiếp xúc với bất cứ người nào. Đến giờ phút này, Hứa Thiên cơ hồ vẫn chưa biết được đối thủ của lớp cậu là ai.

Đã là 1 giờ rưỡi chiều, các lớp học nhanh chóng tụ tập lại để xem bán kết. Kim Tuệ Nhi ở lại trường nên sớm đã chuẩn bị chu toàn mọi thứ cho các cầu thủ lẫn cổ động viên. Ngược lại Hứa Thiên buồn chán để xe đạp lại trường, nhờ chủ Đại Thành đưa đón.

Hứa Thiên mặc bộ đồ thể thao đồ chơi uể oải tiến đến vị trí cổ động dành cho lớp mình. Cả lớp thấy cậu một trận ồ à tay bắt mặt mừng. Hứa Thiên đi một hồi, khỏe miệng hết cách phải cò nhoeo cười, cậu cảm giác Kim Tuệ Nhi đang nhìn mình, liền giả bộ không thấy, trực tiếp nhìn thẳng ra sân bóng.

“Này, hôm nay chỉ chuẩn bị thức uống cho lớp cậu thôi sao?” - Hoàng Siêu tiến lại gần Tuệ Nhi, hất vai chọc ghẹo.

“Dư thừa, chẳng lẽ bà đây phải mang nước phục vụ lớp cậu.” - Kim Tuệ Nhi bĩu môi.

“Cậu nhớ đó, tớ nhất định knock out lớp cậu” - Hoàng Siêu đưa tay véo má Kim Tuệ Nhi, chính xác là không quan tâm sự có mặt của Hứa Thiên.

Kim Tuệ Nhi giẫm lên chân Hoàng Siêu: “Cậu sao có thể, cậu thắng được lớp tớ, Kim Tuệ Nhi này lập tức gọi cậu 2 tiếng ông ngoại”

Sau khi Hoàng Siêu rời đi. Kim Tuệ Nhi liền cảm nhận được xung quanh ngột ngạt, chút không khí còn sót lại đã bị đông cứng, hơi lạnh phả từ sau ót cô xuống dọc sống lưng. Kim Tuệ Nhi quay lưng lại, đung phẩy tấm ngực đàn ông.

Khi này nhìn thấy Hoàng Siêu, Hứa Thiên có chút bất ngờ, nắm áo Lưu An hỏi han mới biết lớp cậu sẽ đá cùng lớp tên họ Hoàng đó. Sinh khí từ đầu lan tỏa khắp cơ thể, đây tuyệt đối không phải loại sinh khí tốt đẹp, vì thực tế làm cho tâm trạng Hứa Thiên cực kỳ xấu.

“Cậu không phải định cổ vũ cho kẻ thù chứ?” - Hứa Hàm Gan.

“Tôi có kẻ thù sao? Tại sao lại không biết?” - Kim Tuệ Nhi sau khi va phải tấm ngực vững chãi của Hứa Thiên không khỏi chao đảo, cố gắng vuốt vuốt lại mấy sợi tóc, ngang ngực hỏi lại.

“Cậu còn giả vờ, nếu thật vậy thì cậu đúng là đồ bán đứng” - Hứa Thiên đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, chính là khi nào mới thôi thói cay độc đó với Tuệ Nhi.

“Bán đứng ông nội cậu, nói một câu nữa tôi lập tức đập cậu gãy chân” - Kim Tuệ Nhi thật sự nóng giận.

“Đấy, chưa gì đã ra mặt. Tôi đụng chạm hấn cậu liền đòi đập tôi” - Hứa Thiên thấy Kim Tuệ Nhi hình như không đùa giỡn, muốn nhẹ giọng một chút, nhưng lại không kiềm chế được mà liên tiếp bốc đồng.

Kim Tuệ Nhi nghiêng răng ken kết, dù sao cậu ta cũng là dự bị, bây giờ nếu thật sự ra tay, lát nữa thiếu người thì không ổn. Kim Tuệ Nhi cố gắng kiềm chế hai tay linh hoạt của mình, liếc Hứa Thiên một cái khiến cậu chực năm sau vẫn khắc sâu trong tâm khảm. Hứa Thiên à, Kim Tuệ Nhi không đơn giản, cô ấy thật sự có thể một phát biến cậu thành kẻ què.

Hứa Quái Thú nhìn theo Tuệ Nhi cười hừ một cái, sau đó vào đội bóng dần xếp, cậu chính xác là phải có trong đội hình chính đó.

Đã đến giờ G, hai đội bóng chính thức vào chào sân. Hứa Thiên thật sự khiến cô Dương và cả lớp hoa cả mắt, không biết được mà lần. Lúc thì bảo không chơi, lúc thì kiên quyết phải tham gia cho bằng được. Với họ thì lạ, nhưng với Kim Tuệ Nhi đó là chuyện thường ngày của huyện mà, chẳng phải Kim Tuệ Nhi luôn cho hấn là kẻ lưu manh tâm thần phân liệt hay sao.

Hai đội trưởng bắt tay nhau, không phải chứ, đây thực chất không phải là giao lưu chào hỏi mà là đấu mắt đó. Hoàng Siêu nắm tay Hứa Thiên siết thật mạnh, ngược lại Hứa Thiên lại vô cùng thả lỏng, đối lại ánh mắt như cung tên, có thể xuyên thấu tâm hồn người khác.

“Cậu dối ý cũng nhanh thật đó. Chắc chắn là muốn chiến đấu với tôi” - Hoàng Siêu cười hề khinh bỉ - “Trận đấu này quả thật là một cuộc chiến, nhưng chuyện tình cảm với Kim Tuệ Nhi không phải là một đấu trường, nếu cậu xem Tuệ Nhi là trò chơi, trong lúc thích thú mà ngoan cố muốn giành lấy, tôi tuyệt đối không để cậu đạt được.”

Hứa Thiên hai mắt ngưng trệ, sau đó rất nhanh liền chớp vài ba cái như muốn che giấu điều gì. Cậu thật sự chỉ xem Tuệ Nhi là một món đồ chơi hay sao, nếu thật sự như vậy, cậu không có tư cách nhận được sự quan tâm ấy từ cô.

Hoàng Siêu buông tay Hứa Thiên ra, trở về vị trí của mình. Cậu không có ý muốn công kích Hứa Thiên, chỉ vì cậu thật sự cảm thấy Hứa Thiên đã vượt quá giới hạn chịu đựng của mình. Hoàng Siêu hoàn toàn không thể trả lời, liệu Hứa Thiên có thật lòng với Tuệ Nhi, hay chỉ nhất thời muốn có nó, hay tại vì không vừa mắt Hoàng Siêu mà Hứa Thiên không muốn buông tha Kim Tuệ Nhi. Dù gì đi nữa thì, chỉ cần ai một đơn vị tổn hại tinh thần thể chất Kim Tuệ Nhi, Hoàng Siêu đều muốn trực tiếp chôn sống hấn. Không thể phủ nhận tình cảm cậu dành cho Kim Tuệ Nhi rất nhanh chóng, nhưng lấy số liệu ra để ước tính, cân đo đong đếm, nhất nhất là điều không thể. Cậu không mạnh liệt, không hời hả, chính xác là tình cảm đậm thắm, kiên nhẫn bên cạnh bảo vệ, nhắc nhở chuyện vui, thực tâm muốn xóa hết nỗi buồn của Tiểu nha đầu ấy.

Hứa Thiên vì mãi mê suy nghĩ về lời nói Hoàng Siêu mà không chạy theo hướng bóng, cậu cơ hồ không đem quả bóng để vào mắt, hai chân yếu ớt chạy bước nhỏ chậm chạp quanh sân.

“Hứa Thiên, nhận bóng” - Lưu An vừa cướp được bóng, bị ba kẻ thù vây lấy liền mong mọi người ngắm quả bóng vàng này, thấy Hứa Thiên đang đứng đối diện khung thành lớp 5, liền gọi.

Hứa Thiên nghe gọi, gương mặt ngơ ngẩn nhìn về Lưu An. Quả bóng được Lưu An ảo diệu cho xoáy vài vòng, chạy nhanh đến chân Hứa Thiên, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần lăn vào khung thành lớp 5, nhưng rồi thất vọng sa vào lòng Hoàng Siêu.

Hoàng Siêu hất bóng lên cao, ưỡng ngực đón lấy quả bóng đang rơi xuống, dùng chân sút thật mạnh, không gặp chướng ngại mà trực tiếp lao thẳng vào khung thành lớp 1.

Nghe tiếng hò hét phía khán giả, Hứa Thiên mới giật mình thoát khỏi câu chuyện vòng vo khi này.

Kim Tuệ Nhi lộ hấn về mặt thất vọng, mắt không nhìn về Hứa Thiên, tìm một chỗ trống quanh đó mà tùy tiện ngồi xuống. Kim Tuệ Nhi biết Hứa Thiên không được tập trung, nhưng không biết vì chuyện gì mà cậu như vậy.

Lưu An vô đầu bứt tóc: “Hôm nay cậu làm sao vậy? Đã vào thi đá cho đẳng hoàng”, xong rồi không nghĩ hơi mà chạy theo quả bóng.

Ngay lúc Hứa Thiên chưa kịp nắm bắt thông tin quả bóng thì đội lớp 5 đã tưng bừng thành lập cậu một quả bóng ngọt ngào nữa.

Cả lớp im lặng. Rõ ràng đều nhìn thấy lớp bọn họ chạy khỏe và dẫn bóng tốt hơn lớp 5, nhưng sao liên tục bị bóng xuyên. Có phải hôm nay trước khi thi đấu chưa cúng heo quay, chưa thắp nhang, à hay là do ngày giờ xuất hành và vị trí không tốt.

Hồ La La thấy không khí trầm xuống, liền đứng dậy hô thật to “Lớp 1 vô địch” rồi đưa hai tay ngoắc ngoắc bảo mọi người hò hét lên. Kim Tuệ Nhi cười hiền hòa quay lại nhìn cả lớp: “Đừng nản”, sau đó như người điên, ngồng cuồng cầm vỏ chai nước đập mạnh vào nhau la hét.

Cô Dương không khỏi buồn cười, cả lớp như vậy mà cô động nhiệt tình trở lại.

Mới vài phút đầu đã như người mất hồn, Hoàng Siêu không chần chừ khẳng định kẻ này đang bị lời nói qua loa của mình tác động, người như vậy dùng cái gì để bảo vệ Kim Tuệ Nhi. Cậu bắt lấy quả bóng, chạy lượn lờ đến bên Hứa Thiên: “Sao? Tớ có thể đưa bóng cho cậu?”

Hứa Thiên cảm thấy bị coi thường kinh khủng, trong nháy mắt lộ ra vẻ lưu manh, đưa hai tay nắm lấy cổ áo Hoàng Siêu sốc lên, cơ mặt căng cứng, gân xanh đã bắt đầu chạy mạnh mẽ trên trán: “Cậu...”

Hứa Thiên giơ tay lên định đánh, Lưu An đã chạy đến ngăn cản. Cả sân bóng nhốn nháo. Trọng tài rút ra một thẻ màu cam nổi bật được gọi là Chấn Hoa.

Ở Chấn Hoa thịnh hành ba loại thẻ từ thân, bất kỳ học sinh nào cũng đều ngán ngẫm. Quyền lực nhất là thẻ đỏ, được sử dụng để đuổi học học sinh. Khi bọn họ đánh nhau gây ra hậu quả nghiêm trọng khó lòng cứu vãn, thẻ này sẽ được ban hành.

Kế tiếp là thẻ vàng. Được sử dụng để kỷ luật học sinh, khi bọn họ đánh nhau gây xây xát, vô lễ và xúc phạm giáo viên, trường học, phụ huynh và cả các chú bảo vệ, các cô lao công. Lần đầu nhận thẻ sẽ bị phạt đứng giữa cờ mỗi buổi sáng đầu tuần, làm bản kiểm điểm, cộng với tất cả các bài kiểm tra miệng của tất cả các môn sẽ được con số không tròn trĩnh. Lần thứ hai nhận thẻ sẽ bị kỷ luật trước toàn trường, hạ hạnh kiểm xuống một bậc, cho dù điểm số cao thì học lực cả một năm cũng không được loại giỏi. Lần thứ ba khó lòng chấp nhận, đó là ở lại một năm học.

Loại thẻ coi như dễ thở nhất đi, đó là thẻ cam. Những tội như quay cóp, gây ồn ào, làm mất vệ sinh, không bài vở đầy đủ, trốn học sẽ nhận nó. Tội dù rất nhỏ nhất như viết bậy lên bàn hay khắc nhỏ bừa bãi mà bị phát hiện đều lãnh một thẻ. Khi nhận được ba thẻ cam, lập tức được xướng tên lên danh sách học sinh tiêu biểu, ưu tú xuất hiện khắp bảng thông báo của trường, may mắn còn được nhận thêm 1 thẻ vàng nữa.

Đặc biệt thẻ cam nguy hiểm này còn được sử dụng trong hội thao. 1 thẻ tức là dừng thi đấu 1 hiệp, 2 thẻ lập tức dừng hẳn thi đấu.

Vậy là Hứa Thiên sẽ được vào ghế khán giả nghỉ ngơi vài chục phút còn lại, nếu như hiệp sau còn muốn tham gia, có thể cho vào.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thật Là Coi Trọng Anh Em

Kim Tuệ Nhi trong lòng có chút giận dữ, kiểu như là miếng thịt bò đã đưa tới, cậu chẳng phải chỉ há miệng ra là có thể ăn, vậy mà còn làm rơi nó cho được, một mình cậu thì chẳng có sao, đẳng này cả lớp cùng cố gắng.

Nhìn sang gương mặt Hứa Thần Kinh không một chút cảm thấy có lỗi, ngược lại còn bày ra vẻ mặt ngạo nghễ thoảng chút buồn bực không dễ nói nên lời, Kim Tuệ Nhi cuối cùng biến thành kẻ mặt dày.

“Này, hôm nay cậu bị sao vậy? Đá không xong lại còn muốn đánh người ta” - Hứa Thiên nhập.

Hứa Hung Thần không thèm nhìn mặt: “Tôi tổn hại hấn cậu liền đứng ra bên vực. Được, là lỗi của tôi, không đá nữa là được chứ gì”

Kim Tuệ Nhi muốn thở ra khói, cảm thấy gương mặt nóng ran, có điều sức chịu đựng cũng ghê gớm lắm “Cậu nói vậy là xong à? Lớp chúng ta mà thua là tại cậu, tại cậu đó có biết không?”

Hứa Thiên thật sự nổi giận với Kim Tuệ Nhi, vừa nắm áo bạn trai cô ta chưa kịp làm gì đã bị tổng ra khỏi sân, ngồi đây chưa kịp uống chút nước đã bị gầy vò đổ tới, rút cuộc các người xem tôi là gì a.

“Kiến can một cái, liền vì ngựa ngái mà bỏ cuộc” - Kim Tuệ Nhi thở thê, coi như hết lời gì để nói đi.

Cô không biết đâu, vì một lời nói của cô mà Hứa Thiên im bật, chính thức từ bỏ mặt mũi, phản bội chính mình: “Có phải cậu muốn tôi tiếp tục?”

“Không như vậy thì sao? Nhưng đã là chuyện cậu muốn, tôi làm sao có thể ngăn cản.” - Kim Tuệ Nhi neho mắt nhìn ra sân - “Hôm nay cậu có để ý ai

cũng năng lượng tràn trề, nhất là Lưu An, bị mất bóng hai lần, trong lòng người khác liền không còn chút hi vọng, nhưng cậu ấy vẫn một mực cứng đầu, lao đầu giành được bóng mới thôi. Về việc thắng thua tôi không có yêu cầu gì, chỉ mong muốn đã quyết định tham gia là phải hết mình.”

“Tôi tuyệt đối không xem đó là trò chơi. Tham gia rồi thì quyết tâm chiến thắng. Có điều đó không phải là cảm giác của người thắng đối thủ, mà là chiến thắng chính mình. Có phải cậu luôn nghĩ tôi chỉ biết đùa vui? Quả thật tôi rất nghiêm túc, nghiêm túc trong mọi trường hợp” - Hứa Siêu Nào bắt đầu đi vào diễn sâu câu khách.

Cậu ta là đang nói cái gì đây, thật không thể hiểu nổi. Đừng nói đang bị bắn loạn đến mức không phân cuộc sống thực tế hay truyện ngôn tình đi.

“Tôi luôn ủng hộ cậu” - Thôi thì ngắn gọn vẫn hơn. Kim Tuệ Nhi không có khiếu dài dòng tình cảm làm hài lòng người khác.

Hứa Thiên đưa tay vỗ cái bộp lên đùi Kim Tuệ Nhi: “Cậu nói câu này từ sớm không phải tốt hơn rồi sao?”

Đùi Tuệ Nhi chưa kịp rên rỉ, Hứa Thiên đã vỗ thêm một cái nữa, mắt nhìn lưng áo từng người, đưa tay chỉ trỏ, miệng bình luận: “Tôi lập tức cho 3 quả liên tiếp vào khung thành có được không? Cậu nói xem, tên Sung Hinh kia đáng người vừa nhỏ bé vừa hết sức chậm chạp, bóng đang ở cự li rất gần, cậu ta cố gắng chạy vọt lên thì đã bị đội mình giành được bóng. Còn tên Tâm Thất có vẻ hôm nay ăn no, bụng trương phình một chút khiến cậu suốt buổi nhả nhỏ, không buồn giành bóng. Nói về Hoàng Siêu, cậu ta tuy đội trưởng nhưng hai chân không linh hoạt cho lắm, có điều rất giỏi đánh lừa chú ý người khác đó a... Đây, tên thủ môn đó có phải...” Hứa nhiều chuyện chưa kịp bình luận hết kẻ thù đã bị Kim Tuệ Nhi trả lại hai đấm vào bụng: “Cậu đều nói sai hết. Không cần chú ý nhiều, chỉ cần để ý Sung Hinh là được. Cậu cũng đừng quan tâm Hoàng Siêu làm gì, cậu ấy không có khiếu chơi bóng đâu. Lúc này cậu bị Hoàng Siêu cướp bóng là do cậu thiếu tự tin. Cậu xem, khi tự tin chúng ta đã nắm 9 trên 10 phần thắng, đây là đòn tâm lý đó a. Đối phương nhất định vì cậu quá tự tin mà đâm ra lo lắng, họ không biết cậu đã nắm thóp hay chưa, từ đó ra sức đề phòng. Họ đề phòng thì mình lén tới, kiểu gì mà phòng thủ lại không có khe hở.”

Nói xong Kim Phấn Bắc quay sang trừng mắt chỉ tay vào mặt Hứa Thiên: “Cậu đó, cậu đừng chạm tôi tôi lập tức giết chết cậu”

“Cậu có phải cao giá vậy không, rõ ràng còn ôm tên đó nằm ngủ” - Rõ ràng là chọc ghẹo lại thành ra lờ miệng.

Hứa Thiên sợ lại làm đại sư từ nổi giận, liền bày ra vẻ mặt phụng phịu. Nhưng cơ bản vẫn không dám nói thêm câu nào. Tự mình tìm đến cái chết còn có thể chống chế gì nữa.

Đang yên lặng chờ bão táp thì cảm thấy diện tích rãnh rỗi của hai vai bị thu hẹp, Hứa Thiên chưa biết gì mà đã vội vã run.

“Bạn bè như vậy không phải rất thoải mái hay sao? Huống hồ hôm đó tôi mệt nên tựa sô pha chớp mắt một chút, không ngờ ngủ quên nên bị bọn họ chọc ghẹo như vậy!” - Kim Tuệ Nhi lí lắc nói, trên mặt không có nét buồn cũng không diễn sâu như Hứa Thiên. Nói xong nhúc nhích cánh tay của mình đang trên vai Hứa Thiên, đem hai ngón bầu thật chặt vào đầu vai Hứa Ngu Ngơ: “Cậu sao này chuyện gì cũng nên suy nghĩ kỹ rồi phán xét”

Hứa Thiên đầu óc nhảy múa lên liên hồi, cảm giác các dây nơ ron đang đứt thành từng mảnh nhỏ, cậu con mẹ nó có phải đang ra sức điều hành tâm trạng lão ông hay không, tại sao hết lần này đến lần khác nói ra những lời vô tình nhưng hữu ý.

“Cậu thật ra có xem tôi là bạn thân hay không?” - Hứa Thiên liếc nhìn Tuệ Nhi.

“Không” - Kim Tuệ Nhi vênh mặt, chuyện này là hiển nhiên rồi. Cậu là bị thần kinh thật hay sao mà không phân biệt được, có ai xem người suốt ngày chọc ghẹo quấy rối giận dữ mình là bạn thân bao giờ.

“Cậu... Vậy cậu xem tôi là gì?” - Hứa Thiên đỏ mặt, vô cùng uất ức.

“Đơn giản là tên tâm thần phân liệt, não phẳng như sân bay, bạo lực hung thần. Xin lỗi từ ngữ không diễn tả được” - Tuệ Nhi làm bộ nghiêm túc lắm!

Được, coi như cậu hay, ông đây không ngừng làm cho cậu vui, đưa đón cậu đi học, vậy mà cậu lại khước từ lòng tốt như vậy! Để xem ngày tháng sau này cậu sống ra sao với Hứa Thiên tôi.

Hiệp 2 sắp bắt đầu, Hứa Thiên kéo Kim Tuệ Nhi đứng dậy, dang tay đá chân uốn éo hít thở, sau đó choàng tay lên vai Tuệ Nhi kéo đầu cô sát vai mình: “Tôi sẽ chiến thắng”

Hứa Thiên theo lời Tuệ Nhi nói, không thêm đề ý sắc mặt Hoàng Siêu, lúc này đứng bắt tay cũng chẳng yên, huyết sáo nhỏ nhìn về phía Sung Hinh. Sung Hinh thấy Hứa đối thủ nhìn mình, trong lòng tự dung dấy lên nỗi bất an.

Không còn thời gian chờ đợi nữa, Hứa Thiên phơi phới chạy theo quả bóng, nhiệt tình giành lấy nó, cậu không ôm trọn mà nhường lại cho Lưu An. Lưu An lúc này cao hứng, đá luôn vào khung thành. Tưởng khán giả sẽ la hét dữ dội lắm, nào ngờ toàn cảnh im lặng. Quả bóng tại sao vào khung thành quá dễ dàng. Hứa Thiên trộm nghĩ: “Ăn ý chứ còn sao nữa”. Trận đấu cứ tiếp tục diễn ra, Hứa Thiên và Lưu An cùng nhau phối hợp giành bóng, định bụng làm vài quả như lúc này nữa, nhưng hình như khó có thể. Sung Hinh không thêm giả bộ chậm chạp nữa, thấy đối phương đe dọa bằng một quả bóng đầu hiệp, lập tức thoăn thoắt đổi chân vừa chạy vừa dẫn bóng.

“Kim Tuệ Nhi quả là có mắt nhìn người” - Hứa Thiên thở hồng hộc, chỉ kịp nghĩ như vậy. Không sao, bám chặt hấn là được. Hứa Thiên nhìn Lưu An, Lưu An liền hiểu ý, đứng quay mặt về phía khung thành mình để chuẩn bị nhận bóng. Sung Hinh cùng Hoàng Siêu lần này vượt mặt vài người đội bạn, cùng nhau tiến về phía khung thành đội Hứa Thiên. Thủ môn Nhất Đông của lớp 1 không thêm quan tâm thái độ tên thấp bé này, rõ ràng vừa lừa mình hai cú, đôi chân không hề trùng khớp với thái độ, về mặt thì giả vờ như không giành được bóng nhưng hai chân thì giữ lấy nó tự lúc nào. Có Hứa Thiên vào, hình như Nhất Đông đã mười phần an ủi.

Hoàng Siêu làm vài thủ tục dọa người để Sung Hinh dễ dàng đá bóng vào khung, ai ngờ chưa gì Hứa Thiên đã khắc khắc chạy đi, tốc độ nhanh như sấm chớp, có phải không vậy, hay là Hoàng Siêu với Sung Hinh đang mộng du.

Hứa Thiên đem bóng giao cho Luru An, còn mình chuẩn bị đào cái hố kế tiếp. Một quả bóng nữa được ghi của đội lớp 1.

“Không được, Hứa Thiên, còn có 3 phút nữa” - Luru An bắt đầu thở dốc.

“Cậu xem này giờ đội chúng ta ai còn khỏe, cậu không cần đá nữa, lập tức giao hết cho A Tĩnh đi” - Hứa Thiên thoải mái tán gẫu, y như sân bóng đây là của ông, quả bóng đang trong tay ông, có giới đến đây mà lấy.

Không chân chửi, Hứa Thiên chuyền bóng cho A Tĩnh rồi lùi ra xa, chuẩn bị phối hợp.

Mọi thứ không dễ như cậu nghĩ, A Tĩnh vừa giờ chân chuẩn bị chuyền ngược lại Hứa Thiên thì bị trật khớp, rên rì như con gái tới ngày.

Vẫn là lui vào, A Tĩnh bộ dạng tức tối ngồi kế bên Tuệ Nhi.

“Cậu yên tâm, nếu không phải sự cố thì cậu tuyệt đối đã thắng được một quả. Hứa Thiên đã giao bóng cho cậu chắc chắn tin tưởng cậu.” - Tuệ Nhi đưa đá lạnh được gói kỹ trong khăn cho A Tĩnh - “Uớp chân đi”

A Tĩnh trong lòng nhẹ nhõm được một chút. Kết quả cũng đã hết giờ, hai đội hòa nhau 2-2. Sau 5 phút nghỉ ngơi và thảo luận, trận đấu sẽ có được 9 phút bù giờ.

Cả 2 đội đều thở dài mệt mỏi, hôm nay trời nắng gắt, chạy xong hai hiệp đã đặc biệt mệt mỏi đó a.

Hứa Thiên nói vọng ra: “Cậu đứng ở đó hưởng thụ, trật chân như cậu tuyệt đối không nghỉ quá 5 phút đó, mau ra đây”

A Tĩnh bất ngờ nhìn lại chân mình, đúng là đã hết đau, cái này phải cảm ơn đá lạnh của Kim Tuệ Nhi hay phải cảm tạ chân cậu rất khỏe đây. A Tĩnh phì cười nhìn Tuệ Nhi, sau đó khỏe khoắn chạy đến chỗ Hứa Thiên: “Chắc chắn là thắng rồi”

Đừng nói là tự phụ quá chừng rồi đi, lát nữa mà thua cuộc, để các cậu đi về một mình, không có mặt cổ động viên nữa.

Luru An bạo dạn chạy như điên, lúc này còn một quả nữa, chỉ có 9 phút, không hết mình thì có mà hối hận.

A Tĩnh trong lúc chạy nhiệt tình thì nháy mắt với Sung Hinh. Cả bọn lớp 5 cứ tưởng Sung thấp bé cùng lớp 1 có gian tình, một khắc bực bội.

Những chuyện đó đúng là không liên quan đi, quan trọng nhất vẫn là bóng đang nằm im ngay chân Hứa Thiên rồi. Tự nhiên đứng yên một chỗ nhìn xung quanh, Hứa Thiên cảm thấy mọi thứ ngưng đọng, bọn họ có phải bất ngờ đến hóa điên rồi không, sao lại đứng trơ ra mà không giành bóng.

Hứa Thiên không biết vì cậu rất nhanh giành được bóng, bọn họ tạm thời chưa thể tiếp nhận. Luru An bỏ qua vài giây bất ngờ đó, hứng thú háo hức nhìn Hứa Thiên, ý là còn chờ gì nữa, sút đi. Hứa Thiên không để ý Luru An, ngược lại còn vòng vo mang bóng giao cho A Tĩnh, sau đó khoanh tay đứng nhìn.

A Tĩnh ung dung đảo bóng khắp nơi, bọn người kia là gì kia chứ, tại sao chậm chạp đến lạ, Sung Hinh đâu mất dạng rồi. Vừa nghĩ, bóng đã được Sung Hinh mang đi. Luru An tức tối, trừng mắt nhìn Hứa Thiên, không ngờ tên hung thần kia còn nhe cái răng khểnh ra, chuyện này buồn cười vô biên sao?

Hứa Thiên vừa cười vừa lao tới Sung Hinh, đưa chân chọt nhẹ vào quả bóng. Bóng vội vã lăn ngang Luru An. Hàng ghế cổ vũ của khán giả cuối cùng cũng có động tĩnh rồi.

Đội bóng lớp 1 đứng yên như trời trồng, rốt cuộc đã chiến thắng rồi sao? Cả bọn phản ứng chậm bắt đầu ôm nhau giả bộ khóc lóc, làm như việc này rất cảm động, cố gắng thật có ý nghĩa.

Nháo nhào một lát, cả bọn nhận ra, tự dưng thiếu mất một người rồi. Khỏi cần nghĩ nhiều, cả đội không hện mà cùng quay về hàng ghế cổ động, tên đội trưởng đó chưa gì đã lẳng vắng kế bên lớp trưởng chúng ta rồi, thật là coi trọng anh em.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Không Bất Ngờ

Cả lớp tản ra mạnh ai nấy về nhà, tự nhiên có hai người ở lại.

“Cậu không về đi, còn ở đây làm gì?” - Kim Tuệ Nhi tạm biệt mọi người, xoay lại định tiến đến hàng ghế ngồi, tự dưng thấy có người còn đứng lì ở đó.

“Tôi đeo cậu đi về, cậu chưa về, tôi làm sao về?” - Hứa Thiên nhún vai, y như lẽ tự nhiên.

“Tôi có chân, có thể tự đi về” - Kim Tuệ Nhi bực mình.

“Tôi đã hứa là làm, chịu thôi” - Lúc này không cần quan tâm thái độ tiểu cô nương nữa, Hứa Ngang Ngạnh đi thẳng lại ghế chờ đợi trận đấu của lớp 2 khóa 12 và lớp 4 khóa 11.

Kim Tuệ Nhi coi như đã bó tay với con người này rồi đi, cô tự cho mình là người quân tử tự trọng mà không tranh chấp với kẻ ngang ngược.

Hứa Thiên ngồi xem bóng, liên tục vỗ đùi bộp bộp: “Lớp 4 hay quá, chiến thắng phần chắc rồi”

“Cậu xem kia, có phải lớp 2 đá rất không nổi trội hay không, cứ như chạy ngược chiều với gió, một lúc đã thờ ỉ hực”

“Trận đấu quả là không cân sức mà”

Kim Tuệ Nhi tỏ thái độ, cô cố gắng giữ yên lặng để xem biểu hiện ngoài kia, khổ nỗi càng cố tình trật tự, tên kẻ bên lại ra sức làm ồn.

“Cậu có thôi đi không?” - Kim Tuệ Nhi chính xác là trở thành điên.

“Xem mà không cho tôi bình luận, cậu bị ngu à?” - Hứa Thiên bày đặt kiêu cách, không thèm nhìn mặt Tuệ Nhi mà đảo mắt hăng say lên các cầu thủ.

Tuệ Nhi nghe ai đó chửi mình ngu, trông mắt cứng đờ, sau đó như thước phim chạy chậm liếc sang hung thủ: “Cậu vừa nói gì?”

“Tôi chính là nói cậu bị ngu” - Hứa Ngu Ngơ chưa nhận thức được nguy hiểm đang tới gần.

Kim Tuệ Nhi giữ bình tĩnh, cố gắng giữ bình tĩnh, xung quanh còn có nhiều người, không thể tùy tiện đánh người ở đây được, có khi ngày mai bị cấm làm cổ động viên cũng nên. Vậy đó, Chấn Hoa thứ gì mà không thể xảy ra.

“Cậu mới bị ngu đó” - Kim Tuệ Nhi càng bực mình thì càng tỏ ra đáng yêu. Câu này thốt ra, xém nữa làm Hứa Thiên bò ra cười. Trước giờ Tuệ Nhi như kiểu đàn ông gia trưởng, độc đoán, bao giờ cãi cọ kiểu này với ai đâu.

“Là Cậu” - Hứa Trê Trâu.

“Chính là cậu”

Cuối cùng thì sao, Kim Tuệ Nhi vì không muốn dư hơi tổn sức với thể loại con nít kém tuổi này nên đành im lặng trước.

“Tại sao lại như vậy? Rõ ràng lớp 2 thắng trái đó là may mắn a” - Hứa Thiên tiếp tục.

“Cậu không biết sao? Trận đấu nào cũng vậy, ngoài khả năng ra thì phải tính đến may mắn, Lớp 2 chính là đang gặp may mắn”

“Nhưng cũng không thể nào thắng nổi đâu”

“Chưa xem tới cùng thì đừng phán đoán lung tung. Lớp 4 đá rất hay, nhìn ai cũng đều khỏe, nhưng lại chung một thái độ tự phụ, nóng vội” - Tiểu Nhi đứng dưng, trong ánh mắt 10 phần không thích thú.

Hứa Kim ngồi xem cuối cùng cũng mệt mỏi, trận đấu thật nhàm chán, rõ ràng hai đội rất chênh lệch, kết quả có thể dễ dàng đoán ra được. Vậy mà này giờ lớp 4 vẫn chưa gỡ lại được quả nào. “Đi tìm gì ăn đi, tôi có chút đói”

“Được, được. Tôi cũng rất đói đó a” - Thể loại này là gì đây, tuyệt đối chỉ biết hùa theo mà thôi.

Hai cô cậu chán nản bước ra khỏi hàng ghế cỏ vũ, đi tìm gì đó lấp dạ, kết quả ra đến căn tin, một người ăn một người ngồi nhìn.

“Tôi bỗng dưng không thấy đói nữa, nè, phần này cho cậu” - Hứa Thiên tay chống cằm nhìn nha đầu.

“Cậu đừng có rộn, cậu như vậy nhanh chóng đã no hay sao? Vả lại cậu tưởng bụng tôi là bầu trời hả?” - Kim Tuệ Nhi không thèm ngược nhìn, tự nhiên ngồi ăn.

“À phải, nếu chúng ta thắng, cậu có định dùng số tiền đó làm gì không?” - Hứa Thiên cũng hơi tỉnh tể đi.

“Ở Hà Giang có một ngôi chùa nhỏ nuôi trẻ mồ côi, vì qui mô không lớn nên hiếm khi được tổ chức gây quỹ, tôi đã đến đó một lần. Số tiền chúng ta nhận được khi vào bán kết đúng là khá nhiều, nhưng chỉ vừa số ủng hộ viện này thôi. Nếu thắng được giải nhất, phần còn lại sẽ gửi lại trường, giúp đỡ những bạn quá khó khăn.” - Kim Tuệ Nhi hình như đã suy nghĩ việc này từ trước. Có điều cô không phải chỉ đến đó một lần, hồi học cấp 2 mỗi khi được nghỉ học dài đều tự mình ra đường lớn bắt xe đến đây ở vài ngày để giúp các sư chăm sóc các em. Tuổi thơ Kim Tuệ Nhi lãng xải, việc gì mà chưa làm qua, nơi hẻo lánh nào mà chưa thể đi đến. Tuy nhiên cô chưa bao giờ tìm được một người bạn song hành.

Hứa Thiên im lặng một hồi: “Tôi có biết một công ty cũng hay làm từ thiện, chúng ta có thể nói với họ nhân cơ hội này viện trợ thêm, như vậy sẽ giúp được đầy đủ hơn. Chứ số tiền chúng ta gửi vào đâu có bao nhiêu”

“Là công ty gì?”

“À...một công ty bất động sản”

“Tên?” - Dù gì cũng sắp nhờ người ta, biết thêm thông tin vẫn hơn.

“Là...Phong Mẫn. Cậu không biết đâu, có gì để tôi nhờ người quen nói với họ” - Hứa Thiên ra sức giấu giếm. Cậu không muốn Kim Tuệ Nhi biết được gia cảnh của mình. Cậu lo Tuệ Nhi sẽ cảm thấy mặc cảm rồi xa lánh cậu.

Từ ngày trở nên gần gũi hơn với Tuệ Nhi, Hứa Thiên không còn lái xe riêng của mình, không còn công khai để tài xế đưa đón trước mặt bạn bè, tất cả giày dép, quần áo hay đồng hồ đều đổi mới thành cũ, có những loại mua từ chợ. Hơn nữa còn kiên trì đi xe đạp. Những suy nghĩ này chỉ có cậu mới nghĩ ra. Hình như đã lo quá xa, quá dư thừa rồi.

“Phong Mẫn? Tôi thật tò mò về công ty này. Tính cả lần này thì tôi đã trên ba lần nghe thấy cái tên này, nhưng không nhớ rõ” - Cô nhủ mãi nghĩ ngợi.

“Là tên công ty, nghe qua là rất bình thường. Cậu còn không nhanh ăn hết, trận đấu ngoài kia chắc đã sớm phân thắng bại. Tí nữa đi ngang xem thông báo. Trễ rồi đó, nhanh còn về”

Kết quả đúng như Tuệ Nhi suy đoán, kẻ mạnh thua cuộc rồi. Cũng có nghĩa ngày mai nếu lớp 2 không may mắn như hôm nay thì đội Hứa Thiên dễ dàng chiến thắng. Trận đấu ngày mai y như mèo vờn chuột, không có gì kịch tính rồi.

Kim Tuệ Nhi về đến nhà đúng lúc Kim Tổng Bách đang nấu cơm. Quăng balo vào phòng, cô xoắn tay áo lật đật chạy ra giúp ba mình rửa rau.

“Ba à, hôm nay lớp con thắng trận bán kết rồi, ngày mai sẽ vào chung kết” - Kim Khoe Khoan.

“Vậy à? Bọn trẻ bây giờ giỏi thật, học đã giỏi mà còn nhiệt tình chơi thể thao” - Kim Tổng Bách lúc nào cũng hiền hòa.

“À phải, bọn con định mang số tiền thắng được để quyên góp cho chùa Quang Lâm. Ba xem, có phải việc rất có ích hay không?” - Kim Tuệ Nhi tự mình cảm thấy tự hào.

Kim Tổng Bách xúc động đưa tay xoa đầu con gái, không biết nói gì thêm nữa. Ngôi chùa nhỏ này được ông và Ngô Mịch dùng số tiền riêng tự kiếm được của mình để quyên góp xây nên sau một năm hai người kết hôn. Những năm sau đó ông luôn cùng vợ mình đến đây thường xuyên, xem những đứa trẻ như tài sản vô giá rất to lớn của mình. Kim Tổng Bách luôn dành tình cảm cho những đứa trẻ này chính vì sự đồng cảm, ông vốn là trẻ mồ côi, ngày xưa cũng nhờ bà nội Tiểu Nhi nhận nuôi từ một viện mồ côi của tỉnh.

Những năm sau này ông không còn lui tới nữa, cũng không còn quyên góp số tiền khổng lồ như trước kia, thay vào đó, con gái ông là người thường xuyên lui tới, không dùng tiền bạc mà dùng chính tình cảm của mình để chăm sóc các em. Kim Tuệ Nhi cơ hồ không biết chính tay ba mẹ mình xây nên ngôi chùa ý nghĩa này.

Buổi chiều chung kết theo mong đợi của số đông cũng tới, riêng hai người trực tiếp trận đấu hôm qua lại không có chút hứng thú nào. Thực tế một chút, họ chỉ cần số tiền khổng lồ của người thắng cuộc mà thôi.

Bởi vậy khi trận đấu bắt đầu Kim Tuệ Nhi cũng không mãi mai quan tâm cho lắm, cô loay hoay tính toán kế hoạch quyên góp sau giải thưởng lần này. Cặp đôi này quả là hợp nhau trong khoản tự tin đến mức tự phụ rồi đi.

Hồ La La thấy Tuệ Nhi cầm cúi ghi chép gì đó, không tránh khỏi thắc mắc: “Cậu viết gì thế?”

“Kế hoạch từ thiện” - Kim Tuệ Nhi vẫn chăm chú.

“Từ thiện? Cậu không đùa chứ? Số tiền của cậu còn không mua nổi một chiếc mắt kính mới, lại bảo từ thiện. Hay đây là chú tài trợ a?”

“Tất nhiên là tiền thắng cuộc của lớp mình. Cậu không cần bất ngờ đâu, tiền thưởng hạng 1 lần này là 2 ngàn tệ đó”

“Cậu không lầm chứ? 2 ngàn tệ?” - Cô bạn mình có phải đang tưởng tượng hay không?

“Đúng vậy! Trường chúng ta được tài trợ quanh năm, bất luận là giải thưởng gì, thể thao, văn nghệ, đều được thưởng rất lớn. Đó là chưa kể những giải thưởng học sinh giỏi đó a. Chấn Hoa chính xác là thương gia đội lớp công nhân” - Kim Tuệ Nhi giấu ý cười.

“Cũng đúng, chẳng trách tại sao lần trước lọt top 5 chúng ta lại được thưởng nhiều như vậy.”

Cả hai mãi mê nói chuyện, ngoài kia người ta vui vẻ vì thắng được một trái rồi.

Hồ La La lúc này mới nhận thức được, vội vàng nhảy nhót la hét um sùm.

Tuệ Nhi mặt lạnh ngược nhìn: “Tiểu La, cậu nhìn đằng sau”

Hồ La La quay lại, lập tức cảm nhận được mình thật nhỏ bé nhưng lại trở thành trung điểm chú ý.

Trời xế chiều rồi, kết quả cũng có rồi. Kế hoạch thiện nguyện cũng định rồi. Bọn trẻ rất giỏi. Mọi thứ không hề bất ngờ mà đến rất buồn cười, một tập thể tự tin và đoàn kết, nhất định sẽ chiến thắng.

Ngày mai lập tức lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thiện Nguyện

Đã nói là phải làm liền, lớp 1 tranh thủ ngày nghỉ cuối tuần mà lên xe đến Hà Giang. Dương Khả cuối tuần luôn phải đón nhĩ đồng của mình từ nhà trẻ về nên không đi cùng học trò được, chỉ có thể sắp xếp xe cho bọn chúng.

Chuyến thiện nguyện được thực hiện bởi năm người, các cán sự lớp là Kim Tuệ Nhi, Hứa Thiên, Hồ La La, Kha Thanh Hạo và Luru An đại diện tổ trưởng, lẽ ra Hứa Thiên có thể thành thật lái xe của mình đưa bọn họ đi, tiết kiệm được một phần chi phí đi lại, nhưng vẫn là đang hào hào giấu giếm hoàn cảnh không có gì đáng để giấu của mình.

Xe là bảy chỗ, mà bọn họ lại đi có năm, cho nên chỗ ngồi không có gì đáng nói, Kim Tuệ Nhi cảm thấy mình có thể tùy tiện chọn hai ghế cuối cùng mà nằm ngủ. Sau khi vận chuyển đồ đạc lên xe, Tuệ Nhi liền cố tình phóng lên trước để chiếm chỗ, chưa ổn định được bao lâu, cô cảm thấy vài sợi tóc bị giật nhẹ.

“Muốn gì?” - Tuệ Nhi cời bịt mắt giấu trúc, ngược lên nhìn tên cao to.

“Cậu muốn một mình chiếm hai ghế hay sao?” - Hứa Kiếm Chuyện.

“Có vấn đề gì? Không thiếu ghế cho cậu”

“Tôi đã quen ngồi ghế cuối, cậu mau ngồi dậy đi. Còn sắp xếp lại một số đồ đạc nữa” - Hứa Thiên đưa tay kéo chiếc áo khoác Tuệ Nhi đang che ngang bụng.

Kim Tuệ Nhi đến giờ phút này đã không thể chịu đựng: “Cậu có thôi đi không? Không nói nhiều, không ngồi được thì xuống xe, tôi còn lâu mới nhường chỗ cho cậu”

Quả thật không lắm, nếu là người khác thì còn có hai khả năng, một là đứng dậy đến ghế khác ngồi, hai là thỏa thuận một người ngồi một ghế, Tuệ Nhi lại tỏ ý khiêu khích rõ ràng, y như thiếu đánh. Gương mặt này nếu là con trai thì Hứa Thiên đã sớm đám một phát.

Cuối cùng vẫn là Hứa Thiên chịu thua, cậu đứng khom tại chỗ nghiên cứu vị trí, chỉ còn trống duy nhất một ghế đầu, trong lòng cứ như thế hức hức. Không được, phải tìm cách dụ dỗ tiểu nha đầu này ngồi dậy.

Khoảnh khắc Hứa Thiên chạch miệng đắc ý, cậu cảm chai nước trái cây trực tiếp đổ lên ghế trống đó. Bốn người đang tình kia trở mắt nhìn, Kim Tuệ Nhi cũng không phải vô cơ mà gọi hẳn là Hứa Thần Kinh đó a.

Thấy vẫn chưa đủ, cậu tiếp tục mở nắp chai tiếp theo, thân nhiên đổ xuống. Chưa đầy một lát liền la lớn: “Ghế này của tôi đã bị ướt rồi a, tôi làm thế nào có thể ngồi được đây”.

Kim Tuệ Nhi ý thức được có người làm ồn liền bịt tai lại. Một số người cũng quá già bộ đi, rõ ràng biết cố gắng bịt tai vẫn không có tác dụng, nhưng vẫn hào hào mà làm.

Cuối cùng tên đó vẫn là nháo nhào phiền phức đi, Kim Tuệ Nhi trở mình ngồi dậy: “Lập tức câm miệng”

Hứa Thiên không biết vì giật mình hay là đã cảm nhận được có kết quả, liền im lặng.

“Xuống đây ngồi” - Kim Tuệ Nhi liếc nhìn Hứa Thiên, trong mắt muốn bao nhiêu giận dữ liền có bấy nhiêu giận dữ.

Hứa Thiên đắc ý đẩy người này người kia mà chen xuống chiếc ghế điểm phúc. Ánh mắt bốn người còn lại dừng ở một điểm, gương chiếu hậu trước mặt tài xế. Cho là hiểu rồi đi. Hà Giang là một huyện nhỏ nằm kế bên Sơn Trang. Nhà Hứa Thiên ở Sơn Trang, cho nên chút nữa bọn họ sẽ đi ngang đó. Đoạn đường khá xa, vì chùa Quang Lâm nằm ở nơi hẻo lánh, tận cùng của huyện nhỏ. Kim Tuệ Nhi tựa đầu vào ghế chộp mắt một lát, khi tỉnh dậy thì phát hiện xe đang lăn bánh trên đường cái Sơn Trang. Không biết đang nghĩ gì, cô quay qua hỏi Hứa Thiên: “Nhà cậu ở đâu?”

“Sơn Trang” - Hứa Thiên dừng dừng.

“A, xa như vậy?” - Tuệ Nhi kịch liệt bất ngờ, nhưng khả năng che giấu cảm xúc khá tốt. Nhà xa thì cũng chẳng có gì, Chấn Hoa nổi tiếng thế nào ai cũng biết, người từ tỉnh khác đến học còn là chuyện bình thường, hướng hồ giáp huyện. Có điều mỗi sáng Hứa Thiên là đi xe đạp, đã vậy còn đến tận Tân Trà đón Kim Tuệ Nhi. Đừng nói là rảnh rỗi quá rồi đi.

“Cũng không xa lắm! Tôi là ai chứ? Đi một chút liền tới” - Bệnh tự luyện đeo đuổi rất dai.

Kim Tuệ Nhi biểu tình không thèm quan tâm, kỳ thực trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, tâm tình có chút dịu đi. Tuần sau trở lại đi học, nhất định không để cậu ấy đến đón nữa.

Kim Tuệ Nhi không biết từ bao giờ mắc chứng thiếu ngủ, đựng đầu cũng khó khó mà ngủ cho được, bình thường buổi đêm vẫn ngủ rất đúng giờ. Có lẽ mấy hôm nay có chút mệt.

Nói xong vài câu với Hứa Thiên, đầu Kim Tuệ Nhi bắt đầu không tìm được chỗ tựa mà gật gật. Mắt mở không lên mà vừa chớp mắt đã giật mình, cảm giác khó chịu thế nào.

Hứa Thiên thấy Tuệ Nhi có vẻ mệt mỏi, hai mắt đã liêm diêm rồi, liền lấy tay đỡ nhẹ đầu cô tựa vào vai mình. Kim Tuệ Nhi trong mơ tìm được chỗ dựa lý tưởng, cơ mặt có chút giãn ra, trên miệng mang ý cười, thành thật mà ngủ. Hứa Thiên cũng không có vừa đâu, đầu thể dễ dàng để nha đầu kia chiếm tiện nghi trên người mình như vậy, lập tức giả bộ ngủ, tựa đầu ngược lại lên đầu Tuệ Nhi.

Hai người không biết đã ngủ được bao lâu thì đến nơi. Cả bọn bước xuống xe, đầu tiên là xoay nhìn xung quanh, đây chắc chắn là một huyện rất khó khăn, con đường vẫn còn bồi bằng đá đỏ, không có một viên đá xanh, hương gì là nhựa. Cây cối khắp nơi um tùm, bị bao phủ bởi màu đỏ dơ bẩn của đất đá.

Mọi người cùng nhau mang đồ xuống, nhanh chóng vào cổng chùa.

Ni sư đang quét lá trước sân chùa thấy có người đến liền chào đón rất niềm nở, sau đó rất nhanh đã nhận ra Kim Tuệ Nhi, sư cô dùng thái độ hòa nhã nhất mà mời mọi người vào trong, tất cả quá trình đều diễn ra rất nhanh nhưng trông không hề vội vã.

Mọi người sau khi thấp nhang liền mang số quần áo, sách vở và bánh kẹo ra, đi đến ngôi nhà chung phía sau chùa của bọn trẻ. Tuệ Nhi hướng những đứa trẻ đang nằm ngủ trên đệm chiếu ở sân nhà mà đi tới. Ngôi xuống bên cạnh chúng, cảm giác thâm tình thân thiết ngày xưa tràn về mãnh liệt. Một nhĩ đồng mắt tròn xoe đang nghịch ngợm giả vờ ngủ, thấy Tuệ Nhi ngồi kế bên liền hí mắt ra nhìn. Kim Tuệ Nhi quay qua bắt gặp rồi nhoen miệng cười, đứa trẻ theo đó mà vút bình sữa sang một bên, lồm cồm bò dậy.

Tuệ Nhi đưa tay đón lấy đứa bé, hảo hảo cho vào trong lòng: “Nhóc con sao không ngủ?”

Đứa trẻ long lanh hai mắt nhìn cô, trên miệng còn dính ít sữa, khẩu khinh bật cười khặc khặc. “Còn cười, có biết không ngủ sẽ bị đánh đòn hay không?” - Tuệ Nhi đưa một tay véo nhẹ má đứa trẻ.

“Còn...cười...cười...” - Nhi đồng lém lỉnh bất chước lời nói Kim Tuệ Nhi, được vài ba chữ đầu liền quên đi về sau, trông kìa, gương mặt cố gắng của nó cũng bắt đầu đỏ lên rồi.

Hứa Thiên sau khi phân phát sách vở liền đứng dậy định nói chuyện với Tuệ Nhi, không ngờ không thấy cô đâu nữa. Cậu trở ra mang giày đi ngang các phòng kế bên, nhìn vào tìm kiếm. Cuối cùng cũng thấy được nằm lùn cùng những đứa trẻ mặc quần áo vàng cam ở cùng một chỗ.

(người ta là 1m65 đó, nằm lùn cái gì =))))

“Bọn trẻ đang ngủ, cậu vào đây phá giấc à?” - Hứa Thiên vận âm thanh cực nhỏ, sợ đánh thức bọn trẻ.

“Vậy cậu còn vào đây làm gì?”

“Vào ngăn cản cậu”

Đứa trẻ trên tay Tuệ Nhi không biết gì cũng cứ ngoác nghẹo cười theo, nhìn thấy người lạ không những không khốc mà còn thích thú phối hợp nữa, đứa trẻ này rất có tương lai a.

Tuệ Nhi đặt đứa trẻ về chỗ cũ: “Ngủ ngoan nào, tỉnh dậy sẽ có mẹ”

Nhi đồng ánh mắt không cam lòng, vừa giả bộ thoát khỏi đã bị đưa về chỗ đó nữa rồi, nghe Tuệ Nhi nói như vậy, liền theo thói quen tập nói mà lấp bắp theo, lần này không bắt chước được gì, chỉ phát ra được một tiếng: “...mẹ...”

Kim Tuệ Nhi hai mắt phiếm hồng, cha mẹ nào mà không thương con, tại sao còn có người nhẫn tâm như vậy.

Hứa Thiên ngồi kế bên cũng cùng một tâm tính, có điều lại không thể hiện ra mặt dù là một chút: “Đi, ra ngoài cho bọn trẻ ngủ”

Hai người đứng dậy, vừa bước đến tới cửa thì có một đứa trẻ lớn hơn, chừng khoảng bảy, tám tuổi chạy đến. Thằng nhóc đứng nhìn Tuệ Nhi từ trên đỉnh đầu xuống tới bàn chân, sau đó liếc sang người bên cạnh, cuối cùng vẫn là dừng trên người Kim Tuệ Nhi. Rốt cuộc cũng có kết quả phân tích: “Cô Tuệ Nhi”

Kim Tuệ Nhi nãy giờ đứng im nhìn thằng bé, cơ hồ cũng muốn thử xem nó còn nhận ra mình hay không, bây giờ thì hai mắt rung rung vì vui vẻ nhưng lại dừng dừng: “Sao con biết tên cô?”

“Chẳng phải mấy năm trước cô còn đến đây chơi với con hay sao?” - Tâm Tâm tỏ ra thất vọng.

“À, vậy sao cô không hề nhớ con nhỉ? Con tên gì a?”

Tâm hồn mong manh của đứa trẻ thoáng chút xú tan vỡ rồi, Tâm Tâm đôi mắt u ám, thể hiện nỗi ưu tư như người lớn, sau đó nhìn sang Hứa Thiên có chút không ưa thích người này.

“Có còn thích làm bác sĩ nữa hay không?” - Kim Tuệ Nhi cuối cùng vẫn là không nỡ lòng chọc ghẹo nhóc con này, cô cúi người xuống một chút, véo má nó hỏi.

Khỏi phải nói Tâm Tâm vui như thế nào, có điều nó tuyệt đối không nhảy lên la hét. Ở chùa từ bé đến giờ, chút điều nhỏ nhặt này nó chắc chắn nhớ rõ, chuyện gì cũng phải từ tốn nhẹ nhàng, không được la hét quá khích.

Hồi Tâm Tâm bốn tuổi, Kim Tuệ Nhi từng hỏi nó sau này lớn lên muốn làm gì, nó liền không suy nghĩ mà nói “làm thầy thuốc”, rồi chưa nghe Tuệ Nhi hỏi thêm, nó đã trực tiếp trả lời “muốn giúp người nghèo thay tim”.

Tâm Tâm bị chứng rối loạn nhịp tim bẩm sinh, cứ cách ngày phải đổi mặt với sốc điện tim, điều trị nhiễm toan và thở oxy. Lúc đầu nó rất sợ những khi như thế, nhưng dần dà sinh ra tâm lý cường nhẫn khó tả. Sau đó Kim Tổng Bách cùng công ty mà ông làm bỏ ra một số tiền lớn đưa nó sang Mỹ điều trị, lập tức thoát khỏi căn bệnh quái đản ấy. Chuyện này Kim Tuệ Nhi không hề hay biết, cô chỉ biết là sau đó Tâm Tâm đã không còn bị sốc điện đau đớn nữa.

Thằng nhóc còn nhỏ nhưng tâm tính đặc biệt lương thiện, nhìn trước nhìn sau đều hết mực thận trọng. Kim Tuệ Nhi cho rằng tương lai sẽ rất sáng lạng.

Tâm Tâm sau một hồi phấn khích liền nắm tay Tuệ Nhi kéo về phòng mình, thành thật kể cô nghe từng chuyện nhỏ mà nó đã trải qua. Hứa Thiên theo đó mà bước vào, vừa đến cửa lập tức nhìn được ánh mắt sát khí của Tâm Tâm.

Tâm Tâm cho rằng ba năm qua Kim Tuệ Nhi không đến thăm nó nữa là vì tên đó. Không trách được, trẻ con mà, cái gì đập vào mắt mà phù hợp hoàn cảnh thì đều đem tất cả xâu chuỗi lại thành nguyên nhân - kết quả. Nguyên nhân là Hứa Thiên cứ đi theo như vậy, kết quả Kim Tuệ Nhi không thể đến đây, cuối cùng Tâm Tâm là người thiệt thòi.

Qua một buổi dài nói chuyện, phát quà rồi ăn bữa cơm, ngũ nhân thiện nguyện nuôi tiếc tạm biệt mỗi người trở về đơn vị công tác.

(màu mè =))))

Đây là chiếc xe 7 chỗ mà mấy bản đi thiện nguyện nè, sang trọng ghê hồn hén =)))

Phải rồi, sau một quá trình lục lọi tìm kiếm thì tui cũng tìm được một gương mặt khá ái gần giống Kim Tuệ Nhi (mặt sát khí tí nữa sẽ y chang), show lên cho mọi người thấy, mang thêm cho Cảnh tỷ cặp kính đen nữa là thành Kim Tuệ Nhi nạnh nùng nha =)))

Có ai coi With you Cảnh Cảnh Dư Hoài này hôn, tui hong coi nhiều nhưng nhìn tỷ ấy dễ thương quá đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chuẩn Bị Tinh Thần Nhận Tội

Trời lúc này đang nắng gắt, bọn trẻ vừa lên xe là vén màn, bật cửa sổ. Không khí nơi này có thể khiến con người ta ngạt thở, uống vài con nước lập tức mê man. Bánh xe lăn từ từ ra khỏi vùng đất đỏ, để lại con đường khói bụi mịt mờ.

Kim Tuệ Nhi nghiêng người nhìn qua cửa sổ, từng mảnh đất khô cằn lúc ẩn lúc hiện, cô cảm giác đôi bàn chân mình sắp bị bỏng, hai gò má cũng nóng ran. Con người ở đây đã sống như thế nào?

Về với vùng đất huyện nghèo tỉnh lẻ, tâm tư các vị thiện nhân dao động mạnh, có phải đang nhớ về những ngày xưa?

Chuyến xe mang tiếng cười đến nhưng lại chứa nỗi buồn lặng lẽ rời khỏi. Thời gian sau này, mảnh đất ấy, con người ấy, những đứa trẻ ấy sẽ tốt hơn phải không?

Người trên xe lúc này đều tỉnh táo nhưng lại đem trầm tư bao bọc, ánh mắt khước từ những cuộc tán gẫu xung quanh. Chú Hạ sau khi rời mắt khỏi kính chiếu hậu thì nhìn thẳng đoạn đường phía trước: “Xem ra vẫn còn sớm, chút nữa ra khỏi huyện này các cháu có muốn ghé lại đâu đó chơi hay không?”

Chú Hạ nửa ngày mới nghe được câu trả lời.

“Một nơi cũng không được bỏ lỡ”

Chiếc xe phanh lại tại một xã nhỏ của Hà Giang, đây là khu được cho là khá giả nhất nhờ giáp ranh Sơn Trang, thuận tiện trao đổi mua bán. Tuy nhiên đường sá vẫn còn đá xanh đá đỏ. Từng người một bước xuống xe rồi thi nhau chạy đến quán nước ngọt lề đường. Ở đây bốn mùa oi bức, quán kem quán nước cũng trở nên đắt đỏ. Kim Tuệ Nhi tham ăn, một tay cầm kem một tay cầm ly nước ép dâu, đảo mắt tìm một chiếc ghế trống để ngồi.

Cô vừa há miệng muốn mân mê cây kem ngọt lịm đang tan chảy thì giật mình một cái, cây kem đang ở trên tay Hứa Hung Thần. Trong trường hợp này thử hỏi ai sẽ không cáu gắt. Kim Tuệ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hứa Thiên, sau đó đặt ly nước lên bàn, không nói không rằng đuổi theo giật lại kem bằng được.

Hứa Thiên vốn chỉ muốn chọc ghẹo nha đầu một chút, bỗng dưng bị đuổi, theo phản xạ tự nhiên háp tấp mà chạy, cho tới khi cách Tuệ Nhi một đoạn khá xa.

Cây kem lúc này chảy đầy trên tay Hứa Quái Thú, vừa đứng lúc chứng kích thích lên cơn, cậu bực bội tìm một nơi để rửa tay.

(kích thích: bệnh sạch sẽ thái quá)

Tuệ Nhi đang chống tay ngang hông thở hồng hộc, thấy Hứa Thiên đang phân tán chú ý mà chạy nhanh đến đập vào mông cậu một cái. Hứa Thiên tuy cơ thể mạnh khỏe, nhưng không hề cảnh giác, mất thế mà ngã khụy xuống nền đá, chiếc quần jean cứ vậy mà thủng một lỗ ở đầu gối.

Hung Thần chưa kịp nổi giận thì đã được một con nai nhỏ đầm đầm xoa xoa sau lưng nên cũng dịu đi chút bực. Nghĩ mình dù sao cũng không nên làm quá, Kim Tuệ Nhi xuống nước bồi Hứa Thiên ngồi xuống vệ đường.

(bồi: đi cùng, hỗ trợ)

Nhờ quần jean khá dày, vết thương trên đầu gối cũng không nặng, có điều máu tươi cứ nhỏ rỉ rả thôi. Kim Tuệ Nhi loay hoay tìm một tiệm thuốc để mua đồ băng bó chân cho Hứa Thiên, tự nhiên ánh mắt ngưng trệ trên thân ảnh hai người cách cô không xa. Cứ nghĩ mình nhìn lầm, Tuệ Nhi dụi mắt nhìn lại lần nữa, đúng rồi, không thể nào lầm được. Cô quay lại mượn áo khoác Hứa Thiên che mặt mình rồi từ từ đi theo hai người vừa thấy. Hứa Thiên tất nhiên không khỏi tò mò mà lật đật chạy theo. “Này, đi đâu đấy?” - chọc chọc hông người ta.

“Ày, cậu có thấy người đàn ông đó rất quen không? Là thầy” - Kim Tuệ Nhi nói nhỏ.

“Thầy nào? Tôi chưa gặp lần nào?”

“Là chồng của cô Dương không phải sao? Hai tuần trước lúc ra về cô Dương giao cho tôi một đóng tài liệu rồi lên xe về cùng ông ấy. Cuối tuần hai người vẫn hay về cùng nhau mà” - Kim Tuệ Nhi nhớ rành rành khuôn mặt người đàn ông trạc bốn mươi, vẻ ngoài lịch lãm, có lẽ là một doanh nhân khá thành đạt.

X Hotel

Tấm biển đỏ hiện lên trước mặt Hứa Kim, khiến hai người không thể giữ bình tĩnh nữa. Người đàn ông choàng tay ngang eo một phụ nữ miêu mi họa mắt cùng nhau đi vào khách sạn, chút ý tứ này trẻ con đùa giỡn cũng có thể nhận ra.

(miêu mi họa mắt: trang điểm điệu đà)

(X Hotel: tên khách sạn. Việc nhắc đến số nhà, địa chỉ cụ thể của người nào đó hay tên khách sạn, công trình,...được xem là điều thất đức. Cho nên những địa điểm ở đây có thể không hoàn toàn thật)

“Có nên nói cho cô Dương biết không?” - Hứa Thiên nhìn thẳng khách sạn.

“Như vậy chẳng phải sẽ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác sao?”

“Đây mà gọi là gia đình hạnh phúc sao? Này, bệnh ngu của cậu bao giờ mới khỏi?” - Hứa Thiên vừa nói vừa lấy điện thoại ra bấm số.

Kim Tuệ Nhi giờ này không biết nghĩ ngợi điều gì, hai tay không tự chủ được mà giật lấy điện thoại Hứa Thiên: “Tôi nghĩ...hay là thôi đi”

“Cậu bị gạt sẽ cảm thấy vui sao?” - Hứa Thiên tức đến mức bao nhiêu suy nghĩ trong đầu cũng không thể tuôn ra, rốt cuộc chỉ có thể nói một câu.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy buồn chết đi được, cuối cùng cũng phải nói lỏng tay, trả điện thoại về cho Hứa Thiên.

“Uy, cô à, hiện tại cô có thể đến Hà Giang không? Bọn em đang ở đó, xã giáp ranh với Sơn Trang, à chính xác là đang gặp chút trục trặc ở gần khách sạn X”

“Có vấn đề gì sao? Cô đang đưa Tiểu Minh đến nhà ông bà nội nó ở Sơn Trang đây, cô đến đó cũng được, nhưng khoảng một giờ nữa mới có thể đến nơi. Các em không phải gặp chuyện gì chứ?” - Dương Khả nói.

“Đúng a. Bọn em có thể chờ” - Hứa Thiên làm bộ như đang khó khăn chật vật lắm.

“Được, vậy chờ cô”

Hứa Thiên cúp máy, sau đó gọi ngay cho chú Hạ, bảo mọi người cứ đi vòng vòng chơi.

“Chẳng lẽ ở đây đợi thật sao?” - Kim Tuệ Nhi vừa nói vừa ngó nghiêng vào cửa khách sạn tự nghĩ, “nếu cô đến cũng chắc gì vào được”

Hứa Thiên làm như cùng Tuệ Nhi tâm linh tương thông, biết được cô đang nghĩ gì, bới vậy tự giải đáp: “Cậu yên tâm, tôi có cách”

“Nói những chuyện này thì cậu giỏi lắm, có phải quá mưu mô rồi không?”

“Đây là thông minh đó a, nhưng mà...” - Hứa Thiên nhìn đầu gối nhăn mặt - “...bây giờ chân tôi có chút đau a” “Cậu ở đó lo giăng xếp mọi thứ nữa đi” - Tuệ Nhi vừa giận vừa bực, nhưng kỳ thực trong lòng không yên - “Đến đây ngồi, có muốn uống nước không? Bên kia có bán”

Được đãi ngộ như vậy làm sao có thể khước từ, chút trà xước này coi vậy cũng quá có lợi đi, bị nặng chút nữa thì tốt hơn rồi. Hứa Thiên nghĩ ngợi rồi cười cười gật đầu lia lịa.

Thời tiết ở đây không thể tùy tiện mà diễn tả, từ khi đến huyện này, Hứa Thiên chưa bao giờ hưởng thụ được một cơn gió nhẹ. Cậu ngồi dưới tán cây lá úa mà tưởng tượng đến làn da rám nắng của mình ngày mai. Rõ ràng không phải tham gia chiến dịch tình nguyện đảm sương dãi nắng, cũng chưa tới kỳ học quân sự mà da dẻ của cậu đã xuống cấp thế này rồi!

“Quây, cậu nói có cách gì?” - Kim Tuệ Nhi khiêu Hứa Thiên, hình như bắt đầu lo lắng rồi.

Một câu hỏi đơn giản nhưng lại chọc trúng chỗ tự lý của Hứa Thiên rồi. Hắn một mực cho là ta đây oai phong thông minh dữ lắm, cho nên phải ngồi đây bàn mưu tính kế giúp đỡ bạn dân thiên hạ. Thôi được rồi, coi như đây là tài lẻ của cậu đi.

Nghĩ tới mà vui quá, Hứa Thiên ngồi bàn chính sự với Tuệ Nhi đến hăng say, đến lúc nghe tiếng gọi mới phát hiện cho Dương đã đến nơi rồi.

“Cô a, thầy đang đi với phụ nữ khác trong kia” - Hứa Thiên nắm lấy khuỷu tay cô Dương, chỉ thẳng vào khách sạn, không suy nghĩ mà nói, giờ phút này nhìn hắn giống như chuẩn bị xử trảm ai đó không nương tình. Tuệ Nhi đứng một bên, một tiếng hai tiếng đều muốn xen vào, nhưng cuối cùng vẫn là đứng im lặng. Cô kỳ thực là người thẳng thắn bộc trực, có thể suy ra trong những chuyện như thế này sẽ không vòng vo mất thì giờ, nhưng mà lại không biết vì sao không thể nào mở miệng chỉ điểm được.

Dương Khả nghe Hứa Thiên nói, ban đầu cô ý cười cười, cho rằng chồng mình hôm nay phải đi gặp đối tác ở Thượng Hải, giờ này làm gì còn ở đây, huống gì lại đến nơi khi họ cô gầy này. Sau đó không biết suy nghĩ chuyện gì, gương mặt có chút khó coi mà đồng ý vào thẳng khách sạn.

Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi cùng nhau đến quầy tiếp tân, trên mặt biểu lộ vẻ gấp gáp: “Chị à, lúc này bạn gái em để quên hộ chiếu ở đây, bây giờ chúng em không thể đi đâu được, chị có thể tìm giúp em không?”

“Tất nhiên, hai em vừa ở phòng nào?” - Tiếp tân niềm nở.

“Ày za...em thực sự rồi quá nên quên mất rồi, hay là chị đi cùng em đi, đến phòng đó em sẽ chỉ chị” - Kim Tuệ Nhi bắt lực vì quên mất số phòng.

Tiếp tân có vẻ khó xử, nhưng thấy thái độ của khách như vậy thì khó lòng mà từ chối. Cô miễn cưỡng nhờ bác bảo vệ trông coi tiếp khách giữ.

Dương Khả ở ngoài cửa khách sạn lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt hỏi thăm đường đi ở đây. Bác bảo vệ thấy cô là dân từ xứ khác đến nên tận tình chỉ dẫn. Kết quả phòng tiếp tân của khách sạn bây giờ chỉ còn lại Hứa Thiên. Cậu nhanh chóng vào bàn làm việc của khách sạn để dò tìm số phòng của đôi gian phu dâm phụ.

Kim Tuệ Nhi mang về mặt buồn bã trở ra, không biết số hộ chiếu đó ở đâu rồi, vẫn là nên lưu lại khách sạn một buổi. Dương Khả bây giờ cũng lấy lý do mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi mà vào khách sạn tìm phòng.

Bọn họ thuê căn phòng tồi tàn nhất ở đây trong vòng một giờ. Sau đó cùng nhau đi đến phòng cần phải đến.

Hứa Thiên đứng trước cửa phòng định đưa tay đẩy thì nhớ lại có lẽ phòng đã bị khóa, cho nên phải nhờ Tuệ Nhi giả tiếp tân. Đang lúc chuẩn bị gõ cửa thì điện thoại Dương Khả vang lên. Nhạc chuông cô sử dụng là tiếng cười của con trai mình. Do không khí khách sạn rất im lặng, người đàn ông trong căn phòng kia đã nghe được triệt để, phán đoán vợ mình đã tìm đến đây rồi.

Kim Tuệ Nhi đưa tay gõ cửa, khoảng hai phút sau mới có người đáp lại: “Cửa không khóa, mời vào”

Hứa Thiên bực bội, ta phi, nếu biết vậy đã xông vào luôn rồi, cần gì đứng đây gõ cửa cho họ thời gian chuẩn bị.

Cửa phòng mở ra, hai chân Dương Khả run rẩy bước vào. Giờ khắc này cô ước gì người đàn ông trong đó không phải chồng mình, hoặc nếu là ông ấy, tốt nhất hãy bàn bạc công việc.

Ba thân ảnh cứng đờ ở cửa, bên trong là người đàn ông cùng người phụ nữ quần áo chỉnh tề ngồi ở hai đầu của chiếc bàn, trên đó là tập hồ sơ đang ký

dở.

“Tiểu Khả, sao em lại đến đây?” - Không ngoài phỏng đoán của mình, ông Cao cố làm ra vẻ tự nhiên nhất mà đi đến bên vợ.

“Anh...anh không phải đã đi Thượng Hải rồi sao?” - Dương Khả còn chút lúng túng.

“À...anh chưa kịp đi thì nhận được cuộc gọi có nhân viên bên ấy mang hộp đồng qua đây rồi, đây là thư ký bên ấy, cô ấy không biết đường nên đi lạc đến đây, anh nhờ Hoàng Uy đưa đến, cậu ấy hiện tại đã đi rồi, lát nữa sẽ đến đón anh” - Cao Chân vừa cười vừa dắt tay vợ đến gần người phụ nữ kia.

“Chào cô, tôi là thư ký của Hoàng Thác. Xin lỗi nếu có gây hiểu lầm. Tôi thực sự đến đây lần đầu tiên, có chút khó khăn. Cũng may nhờ ông Cao đây” - Người phụ nữ đứng dậy chào hỏi Dương Khả.

Không khí ban đầu căng thẳng, sau đó vì vài câu nói của Cao Chân mà trở nên dịu đi, ba người nói chuyện có chút gượng gạo, nhưng cơ bản không có chuyện gì rồi.

Hai cô cậu học sinh ngoan ngoãn đứng ở cửa, thấy các bậc tiền bối trò chuyện thoải mái đến khó tưởng tượng, lập tức xin phép rời khỏi.

“A...quý khách, nhanh như vậy đã đi rồi sao?” - Tiếp tân xinh đẹp tốt bụng.

“Em phát hiện không cần hộ chiếu vẫn có thể một phát bay về nước a, cảm ơn chị” - Hứa Thiên đỏ chín mặt.

Kim Tuệ Nhi sau khi trở ra mới phát tiết. Rõ ràng lúc này hai người đi cùng một xe, hơn nữa lại là xe của ông ấy, tại sao lại gạt cô Dương. Nhưng mà bây giờ nếu bọn họ nói ra thì cô Dương chắc gì sẽ tin. Ông ấy dù sao cũng là chồng mình, và lại cũng không có chứng cứ gì bắt tội, một lần hảo tâm giúp đỡ này có phải phản tác dụng quá rồi không.

“Đúng là đàn ông. Lúc trước tôi cứ nghĩ cô Dương thật hạnh phúc mới tìm được người chồng yêu thương mình như vậy. Không ngờ... Không có đàn ông tốt, chỉ có đàn ông che giấu quá tốt mà thôi” - Tuệ Nhi bức rức khó chịu, bây giờ chỉ biết giận cá chém thớt mà thôi.

“Cậu sai rồi, còn rất nhiều đàn ông tốt đó a, chẳng hạn Hứa Thiên tôi” - Võ ngực xưng tên.

“Cậu còn nói, loại bỏ cậu đầu tiên” - Tuệ Nhi bĩu môi.

“Tôi chẳng phải vừa cùng cậu giúp đỡ cô Dương sao? Là đang làm việc tốt đó”

“Còn nói...để xem chúng ta sẽ bị xử trí ra sao, chuẩn bị tinh thần nhận tội đi”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Linh Cảm Không May

Ngày mai nghỉ Lễ rồi nên mình tranh thủ up 2 chương luôn, bị gì về quê không có mạng. Chúc mấy bạn 2-9 vui vẻ ==))

Kim Tuệ Nhi bề ngoài vô tâm vô tính thì chắc chắn không thể phủ nhận rồi đi, nhưng lời đã nói ra giống như nam từ hán, tuyệt đối không thể nào làm trái. Quả thật đây sẽ là áp lực cho đáng nam nhi. Vì vừa rồi tự dưng dò bản thân mình không được để Hứa Thiên lặn lội đạp xe đường xa đến đưa đón nữa, hôm nay Kim Tuệ Nhi tranh thủ đi học thật sớm, cô kiên nhẫn trụ trước cổng trường, cuối cùng cũng thấy Hứa Thiên huýt sáo đạp xe tới.

Tự nhiên thấy Kim Tuệ Nhi lù lù ở trước cổng, Hứa Thiên suyt chút nữa vì phanh xe gấp mà nhào lên phía trước. Cậu nheo mắt khó chịu, cảm thấy Kim Tuệ Nhi này đúng là cần được dạy dỗ rồi.

Tuệ Nhi thấy biểu tình trên mặt Hứa Thiên, lập tức tự phát một đoạn hội thoại dài ngoằng.

"Sau này không được đạp xe đến đón tôi nữa. Trời cũng chuyển đông rồi, tôi muốn đi bộ để làm ấm cơ thể. Được. Cứ như vậy. Không còn việc gì nữa. Vào lớp, hôm nay giao cậu trực nhật"

Hứa Thiên cảm giác máu từ mọi nơi đang một đường xông thẳng lên bộ não, bây giờ khó lòng điều khiển được rồi.

"Cậu đứng lại đó cho tôi". Người nào đó không nghe thấy.

"Kim Tuệ Nhi". Người nào đó vẫn đi.

"Cậu còn đi, tôi lập tức đánh cậu đến phải van xin". Người nào đó khuất sau cây cỏ thụ rồi. Hứa Thiên tức muốn xì khói, nhưng vẫn là gửi xe chạy theo sau. Tốc độ như gió như vậy, chưa kể Kim Tuệ Nhi từng bước chậm chậm chờ đợi, Hứa Thiên nhanh chóng đi theo đằng sau Kim Tuệ Nhi rồi.

"Cậu như vậy là sao? Tôi đã nói sẽ đón cậu, tại sao phải đi bộ?"

Cuối cùng cũng có người đáp: "Bỗng dưng không thích nữa". Đùa giỡn sao? Dù gì cũng đã thành thật chọc tức Hứa Thiên này rồi. "Cậu nói, có phải tên Hoàng Siêu kia đến đón cậu không?"

Kim Tuệ Nhi lẽ ra định mặc kệ hẳn, nhưng nghe đến câu hỏi vô lý như vậy không kiềm chế được mà quay lại đá cho Hứa Thiên một cái: "Cậu có thôi đi không?"

"Cậu còn dám đá tôi? Được, là cậu chê xe của tôi chứ gì?"

Kim Tuệ Nhi thật sự không biết tên ngốc này đang nghĩ gì đây, tương lai có thể trở thành nhà biên kịch xuất sắc, các tình tiết trong tác phẩm chắc chắn kinh điển lòng người.

Bây giờ thì sao? Kim Tuệ Nhi không phải muốn im lặng nữa, có điều hết biết nói gì với hắn nữa rồi.

"Trực nhật, hôm nay, ngày mai, ngày mốt, nói chung tuần này. Từ ngày mai phải đến sớm, tuyệt đối dọn dẹp sạch sẽ trước 7 giờ" – Kim Tuệ Nhi xuống cuối lớp cầm cây chổi thầy qua tay Hứa Thiên.

"Lí do gì tôi phải trực? Tôi không làm gì sai đúng không?" – Hứa Thiên gân cổ.

"Cậu cãi lại tôi nhiều như vậy tức là đã quá sai rồi. Còn không trực sao?"

Bây giờ đến lượt Hứa Thiên cứng lời. Đây là quy tắc gì đây, nói qua nói lại với lớp trưởng vài câu là bị phạt, cuộc đời có phải quá bất công không. Lớp trưởng quả thật ức hiếp người khác a. Tức giận tất nhiên có, bất bình chắc chắn rồi, nhưng hắn vẫn thành thật mà làm vệ sinh phòng học. Chưa đầy năm phút đồng hồ, cây chổi đã bị vứt về vị trí cũ, chỗ dơ trong lớp cũng cứ như vậy mà luyên tuyền ở lại.

Kim Tuệ Nhi nghe tiếng chổi với sọt rác rơi ở cuối lớp, liền buông quyển truyện đọc dở xuống mà quay lại nhìn. Mắt chưa kịp đảo xuống cuối lớp thì đã dừng lại tại đống rác dưới chân mình.

"Đây là trực rồi sao?"

"Phải, đã trực"

"Cậu rốt cuộc có biết quét lớp không? Lập tức làm lại, làm đến khi hết rác mới được dừng tay" – Kim Tuệ Nhi đánh thếp ra lệnh.

"Cậu tưởng Hứa Thiên tôi là hạng đàn ông dễ dãi hay sao?" – Hứa Thiên hất mặt.

"Cậu không làm chứ gì? Được" – Kim Tuệ Nhi mang quyển truyện để vào ngăn bàn, sau đó xuống lấy chổi tự mình quét.

Xem ra cứng với tên này không được rồi, lằng nhằng với hắn nữa có thể sẽ không kịp giờ vào học, lát nữa có người kiểm tra vệ sinh chẳng phải bị trừ điểm thi đua hay sao.

Hứa Thiên đứng trơ ra xem Kim Tuệ Nhi định làm gì. Ban đầu cậu cứ tưởng Kim Tuệ Nhi mang chổi ra quét mình, đánh mình, ném mình, vãn vãn và mây mây, nhưng khi thấy cô cầm chổi thông thả dọn đống rác dưới chân bàn mình ra, tim Hứa Thiên mềm nhũn.

"Ai bắt cậu làm. Coi như tôi niệm tình mà chấp nhận hình phạt vô lý đó vậy" – Hứa Thiên lúng túng giận hờn giật cây chổi từ tay Kim Tuệ Nhi. Lần này xem ai cứng đầu hơn, Kim Tuệ Nhi nhất định không chịu buông chổi. Mắt không nhìn Hứa Thiên, miệng cũng không hé mở, tay thành thực quét lớp.

"Này, Tiểu Nhi, hôm nay không phải cậu phải đi họp đầu giờ hay sao?" – Hồ La La thấy Tuệ Nhi đang quét lớp, không khỏi ngạc nhiên.

"Họp? Hôm nay là cuối giờ mới họp mà?" – Tuệ Nhi dừng tay, nhớ rành rành lịch thông báo.

"Tôi không biết, hình như có chút chuyện gì đó. Tôi thấy mọi người đang ngồi ở phòng họp mà"

Kim Tuệ Nhi lúc này mới chịu buông chổi, lập tức bước đến phòng họp cán sự.

Phòng họp chỉ lác đác vài người, có lẽ những người còn lại cũng không biết như cô. Kim Tuệ Nhi gật đầu chào Thầy chủ nhiệm khối, sau đó tiến đến chỗ ngồi.

"Hôm nay gọi các em lên đây chỉ có chút thông báo, ta sẽ cố gắng tóm gọn trong vài phút, sau đó để các em về lớp học, cuộc họp cuối giờ vẫn giữ nguyên. Chủ nhiệm của lớp 1 có thay đổi, cô Dương Khả chuyển đơn vị công tác nên sẽ đổi thành thầy Trương Hán. Bên cạnh cũng có một số giáo viên mới chuyển đơn vị đến đây, có nghĩa một số giáo viên bộ môn của lớp 1 và các lớp khác cũng có thay đổi. Chúng ta cũng sắp bước vào giai đoạn ôn thi học kỳ, ta biết việc này sẽ ảnh hưởng đôi chút đến các em nhưng đành chịu thôi. Lần thay đổi này ban giám hiệu hi vọng các em sẽ cố gắng thích nghi. Hơn nữa chúng ta cam đoan những giáo viên mới sẽ vô cùng nhiệt huyết."

Thầy chủ nhiệm khối một mạch mà nói hết, Kim Tuệ Nhi cùng một số cán sự ngồi dưới chỉ biết im lặng lắng nghe, nhưng mà không phải nghe thông báo của thầy mà là nghe nổi thất vọng trong lòng rơi lộp bộp. Cô Dương Khả, cô giáo xinh đẹp chiều chuộng học sinh, cô giáo ôn nhu vui vẻ, không chỉ yêu

thương lớp mình chủ nhiệm mà còn hết mình bên vực học trò các lớp khác khỏi hình phạt của chủ nhiệm bọn họ, bây giờ chuyển công tác. Chút vấn đề này dù nhỏ bé nhưng vẫn khó lòng chấp nhận.

Ai cũng nghĩ, thời gian sau này như thế nào có thể thích nghi. Giáo viên mới sẽ ra sao? Làm như thế nào có thể dễ dàng hòa nhập được? Hàng ngàn câu hỏi đặt ra trong đầu bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là thành thực chấp nhận.

Kim Tuệ Nhi đầu óc trống rỗng trở về lớp. Cô trách Dương Khả tại sao chuyển đơn vị cũng không nói một lời, rốt cuộc xem học trò mình là gì đây. Kim Tuệ Nhi tìm đủ mọi lý do để trách một người giáo viên dửng dưng bỏ bê học trò của mình, cơ hồ cũng chỉ để che lấp cảm giác buồn bực khi phải cố quên đi thói quen được một người tận tụy quan tâm. Cái trách khư quan trọng cuối cùng cô dành cho chính mình, có phải vì hôm đó Tuệ Nhi và Hứa Thiên làm Dương Khả hiểu lầm như vậy nên cô không nói một lời đã lập tức rời đi.

Người lớn khác người trẻ ở chỗ họ sẽ không suy nghĩ hàng ngàn thứ linh tinh, nhưng những gì nghĩ ra đều có ý nghĩa và đáng giá. Có lẽ chuyện bất phu quân ngoại tình cùng người khác đối với Tuệ Nhi và Hứa Thiên quá đơn giản, nếu thật sự có gian tình thì Dương Khả có thể đường đường chính chính từ bỏ người chồng phụ bạc, nếu là hiểu lầm thì hóa giải và cho qua, hôm sau có thể đến lớp mà phạt cho học trò mình một trận trong vui vẻ. Nhưng đối với Dương Khả không như vậy, cô là một người đã trưởng thành, huống hồ lại là người dẫn dắt bao nhiêu thế hệ, rơi vào chuyện như thế này vô tình trở thành trò cười cho học trò mình. Nếu bất được chồng ngoại tình, cô tất nhiên không còn mặt mũi nhìn mặt bọn trẻ. Nếu chỉ là chút đa nghi thì cô cũng chỉ là một người vợ vô dụng, không tin tưởng chồng mình. Như vậy chẳng phải liền mất mặt với tất cả mọi người hay sao.

Kim Tuệ Nhi cảm thấy trong lòng rối rắm, cô tự thắt nút rồi tự mở ra. Cuối cùng lại tiếp tục thắt một nút thật to, chính cô đã gây ra chuyện.

Hứa Thiên thấy Kim Tuệ Nhi thất thần trở về lớp liền giao hoạt hình chuyện. Quả thật nhìn bộ dạng này của Tuệ Nhi, Hứa Thiên có chút kiêng dè đi, con gái nổi giận như tổ kiến lửa, đụng vào một cái nó lập tức tràn ra đốt sạch kẻ thù.

Nhưng mà, chẳng lẽ cứ nhìn sắc mặt Kim Tuệ Nhi hoài sao, ai chứ Hứa Thiên không thể nào chịu được, hiện tại ngẫm nghĩ tốt nhất nên truy đến tận gốc.

"Uy, tôi đã trực xong hết rồi"

"Này có phải sạch lắm không?"

"Cậu nhìn xuống chân xem, hết rác rồi"

"Ta phi. Tại sao lại không trả lời chứ?"

"Con mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Kim Tuệ Nhi đang muốn tĩnh tâm suy nghĩ, sẵn tiện tìm cách thông báo với lớp, nhưng lại nghe được lời lẽ hỗn đản của tên nào đó, liền chịu không được mà quay qua nắm tóc hất.

"Tổ tông nhà cậu, vừa bảo con mẹ ai?"

Hứa Thiên bị phản công bất ngờ, nhất thời chưa chuẩn bị tâm lý, theo phản xạ nhường nhịn cháu gái mà khua tay: "Không không, là tôi nhầm"

Kim Tuệ Nhi nghiêng răng ken két, sau đó buông tay ra ngồi im lặng như cũ. Hứa Đan lúc này lại xem là cô đã dịu đi tâm tình, liền nhích lại 1 cm tiếp tục hỏi han: "Nói đi, chuyện gì khiến cậu không vui?"

Kim Tuệ Nhi đứng thật tâm tình thay đổi, mưa nắng thất thường, cứ như vậy thành thật kể lại những lời chủ nhiệm khời đã thông báo hôm nay.

Có điều khác xa suy nghĩ, tên họ Hứa kia bình tĩnh lạ thường, lại còn cười nói như đinh: "Không phải tại chúng ta, cậu không cần lo"

"Tôi đâu chỉ lo lắng như vậy"

"Cậu cũng không cần e ngại tương lai lớp chúng ta. Cậu nghĩ giáo viên mới sẽ yên ổn sao, chắc chắn ai cũng nghĩ vì người mới mà cô chuyển công tác, bọn họ sẽ không để giáo viên mới được yên đâu. Như vậy cô Dương sớm muộn cũng vì sầu não lo lắng cho chúng ta mà trở lại"

Hứa Thiên nói một đoạn rành mạch giống như đã biết và chuẩn bị từ trước. Về phần này Kim Tuệ Nhi không cảm thấy bất ngờ vì lúc nào miệng lưỡi Hứa Thiên không giao hoạt như vậy, có điều cô mơ hồ đoán ra, hình như Hung Thần đang âm mưu cho điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Biến Hóa Khôn Lường

Hôm nay do một số giáo viên mới vẫn chưa có mặt để dạy, rất nhiều lớp được về sớm.

Ngoài trời đang mưa lất phất, người phụ nữ khuôn mặt đầy vẻ tiều tụy, quần áo có chút thướt lướt, một tay kéo vali, một tay dắt nhi đồng đi vào hàng ghế chờ ở sân bay.

- Mẹ à, khi nào ba mới đến với chúng ta?

- Ba con còn có việc của mình nên sẽ không đi cùng, nếu Tiểu Minh đến đó ngoan ngoãn, khi rảnh ba sẽ đến chơi với con.

Nhi đồng lộ vẻ mặt buồn bã, không nỡ rời xa nơi này, nó không biết mẹ mình cũng như vậy, ra đi không đành lòng, hơn nữa cũng không thấy cam tâm.

Sau hơn nửa tiếng chờ đợi ở sân bay, Dương Khả cùng Tiểu Minh đến xuất trình hộ chiếu để chuẩn bị vào cổng thì gặp sự cố. Nhân viên thông báo hộ chiếu của cô gặp chút vấn đề, hiện tại không thể xuất cảnh được. Dương Khả cảm thấy khó hiểu, rõ ràng đã chuẩn bị rất chu đáo, bây giờ lại báo có vấn đề, huống hồ nhân viên không hề nói gặp trục trặc ở khoản nào, làm sao cô biết mà xem xét lại. Ngay lúc Dương Khả cảm thấy khó chịu, cô dự định đi gặp quản lý hệ thống thì nhân viên ngăn cản, lí do là việc cá nhân chưa đến mức nghiêm trọng để có thể gặp quản lý. Thời gian này cô không được xuất cảnh.

Dương Khả sợ chậm trễ thì lại nảy sinh ra nhiều vấn đề nên có ý làm cho ra lẽ, không ngờ càng nghiêm trọng vấn đề thì nhân viên và bảo vệ càng kiên quyết không cho cô vào cổng. Lấy tư duy logic ra mà suy luận một chút, Dương Khả nhận ra hình như có người đã giở trò, hay là ông ấy?

Dương Khả suy nghĩ vòng vo, nếu Cao Chân đã cố tình ngăn cản, cô có kiên quyết thế nào cũng không được, nghĩ vậy nên cùng Tiểu Minh trở ra đón xe trở về.

Bên ngoài một hàng taxi đã đợi sẵn, Dương Khả bước lên xe, nói địa chỉ cho tài xế. Sau đó liền nhận ra, cô nói mặc cô, tài xế cứ theo ý cá nhân, một đường mà chạy.

Thay vì đến nhà mẹ ruột mình, Dương Khả lại được đưa trở về nhà riêng của hai vợ chồng cô. Miễn cưỡng như thế nào rồi cô mới xuống xe, do dự bước vào nhà.

Nếu Dương Khả đoán không lầm, Cao Chân chính là đang chờ cô ở nhà. Dương Khả luôn tin vào phán đoán của mình và nó chưa lần nào như ý cô mong muốn, kể cả lần này. Trong nhà hiện tại là hai học trò nghịch ngợm của mình. Vừa thấy bóng dáng hai thanh niên luôn luôn nghiêm túc đó, Dương Khả bây giờ mới vỡ lẽ. Đạo diễn là đây, tài trợ sản xuất là đây, hành động cũng là đây. Cao Chân chỉ làm một nhiệm vụ duy nhất là chi tiền.

Dương Khả giận như không giận bước vào, cô đảo mắt khắp nhà dò chừng ai đó xong rồi mới ngồi xuống ghế.

"Cô tại sao lại bỏ đi? Tụi em đã biết chuyện rồi a, nhưng lỗi cũng không liên quan học trò cô mà?" - Hứa Thiên bắt đầu cuộc điều tra.

Dương Khả trong một phút không biết phải trả lời như thế nào, cuối cùng đành im lặng.

Bây giờ thì tới vị cô nương còn lại. "Có chuyện gì cô có thể nói với tụi em mà, chuyện gì tụi em cũng có thể giúp đỡ cô được"

Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi hiện tại đã biết được nguyên nhân cơ bản, nhưng những thứ sâu xa thì hai người họ đành chịu. Sau khi Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi rời khỏi khách sạn, Cao Chân cũng lái xe vợ về cùng về, để lại cô thư ký chân dài kia.

"Anh bảo Hoàng Uy lái xe anh thẳng đến nhà chúng ta, hôm nay em muốn mời cậu ấy bữa cơm?"

"Em nói sao? Hoàng Uy cậu ấy..."

Cao Chân còn chưa nói hết câu, Dương Khả đã cắt ngang: "Không phải anh nói chút nữa Hoàng Uy sẽ đến đó đón anh hay sao? Bảo cậu ta không cần đón nữa."

Cao Chân ngay lúc đó cho dù có bao nhiêu bản lĩnh kinh doanh, miệng lưỡi linh hoạt cỡ nào cũng không tránh khỏi đỏ mặt hời. Thấy chồng mặt bình tĩnh thì ít, mặt đỏ trên trán đỏ thì nhiều, Dương Khả nghĩ thầm, thôi thì tha cho lần này vậy.

Thật ra hôm nay Hoàng Uy đã thay Cao Chân đến Thượng Hải gặp ông chủ Hoàng Thái, còn Cao Chân thoải mái tại quê nhà chào đón ái nhân. Dương Khả suy tính một lúc liền có thể đoán ra. Chuyện công ty chồng cô cũng không mấy bận tâm, trước giờ luôn tin tưởng Cao Chân, bởi vậy cô nghĩ mình chỉ cần lo chu toàn việc gia đình.

Dương Khả khi vừa bước vào phòng khách sạn nồng nặc mùi nước hoa, một cái liếc mắt đã có thể nhận ra chiếc bông tai phụ nữ rơi trên tấm nệm trắng tinh. Trên tai cô thư ký cũng còn đứng một chiếc, nếu không làm chuyện gì đồi bại, tại sao trang sức lại ở trên giường.

Thấy vợ có vẻ nói lung vu vu, Cao Chân thở ra kín đáo.

Dương Khả gọi điện thoại cho mẹ để nhờ giữ Tiểu Minh ở lại bên đó, tạm thời tâm tình còn chưa giải tỏa, cô sợ sẽ cáu gắt với nhi đồng.

Hôm nay hai vợ chồng mệt mỏi quá nên bảo nhau ngủ sớm, nhưng thật ra một người già bộ thoải mái nhắm mắt mà ngủ, một người mất mớ to nằm đối diện nhìn chồng. Chẳng lẽ bao nhiêu năm nay, cô quan tâm, chăm sóc, cố gắng thấu hiểu cho chồng như vậy vẫn chưa đủ? Bây giờ lấy đâu ra niềm tin nữa, thứ đó nếu đã mất đi rồi, vạn lần đều không thể tìm lại.

Khỏe mắt Dương Khả rơi ra một giọt nước, hay là nhắm mắt coi như không thấy gì? Dầu sao thì tương lai con cái vẫn là quan trọng nhất, nếu nó thấy cảnh cha mẹ chia lìa, lập tức sẽ trở nên tiêu cực.

10 giờ đêm, điện thoại Cao Chân rung. Dương Khả nghe loáng thoáng liền nhắm mắt. Cao Chân cựa mình nhìn vợ, thấy cô đúng thật đã ngủ, liền đưa tay với lấy điện thoại đọc tin nhắn, chưa đầy năm giây đã mỉm cười.

Hắn ngồi dậy hôn nhẹ lên trán vợ: "Hoàng Uy bảo họp đồng gấp chút vấn đề, anh đến nhà cậu ấy, chưa đầy hai tiếng sẽ trở về. Nhớ, ngủ ngoan". Nói rồi mở tủ lấy áo khoác rồi đi.

Dương Khả vừa mở mắt ra, toàn bộ đau khổ vỡ òa trên mặt. Lần này cô không thể để bản thân mù quáng nữa, cô vén rèm cửa nhìn xuống, bóng lưng của Cao Chân đang vui vẻ vẫy taxi, hướng đi ấy không phải đến nhà Hoàng Uy.

Một tháng trước, Dương Khả đứng trước công ty chồng, cũng là dõi theo bóng lưng vui vẻ ấy, nhưng khác nhau ở chỗ hôm đó là hai người, bây giờ là một mình chồng cô đi tìm tình nhân.

Dương Khả đã phải cố gắng một thời gian dài để tỏ ra không có chuyện gì, dù sao chồng cô cũng hết lòng lo lắng vợ con, có lẽ đó chỉ là nhất thời, nhất định sẽ mau chóng kết thúc. Đánh chết cô cũng không hi vọng sẽ có ngày hôm nay, chứng kiến những thứ ấy một lần nữa.

Nửa đêm, Dương Khả mặc một chiếc áo ngủ mỏng toanh ngồi viết đơn xin thôi việc, sáng mai sẽ đến trường gửi sớm. Dầu gì giáo viên giỏi từ những tỉnh khác cũng vừa chuyển về, cô ra đi chắc cũng không phải ảnh hưởng gì.

Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi tan học sớm, nhanh chóng đạp xe đến nhà Dương Khả. Chủ động vào trong nhà tìm người, nhưng người cần không có, người có lại không cần. Cao Chân thấy hai tiểu quý quý rồi hân hóm qua bấy giờ tự vác thân tới, bản thân có chút hải lòng. Có điều hân so với bọn trẻ này vẫn chậm một bước rồi.

"Em là tìm cô, không phải muốn gặp người. Thầy đừng nói là đã chọn cô tức đến nghĩ việc bỏ đi rồi đi" - Hứa Thiên không cười.

"Cô cậu còn đến đây nói bừa. Chẳng lẽ không phải tại đám học trò không biết lễ nghĩa này?"

"Người còn muốn đổ lỗi cho ai? Chuyện thầy với người phụ nữ khác ở cùng một chỗ chỉ có mình thầy là không thừa nhận, thầy nghĩ ai cũng dễ dàng bị thầy lừa gạt hay sao? Cô Dương vẫn một mực tha thứ, một mực dành hết tình cảm chăm sóc thầy. Thầy nhìn lại xem mình hiện tại có được những gì? Thầy nghĩ như vậy là vinh quang lắm sao? Người có thể thử một ngày tán gia bại sản để biết còn ai bên cạnh. Cô Dương mà có mệnh hệ gì, thầy có mười cái mạng cũng đền không nổi. Bây giờ em chỉ muốn biết cô đang ở đâu." - Kim Tuệ Nhi đối diện với người đàn ông bạc tình này không còn chút tôn trọng. Cô muốn bước tới cào thật mạnh vào người đàn ông kia mà gào thét. Từ lâu trong lòng xem Dương Khả như mẹ, hôm nay chứng kiến cô ấy từng bước biến mất khỏi cuộc đời mình, Kim Tuệ Nhi có lí do gì mà không vội vã, đau lòng.

Hứa Thiên bên cạnh nhìn thấy trông mắt Tuệ Nhi đỏ hoe, trong lòng không tránh khỏi khó chịu. Hai người trẻ đứng trước mặt chất vấn, hành hạ tinh thần Cao Chân. Ông sau một hồi chấn động tâm lý vì vợ mình thật sự đã thôi việc, biến mất khỏi đây thì bây giờ mới nhận thức được điều quan trọng nhất là tìm lại vợ. Rốt cuộc vẫn là thành thật tường thuật đầu cuối câu chuyện cho học trò của vợ mình.

Cả hai học trò tinh nghịch nghe xong câu chuyện, lo thì vẫn lo, nhưng trước mắt vẫn là nhanh chóng bày mưu tính kế giữ đối tượng ở lại chờ điều tra. Thầy Cao và cô Dương cho dù có biến hóa thế nào đi nữa thì vẫn lọt vào tầm ngắm và sự sắp xếp của học trò mình. Kim Tuệ Nhi thật ra cũng không thể tin nổi, Cao Chân tại sao chỉ vì vài câu nói của cô mà cảm thấy có lỗi, liền không do dự mà đồng ý chi tiền, chỉ người ra để tìm vợ về. Kế hoạch của Hứa Thiên vốn dĩ rất phức tạp, cao siêu, không ngờ cuối cùng lại trở nên đơn giản như vậy! Là vì bọn họ nghi ngờ khả năng phán đoán của chính mình, hay do đã đánh giá Cao Chân quá thấp? Thực hư biến hóa khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sau Này Sẽ Rất Vất Vả

Dương Khả đối diện với hai cô cậu học trò của mình, trong lòng suy nghĩ băng quơ đủ thứ, điều cô không hiểu thì rốt cuộc đã hiểu, ngược lại, những chuyện Dương Khả đã chắc chắn đó thì lại trở lên mơ hồ. Im lặng hồi lâu, cuối cùng Dương Khả cũng mở miệng: "Đây là chủ ý của ông ấy sao?"

Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi lập tức nhìn nhau, Tuệ Nhi đem ánh mắt sắc bén của mình ra lệnh cho Hứa Thiên cứ việc bịa chuyện thoải mái.

"Đúng vậy a! Là thầy không muốn để cho cô đi. Nhưng mà cô yên tâm đi, cô còn có học trò của mình mà" - Hứa Thiên đứng khom lưng, nhắc chiếc ghế mình gần lại Dương Khả, quan trọng là xếp dính ghế tựa của Kim Tuệ Nhi - "Sao cô lại bỏ lớp chứ, tương lai tụi em sẽ ra sao, cô không biết rồi, giáo viên mới rất hà khắc đó a"

Kim Tuệ Nhi chút nữa không nhịn được mà cười ha hả, bảo cậu bịa chuyện gì đó để gia đình cô êm xuôi, đâu có kêu cậu nói xấu thầy cô mới. Tương lai sau này sẽ ra sao đây, cậu có vì chuyện gì khác mà ra tay với lớp trưởng của cậu.

"Nói vậy là...ông ấy đã biết lỗi rồi? Cao Chân đang ở đâu? Tại sao các em lại chạy đến đây?"

"Là hôm nay được tan học sớm nên em đến tìm cô, thầy sợ cô còn giận nên đã tránh mặt rồi" - Kim Tuệ Nhi mỉm cười nhẹ nhàng.

"Vậy là mẹ giận ba sao? Tiểu Minh cũng may mắn quá đi, chút nữa là bị lọt vào bẫy của mẹ rồi! Mẹ à, có thể tha thứ cho ba không? Nếu không mẹ lại chịu không được mà khóc nữa đó" - Nhi đồng ngồi kế bên này giờ cũng không thờ ơ được, vô tư khuyên nhủ mẹ của mình.

Ba người lớn không nén được "xúc động", nhưng là xúc động theo nhiều kiểu khác nhau. Mấy đứa trẻ bây giờ cũng nghịch ngợm quá, lúc thì nũng nịu đòi được cưng chiều, lúc thì già dặn khuyên răn như người già từng trải. Dương Khả đưa tay vuốt chiếc cằm nhỏ xinh của con trai, giọng vẫn ôn nhu như cũ: "Tất cả đều vì Tiểu Minh, nếu con muốn, gọi điện thoại cho ba đi".

Trẻ con thành thật ngây thơ đã đánh, bây giờ lại còn bị người lớn sai khiến, có gì nó lại không làm. Tiểu Minh lấy điện thoại trên tay mẹ, không cần dò tìm liên lạc mà bấm ngay số ba ba.

"Ba à, mẹ cho ba năm phút về nhà, sau năm phút thì về nhà ông nội mà ở" - Tiểu Nghịch Ngợm không thèm chào hỏi, cảm giác tiếng chuông chờ vừa bị ngắt là nói một mạch, đối phương có chuẩn bị cũng không kịp trả lời. Lúc dứt lời, Tiểu Minh cũng quay ngược ra cửa chào đón ba mình, cứ như tất cả đều nằm trong kế hoạch của hai phụ tử họ Cao này.

Cao Chân bước vội vào nhà, đầu tiên hướng về phía vợ nờ nụ cười vừa ăn năn vừa cưng chiều, rồi mới khom xuống, giơ hai tay đón lấy tiểu tử của mình.

"Tiểu Khả à, không đi đâu nữa nhé, là anh có lỗi, em phải ở lại trừng phạt anh"

Dương Khả lòng vui nhưng miệng không cười, quay sang bảo hai học trò ở lại ăn cơm, sau đó cầm túi xách đi thẳng ra sau nhà. Cao Chân đắc ý nhìn học trò nướng tử, rồi một tay bế con, một tay kéo hành lý vào phòng.

Buổi sáng tiếp theo, Kim Tuệ Nhi ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi Hứa Thiên đến đón, một phần là vì không muốn hấn ta suy nghĩ lung tung, rồi bày ra đủ trò, phần vì trưa hôm qua phải đạp xe chở một con voi to xác đến nhà cô Dương chuộc tội không đợi người đến đón, buổi chiều phải hi hụi mang con voi vừa ăn no từ nhà cô Dương trở về. Con voi lấy lý do cũng khá là hợp lý, con gái vừa ăn xong không được ngồi lì một chỗ, phải vận động để giữ vững vóc dáng. Kim Tuệ Nhi đi dọc hành lang trước phòng học để nghe ngóng tình hình hôm nay, quả thật phải chấp nhận hay sao, Cô Dương không quay lại đây nữa rồi. Vậy thời gian này cô sẽ làm công việc gì, người như cô làm sao chịu rảnh rỗi mãi như vậy được.

"Cô Dương sẽ không trở lại đâu. Tập thích nghi đi" - Hứa Thiên giấu hai tay vào trong túi quần, vừa hiên ngang vừa cao lãnh đứng kế bên Tuệ Nhi.

"Không phải là không thể thích nghi, có điều tôi chỉ lo cho cô, không đi dạy nữa thì làm gì, chẳng phải ở nhà phụ thuộc vào ông ta sao? Người như Cao Chân cậu có thể tin tưởng à?" - Kim Tuệ Nhi neeo mắt nhìn Hứa Thiên. Trên đời này chuyện con kiến biết bay còn đáng tin hơn việc đàn ông sẽ thành thật, nếu không đa tình giả dối làm sao là đàn ông phong độ, không mặt ngọt lăm lờ sao ruồi chết được đây.

"Chẳng ai tin tưởng ông ta cả. Cô Dương thậm chí còn tự dối lòng mình. Cuộc đời cô chỉ dựa dẫm vào người đàn ông này, nguyện hi sinh cho chồng con rồi, cô làm gì có quyền lựa chọn. Cách duy nhất là chấp nhận. Cậu không cần lo lắng quá nhiều, cô Dương sẽ biết cách giải quyết" - Hứa Triết Lý xoay nhẹ đầu về hướng Tuệ Nhi, miệng mỉm cười trấn an - "Hôm nay đón chủ nhiệm mới, nếu cậu thấy ổn thì thôi, còn ông ta không vừa mắt thì chia tay sớm bớt đau khổ, trừ trường hợp sau này cậu lại giờ trò quậy phá khiến chủ nhiệm từ chức."

Kim Tuệ Nhi vừa định trao Hùng Thần ánh mắt ôn hòa hiếm có nhất trong cuộc đời cô thì nghe tiếng dầu sôi trong nồi, tên lưu manh đánh đá này, tại sao vẫn luôn tồn tại.

Lớp học hôm nay không còn ngoan ngoãn yên ắng như ngày thường nữa. Lớp phó kỷ luật Kha Thanh Hạo cầm đầu nhóm người thăm dò chủ nhiệm mới. Trước cửa lớp bày sẵn mấy chiếc ghế nhựa, từng người thay phiên nhau ra giữ cửa. Kim Tuệ Nhi so ra vẫn là người dưng dưng nhất, cô lồi quyền tiểu thuyết của nhà văn mình yêu thích ra mân mê.

- Cậu cũng biết John Green? - Hứa Nhiều Chuyện ngồi kế bên chỉ chờ cơ hội để bắt chuyện.

- Lúc tôi biết ông ấy cậu còn chưa biết ăn - Kim Tuệ Nhi đưa ngón trỏ vào trang sách đang đọc, lấy tay kia gập quyển sách lại, liếc nhìn Hứa Thiên.

- Không phải chứ! Nè, cậu có đọc The Fault In Our Stars chưa? - Hai tay Hứa Thiên khoanh lại đặt trên bàn, sau đó từ từ đặt gương mặt lên.

- Nếu không vì nó tôi cũng không yêu thích ông ta. Cậu có thể đừng hỏi những câu dư thừa?

- Cậu làm gì khó chịu như vậy chứ, tôi chỉ hỏi một chút, không thể trả lời từ tế sao?

- Tôi có nói gì không từ tế với cậu sao? Đồ thần kinh nhà cậu, im cho người khác nhờ.

Kim Tuệ Nhi lật từng trang đầu của quyển An Abundance of Katherines, trong lòng nôn nao như đang cầm trên tay cây đàn, chuẩn bị cất giọng. Quyển sách này phải khó khăn lắm cô mới đặt mua được, mặc dù nó được bày bán trên khắp các cửa hàng lớn nhỏ, nhưng rất hiếm nơi trưng bày sách có chữ ký tác giả. Cô phải xếp hàng cả một ngày trời để giành lấy sau thời gian ngồi cạnh tranh trên mạng bất thành.

Tiểu thuyết của John Green luôn mang cho cô nhiều cảm xúc khác nhau. Cách viết của ông không thể trộn lẫn vào đâu được, các tác phẩm cũng hướng đến đối tượng và có mục đích khác nhau, không bao giờ trùng lặp. Có một điều luôn luôn đồng nhất, đó là tính nhân văn bất biến.

- Này, đọc xong cho tôi mượn được không? À hay là nói cho tôi biết chút nội dung chính được chứ! - Nếu mà thích John Green quá, thì có thể tự tìm hiểu, hoặc nếu cuồng quá rồi thì cũng không đến nỗi không biết nội dung chính của tiểu thuyết nổi tiếng này đi. Hứa Thiên đúng là bậc thầy kiểm chuyện.

- Cuốn sách kể về Colin Singleton - một thiên tài nhưng lại vụng về trong tình cảm. Xoay quanh anh là 19 cô gái đều mang tên Katherine và những chuyến phiêu lưu trong rừng rậm cũng như các định lý toán học phức tạp. Sau khi bị cô gái tên Katherine thứ 19 "đá", Colin quyết định cùng bạn đi du lịch bụi và cố tìm ra công thức cho một tình yêu thành công.

Hứa Thiên ngơ ngẩn cả buổi, Kim Tuệ Nhi cũng không biết là bao lâu, chỉ biết là cô đã bình yên đọc được bảy trang giấy dày đặc chữ. Cuối cùng hấn cũng phá tan không khí: "Đừng nói cậu thuộc lòng tất cả rồi đi"

Kim Tuệ Nhi quay đầu nhìn, hấn lập tức đưa tay phân bua: "À không, không phải, tôi chỉ hỏi vậy thôi, cậu không cần kể tôi nghe nữa, có thể đọc tiếp"

Hứa Thiên quả thật có tiến bộ, cuối cùng cũng đã nhận thức được cái gì nên nói ra, nói ra rồi thì cái gì nên được rút lại.

Lưu An dùng ngón trỏ quyền lực xoay quyển sách trên tay, vừa biểu diễn vừa tiến lại gần Kha Thanh Hạo: "Cậu nói xem, trật tự lớp cũng đã bị cậu phá vỡ, nên phạt cậu như thế nào?"

"Hôm nay là ngoài lệ. Này, cậu không thấy bây giờ đã quá trễ rồi sao, còn chưa thấy chủ nhiệm?"

"Hay là cậu đi xuống phòng chờ xem sao"

"Giờ chứ, đây là chuyện của lớp trưởng" - Kha Thanh Hạo vừa nói xong thì giờ tay lên gọi Kim Tuệ Nhi, không ngờ miệng vừa phát ba tiếng "Kim Tuệ Nhi" thì xui xẻo nhận được ánh mắt cảnh cáo của cận vệ lớp trưởng.

Cuối cùng vẫn là Kha Thanh Hạo cùng Lưu An khoác vai đi tìm Thầy chủ nhiệm.

Do thay đổi quá gấp, Trương Hàn chưa kịp chuẩn bị những giấy tờ và tài liệu cần thiết, chưa nói phải cập nhật chính xác tình hình lớp.

"Hôm nay thầy Trương không đến, không phải các em đã được thông báo rồi sao?"

"Ồ...không ạ, tụi em có biết gì đâu"

"À, chắc là thầy Trương bận nên quên mất, các em về lớp đi, hai tiết đầu trống nhé, nói với các bạn giữ trật tự"

Có ai mà như vậy không, ngày đầu tiên ra mắt, trễ giờ đã khó chấp nhận, đằng này lại để số người còn lại leo cây, nếu như gán bó với ông ấy mấy năm còn lại, chẳng phải lớp chúng ta đều trở thành trò cười. Lưu An cùng Thanh Hạo một bụng tức giận trở về lớp, ấn tượng ban đầu đã không tốt, lấy lý do gì bắt bọn họ cố gắng nghe lời. Bước đầu đã là không phục, sau này sẽ rất vất vả đây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Không Có Phong Độ

Một tuần học của lớp 1 trôi qua êm đềm khi không có sự xuất hiện của tân chủ nhiệm, trong lớp một phần oán trách chủ nhiệm mới không có trách nhiệm, một phần thờ phào vì không phải chịu khó thích nghi với người mới.

Buổi sáng đầu tuần, Kim Tuệ Nhi cố gắng thức dậy thật sớm để đi vòng quanh tập thể dục, cô phát hiện thời tiết có chút lạnh, mở từng trang lịch treo tường bám đầy bụi, Kim Tuệ Nhi nhận ra đã vào mùa đông rồi.

Cô vẫn tư thế uốn éo cơ thể mỗi khi thức dậy, đảo mắt khắp sân tìm ba mình.

"Ba, chào buổi sáng"

"Con dậy rồi à! Vào ăn cơm đi rồi đi học. Hôm nay thời tiết thay đổi rồi, nhớ mặc thêm áo"

"Ba a, thời tiết mới mát mẻ một chút thôi, con không lạnh đâu, ba với bà nội mới là nên mặc thêm áo" - Kim Tuệ Nhi vừa nói vừa tiến đến vòi nước, lấy một thùng nước nhỏ để tưới mấy chậu xương rồng.

Tuệ Nhi thấy bóng lưng ai loay hoay ở căn nhà đã bỏ trống một thời gian ở cạnh nhà cô, thuận tiện hỏi Kim Tổng Bách: "Ba, có người mới chuyển đến sao?"

"Phải, nghe nói là thầy giáo mới chuyển đến trường Chấn Hoa, ở tận Long Xuyên, đường sá khó khăn nên tới đây để thuận tiện đi lại. Ông ấy cũng quá giống ba đi, gia đình không được khá giả, sống cùng mẹ và con gái" - Kim Tổng Bách đứng dậy, nheo mắt nhìn qua căn nhà bên cạnh.

"Ở đây đầu gần Chấn Hoa mấy. Mà căn nhà kia bỏ hoang mấy năm nay rồi, bây giờ dọn dẹp cũng phải mất cả tuần. Vậy sau này chúng ta và ông ấy là hàng xóm rồi!"

"Ừ, con xem nếu họ cần gì thì cố gắng giúp đỡ. Ngày trước chuyển đến nơi vắng vẻ này, không nhờ thím Sơ con thì bây giờ chúng ta cũng quá vất vả rồi!"

"Con biết rồi" - Kim Tuệ Nhi tưới một lượt mấy chậu xương rồng rồi bỏ thùng nước xuống bước vào nhà. Phát hiện bàn ăn hôm nay thật phong phú, cô nói vọng ra: "Ba, có phải sáng sớm ba đã gặp thím Sơ hay không?"

"Ừ, là thím Sơ qua cho một số thức ăn"

Kim Tuệ Nhi vốn không để ý câu trả lời của Tống Bách, vì cô không phải đang hỏi, chỉ là muốn thông báo với ba rằng cô đã thấy bàn thức ăn này rồi! Mấy năm nay đều như vậy, trong tuần sẽ có vài ngày nhà cô được ăn đồ ăn thím Sơ nấu. Kim Tống Bách gà trống nuôi con đã nhiều năm trời rồi, nhưng vẫn không biết nấu ăn, thực đơn hằng ngày của ông đều là trứng muối, rau luộc, canh ngọt, hoặc thay đổi lắm là cá hấp. Kim Tuệ Nhi không vừa miệng với bất kỳ thứ gì ông nấu, nhưng lại ăn uống đúng bữa, đơn giản vì nó đã trở thành thói quen rồi!

Nhìn xuống bàn toàn các món cô yêu thích, Tuệ Nhi không khỏi cảm động. Thím Sơ luôn như vậy, ghi nhớ tất cả những thứ cô thích, lâu lâu lại làm này làm kia mang sang nhà.

Đứng suy nghĩ một buổi, cuối cùng cô đẩy tất cả thức ăn lại, trở về phòng lấy quần áo chuẩn bị đi học. Bàn thức ăn bỏ lại phía sau, Kim Tuệ Nhi sợ là khi ngồi xuống, cô lại nghĩ nhiều đến mẹ mình, rồi lại buồn, lại không còn tinh thần làm gì nữa.

Tiết sinh hoạt đầu tuần của giáo viên chủ nhiệm không được mong chờ nhất cũng đến. Lớp học không nháo nhào, không tính toán, không thêm bận tâm như trước nữa, ai ngồi bàn nấy, ung dung nói chuyện, ung dung cười đùa, ung dung đem bài tập ra trao đổi. Trương Hàn hồi hộp bước vào lớp, cảm giác ấy ông chưa từng trải qua. Có lẽ vì người ta nghĩ lớp giỏi thì cách cư xử với giáo viên hay các lớp dưới mình cũng khác, họ sẽ kiêu ngạo, sẽ thờ ơ.

Những điều Trương Hàn ngờ vực đầy chắc chắn sẽ không thành sự thật nếu ông đến đây không vào thời gian này, ông đến đây không phải với tư cách người thay thế, và nhất là, ông không bỏ bê học trò mình suốt một tuần như vậy!

Cả lớp không biết do vô tình không để tâm hay cố ý chẳng thèm nhìn. Khi bọn họ ngược lên, thầy chủ nhiệm đã đứng ở bục giảng vừa một phút.

Trương Hàn mặc chiếc quần tây màu bò đã phai, đeo thắt lưng đen điểm thêm vài dấu rách nhỏ li ti, làm lộ chút da nâu của ruột dây, đôi giày còi quai thấp đế, phần gót giày dư ra so với gót chân, ít gì cũng lê mặt đường hai, ba năm rồi. Áo sơ mi màu xanh da trời đóng thùng gọn gàng, không cần nhìn kỹ cũng dễ dàng thấy được những canh sợi chỉ được tách ra từ phần vải áo, đầu chỉ lơ lửng trên không trung. Chưa có gì đáng nói nếu học trò ngoan không trực tiếp nhìn lên từng nếp nhăn nhủ trên chiếc cặp da. Giấy tờ bên trong nhiều đến mức lộ một nửa ra bên ngoài. Người phía dưới lớp sẽ không thể nào nghĩ được rằng vị tân chủ nhiệm này chỉ mới 38 tuổi.

Hai mắt Trương Hàn có chút mệt mỏi, mi trên mắt lơ lơ ẩn hiện sau những sợi tóc đen kém sức sống. May mắn là khuôn mặt nhìn một cách tùy tiện cũng thấy rất điển trai. Người đàn ông bị về bề ngoài che lấp độ tuổi thực sự như vậy chắc chắn trải qua cuộc sống không bình thường, không rạng rỡ.

Trương Hàn một tay ôm cặp, một tay nắm chặt lại, nhìn học sinh cười vừa hiền hòa vừa ngượng ngịu. Đám học trò cũng quá biết điều đi, ai cũng mặc kệ người vào người đi, không chào đón, không để ý. Thầy Trương cho học trò ngồi xuống, rất lâu sau mới đến để cập lên bàn. Ông đi đi lại lại trên bục giống như đang ra sức trấn an chính mình. Trương Hàn chỉ giới thiệu tên, nói qua nhiệm vụ của ông hiện tại chứ không hề nhắc đến cuộc sống của mình, đến từ đâu, gia đình như thế nào. Điều đặc biệt nhất là, ông cúi đầu xin lỗi cả lớp về việc chậm trễ, vắng mặt tuần qua, chứ không dùng bất cứ lí do nào chống chế.

Hầu hết mọi người khi được xin lỗi đều giả vờ không chấp nhất mà sẵn sàng cho qua, họ không muốn đối phương phải bận tâm nhiều về lỗi lầm của mình. Nhưng lớp 1 hôm nay rất khác, giống như trong ký ức họ đã ghi nhớ lỗi lầm này, mọi lời xin lỗi đều vô nghĩa.

Cả lớp cùng một bộ mặt thờ ơ. Lớp trưởng Kim Tuệ Nhi vốn trước giờ đều bề ngoài vô tư, vô tâm như vậy, nên thái độ đó cũng không có gì đáng nói. Đằng này người sống tình cảm như Hồ La La, người hay nói như A Tĩnh cũng không thấy phản ứng. Trương Hàn cố gắng nặn ra từng câu từng chữ, không phải muốn lấy lòng học trò, mà là khó lòng nói ra được điều gì.

Tuổi trẻ là như vậy, là bất cần, là ngoan cố, cái gì lần đầu không có cảm tình thì về sau cũng như vậy. Bọn họ đã mặc định không ai đủ tư cách thay thế cô Dương, thì cho dù thầy Trương có làm như thế nào họ cũng đều không để tâm đến. Chẳng hạn như việc Trương Hàn luôn luôn hỏi ý kiến cả lớp như thế nào, luôn quan tâm cảm giác từng người ra sao, chịu khó với sự coi thường của học trò mình đến mức độ nào, họ có chết cũng không thừa nhận.

Tiết sinh hoạt đang diễn ra trầm lắng, không tiếng hỏi han, không ý kiến, không nói cười. Chính Kim Tuệ Nhi cũng phải thừa nhận bản thân hôm nay có chút bầy xích.

Trương Hàn huyền thuyên mây trời, thông báo tin lớp 1 được chọn đi thi giải bóng đá cấp tỉnh, bây giờ mọi người mới biết thảo nào giải nhất lại được tiền thưởng lớn như vậy. Là tiền do doanh nghiệp, do huyện, do các địa chỉ nổi tiếng của tỉnh đầu tư. Riêng chuyện này thầy Trương không hỏi ý kiến học trò mà đi thẳng vào bước đóng mộc không chấp nhận tham gia. Vẫn là như vậy, không lí do, không giải thích.

Trương Hàn trước khi ra khỏi lớp còn vương vấn vài điều, thứ nhất, lớp trưởng phải quản lý lớp học nghiêm khắc. Thứ hai, thể thao văn nghệ hết mình nhưng phải có điểm dừng. Thứ ba, không ồn ào. Rõ ràng đây là những thứ giáo viên luôn muốn nhắc nhở học sinh, đến mức ai nấy đều mặc định phải như vậy, không cần nói ra cũng hiểu. Trương Hàn cả quá trình đều làm cho học trò nghĩ ông là một người không giữ vững "phong độ" thầy giáo.

Tân chủ nhiệm, không phải, um...bây giờ đã là chủ nhiệm "đương nhiệm"...bước ra khỏi lớp để lại sau lưng nhiều ánh mắt không thiện cảm. Cả lớp thờ phào mấy hơi rồi áp mặt xuống bàn tiếp tục than ngán thờ dài. Cô Dương, rốt cuộc người muốn hành hạ bọn chúng đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hình Ảnh Quen Thuộc

Giờ giải lao, Kim Tuệ Nhi vừa đưa tay vào học bài tìm sách John Green, tiếp tục công cuộc càn quét cuộc đời sáng tác của ông thì nghe tiếng gọi quen thuộc. Tuệ Nhi chưa kịp quay sang nhìn thì kế bên có người đã giữ chặt nắm đấm. Hoàng Siêu mới vài ngày không đến tìm Kim Tuệ Nhi mà cứ tưởng vắng mặt ba năm. Gương mặt vẫn hồng hắc thiếu đánh, vẫn trẻ lâu, vẫn cười nhiều.

Kim Tuệ Nhi không do dự dừng tay, đứng dậy tiến thẳng ra cửa khoác tay Hoàng Siêu: "Đến đúng lúc lắm, tớ đang đói, đang khát, đang cực kỳ mệt mỏi. Đi ăn"

Hoàng Siêu cảm giác có luồng điện vừa nóng vừa mạnh chạy thẳng vào cơ thể khiến tứ chi cậu đều tê cứng. Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu được Kim Tuệ Nhi chủ động khoác tay, chủ động mời đi ăn, cậu tự nghĩ, có phải đây là lúc con gái làm nũng không, nếu như vậy thì cậu đã gặp được ông thần may mắn rồi. Nghĩ thì nghĩ vậy, bất ngờ thì như vậy, nhưng Hoàng Siêu cũng không quên đưa tay còn lại vẫy chào Hứa Thiên. Cậu cười như lần đầu tiên mới mất ra thấy được mùa xuân.

Hứa Thiên ở lớp lòng ngập tràn ám ức, cậu đem toàn bộ bút thước ra bẻ gãy, cả một buổi tự làm bực chính mình. Cuối cùng không biết nghĩ gì liền moi móc toàn bộ sổ sách của Kim Tuệ Nhi ra, đi đến từng bàn mượn bút màu, thực hiện chiến dịch "make up John Green".

Kim Tuệ Nhi quả thật rất đói, cô nhớ không lầm là từ trưa hôm qua đến giờ chưa có thứ gì vào bụng. Từ khi tóm gọn được quyền An Abundance Of Katherines, Kim Tuệ Nhi học bài cũng để nó kế bên, quét nhà cũng tay cầm chổi tay mang sách, kể cả khi ngủ cũng đem quyền sách úp lên bụng.

Tuệ Nhi ngồi một chỗ lắng nghe tiếng trống dồn dập phát ra từ trong bụng. Khi Hoàng Siêu mang đồ ăn tới, Tuệ Nhi đã không nhận được nữa mà đưa tay tóm gọn phần cơm của mình. Cô đưa đũa vào gắp một miếng cá định đưa lên miệng thì nghe mùi tanh xông thẳng lên mũi, cô hòng trở nên nhon nhót buồn nôn. Đói bụng như vậy cộng thêm cả quá trình dài nôn nóng chờ đợi, cuối cùng kết thúc bằng việc miễn cưỡng bỏ đũa xuống. Tuệ Nhi nhìn Hoàng Siêu với ánh mắt thất thần, khuôn mặt thất vọng, sau đó đẩy đĩa cơm về phía cậu.

- Sao cậu không ăn, lúc này đói lắm mà, nhanh đi còn vào học nữa.
- Bây giờ tự nhiên không muốn ăn nữa, cậu ăn giúp tớ đi - Tuệ Nhi thờ ơ.
- Tớ không đói, hiện tại chỉ có thể uống ít nước, cậu xem, bụng tớ căng tròn rồi - Hoàng Siêu dùng hai tay thay phiên vuốt bụng.
- Cậu là con trai, muốn ăn bao nhiêu chả được, bỏ phần này phí lắm, cậu nhanh ăn.
- Cậu có muốn ăn gì khác không? Tớ đi mua cho cậu - Hoàng Siêu sốt sắn.
- Không, không cần đâu. Bây giờ tớ cần về nhà nghỉ ngơi một chút, chắc là sẽ nghỉ tiết sau đó. Cậu lên lớp sau nhé, tớ đi trước đây.

Kim Tuệ Nhi đứng dậy định đi thì Hoàng Siêu cũng đẩy ghế sang một bên. Trông cô mệt mỏi như vậy chắc là sắp ngã bệnh, cô một mình đi về thì Hoàng Siêu ở đây làm sao đứng ngồi cho yên được. Cho nên cả hai cùng lên lớp Tuệ Nhi mang sách vở ra về.

Hứa Thiên lúc này ngồi phá phách đủ thứ, không may làm bút màu dính vào áo đồng phục, cậu nhanh chóng chạy đi chà vết bẩn đó, lúc cậu vừa bước vào nhà vệ sinh cũng là lúc Tuệ Nhi vào lớp lấy đồ. Lúc cậu trở về lớp cũng là lúc hai người bạn kia ra đến cổng trường. Kim Tuệ Nhi nghiêm túc, học giỏi nhưng lại vô cùng lì lợm. Việc cô muốn làm thì không ai ngăn cản được, chưa nói, cho dù biết trước hậu quả như vậy cô cũng sẽ làm. Giống như việc cô bỏ tiết mà không xin phép bất cứ ai, chỉ cần giáo viên mạnh tay một chút, đừng nói là làm lớp trưởng ở lớp đầu khối như thế này, xuống học một lớp cuối khối còn chưa chắc cô vào được.

Tuệ Nhi ung dung khua tay múa chân trở về nhà, cô cố gắng hít thở một chút không khí trong lành. Trời bây giờ còn chưa nắng lắm, Tuệ Nhi đâu không đội mũ, không mặc áo khoác che ngang phoi ra giữa trời. Làm sao đây, Kim Tuệ Nhi càng đi nhanh càng thấy mệt, nhưng bước chậm lại là đoạn đường trước mắt lại kéo dài ra. Hoàng Siêu đem balo của Kim Tuệ Nhi quăng lên vai mình, khoác vai Tuệ Nhi đi cô đi tiếp.

Hoàng Siêu luôn như vậy, không nắm tay Tuệ Nhi, cũng không cố gắng tỏ ra quan tâm cô, cậu khoác vai vì không muốn Tuệ Nhi phải ngại ngùng, phải suy nghĩ sâu xa lòng tốt của cậu nữa.

Trời không nắng thêm mà từ từ dịu đi rồi tắt hẳn, Kim Tuệ Nhi hưởng được những làn gió ngược hướng với mình, gió nhẹ nhẹ, cô thấy khá thoải mái.

Đi một đoạn chưa xa từ trường, Tuệ Nhi nhìn thấy người đàn ông trạc tuổi 40 quen thuộc đang hí hục đẩy cũi bằng chiếc xe đạp. Chiếc áo sơ mi vẫn chưa vướng bẩn nhiều, nhưng mồ hôi đã thấm ướt hết lưng áo. Cô kéo Hoàng Siêu chạy nhanh theo chiếc xe đạp ấy, bước song song rồi tiến lên trước

mặt. Kim Tuệ Nhi quay lại cố gắng che giấu sự ngỡ ngàng.

"Thầy Trương, thầy hết tiết lâu rồi mà, sao bây giờ còn ở đây?"

Trương Hàn vừa nhìn đã biết ngay đây là học trò của mình, thậm chí trong đầu ông bây giờ còn định vị không gian địa điểm Kim Tuệ Nhi sinh sống, thảo nào lại về cùng đường. Quả thật không uống công ông bỏ ra một tuần để nghiên cứu lai lịch, tình hình học tập, tính nết học trò mình.

"À, thầy vừa dừng lại phía bên kia lấy ít củi khô" - Trương Hàn dừng lại 3 giây, đưa tay lên nhìn, sau đó thắc mắc - "Chẳng phải bây giờ đang trong tiết học hay sao? Sao em lại về rồi?"

Kim Tuệ Nhi không định giải thích rằng cô đang cực kỳ không khỏe, định im lặng cho qua, thầy muốn nghĩ như thế nào cũng được. Nhưng kể bên có người sợ bị thầy giáo hiểu lầm, liền lên tiếng: "Tuệ Nhi đang không khỏe thầy ạ, em đưa bạn ấy về nghỉ ngơi"

Trương Hàn gật gù biết chuyện: "Hiện tại em thế nào rồi? Có cần đến bệnh viện hay không?"

"Em không sao, lát nữa về chọn mất tí sẽ khỏe ngay. Sao thầy không hỏi em đã xin phép chưa?" - Tuệ Nhi đi chậm lại nhìn thầy mình.

Trương Hàn mỉm cười nhẹ nhàng, không nói không rằng. Ông thật ra cho rằng mình có thể tuyệt đối tin tưởng cô học trò này. Bề ngoài cọc tính khó gần nhưng tính tình vô cùng ôn hòa và hiểu chuyện. Làm việc luôn luôn tạo cho người khác cảm giác chần chẫn, thấy điều gì ổn thì sẽ làm.

"Thầy à, nhà thầy ở đâu, để em với cậu ấy mang giúp thầy phần củi này nhé" - Kim Tuệ Nhi đưa một tay đỡ lấy đóng củi sau xe thầy Trương.

"Nhà thầy cũng gần đây thôi, không cần đâu, hai em cứ về trước mà nghỉ ngơi, thầy đẩy nó một chút sẽ tới" - một giọt mồ hôi nữa rơi xuống. "Vậy để tụi em về cùng thầy, sẵn tiện chung đường mà" - Hoàng Hồ Trợ.

Căn nhà Kim Tuệ Nhi đang hiện ra trước mắt nhưng sao Trương Hàn còn chưa rẽ sang ngã khác. Càng đi cô càng cảm nhận được có gì đó liên quan với nhau. Lúc sáng Kim Tổng Bách còn kể rằng kể bên nhà cô có một giáo viên vừa chuyển đến. Hàng xóm của cô rốt cuộc là thầy Trương hay sao?

"Nhà thầy đây rồi! Các em vào uống nước nghỉ một chút nữa về nhé" - Trương Hàn dừng xe, chỉ tay vào căn nhà đang trong giai đoạn sửa sang lại. Hoàng Siêu trở mắt nhìn thầy, nhìn căn nhà rồi liếc nhìn Kim Tuệ Nhi trong khi cô hoàn toàn bình tĩnh.

"Vậy chúng ta là hàng xóm rồi, em không cần khách khí" - Kim Tuệ Nhi vui vẻ, trạng thái có vẻ tốt hơn rồi.

Sau một hồi tra khảo đôi bên, Thầy Trương cùng học trò của mình phá lên cười một trận vui vẻ. Trái đất quả thật rất tròn, thầy trò mới gặp nhau đã có thể trở nên thân quen gần gũi như vậy.

Đáng lẽ Tuệ Nhi định về nhà lười biếng ngủ một trận, sau khi thức dậy sẽ lười biếng đọc mấy chục trang sách tiếp theo, nào ngờ bây giờ phải siêng năng cùng thầy Trương đem đóng củi chất sau nhà, trang hoàng lại nơi này.

Chuyện này không thể đổ lỗi cho ai được, chính Kim Tuệ Nhi có ý giúp đỡ thầy, thầy Trương dù không muốn cũng khó lòng từ chối, ai bảo họ là thầy trò, ai bảo cùng là hàng xóm.

Ở đây hai người vui vẻ làm việc tốt, vui vẻ lao động nói cười. Đằng kia một người tức giận muốn châm ngòi làm nổ tung trường học, suốt mấy tiết học tiếp theo đều mang một bản mặt than, bất cứ ai cũng không dám động vào.

Hứa Thiên sau khi vào lớp không thấy balo sách vở của Kim Tuệ Nhi đâu nữa liền nóng giận đập bàn đập ghế. Vừa cho rằng cô trốn tiết đi chơi cùng Hoàng Siêu, vừa lo lắng cô gặp chuyện gì đó.

Trái tim bảo cậu nhanh chóng đi tìm và mang Tiểu đầu nắm ấy trở về, nhưng lí trí giằng co cố định Hứa Thiên ngồi tại chỗ, nha đầu ấy đi cũng không nói một tiếng, bây giờ cậu lấy tư cách gì đi tìm cô.

Lúc này Hứa Thiên mới chính xác là người đứng ngồi không yên, một phút trước cậu còn nắm chặt tay tức giận, định bụng khi gặp mặt sẽ dạy cho Tuệ Nhi một bài học, một phút sau nghĩ lại việc mình vừa mới làm kia, có phải nha đầu ấy giận dữ nên bỏ về.

Nghĩ miên man từ trời đông đến trời tây, cuối cùng chưa hết tiết cuối Hứa Thiên đã xách cặp ra về, một đường chạy thẳng đến nhà Kim Tuệ Nhi.

Hứa Thiên trên đường đi đem hết tâm ý cầu mong Kim Tuệ Nhi đang bình an ở nhà, cho dù chán học một chút rồi ra về cũng chẳng sao cả. Nếu như vậy cậu sẽ không có lí do để giận dữ cô nhưng lại có nguyên nhân mắng cho cô một trận.

Trường hợp đáng buồn đáng giận nhất chính là Kim Tuệ Nhi đang ở cùng một người nữa, mà người đó chính là....

"Hoàng Siêu, cậu xem, chân tớ bị khúc củi của cậu làm chảy máu rồi" - Chân Tuệ Nhi chảy không ít máu, nhưng qua lời cô nói cùng với vẻ mặt thần nhiên của cô thì không ai nghĩ cô đang đau.

Hoàng Siêu nhìn xuống chân Tuệ Nhi, giật mình buông đóng củi trên tay xuống. Những khúc củi to lớn rơi xuống trúng chân cậu, nhưng Hoàng Siêu mặc nhiên chạy đến biểu lộ vẻ mặt lo lắng cuống cuồng trước mắt Tiểu nha đầu.

"Tớ xin lỗi...tớ...không cố ý" - Bắt đầu bối rối - "Thầy ạ, cho em một chút thuốc đỏ và băng gạc được không?"

Trương Hàn nghe đến dụng cụ y tế liền giật mình, ông lo lắng chạy khắp nhà tìm thuốc rồi ra trước sân nhà giúp Tuệ Nhi băng bó.

"Đề em" - Hoàng Siêu lấy thuốc trên tay Trương Hàn, bắt Tuệ Nhi ngồi xuống ghế, hai tay cậu điều luyện rửa vết thương.

Hứa Thiên sức khỏe tràn đầy, hướng hồ đang lúc bức tức gấp gáp như vậy, chỉ cần vài vòng xe đạp là đến được đây. Hứa Thiếu Gia đánh một vòng vào hẻm nhỏ, nhìn về phía nhà Kim Tuệ Nhi mà tim đập vang, cậu giật mình nghe thấy âm thanh đồ vỡ của ngày trước, cũng là hình ảnh này, hình ảnh hai con người quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Từ Đầu Đã Không May Mắn Rồi!

Khung cảnh sáng sớm được bao bởi một màn sương mù mỏng manh, Kim Tuệ Nhi co rút tay chân trong chiếc chăn con mèo ấm áp, thời tiết như thế này đúng là chiều hư con người ta, Tuệ Nhi ngay cả việc mở mắt xem đồng hồ cũng cảm thấy lười.

Ở nơi khá xa, một người thức dậy từ rất sớm, không một mảnh áo ấm mà hi hục đạp xe. Hứa Thiên thức dậy và đi theo thói quen thường ngày, có điều tâm trạng hôm nay khác lạ, hình như cậu cũng không biết nó là tư vị gì nữa.

Hứa Thiên phát hiện rất lâu rồi cậu không hội tụ bè bạn nữa, không biết Quách Kinh và Hồ Gia Minh có buồn phiền gì không. Huynh đệ đã nhiều năm, cứ cách ngày là gặp nhau ở tiệc rượu, vậy mà từ khi cậu làm bạn với chiếc xe đạp này thì một lần gặp mặt họ cũng không có. Giờ này ai không phải đến trường, nhưng chỉ cần cậu gọi một tiếng, bọn họ lập tức có mặt tại chỗ cũ.

Hứa Thiên không phải khi buồn mới muốn tìm đến bạn bè, chẳng qua thời gian vừa rồi cậu hoàn toàn quên đi thói quen tụ tập, cuộc sống cũng lành mạnh hơn khá nhiều. Hiện tại Hứa Thiên vô cùng chán ngán. Cậu đã rất cố gắng để hòa nhập với Tuệ Nhi, chỉ mắc một khuyết điểm bất khả thay đổi, chính là không ngừng chọc ghẹo cô được. Có lẽ cậu cũng như Tuệ Nhi, không biết cách làm hài lòng người khác. Trên phương diện này cũng có hai loại người. Một là cố gắng làm hài lòng người khác, nhưng thâm tâm lại không cho họ một chỗ đứng, đây chính là Hứa Thiên trước đây. Loại còn lại là cậu bây giờ, không thôi chọc phá, không thôi kiểm chuyện bêu xấu, nhưng trái tim lại dành riêng cho họ, toàn tâm toàn ý bên cạnh họ, chăm sóc họ. Hai loại người này chẳng giống nhau ở điểm nào, sao có thể tồn tại trong cùng một con người được.

Hứa Thiên nghĩ vu vơ một lúc, nhanh như vậy đã đến trước cửa nhà Kim Tuệ Nhi rồi. Cậu đến đây một phần vì thói quen, một phần vì lời hứa, mà chủ yếu là cậu không muốn Tuệ Nhi phải đi bộ đến trường. Trời hôm nay không quá lạnh, trời càng sáng sương mù càng tan đi nhiều, chỉ còn đọng lại vài giọt nước trên cây cỏ. Hứa Thiên ban nãy còn cảm thấy chút mát mẻ, hiện tại mồ hôi đã đổ đầy trên lưng áo, cậu suy nghĩ một lát cũng chẳng biết nên nói chuyện với Tuệ Nhi thế nào.

Nhìn vào trong sân, cậu thấy Tuệ Nhi mặc chiếc áo mỏng toanh, trong lòng dâng lên chút khó chịu, bây giờ cũng còn sớm, chắc là Kim Tuệ Nhi vẫn chưa định thay quần áo đi học. Hay là không cần vào nhà, cậu đứng đây đợi chút nữa.

Hứa Thiên đứng trước cửa say mê nhìn Kim Tuệ Nhi tưới nước, trong lòng cũng thoải mái đi đôi chút. Cô mẩn mê từng chậu xương rồng bé nhỏ, ánh mắt cưng chiều không rời được. Lúc này nhìn cô thật hiền hòa, không phải là Tuệ Nhi hằng ngày cau có, khó chịu nữa. Hứa Thiên ước một lần được cô nhìn bằng ánh mắt sủng ái như vậy.

Sương mù đọng lại trên cây lúc này bây giờ tụt khỏi lá rơi xuống vai áo Hứa Thiên, cậu nhích người nép mình vào góc cây cỏ thụ, khoanh hai tay trước ngực lặng yên chờ đợi.

Kim Tuệ Nhi nghe tiếng gọi, vui vẻ xoay người lại nhìn, khoe miệng cong của cô chợt duỗi thẳng ra, Tuệ Nhi lộ rõ vẻ hững hờ trên khuôn mặt.

- Sao hôm nay cậu đến đây?

- Không được à? Đến xem cậu có cần tớ công đi học hay không? - Hoàng Siêu giật chậu nước trên tay Tuệ Nhi, tiếp tục tưới những cây xương rồng còn lại. - Bây giờ còn sớm mà, cậu đứng ở đây bao lâu rồi?

- Hơn nửa giờ rồi, tớ ngồi ở đằng kia - Hoàng Siêu đưa tay chỉ một góc khuất của hai chậu cây kiểng - Nhà cậu có một chỗ nấp thật lý tưởng đó a.

- Cậu đứng thật rảnh rỗi, chân tớ không sao. À...cậu...bây giờ có thấy ai ở đây không? - Kim Tuệ Nhi áp úng đảo mắt xung quanh.

- Tất nhiên là có - Hoàng Siêu không dùng tay.

Kim Tuệ Nhi nghe trong lòng rộn lên một tí. Cô cũng không thể hiểu được, Hứa Thiên đưa đón đã là việc hằng ngày, sao cô còn quá xem trọng nó như thế đó là điều bất ngờ vậy.

"Là ai vậy?" - Kim Tuệ Nhi cười nhẹ.

"Tất nhiên người đó là cậu rồi. À phải, sao không thấy chứ?"

Kim Tuệ Nhi đem mặt than nhìn Hoàng Siêu: "Sáng sớm ông ấy còn nhiều việc phải làm, chẳng lẽ ra đây tiếp đón cậu". Dứt lời cô giật chậu nước trong tay Hoàng Siêu cất qua một bên rồi đi thẳng vào trong nhà.

Hứa Thiên từ khoảng cách rất gần nhìn vào thấy mọi cử chỉ, biểu hiện vui mừng giận dữ của Kim Tuệ Nhi, nhưng không nghe được lời cô nói. Cậu cảm thấy mình giống như tiểu tam chen ngang vào cuộc sống của hai người họ. Kim Tuệ Nhi chỉ cười nói khi đi cùng Hoàng Siêu mà thôi. Hứa Thiên không biết bây giờ mình phải kết thúc tại đâu và bắt đầu thay đổi lại như thế nào nữa. Liệu khi thay đổi thành con người hiền hòa ảm áp rồi thì Kim Tuệ Nhi có để ý đến cậu như đã để ý Hoàng Siêu hay không.

Hứa Thiên quay đầu nhìn ra cánh đồng ở phía xa thờ một hơi rõ dài. Rốt cuộc cũng đã rõ, cuộc sống Kim Tuệ Nhi là màu hồng, màu xanh, màu đỏ, đúng vậy, là đủ loại màu sắc tươi sáng, sau đó bị cậu vấy lên một chấm đen tối tăm. Cho dù như vậy thì cuộc sống của cô cũng chẳng ảnh hưởng gì. Hứa Thiên cuối cùng cũng nên vì "niềm vui" này của cô mà ngừng tiếp xúc thân thiết. Cậu quay đầu xe, thờ thần đạp từng vòng nặng nề, ngang qua trường học, cậu rẽ đến bờ sông ngày đó Kim Tuệ Nhi ngồi hát.

Hứa Thiên nằm lên đám cỏ còn vương nhiều sương sớm, tấm lưng cậu cũng mát đi một chút. Cậu nhắm mắt.

Kim Tuệ Nhi cùng Hoàng Siêu đến trường. Trước lúc đi khỏi nhà mình, Tuệ Nhi còn loay hoay xung quanh tìm kiếm gì đó, cô cũng chẳng hiểu tại sao hôm nay Hứa Thiên lại không đến, có phải muốn ăn đám hay không. Đi ngang nhà thầy Trương, thấy ông đang loay hoay dắt chiếc xe đạp, Hoàng Siêu vui vẻ: "Thầy cũng chuẩn bị đến trường sao? Đi cùng nhé!"

Buổi học hôm nay thật dài, Kim Tuệ Nhi mắt nhìn thẳng lên bảng nhưng tâm tư lại treo trên cửa sổ, cách vài phút là quay sang nhìn chỗ ngồi bên cạnh rồi lại nhìn ra cửa. Cô đủ nhạy cảm để có thể hoàn toàn lĩnh hội cảm giác này, cảm giác rất tệ, không biết họ đi đâu, ở đâu, họ đang làm gì. Tuệ Nhi cũng đủ thông minh để có thể biết được Hứa Thiên đã bắt lặc ra sao khi cô đi cùng Hoàng Siêu mà không nói một lời.

Kim Tuệ Nhi soạn sách vở ra để ngay ngắn trên bàn, lúc đầu còn định viết bài thật sạch đẹp để mang cho Hứa Hưng Thần mượn, kết quả cô không còn một chút tâm trạng. Cô cũng không rảnh để phát hiện mình không hề nghe được lời giảng nào của giáo viên. Phải, cô bận, bận phát hiện những hình vẽ và dòng chữ nguệch ngoạc của ai trên vở của mình.

Kim Tuệ Nhi cố gắng bình tĩnh, cô suýt chút nữa là hét lên trước lớp, mỗi một trang vở quốc ngữ là hình ảnh một loại động vật mang một màu khác nhau, phía dưới còn kèm theo dòng chữ "Kim Tuệ Nhi là động vật chính hiệu".

Có một nỗi ám ảnh mang tên "kiểm tra vở quốc ngữ" mà ai cũng biết. Giáo viên quốc ngữ khóa 10 mắc chứng ám ảnh cưỡng chế khá nặng ((y chang bạn Hứa nhà mình)), mỗi tiết học đều sẽ gọi một vài học sinh mang vở lên để kiểm tra. Giáo viên Chấn Hoa không ngại cho học sinh của mình điểm trắng, đồng nghĩa với việc nếu lần sau không đạt điểm đỏ để bù lại thì sẽ trượt mất một môn, hạ thấp 1 bậc học lực.

Kim Tuệ Nhi vừa bình tĩnh được một phút thì nghe tiếng cô giáo đọc tên học sinh mang vở lên kiểm tra, Tuệ Nhi đưa tay vở nát những trang vở bị Hứa Kiếm Chuyện vẽ lên rồi tống vở vào ngăn bàn. Hôm nay chính là ngày đen đủi của Kim Tuệ Nhi đi, quyển vở vừa đập vào cạnh bàn kêu một tiếng cộc cũng là lúc cô giáo xướng tên Tuệ Nhi lên danh sách nộp vở.

Kim Tuệ Nhi dứt khoát đứng dậy, vẻ mặt không chút kiêng dè: "Hôm nay em quên không mang vở". Đây là lần thứ hai Kim Tuệ Nhi phải đứng trước mặt cô Mao thú nhận phần tội lỗi của mình. Lần trước lúc cô Mao gọi mang vở lên kiểm tra bài tập, Kim Tuệ Nhi vì bị bệnh nên không có làm bài, những trang vở của Tuệ Nhi đã bị cô Mao vẽ lên rất nhiều nét mực đỏ, may mắn là lần trước không bị điểm trắng.

Thái độ thành thật dứt khoát này của Kim Tuệ Nhi cô Mao nhất định không còn xa lạ gì nữa, có điều cũng không thể cứ bỏ qua. Lần này cô Mao vẫn không nói lời nào, nhưng lại không phạt đứng mà ghi vào cho Tuệ Nhi một điểm đỏ.

Hồ La La thắc mắc tại sao Kim Tuệ Nhi hằng ngày là người rất cẩn thận trong việc ghi chép bài và soạn vở, hôm nay lại để quên vở ở nhà, cho nên trực tiếp quay xuống: "Đưa vở cậu cho tớ xem".

Kim Tuệ Nhi lắc đầu: "Thôi đi"

Hồ La La xòe tay: "Tớ không có đùa mà"

Kim Tuệ Nhi lấy ra từ ngăn bàn quyển vở quảng trước mặt La La. Hồ La La vừa mở trang đầu tiên đã thờ dài: "Nếu cậu không tránh xa hẳn ra một bên, chắc chắn sau này còn gặp nhiều xui xẻo nữa"

Kim Tuệ Nhi im lặng, xui xẻo à, ngay từ đầu tớ đã không được may mắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Quân Sư Bất Đắc Dĩ

"Tiểu Minh à, ra mở cửa xem ai đến nhà mình vậy" - Dương Khả loay hoay tháo chiếc tạp dề. Cô vừa đưa Tiểu Minh về nhà, mới vào bếp thì nghe tiếng chuông cửa.

Tiểu Minh ôm chiếc xe điều khiển tự động ba mình mới mua cho chạy nhanh ra mở cửa, thấy mặt khách cũng khá quen nên không màng nữa mà đi thẳng vào trong tiếp tục mân mê đồ chơi. Hứa Thiên để xe đạp trước cổng, tùy tiện bước vào nhà tìm chỗ ngồi.

"Tiểu Minh, mẹ em đâu rồi?"

Tiểu Minh không biết vô tình hay giả vờ không nghe thấy, nó cúi húi vận động tay chân để mở hộp đựng chiếc xe ra. Hứa Thiên tiến đến thờ dài nhìn thẳng nhóc: "Có cần khó khăn vậy không? Không làm được sao không nhờ anh một tiếng"

"Mẹ em dặn chuyện gì tự mình làm được thì không được phiền đến người khác" - Tiểu Minh vẫn không thèm nhìn Hứa Thiên.

Được rồi, nếu mẹ em đã dặn như vậy thì cứ thông thả mà làm. Anh xem em có mở đó được không. Tại sao đi đâu đâu cũng gặp những người cứng đầu như nha đầu kia như vậy. Hứa Thiên tự nghĩ không biết mình đến đây có phải là tự mình chui vô hang động của những người bướng bỉnh hay không.

"Hứa Thiên a, sao đến mà không nói với cô một tiếng" - Dương Khả một tay cầm ly nước một tay cầm chiếc khăn lau tay còn dang dở. Cô chính xác là rất yêu thích cậu học trò này, thông minh sáng suốt, tính tình lại còn thẳng thắn, huống hồ chỉ chủ nhiệm một thời gian ngắn cô đã nhìn thấu cậu là một thanh niên rất tốt, chắc chắn sau này sẽ làm nên chuyện lớn.

Hứa Thiên đưa tay đón lấy ly nước từ cô Dương, tiếp tục thờ dài: "Em vốn không định đến đây, mắc công lại gặp ông ấy, nhưng mà không biết đi đâu a"

Dương Khả trầm nghĩ, thẳng nhóc này, rốt cuộc là có biết ăn nói khéo léo để vừa lòng người khác hay không, ông ấy dù thế nào cũng là lão công của ta, sao lại không muốn gặp.

"Không phải bây giờ chưa tan học hay sao?" - Dương Khả nhìn đồng hồ.

"Đúng vậy a, là em không có đi học" - Hứa Thiên giữ thái độ ung dung.

"Tại sao vậy? Em lại gây chuyện gì nữa rồi?"

Hứa Thiên đặt ly nước trên bàn, đi đi lại lại ở phòng khách Dương Khả. Gặp cái gì cậu cũng đều đưa tay vào chạm thử: "Em làm gì gây chuyện gì, cứ cho là em không thích đến đó đi"

"Cô không cần lo cho em, em tự biết sắp xếp" - Không đợi Dương Khả nói thêm lời nào, Hứa Thiên buông một câu khá sắc lạnh. Dương Khả thừa biết cô không cần nói lời nào, vì có nói thì tên tiểu tử này cũng chẳng để vào tai, cô chỉ thắc mắc tại sao hôm nay học trò lại đến đây tìm mình, chắc phải có chuyện gì to tát lắm.

"Em cũng vậy, không cần dài dòng, tìm cô có chuyện gì?"

Hứa Thiên quay phát lại nhìn Dương Khả: "Cô a, ở đây có gì ăn không, em đói bụng rồi"

Dương Khả lắc đầu ngán ngẩm học trò của mình, cô đứng lên trở lại nhà bếp tiếp tục nấu món ăn còn bỏ lờ giữa chừng.

"Có thể vừa ăn vừa từ từ kể" - Dương Khả để Tiểu Minh ngồi cạnh mình.

Hứa Thiên không ngần ngại tuôn ra một tràng dài bức xúc về câu chuyện của mình: "Cô a, cô thấy em là người thế nào? Có phải quá tốt rồi hay không? Em làm gì mọi thứ chỉ để người xung quanh mình cảm thấy vui, vậy mà họ không những không vui, ngược lại còn tỏ thái độ với em nữa. Cô nói xem, có phải họ chính là không có mắt nhìn người hay không chứ!" Dương Khả buông đũa xuống, đưa tay cầm lấy mảnh khăn giấy che miệng lại. Mím cười nhìn Hứa Thiên hồi lâu: "Người xung quanh mình... ý em là người nào? Em làm mọi thứ cho tất cả mọi người hay sao?"

"Thì...ý em là những người hay bên cạnh em"

"Em đang ám chỉ Hồ La La, hay Thanh Hạo, hay là Lư..."

"Em chính là đang nói nha đầu Kim Tuệ Nhi"

Dương Khả hài lòng nhìn Hứa Thiên, tên nhóc này, rốt cuộc cũng chịu nói chuyện đúng hướng, có lẽ đây là lần duy nhất cậu nói cô nghe chuyện riêng tư của mình. Hứa Thiên là một người khó nắm bắt, không thể nhìn bề ngoài mà đoán được tâm tư, nhưng từ khi thân thiết hơn với Tuệ Nhi, cảm xúc của cậu ngay cả người ngốc nhất lớp cũng có thể biết được, chỉ trừ một người.

Nhưng mà...người còn lại đó có phải thật sự không hay biết chuyện gì hay không? Ai đó từng nói, một người thích ta, quan tâm ta thì có mù lòa vẫn có thể cảm nhận được, vấn đề là trái tim ta có chịu thừa nhận hay không. Kim Tuệ Nhi không phải không biết được chút tình cảm trên bạn trên bè đó của Hứa Thiên, cũng không phải đối với cậu ấy một mực bài xích, cô chỉ là không dám-thừa-nhận tình cảm của chính mình nên mới cố tình tránh né cậu như vậy.

Cô Dương im lặng tỏ ra đang lắng nghe cậu nói, Hứa Thiên cũng không để ý thái độ của "khán giả" mà tùy tiện nói hết lòng dạ của mình.

- Cô nói...tên đó hơn em ở chỗ nào? - Hứa Bực Bội

- Tên đó?

- Hoàng Siêu lớp 5

- Cô không nhớ rõ, nhưng mà đó đâu phải là vấn đề.

- Cô đừng có đi dòm mực tiêu của em đi. Rõ ràng xung quanh Tuệ Nhi chỉ có em và hân.

- Ý cô không phải như vậy! Mà thôi đi...Em đang khó hiểu điều gì hay sao?

- Có phải em chọc ghẹo tiểu nha đầu đó như vậy là quá đáng hay không? Tại sao lúc nào đối với em cậu ấy cũng khó chịu? Với tên Hoàng kia thì khác nha! Hôm nay Hoàng Siêu còn đến đón Tuệ Nhi đi học nữa...

- Được rồi, nghe cô nói...

Hai cô trò cứ như vậy mà trao đổi chuyện riêng tư và bàn bạc chính sự. Hứa Thiên lúc trước một mình đã gây ra biết bao nhiêu chuyện, bây giờ lại có bậc tiền bối chống lưng. Cô Dương không may trở thành quân sư của Hứa Hưng Thần, Kim Tuệ Nhi ngày tháng sau này sẽ sống ra sao đây.

Buổi trưa Kim Tuệ Nhi vừa tan học cũng là lúc Hứa Thiên dùng xong bữa cơm ở nhà Dương Khả. Tuệ Nhi sau khi nghe tiếng chuông tan lớp liền nhanh chân ra khỏi cổng trường, cố tình tránh mặt Hoàng Siêu. Vừa bước qua khỏi phòng bảo vệ, bất ngờ gặp lại chủ nhiệm cũ cùng tên Hứa Xui Xẻo.

- Cô a, sao hôm nay lại đến đây? - Kim Tuệ Nhi vui mừng nắm tay Dương Khả. Bực bội gì tên kia thì bỏ qua một bên, có dịp sẽ tính chuyện, quan trọng hơn vẫn là gặp lại cô giáo.

- Cô định đến xem tình hình thế nào rồi, may mắn gặp được Hứa Thiên. Em ấy bảo không được khỏe, cô đang định đưa em ấy đến bệnh viện kiểm tra. À phải, chiều nay không có học nhỉ?

Kim Tuệ Nhi nghe đến tên chuyên gây rắc rối kia mặt lập tức đổi sắc, hân đây mà bệnh à, rõ ràng rất khỏe, sinh khí tràn đầy cơ thể như vậy. Huống hồ còn hay nói dối trêu chọc người khác, chứng bệnh này tuyệt đối là bệnh lừa dối, hân là trốn học không may gặp cô nên mới bịa chuyện.

"Đúng vậy a, chiều nay không có học. Hay là chúng ta ngồi ở đâu đó nói chuyện một chút được không, cô không cần lo cho cậu ấy. Cậu ấy khỏe như vậy, xếp hàng chờ khám cũng không phải chuyện gì to tát"

Hứa Thiên đứng một bên hồi lâu, định là sẽ chịu đựng, chịu đựng và phải chịu đựng tới cùng, rốt cuộc nghe Kim nha đầu kia nói như vậy thì không nhẫn nhịn được nữa.

"Ngày nào cậu bị lừa đi rồi hay sao, người mạnh khỏe thì không ngã bệnh được à?"

Dương Khả đoán nếu cứ như vậy thế nào cũng ông tiêng qua bà tiêng lại rồi sinh chuyện, cô đưa khuỷu tay gạt nhẹ vào bụng Hứa Thiên. Lúc này cậu mới ý thức được một câu nói có thể dẫn mọi chuyện đi sai quỹ đạo.

"Được, cậu có thể cùng cô Dương đi, tôi đi một mình cũng được" - Hứa Giận Dỗi nhìn cô Dương mỉm cười gạt đầu tạm biệt để rời khỏi.

Kim Tuệ Nhi trong lòng tuy mang một chút ám ức nhưng lại không thể nói gì được. Rõ ràng cô lúc này có chút quá đáng rồi, giúp cậu ta đến khám bệnh một chút cũng đâu có sao. Con người đôi khi thích đi ngược lại với thâm tâm mình như vậy đó.

Hứa Thiên quay người đi được vài bước thì đưa tay đỡ trán, lắc lắc đầu vài cái, trước mặt là một khung cảnh mờ ảo. Cậu lui lại chống tay vào thành cổng, cảm nhận được có bàn tay ai đang nhẹ nhàng đỡ lấy mình. Cậu quay lại, chỉ kịp nhìn thấy nét mặt dừng đọng cố tình che giấu lo lắng của Kim Tuệ Nhi, sau đó là màn đen dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cậu Là Người Lớn Hay Trẻ Con?

Hứa Thiên chậm rãi mở mắt, xung quanh cậu là bốn bức tường trắng tinh, cậu mơ hồ thấy ai đó đang ngủ gục dưới chân mình. Hứa Thiên chống tay ra sau đẩy người ngồi dậy, cậu cố gắng không làm người trước mặt tỉnh giấc.

Hứa Thiên vừa nhấc mình lên một chút thì cảm giác phần đầu đau nhức không chịu được, theo phản xạ cậu đưa tay dụi mắt, cố gắng mở nó thật to. Trong phòng là ánh đèn hiền hòa, các bóng đèn được bao phủ bởi một lớp giấy mỏng, cơ bản mà nói thì giường của Hứa Thiên bị khuất ánh sáng, nhưng cậu lại cảm thấy ánh sáng chói chang, nhất thời không chịu được mà lùi lưng ra sau, tạo nên cử động mạnh. Hứa Phong ngay sau đó tỉnh giấc, ông dứt khoát ngồi dậy, toàn thân toát ra khí phách của người đàn ông khỏe mạnh, thành đạt: "Tỉnh rồi sao? Uống chút nước đi, ta đi gọi bác sĩ"

"Không cần đâu, chuyện gì đã xảy ra?" - Hứa Thiên thấy ba mình thì lập tức tỏ ra cứng rắn, trước giờ luôn như vậy, trước mặt ba mình cậu không bao giờ tỏ ra khuất phục.

Hứa Phong đặt ly nước lên bàn: "Con bị ngã, cô giáo và bạn đồng học đưa con đến đây"

Hứa Thiên nghe đến bạn đồng học, lập tức ngồi dậy tựa lưng vào thành giường: "Bạn đồng học? Đã đi rồi sao?"

"Ừ, bọn họ sớm đã trở về" - Hứa Phong kiên nhẫn.

"Con như vậy bao lâu rồi? Ba hôm nay không đi làm sao?"

"Chỉ đúng một ngày thôi. Ta giao việc lại hết rồi, ở đây với con." - Hứa Phong ngồi quay lưng lại với tiểu tử nhà mình. Ông cố giấu tiếng thở dài mệt mỏi, dùng trạng thái thoải mái nhất mà đối mặt với con mình. Từ ngày vợ ông không còn ở đây, ông luôn cảm thấy nợ Hứa Thiên điều gì đó lớn lao lắm. Cuộc sống ông không có gì đáng nói, muốn bao nhiêu sa hoa có bấy nhiêu sa hoa, nhưng thật tế mà nói, chưa ngày nào ông thực sự cảm thấy hạnh phúc an nhiên cả.

Mối quan hệ giữa ông và Hứa Thiên không mấy tốt đẹp từ rất nhiều năm về trước, càng ngày số lần hai cha con chạm mặt nhau càng ít, Hứa Phong không có thời gian quan tâm con trai, còn Hứa Thiên thì không đủ thiện ý để mỉm cười vui vẻ với ba mình.

Hứa Thiên không hiểu sao nghe những lời này từ ba mình cậu lại cảm thấy rất bình thường, cậu luôn khắc cốt ghi tâm khoảng thời gian người mà cậu đang gọi là ba đã đối xử lạnh nhạt với mẹ mình, chưa kể từ sau khi bà ấy không còn ở đây nữa, ông ta cũng chẳng lần nào bên cạnh hỏi han cậu, mỗi năm tới lễ hợp phụ huynh cậu đều phải thuê người đến dự.

Mặc dù như vậy, thái độ Hứa Thiên cũng có chút dịu đi: "Ba đến công ty đi, con đã khỏe rồi, chút nữa chắc chắn bác sĩ sẽ cho xuất viện"

"Không được, ở đây đến bao giờ khỏe mới được về." - Hứa Phong dứt khoát.

"Việc này ba không phải quản"

Hứa Phong thừa biết ông không thể ngăn cản con trai mình làm điều nó muốn, nhưng riêng đối với chuyện này thì ông không thể để nó ngông cuồng được. Hứa Thiên lúc nhỏ gặp phải một cú va chạm ở đầu, cậu bị té xuống đường nhưng do có người đưa tay đỡ đầu nên ngay lúc ấy không có cảm giác đau đớn, sau đó vài hôm, cậu bắt đầu thấy chóng mặt, mệt mỏi, bác sĩ của cậu bảo cậu bị chứng đau đầu sau chấn thương. Thời gian tiếp theo, đại thiếu gia nhà Hứa được chăm sóc hết sức kỹ lưỡng, ăn uống thận trọng hơn, chơi bởi cũng có giới hạn, đặc biệt không được tham gia những trò vận động mạnh, Hứa Thiên nhanh chóng hồi phục. Hứa Phong tiến đến cạnh cửa nhấn nút đỏ gọi bác sĩ, đây là phòng bệnh hạng đặc biệt có bác sĩ riêng, cho nên ngay lập tức bác sĩ đã có mặt trước mặt Hứa Thiên.

Bác sĩ từ từ trình bày những nguyên nhân khiến chứng đau đầu này tái phát. Hứa Thiên khẽ rung mình một cái, cậu cứ tưởng vị bác sĩ này đã theo dõi cậu, biết hết thấy những sinh hoạt không lành mạnh hằng ngày của mình.

Đầu tiên phải nói đến là thiếu ngủ. Hứa Thiên buổi tối khi lên giường không bao giờ ngủ ngay, cứ cách ngày cậu lại mở chiếc hộp gỗ trắng tinh xảo của mình ra để nhìn lại những món đồ còn sót lại của Trần Ái Mẫn. Trước kia bà đi tay không, chẳng màng mang theo thứ gì quý giá bên cạnh mình. Tất cả quần áo, trang sức của bà đều vẹn nguyên tại căn phòng. Nhưng Hứa Thiên lại chỉ giữ lại sợi dây chuyền bị đứt và đôi tất cũ.

Sau khi cất chiếc hộp lại chỗ cũ, Hứa Thiên lại tiếp tục ôm máy tính truy cập QQ, cậu theo dõi tài khoản của "bạn đồng học", lao lực suy nghĩ phải làm sao để biết được đăng ấy hiện tại đang làm gì, đã ngủ chưa.

Trước thời gian mê đắm chốc ghẹo "bạn thân", cậu đã ngày ngày tụ tập cùng bạn bè, uống rượu, hút thuốc, cái nào không tốt cho sức khỏe của mình thì cậu đều giấu bó.

Lại nói, Hứa Thiên vừa mới dồn tâm sức tham gia giải bóng, cậu đá nhiệt tình, suy nghĩ nhiệt tình như vậy, nói chỉ tốn một ít sức lực thì thật không phải rồi.

Nhưng chuyện quan trọng nhất chính là cậu phải mệt mỏi đấu tranh với chính mình. Hứa Thiên trước mắt Tuệ Nhi vô tư, vô lo, chuyện gì đều thể hiện ra mặt, nhưng quay lưng lại, cậu lại tự dằn vặt chính mình, bắt mình phải chọn lựa, bắt mình không phải là mình.

Thông thường bệnh đau đầu cho những chấn thương tương đối nhẹ như Hứa Thiên sẽ kéo dài chỉ vài tháng, nhiều nhất là một, hai năm. Nhưng sau một thời gian được chăm sóc kỹ lưỡng, Hứa Thiên đâm ra chán chường, cảm thấy bản thân bị gò bó, cậu mang số thuốc bác sĩ cấp cho mình tách ra bỏ vào trong toilet rồi đắc chí dội nước. Au đó cũng là điểm khởi đầu của hậu quả bây giờ cậu phải chịu.

Hứa Thiên đổ vài giọt mồ hôi, càng nghe bác sĩ nói cậu càng cảm thấy nhức đầu: "Được rồi, ba, con muốn nghỉ ngơi"

Hứa Phong gật đầu để bác sĩ rời khỏi. Ông không phải sợ thằng con nghịch này, chính xác là ông nghe bác sĩ nói đến phải nhức đầu theo tiểu tử của mình luôn rồi.

Ông giữ nguyên nét mặt nghiêm nghị, phui phui một bên vai áo, căn dặn Hứa Thiên vài điều mà bản thân ông biết trước là vô ích, sau đó ra ngoài khép cửa lại.

Hứa Thiếu Gia thờ phào nhẹ nhõm, cậu lồm cồm ngồi dậy, bước xuống đi khắp phòng tìm chiếc cặp của mình. Hứa Thiên phấn khởi khi thấy đồ đạc vẫn còn đầy đủ, điện thoại vẫn nguyên trong ngăn kéo, cậu cầm điện thoại nhanh chân tiến đến giường bệnh. Rất nhanh sau đó cậu muốn vứt đi chiếc điện thoại mình vừa ra sức cưng chiều này. Điện thoại chỉ còn một vạch đỏ lấp lánh, chỉ cần Hứa Thiên mở khóa, lướt vào danh bạ thì nó ngay lập tức hiện một màn hình tối đen. Hứa Thiên tự nghĩ, có phải ông trời đây là muốn chơi cậu hay không a, đáng lẽ cậu bây giờ đang cùng cô Dương đạo diễn một vài trò chơi chọc tức Kim Tuệ Nhi, vui vẻ thấy được cái mặt méo mó lên vì nổi giận của bạn thân, bây giờ lại phải nằm trên giường bệnh vì căn bệnh không đầu như thế này. Chính xác mà nói thì ông trời đang trừng phạt cậu, rõ ràng là muốn làm điều xấu, bây giờ gặp phải điều đó. Cậu chẳng phải nghe lời cô Dương giả ma giả quỷ, giả người bệnh hoạn yếu ớt hay sao?

Bực mình một lúc khá lâu, Hứa Thiên nghe tiếng gõ cửa. Cậu nhìn đồng hồ, bây giờ cũng vừa khi tan học được một lúc, chắc chắn là Tiểu nha đầu đó đến thăm mình rồi a.

Hứa Thần Kinh ngay lúc bệnh hoạn mà cũng chẳng chịu ở lành, còn bày trò chọc nha đầu thêm nữa, cậu nằm dài ra giường, lấy chăn phủ kín đầu, mở miệng một mồm cho phép người vào.

Người vừa vào đặt lên bàn một bát cháo to còn nóng hổi, nhỏ nhẹ: "Hứa thiếu gia, đến giờ ăn rồi! Cậu ngồi dậy ăn một chút rồi uống thuốc"

Khỏi phải nói đến vẻ mặt của người trong chăn bây giờ, Hứa Thiên hai bên tai đỏ ửng, cậu nằm trong phòng đặc biệt có điều hòa thích hợp, lại cảm giác trong người nóng ran, muốn ngay lập tức phun ra lửa đốt trụi chỗ này.

Thấy người nằm im không nhúc nhích, y tá có chút lo lắng, cô đi tới đưa tay chạm nhẹ: "Hứa Thiếu Gia, cậu ổn chứ? Tôi gọi bác sĩ nè"

Hứa Thiên thừa biết nếu cứ nằm im lặng thế này thế nào cũng phải đau đầu với vị bác sĩ lúc này. Cậu kiếm lời: "Được rồi, ra ngoài đi"

"Cậu ngồi dậy ăn đi, có cần tôi giúp hay không?" - Y tá thò thè.

"Không cần, nói với bác sĩ tôi rất khỏe, bây giờ có thể ăn mười bát cháo lớn, ra chơi vài trận thể thao, sau đó còn có thể đi bơi, lập tức cho tôi xuất viện"
- Hứa Thiên nóng bức, muốn đá văng chiếc chăn, nhưng không muốn cùng y tá dài dòng, đành nằm trong chăn dút khoát.

"Không được a, cậu còn phải đợi theo dõi. Chủ tịch nói khi nào thật sự khỏi thì thông qua ông ấy mới cho cậu xuất viện"

Hứa Hàm Gan thẳng thắn nghĩ, có phải bệnh viện này sắp xếp người làm việc theo cùng chủng loại tính cách hay không, người nói nhiều sẽ cùng một chỗ người thích nói, người thừa hơi cũng góp chung luôn. Vị bác sĩ lúc này không phải đã rất phiền phức rồi hay sao, bây giờ lại thêm nữ y tá này nữa.

Hứa Thiên nói: "Được, tôi lập tức dậy ăn, hiện tại không mặc quần áo, cô ra ngoài tôi mới có thể mở chăn"

Nữ y tá nghe vậy hai má cũng theo đó đỏ ửng lên, cô ngại ngùng gật đầu rồi khỏi.

Vừa nghe tiếng đóng cửa, Hứa Thiên tung chăn ra thờ hồng hộc: "Thật lắm lời. Tôi nhịn đói đã hơn một ngày, tại sao lại chỉ ăn cháo trắng"

"Không phải có người bảo đang không mặc quần áo hay sao?" - Kim Tuệ Nhi đặt balo xuống ghế.

Hứa Thiên vừa nghe được tiếng đầu tiên trong câu nói vừa rồi lòng đã vui mừng khôn tả được, tuy phản ứng cũng không nhanh lắm, nhưng cứ cho là do bất ngờ quá đi. Sau đó không biết có phải dây thần kinh nơ ron bị đứt mất rồi không, cậu đem một bản mặt than nhìn Kim Tuệ Nhi, miệng không ngừng day nghiến: "Cậu tới đây làm gì? Không phải đang đi học về cùng tên đó sao? Á...phải rồi, hay là vì phải làm tròn trách nhiệm của một lớp trưởng, đến đây thăm bạn bị bệnh. Cậu chắc chắn là muốn xem tôi thảm hại đến mức nào""Đúng vậy, tôi cứ tưởng với tính tình siêu tốt như cậu thì bây giờ đã sớm trở về bên kia rồi, không ngờ cậu lại dư hơi tạo khẩu nghiệp" - Tuệ Nhi tự ý đến rót một ly nước, nói xong cô uống ừng ực.

Kim Tuệ Nhi luôn như vậy, ít nói, ít cười, nhưng mỗi lời nói ra đều mang ý vị sâu xa, khiến cho đối phương phải uất ức kêu than, động não suy nghĩ nên đối lại như thế nào.

Nhìn thấy Tuệ Nhi uống nhiều nước như vậy, trên trán còn vương lại chút mồ hôi, Hứa Thiên có dư hơi cũng không muốn khó dễ cô nữa: "Không phải được đưa đón bằng xe máy hay sao, tại sao lại đầy mồ hôi?"

Tuệ Nhi nghiêng răng: "Phải, đi xe máy rất thoải mái, nhưng đến gặp cậu thì thành ra thế này"

Hứa Thiên nói: "Vậy thì cậu không cần đến đây đi, không cần tốn sức như vậy, đi mà vui vẻ với hán ta ấy"

Kim Tuệ Nhi thật muốn đập cho tên lắm lời kia một trận, dầm mưa đến thăm hán, đã không cảm ơn thì thôi, còn ra sức kiếm chuyện.

Thấy Tuệ Nhi im lặng, Hứa Lôi Thôi phải nói nhiều hơn: "Sao đồng phục lại sẫm màu như vậy, không phải đi tắm không lau sạch mà mặc quần áo chứ?"

Kim Tuệ Nghi nghe xong, tiến đến nắm tóc Hứa Thiên: "Cậu còn nói một tiếng nữa, tôi lập tức đánh cậu nằm luôn trong này"

Hứa Thiên bị nắm đứt mất vài sợi tóc, bị giật mạnh như vậy, cậu cảm giác da đầu mình râm ran đau ngứa, như bị cây kim đâm vào có chút tê:

"A...không, không chộc nữa, cậu đừng dừ với tôi như vậy chứ"

"Không nói nhiều nữa, ăn cháo đi" - Tuệ Nhi buông tay.

Hứa Thiên nhìn bát cháo dần trở lên nguội lạnh trên bàn tự nhiên thấy buồn nôn. Cậu đang trong tình trạng bệnh hoạn, chóng mặt là thường xuyên nhất, thường thì chóng mặt sẽ dẫn theo buồn nôn, ăn uống chắc chắn không được ngon lành, đã vậy còn bị ép ăn cái này.

"Tôi có thể không ăn không? Tôi không thấy đói" - Hứa Thiên thăm xin lỗi dạ dày của mình.

"Lúc này ai vừa nói nhịn đói hơn một ngày, được, không ăn chứ gì, vậy cũng không sao" - Kim Tuệ Nhi mở balo lấy ra chiếc hộp nhựa nhiều tầng được gói kỹ càng qua mấy lớp túi giữ nhiệt. Cô mở nắp, đặt lên bàn hộp cháo nghi ngút khói.

Hứa Thiên chồm người dậy: "Quoa... thơm như vậy, đây là cái gì?"

"Tất nhiên là loại cháo cậu vừa bảo buồn nôn" - Tuệ Nhi dọn hết đồ ăn ở các tầng còn lại để lên bàn.

Ngăn cháo nghi ngút khói là cháo cá mè hoa, các ngăn còn lại chứa cá hồi hấp, khoai tây nướng, dưa hấu tươi. Hứa Thiên nhìn từng thứ lần lượt được xếp ra bàn, bụng cậu đánh trống nhanh và mạnh hơn rồi, đúng là đồ phản chủ.

"Biết trước cậu sẽ không ăn nên tôi để bụng đói, phải ăn hết những thứ này, thật sự cũng không cam tâm lắm a" - Tuệ Nhi kéo ghế ngồi.

"Cậu...cậu đừng nói là đang hành hạ tôi đi. Bây giờ tôi có chút đói rồi, có thể ăn được". Hứa Thiên nói rồi tung chăn nhảy xuống giường, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh Tuệ Nhi.

"Là cháo cá mè hoa a, lâu lắm rồi tôi không được ăn nó" - Hứa Thiên sáng mắt.

"Vậy thì ăn cho nhiều vào" - Tuệ Nhi định nói vài lời châm chọc, nhưng lại sợ thời gian kéo dài, Hứa Hung Thần lại sai giờ uống thuốc. Cô múc cháo ra bát, đẩy qua cho Hứa Thiên.

"Cậu không cùng ăn à?"

"Không, phần này của cậu" - Tuệ Nhi cầm một miếng khoai tây nướng bỏ vào miệng.

Hứa Thiên ném thử miếng cháo đầu tiên, hai mắt đang sáng rỡ lập tức dụi đi: "Cậu mua cháo này ở đâu vậy?"

"Sao? Không ngon à?" - Tuệ Nhi khăn trương.

"Đúng vậy, là ở chỗ nào?" - Hứa Thiên hất mặt.

Kim Tuệ Nhi kéo bát cháo về phía mình: "Không cần ăn nữa, tôi lấy ở chỗ của mình"

Hứa Thiên trong lòng dậy sóng, cậu trợn mắt nhìn Tuệ Nhi, trong lòng cất giấu bao nhiêu cảm xúc, vừa bất ngờ, vừa cảm động, lại vừa vô cùng vui sướng. Cậu là một thanh niên khỏe mạnh, hằng ngày đều ăn uống rất nhiều, mỗi một buổi cơm đều do đầu bếp chuẩn bị kỹ lưỡng, đủ các loại dinh dưỡng nhưng cậu chỉ ăn qua loa, thật sự không cảm thấy ngon miệng. Lúc nhỏ được ăn đồ ăn mẹ nấu, Hứa Thiên mười phần cảm thấy đầy đủ, bây giờ lại thấy thiếu thốn trăm bề.

"Thật ra thì cũng không tệ" - Hứa Thiên giành lại bát cháo, trộm cười.

Khỏi phải nói đi, Kim Tuệ Nhi rõ ràng biết cháo cô nấu rất ngon mà! Kim Tổng Bách hậu đậu trong việc nấu nướng bao nhiêu thì cô lại giỏi giang bấy nhiêu, cô là người cuồng ăn uống, nên những món thường xuyên như thế này nấu ngon một chút cũng không có gì lạ, khổ nỗi Kim Tổng Bách chẳng bao giờ chịu để con gái cưng vào bếp.

Những thứ cô mang đến hôm nay đều là những loại thực phẩm tốt cho người bị chứng đau đầu, Kim Tuệ Nhi đã phải xin về sớm để tiện nấu cho Hứa Thiên chút cháo, vừa bước ra định đến đây thì trời đổ mưa, cô lại vội vào gói thêm nhiều lớp túi giữ nhiệt nữa.

Hứa Thiên một mạch ăn hết bát cháo, một bát nữa, và rồi một bát nữa. Cậu nhìn vào trong hộp, thấy cháo còn được một nửa, với sức ăn hiện tại cùng việc nhịn đói hơn một ngày trời thì cậu dư khả năng ăn thêm một phần nữa, nhưng nghĩ lại chiều nay không còn được ăn cháo của cô, cậu lấy nắp hộp đẩy cháo cẩn thận.

"Sao vậy? No rồi à?"

"Không có, để dành" - Hứa Thiên nói rất tự nhiên.

Tuệ Nhi nuốt chút nữa là há miệng cười ha hả, rốt cuộc cậu là người lớn hay trẻ con đây?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hứa Thiên Có Đồng Minh Mạnh

Tiếng chuông điện thoại làm đứt quãng buổi ăn sáng của hai cha con. Kim Tuệ Nhi neho mắt nhìn chiếc điện thoại cũ kỹ nằm trên đầu tủ lạnh, kể cả tiếng nhạc cũng chẳng tròn vành. Cô nhớ không lầm thì từ ngày chuyển nhà sang đây Kim Tổng Bách đã mua cũ lại nó của ông chú ở chỗ làm. Lúc mới mang về còn phải đem ra tiệm sửa. May mắn là suốt ngày suốt tháng chẳng ai thêm gọi cho ba cô một cuộc, vài ba bữa chỉ nhận được tin nhắn của tổng đài, nếu không nó đã bị liệt lâu rồi.

"Uy, Thiên Từ, con đã khỏe chưa?" - Kim Tổng Bách hào hứng - "A, vậy sao, vậy thì tốt quá, con ở đó tịnh dưỡng vài ba hôm, khỏe hẳn rồi hãy về... Được, được, khỏe rồi hãy đến, haha, được".

Kim Tuệ Nhi đang cầm bát com đưa lên miệng, đôi đũa còn chưa kịp lùa com vào thì thấy ba mình nói chuyện vui vẻ với ai đó nghe rất quen, hận không thể đem cả bát com đập xuống sàn nhà để thức tỉnh Kim Tổng Bách.

Tổng Bách thân nhiên nói rồi thân nhiên cúp máy, từ lúc có cuộc điện thoại này ông liên thờ ơ với con gái mình.

"Ba a, là ai vậy? Ba cũng có người gọi nữa sao?" - Tuệ Nhi nghiêm túc hỏi, cô thậm hi vọng không phải cái tên hung thần đó.

Tổng Bách bây giờ mới ý thức được, ông cảm thấy tuổi già đang đến gần, có như vậy mà ông cũng lảm cẩm quên mất. Rõ ràng là đã thỏa thuận với Hứa Thiên, hai chú cháu có làm gì cũng không được để con gái ông biết.

"Ba có nói hay không?" - Rốt cuộc cũng không biết ai là ba ai là con nữa.

Kim Tổng Bách không quen nói dối, hơn nữa thấy con gái cưng của mình bắt đầu tức giận rồi, ông đành xuống nước dỗ dành. Bán đứng con gái cũng khá lâu, bây giờ đứng ra nhận tội để mong được khoan hồng vậy.

"Con gái à, thật ra...ây za...chuyện này ta cũng không biết nói với con làm sao nữa" - Tổng Bách vò đầu bứt tóc.

"Có sao ba cứ nói vậy? Là ba có chuyện gì mờ ám giấu con phải không hả?"

"Nào có, người lúc nãy chẳng phải Hứa Thiên bạn thân của con sao? Tiểu Nhi, ta nói...thằng nhóc ấy rất là tốt đó. Nó sợ đến phiên con học bài nên chỉ đến đây lúc con đi đàn đi hát. Con xem, mái hiên nhà mình cũng là Thiên Từ giúp ta sửa lại, con còn thành kiến cái gì?" - Tổng Bách không biết bị ai thúc mà nói luôn một hơi, ông quên ai mới là con của mình rồi a.

Kim Tuệ Nhi tức tối, mà khoan đã, có gì đó không đúng, rõ ràng con gần đây đâu có đi đàn đi hát nữa. Thời gian ở nhà nhiều gấp mấy lần trên lớp, chưa kể không đi chơi ở đâu.

"Ba có thể vào phòng con xem, cây đàn đã đóng biết bao nhiêu bụi rồi, người còn nói con đi đàn đi hát"

Kim Tổng Bách nhìn chăm chăm vào chén com, com trắng mà ông đã nhìn ra thành một màu đen rồi! Bây giờ làm gì nữa, đánh trống lảng cho lành: "Con còn không mau ăn đi, trể học đó"

"Con còn có thể ăn sao? Ba mà không rõ ràng thì đừng hòng đi làm" - Tuệ Nhi gấp cá khô để vào bát ba mình, biểu hiện tốt như vậy, Kim Tổng Bách không phải càng lo lắng sao.

"Được, con gái, con ăn đi, từ từ ba nói. Từ sau khi con bị ốm Hứa Thiên vẫn hay đến nhà chúng ta, có điều hầu hết nó chỉ vào đầu hèm một chút rồi về. Các loại thuốc bổ gần đây ba đưa con sử dụng đều là nó mang tới, ba từ chối nhiều nhưng đồ thì cũng đã mua rồi, cho nên đành nhận đi. Chưa kể con cứ đi học về là nằm lẩn trên giường đọc truyện, không thì cũng chăm chú vừa nghe nhạc vừa làm bài tập, ngoài này có động tĩnh gì con làm sao biết" Kim Tuệ Nhi chen ngang: "Ba a, được lắm, bây giờ ba là muốn trách con vô tâm hay sao? Cho dù có như vậy thì bạn tới ba cũng phải nói con một tiếng chứ! Cậu ấy là bạn con, tại sao lại đến chơi với ba được chứ, ba là người lớn đó"

"Con đừng có khó tính giống mẹ con đi, Hứa Thiên là đến giúp ba, có nó nói chuyện ba cũng thấy vui hơn. Huống gì cũng chỉ có buổi trưa, lúc ba đi làm thì Thiên Từ cũng phải ra về rồi"

Kim Tuệ Nhi nghe lòng bùng nổ tai, cái gì mà Thiên Từ, ba hẳn còn chưa biết đã gọi hẳn thân mật như vậy chưa, ba bây giờ đối với hẳn là gì đây, được lắm, rõ ràng ba xem tên quái thú đó thân thiết hơn con gái của mình rồi.

"Bà tốt nhất đừng dùng hai từ Thiên Từ buồn nôn ấy trước mặt con" - Tuệ Nhi đứng dậy dọn bát - "Thuốc của bà nội con đã nấu xong rồi, chút nữa ba mang vào phòng bà giúp con, con đi trước đây. Còn nữa, trưa nay con sẽ đưa ba sim của con, ba tuyệt đối không được dùng sim đó mà liên lạc với Hứa Thiên nữa"

"Nè con gái, trong tủ lạnh có một ít trái cây, chút nữa đi học mang theo, trưa đến bệnh viện đưa nó cho Thiên Từ" - Kim Tổng Bách hình như không để bụng bất cứ lời nào của con gái mình nảy giờ.

Tuệ Nhi phòng mang: "Ba tự mà mang đến cho cậu ấy. Trưa nay con không đến đó". Nói rồi dứt khoát mang balo đi.

Con đường hôm nay tự nhiên thênh thang đến lạ. Tuệ Nhi nghe tiếng cộc cạch phía sau lưng mình, theo thói quen mà quay đầu lại nhìn, chiếc xe đạp của cô bán hàng rong từ từ vượt mặt cô, chậm chậm chạy, chậm chậm đi xa tít. Hằng ngày nếu Hứa Thiên không đến trước cửa nhà cô thì cũng là đạp lạch cạch phía sau như vậy năn nỉ cô lên xe. Hôm nay cậu ấy không có ở đây, Tuệ Nhi vẫn nghe thấy tiếng xe quen thuộc đó. Là âm thanh thật sự giống nhau hay do Tuệ Nhi trong lòng đang nghĩ về nó.

Có những người do ở gần lâu quá thành quen, quen thói quen của đối phương, quen giọng nói đối phương, quen tính cách của họ, thậm chí quen cả việc có họ bên cạnh. Điều này sẽ khó ai có thể nhận ra, trừ khi một ngày đôi bên nếm mùi xa cách.

Buổi trưa tan học, Tuệ Nhi nhanh chóng ra khỏi lớp, dứt khoát đi một mạch về nhà. Còn sao nữa, dù sao cũng đã mạnh miệng với ba Kim như vậy, bây giờ còn mặt mũi nào đến đó thăm hân. Chưa kể đến tội hân cầu kết ba Kim lừa gạt cô, hôm nay không thăm nuôi gì nữa hết.

Dương Khả đến lớp trễ một bước, trong lớp chỉ còn lại một vài học sinh đang trực nhật, sắp xếp lại bàn ghế. Cô đứng khuất bên cánh cửa, định vẫy tay gọi một em ra hỏi xem Tuệ Nhi đã về lâu chưa thì nghe tiếng hơi khàn của người đàn ông.

"Các em không cần tử mĩ quá, bây giờ có thể về rồi" - Thầy Trương một bên ôm đống tài liệu, một bên xách cặp bước ra.

- Ày, không phải cô Dương hay sao? Cô đến đây có việc gì à? - Trương Hàn tươi cười niềm nở.

- À, tôi đến tìm Kim Tuệ Nhi, chắc em ấy đã về rồi. Tôi định cùng Tuệ Nhi đến thăm Hứa Thiên. Thầy thấy em ấy về lâu chưa?

- Từ nãy giờ rồi. Đúng lúc tôi cũng muốn đến bệnh viện, hay là chúng ta đi cùng đi.

Dương Khả do dự vài giây, sau đó gật đầu.

"Cô đến đây bằng gì? Hay là ra trước cổng đón taxi đi nhé!" - Trương Hàn ngượng nghịu, chẳng lẽ ông phải mang xe đạp ra mà chở cô đi.

"À, tôi có xe, đi bằng xe của tôi đi"

Trương Hàn cùng Dương Khả không bao lâu thì đến được bệnh viện. Hai thầy cô chưa đến thăm Hứa Thiên bao giờ, cũng chẳng biết số phòng của cậu ấy, đi loay quanh mua đồ ăn một lúc, rồi đến lượt tìm phòng, qua cả một buổi trưa rồi.

Hứa Thiên nằm trong phòng buồn chán lấy điện thoại ra nghịch, cậu hết truy cập QQ rồi lại chơi game, chơi chán rồi thì đi ra cửa nhìn trái nhìn phải xem có ai đến thăm mình không, thất vọng rồi thì trở về giường bày trò lừa mình dối người, đại khái là nếu lát nữa nha đầu ấy đến thì mình sẽ như thế này như thế kia, vân vân và mây mây.

Trưa nay đầu cậu có chút đau nhức nữa rồi, đáng lẽ trong thời gian tịnh dưỡng này cậu phải nghỉ ngơi đầy đủ, chỉ tại tiểu nha đầu ấy bây giờ còn chưa chịu đến, khiến cho bệnh nhân thấp thòm chờ đợi.

Và cái gì tới cũng sẽ tới, Hứa Thiên nghe tiếng gõ cửa, trong lòng không ngừng mở hội ca hát nhảy múa. Không được, cho dù có vui mừng cỡ nào cũng không thể ra mặt, như vậy cậu ấy sẽ được nước mà lấn tới, nhất định tỏ vẻ làm cao. Cậu hiện tại sẽ giả vờ nằm đọc báo hăng say, không thèm nghe ngóng xung quanh nữa.

Một lúc lâu sau không nghe động tĩnh, Dương Khả nhìn lại số phòng, đúng là phòng bệnh đặc biệt C16, không thể nhầm lẫn được. Cô nghiêng đầu nhìn qua khe hở ở cửa sổ, tên nhóc ấy còn đang nằm thoải mái kia kia.

Trương Hàn đưa tay vặn nhẹ, cửa như vậy mở ra.

"Cậu còn nhớ đến tôi sao? Bây giờ là giờ nghỉ trưa, định đến quấy rối người bệnh à?" - Hứa Giận Dỗi.

"Tên nhóc này đang nói bóng nói gió ai không biết, hay là đang giận hờn tiểu nha đầu kia" - Dương Khả mang trái cây để lên bàn.

Hứa Thiên nghe vậy thì giật mình, cậu ngồi dậy, bắt cần roi cả chân cả gối xuống đất.

"Cô Dương, Thầy a, sao hai người lại đến đây?"

"Coi em xem, chân gối đều roi hết, cô nhớ không lầm em mắc bệnh khiết phích mà, số chân này có cần đem bỏ đi hay không?" - Dương Khả chọc.

"Thôi được rồi, cô còn nói thì Hứa Thiên lập tức giận dỗi như lúc nãy cho xem" - Trương Hàn kéo ghế cho Dương Khả - "Hứa Thiên em nói xem tại sao chúng tôi không thể đến đây?"

"A...em bị nói liệu đó a, mời thầy ngồi. Em đi rót nước cho thầy uống" - Hứa Thiên chóng hai tay ra sau định bước xuống giường.

"Không cần đâu, thầy tự làm"

"Thằng nhóc này, không phải còn nhiều trò chưa làm lắm sao, em vì sao mới vào bước đầu tiên của tiểu kế hoạch đã thành ra thế này? Là em định diễn sâu tới cùng hay là nhập tâm quá thành ra như vậy?" - Dương Khả không màng hình tượng mà cười to.

"Như vậy cũng quá xứng đáng đi, dù gì em cũng được chăm sóc hẳn một ngày. Tuệ Nhi mới về nhà tối hôm qua thôi, cô xem, có phải em tiêu sái đến mức thu hút nha đầu mặt lạnh kia hay không hả?"

Trương Hàn ngồi kế bên nghe chút hiểu chút không, rõ ràng ông cố gắng chú ý lắm, nhưng sao vài thứ còn mơ hồ, rốt cuộc cô giáo và bọn nhóc này còn bao nhiêu bí mật ông chưa biết?

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Phá Bỏ Mọi Nguyên Tắc

Kim Tuệ Nhi đã nói là làm, cả ngày hôm đó cô nhất quyết không đi gặp Hứa Thiên, để cho chừa cái tội qua mặt cô, kết đồng minh với bậc phụ huynh. Cô về nhà nằm cuộn tròn đọc truyện, mỗi lần Kim Tổng Bách mở cửa phòng ra nhìn đều thấy cô đang đọc trang đầu của quyển sách.

Hứa Thiên sau khi tiễn thầy cô về thì đi đi lại lại khắp bệnh viện, nhưng hề đi được ba phút là lại trở về phòng, cậu sợ Tuệ Nhi đến không thấy mình. Một mặt muốn mau khỏi bệnh để có thể đưa đón Tiểu nha đầu ấy, mặt khác tinh thần xuống cấp, muốn đầu óc thoải mái hơn một chút cũng khó.

Một người nằm ở nhà bực bội trong người, một người bồn chồn chờ đợi ai đó đến thăm bệnh. Họ vô tình làm khó nhọc lẫn nhau trong khi bản thân một mực không thừa nhận trong tâm không muốn điều đó. Ai đó nói, những người có lòng tự trọng cao ngất trời một khi đã yêu thương nhau thì không những làm khó đối phương mà còn làm khổ chính mình, không phải họ không hiểu rõ tình cảm của bản thân, mà chỉ muốn biết được đối phương rốt cuộc đối với mình có bao nhiêu tình cảm. Lúc ấy không ai nghĩ, giằng vò lẫn nhau, cuối cùng sẽ chứng minh được điều gì.

Tuệ Nhi là người dễ quên dễ quên, cho nên nhân cơ hội ngày hôm sau có tiết tự học, cô giao lớp lại cho Hồ La La và ra về sớm. Ra khỏi cổng, Tuệ Nhi liền đến ngay bệnh viện, tiện thể cô đi quanh trường tìm mua những món ăn ngon mang đến cho Hứa Hưng Thần. Hứa Thiên sau khi đã xác định Tuệ Nhi không thêm quan tâm mình nữa thì đem một bản mặt than ngồi ngoài công viên sau bệnh viện. Tuệ Nhi đến gõ cửa phòng, không nghe động tĩnh, cô trực tiếp đẩy cửa vào.

Ban đầu nhìn xung quanh cô còn tưởng đã vào nhầm nhà kho bệnh viện, khắp gian phòng là một đống hỗn độn. Suốt ngày hôm qua cô không xuất hiện ở đây khiến cho không khí trở nên trầm mặc, Hứa Thiên thật ra chỉ muốn quảng một chút đồ đạc cho tâm trạng thoải mái hơn thôi. Cậu dự định sau hôm nay nữa sẽ tự động xuất viện, ai cấm cản cũng mặc kệ, cậu muốn ra ngoài xem, rốt cuộc Hoàng Siêu và Tuệ Nhi đã vui vẻ như thế nào rồi.

Tuệ Nhi không vội vàng đi tìm Hứa Thiên mà đi dọn dẹp từng ngõ ngách của căn phòng. Trên bàn còn vài thứ được sắp xếp ngay ngắn, đó là các gian hộp đựng đồ ăn cô mang cho Hứa Thiên hôm trước. Tuệ Nhi cầm lên định mang rửa nhưng mọi thứ đều sạch sẽ, một vết dầu mỡ li ti cũng không có. Cô mang nó cất vào trong túi nylon, sau đó đi từ bàn sang giường ngủ thu lại mấy quyển vở của Hứa Thiên. Tuệ Nhi thật lấy làm khó hiểu, cậu ta bị bệnh như vậy, bài vở cũng biết đâu mà chép, hướng hồ cũng không có gì gấp gáp, cậu ta mang sách vở ra làm gì. Cô ngồi lên giường, tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi mà lật từng trang vở, bây giờ cũng có cơ hội trả thù rồi, Hứa Thiên cậu chờ xem.

Kim Tuệ Nhi để quyển vở lên đùi, tay cầm bút di di đủ chỗ, cuối cùng quyết định vẫn nên viết ở cuối vở, không khéo để giáo viên bắt gặp thì toi. Nha đầu kia cậu thật sự không nhớ cái cảm giác bị Hứa Thiên hại đến mức mặt giáo viên quốc ngữ cô còn không dám nhìn hay sao, bây giờ lại nương tay với cậu ta như vậy đi.

Thực tế mà nói muốn quấy nhiễu mấy trang vở của Hứa Thiên cũng không đơn giản nha, bởi vì hiện tại trên vở cậu không có trang nào còn chỗ trống.

Kim Tuệ Nhi phát hiện ngoài những bài ghi trên lớp và những đồ thị vẽ nháp thì còn lại đều là tên của mình. Chữ viết của Hưng Thần gọi là xấu thì không đúng, nhưng những nét chữ cứ dính lấy nhau, kiểu chữ này có thông dụng bao giờ sao, tại sao cậu ta viết nó thành thạo như vậy! Cô giáo dạy viết chữ của cậu ta chắc phải khóc thét khi nhìn thấy nó.

Kim Tuệ Nhi nhìn đi nhìn lại, hết tất cả những trang vở cuối ngoài tên của mình thì không lẫn một ký hiệu ký tự hay hình vẽ nào hết, nhìn nét chữ có bao nhiêu kiên nhẫn, rõ ràng người viết không hề vội vàng mà hết mực yêu chiều, chưa kể còn chất chứa bao nhiêu đau khổ.

Tổng thể trang giấy thật không hài hòa, chữ nghiêng trái chữ nghiêng phải, nhưng nhìn sơ thật giống một bài văn kỳ công, cô tự nhiên thấy những nét chữ ấy thật dịu dàng, không giống với Hứa Thiên mà cô tiếp xúc.

Tuệ Nhi thơ thẩn một hồi rất lâu, cuối cùng mang điện thoại ra chụp lại tất cả những trang vở ấy. Chiếc điện thoại bị liệt vào hàng giới hạn chỉ vì lỗi thời này của cô không lưu được quá nhiều ảnh, cho nên Tuệ Nhi mang tất cả những ảnh cũ trong điện thoại xóa đi hết.

Tuệ Nhi để sách vở vào trong cặp, tiếp tục dọn dẹp phòng, cô chăm chú vài phút liền phát hiện ở cửa có ai đó đứng nhìn mình. Kim Tuệ Nhi quay lại ngược mặt lên, thân ảnh một người đàn ông lịch lãm trạc tuổi cha mình đập vào mắt cô. Ông mặc một bộ vest xanh đen mới toanh, trên quần áo tìm kiếm mãi cũng không thấy được vết bóng do mặc trên một lần. Người này nhìn giống như một doanh nhân thành đạt, chưa kể, khí chất cũng cao ngất trời.

Hứa Phong nghiêm nghị một lúc lâu, cuối cùng cũng vì đáng vẻ ngơ ngẩn đáng yêu của nha đầu này mà bật cười. Trước giờ ngoài con trai mình ra, ông chưa thấy một đứa trẻ nào đối diện với ông mà không lo lắng dè chừng, nha đầu trước mặt ông rõ ràng đã thuộc ngoại lệ thứ hai rồi.

Kim Tuệ Nhi sau một hồi nhìn thẳng Hứa Phong thì bày ra vẻ mặt ngây thơ vui vẻ: "Là chú đến thăm Hứa Thiên sao, con mới đến không thấy cậu ấy đâu hết, chú là gì của cậu ấy vậy, ngồi ở đây đi, để con đi tìm cậu ấy"

Hứa Phong gật đầu, ông đưa tay chỉnh lại cổ áo rồi tiến đến ghế ngồi.

Tuệ Nhi tức tốc để tấm chăn ở đầu giường, sau đó nhảy vọt xuống định chạy đi tìm Hứa Thiên.

- Con ngồi đó, con là bạn như thế nào với Thiên Nhi?

Kim Tuệ Nhi ngây ngẩn, tại sao lại là bạn như thế nào, không phải bạn thì là bạn hay sao?

- Con học cùng lớp với cậu ấy.

- Hai đứa thân lắm sao?

- Không ạ, là bạn bình thường, tụi con ngồi cùng bàn.

- Vậy sao con lại ở đây?

- Tiện thể đi ngang đây nên mang cho cậu ấy chút thức ăn thôi ạ. À phải, chú là...

- Ta là Hứa Phong

Kim Tuệ Nhi bất ngờ một giây, con nào dám hỏi tên của chú, có cần tí mĩ đến vậy không. Nhưng sau đó liền nhanh nhạy nhận ra, cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ rồi: "Chú a, vậy chú gọi Hứa Thiên đi, con không thấy điện thoại cậu ta, chắc đã mang theo rồi"

Tuệ Nhi trong dáng vẻ không lộ chút gì lúng túng, chỉ có điều cô không quen với việc nói chuyện với phụ huynh của bạn. Cô không biết cách nói chuyện, miệng lưỡi không khéo léo, nói dong nói dài một hồi mắc công gây ra chuyện nữa a, tìm cách chuồn đi vẫn là tốt nhất.

"Chú a, con có mang đến ít trái cây, để con mang đi rửa, chú ngồi đây đợi Hứa Thiên về nhé! "

"Chẳng phải bên kia có vòi nước hay sao, con định đi đâu xa?"- Hứa Phong bật cười, càng nhìn càng thấy đứa trẻ này thân thuộc, không phải chứ, ngày xưa ông mê có con gái đến mức này sao? - "Con cứ ngồi đó, ta nói chuyện một chút"

Không xong rồi, ông ấy nhất định sẽ hỏi hết mười tám đời tổ tông nhà mình, sau đó sẽ còn tìm cách biết được mình với con trai ông ấy rốt cuộc có bao nhiêu thù oán, đừng nói là gây thù từ con tới cha đi.

Kim Tuệ Nhi trong lòng nghĩ đủ thứ nhưng ngoài mặt không lộ ra được chút biểu tình gì. Nhưng mà tất cả những cảm xúc ấy Hứa Phong đều có thể nhìn ra được.

"Đừng lo, ta không làm khó dễ con"

Tuệ Nhi cố gắng cười hi hi ngồi xuống. Đành chịu như vậy, tôi không biết bắt chuyện, cũng không biết cách tiếp chuyện, có sao thì nói như vậy, cậu mà còn đi lung tung không chịu về, đừng trách sau này ông ấy bắt cậu tuyệt giao với tôi chỉ vì ăn nói không vừa ý.

Cuộc nói chuyện đơn giản và thân thuộc đến mức kể cả Hứa Phong cũng không hiểu được, ông cảm giác mình đang nói chuyện với con gái, mọi cử chỉ đáng yêu của nó ông đều thu vào tầm mắt, càng nói càng cảm giác đây không phải lần đầu họ gặp mặt.

"Phải rồi, nhà con ở đâu?"

"Huyện Tân Trà ạ"

"Xa trường như vậy, con đi học bằng gì?"

"Cũng không xa lắm đâu ạ"- Con trai chú còn ngày ngày đến rước con đi học, ngày ngày đưa con về nữa, thật là không có xa - "Cháu đi bộ"

Hứa Phong làm một biểu tình bất ngờ, cha mẹ như thế nào mà dạy ra đứa con biết kiên nhẫn chịu khó như vậy, ông không biết rằng con trai nhà ông còn chịu khó hơn vậy gấp trăm ngàn lần.

Hai chú cháu cứ như vậy nói chuyện, Tuệ Nhi tự hỏi còn chuyện gì của con mà chú không hỏi hay không, hay là... Còn chuyện xấu nào của Hứa Thiên mà chú chưa kể con nghe nữa.

"Ba, sao ba lại đến đây? " - Hứa Thiên thấy khung cảnh chan hòa trước mắt không khỏi bất ngờ - "Hai người đang nói gì vậy? "

Kim Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên, sau đó đứng dậy đưa ghế cho cậu, cô mang táo đi rửa.

"Hôm nay ta đến đưa con xuất viện, không muốn hay sao? "

"Ba còn thực sự có lòng tốt như vậy, không phải ba muốn giam con ở đây được ngày nào hay ngày nấy hay sao? Hôm nay ba không đến con cũng tự về" - Hứa Thiên đi lại bàn, cậu tùy tiện mở mấy túi nylon của Tuệ Nhi ra nhìn, hôm nay không có nấu cháo, tiểu nha đầu, cậu thực sự muốn tôi đói mà chết.

Tuệ Nhi đứng quay lưng về phía Hứa Thiên nén cười, cho cậu chết, cháo bệnh viện dù như thế nào cũng phải có mà ăn, Tuệ Nhi tôi đâu phải cái nồi đun cháo, cậu muốn là có.

Hứa Phong thấy con trai trước mặt bạn bè cũng không nề mặt ông, liền ôn nhu nói chuyện với Tuệ Nhi: "Con xem, nếu con có thể thu phục được nó, ta liền mang ơn con suốt đời"

Nghe cha mình nói chuyện với

Tuệ Nhi mười phần quen thuộc, Hứa Thiên lập tức phản khởi: "Ba không cần thao túng ai hết, tiểu nha đầu này không làm được trò trống gì đâu"

Một mặt kiểm chuyện với bạn, mặt khác Hứa Thiên lại thấy vô cùng vui vẻ khi ba mình có thể bỏ qua hết mọi nguyên tắc mà tiếp đãi bạn mình. Lúc trước gặp Châu Băng ông ta hoàn toàn không như vậy. Mặc dù cô là con gái cưng của đối tác, nhưng Hứa Phong đối với cô vẫn giữ vững nguyên tắc của mình, nói chuyện nghiêm nghị, không nhiều lời, không đùa giỡn.

Hứa Thiên trong lòng không thắc mắc, cậu thật sự thấy quá hài lòng, người khác đối xử với Tuệ Nhi như vậy, chắc chắn cũng đã thấy được hết thấy mọi điều tốt đẹp của Tuệ Nhi mà cậu đã thấy, Hứa Thiên cảm giác, cuối cùng cũng có người công nhận bảo bối của mình rồi cuộc có bao nhiêu quý giá.

Lần đầu tiên trong đời đối mặt với một người, Hứa Thiên tự phá bỏ nguyên tắc của bản thân. Lần đầu tiên, Hứa Thiên thấy ba mình vì một người mà phá bỏ mọi nguyên tắc của ông ấy. Cha con mình cuối cùng cũng tìm được một điểm chung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ai Mới Là Con Của Ba?

Sáng sớm, Kim Tuệ Nhi quỳn luyến chán gối, cô không nhớ mình đã tắt báo thức bao nhiêu lần nữa. Tuệ Nhi nằm đó tận hưởng tiết trời se se lạnh, không lo lắng, không nghĩ suy việc quá khứ hay việc tương lai. Cô thật ra đang chủ quan mình ở gần nhà thầy chủ nhiệm, không lo bị bắt nội quy, không lo bị trách mắng, hay là...đúng rồi, hay là cô chắc chắn Hứa Thiên không bao giờ để cô trễ học. Lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng cô nhớ nhớ nhắm mắt bước xuống giường.

Tuệ Nhi mặc một bộ đồ ngủ mỏng toan, trên vai còn có dấu chỉ bị sùi đi. Theo thói quen cô bước ra cửa canh chừng mấy chậu xương rồng, không khó để cô nhận ra vài chậu cây hôm nay mất đi sức sống. Tuệ Nhi nhìn trước nhìn sau không thấy Kim Tổng Bách đâu cả, mới sáng sớm ba có thể đi đâu, trời còn lạnh như vậy.

Cô lười biếng lấy cốc nước bắt đầu đánh răng, thỉnh thoảng theo phản xạ cơ thể, Tuệ Nhi rụt cổ lại một cái. Rõ ràng hôm nay đã lạnh hơn rồi. Không biết tên Hung Thần ấy ra sao, chưa khỏi đau đầu mà lại gặp thời tiết thế này, thôi, không đến đón mình còn hơn.

Vừa nghĩ xong thì cô nghe tiếng phanh xe trước ngõ, Hứa Thiên phản khởi đưa tay vẫy vẫy Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi còn ngậm đầy miệng kem đánh răng lại bị Hứa Thiên bắt gặp, lập tức bực bội quay lưng ra ngoài.

Hứa Thiên trở lại lớp sau vài ngày bị giày vò thể xác lẫn tinh thần, tất nhiên hôm nay phải phấn chấn hơn rồi. Cậu do dự đứng trước cổng, đồng mình không thấy đâu, làm sao cậu dám bước vào. Cứ đành vậy, Hứa Thiên ngồi trên xe chờ đợi.

- Con trai, hôm nay đã có thể đi học rồi sao? - Kim Tổng Bách từ phía sau tiến đến vỗ vai Hứa Thiên, vui vẻ cười nói.

- Ấy, chú. Con đã khỏe rồi a. Phải rồi, chú đi đâu sớm vậy, con tìm mãi không thấy - Hứa Ninh Hót.

- Sáng nay chú thấy trời lạnh hơn rồi nên ra chợ nhỏ mua cho bà cháu Tiểu Nhi vài chiếc áo ấm. Con mới khỏi bệnh sao không mặc nhiều áo vào. Đi, đi vào trong với chú.

Kim Tuệ Nhi lúc này đang loay hoay ở tủ quần áo, cô không phải tìm đồ cho mình mà đang kiểm áo ấm cho bà nội. Bà nội hiện tại vẫn nằm trong phòng, sức khỏe bà càng ngày càng yếu đi rồi, đồ mỏng, chăn mỏng, nhìn bà mà Tuệ Nhi thấy đau lòng.

Nghe tiếng bước chân phía sau, Tuệ Nhi vừa cầm cúi trong tủ đồ vừa hỏi: "Ba a, quần áo ấm của bà nội đâu hết rồi? Ba có sạc túi chườm nóng cho bà không vậy, lạnh như thế này...". Không nghe Tổng Bách lên tiếng, Kim Tuệ Nhi tiếp tục: "Ba mới sáng đã không thấy đâu, có phải định bỏ con với bà nội lạnh chết hay không hả?... "Ba a, ba cũng phải mặc áo ấm vào đó, con vừa đốt bếp lửa, ba ra sau ngồi cho ấm"

"Con xem, nha đầu này lúc nào cũng cần nhần chú như vậy!" - Kim Tổng Bách cười cười khó xử.

"Cái này con đã được thỉnh giáo rồi a" - Hứa Thiên kéo ghế ngồi.

Kim Tuệ Nhi dừng tay, lập tức quay phắt ra nhìn hai người đang nói chuyện. Lúc này cũng cảm thấy cả cơ thể ấm lên được một chút rồi. Ba giấu giếm con liên lạc với hân ta còn chưa nói đi, đằng này còn mang hân vào nhà chọc tức con gái mình, rốt cuộc con hay cậu ta mới là con của ba? Tuệ Nhi không nói không rằng tiếp tục quay lại lục lọi đồ đạc, cuối cùng tìm được chiếc khăn len sẫm màu, khăn này hình như cô chưa bao giờ thấy ai trong gia đình sử dụng, đừng nói là của hồi môn đi? Đồ đạc trong nhà Kim Tuệ Nhi chia làm hai loại, một là hàng giới hạn, có chiếc thứ nhất thì sẽ không còn chiếc thứ hai vì hầu hết đã lỗi thời, cũ kỹ, hai là của hồi môn, thời gian gần không thấy ai sử dụng, cũng không rõ chức năng của nó là gì.

Tuệ Nhi ngắm nghía chiếc khăn một lúc, cuối cùng mang nó vào phòng cho bà nội, sẵn tiện lấy túi chườm trên bàn bà mang đi sạc.

Kim Tổng Bách thấy cũng không còn sớm, ông còn phải chuẩn bị đi làm, liền giao Tuệ Nhi lại cho Hứa Thiên: "Con ở đây đợi nó, chú đi chuẩn bị một số thứ", sau đó đi ngang phòng mẹ mình gọi Tuệ Nhi: "Con ra đây mang số quần áo ấm này cho bà nội, ba có mua cho con vài chiếc áo, nhớ mặc nhiều vào"

Tuệ Nhi nheo mắt nhìn ra cửa phòng: "Ba mua nhiều như vậy, tại sao không có cái gì cho mình đi, ba a, ba nghĩ mình là thần thánh không biết lạnh hay sao"

"Không sao đâu, ba không lạnh"

"Không được" - Tuệ Nhi bước ra, một tay ôm đóng đồ, một tay lục tìm, cuối cùng tìm ra một chiếc áo màu tối cỡ rộng đưa cho ba - "Ba mặc cái này đi làm"

"Ba nói được rồi, con tranh thủ đi học đi, Hứa Thiên chờ lâu rồi đó" - Tống Bách khua tay.

"Ba!" - Tuệ Nhi dứt khoát, cứ như là ba không mặc là không được, con sẽ không bỏ qua. Cuối cùng Kim Tổng Bách cũng phải thỏa thuận với con gái, ông mặc chiếc áo vào, mỉm cười đi ra sau.

Kim Tuệ Nhi ra ngoài bụng một bát cháo đã được giữ ấm mang vào phòng cho bà nội, sau đó ngay cả nhìn cũng không nhìn Hứa Thiên một lần, cô đi thẳng vào phòng. Chưa đầy năm phút đã mang balo bước ra, tác phong thật công nghiệp. Hứa Thiên bất ngờ đứng dậy nhếch mày, không phải chứ, đâu phải cậu đang đi nghĩa vụ quân sự.

- Còn không đi - Tuệ Nhi đi ngang qua Hứa Thiên, đưa khuỷu tay thụt vào hông cậu một cái khá mạnh.

Hứa Thiên lập tức nắm balo cô kéo lại: "Đi đâu, chưa mặc áo ấm vào đã đi, cậu muốn lạnh chết hay sao?"

"Tôi thích" - Tuệ Nhi cộc lốc.

"Thích cũng không được" - Lần này Hứa Thiên có vẻ rất kiên định - "Cậu không mặc vào thì đừng hòng đi học"

"Vậy cậu đừng đi học" - Kim Tuệ Nhi không thể nào bị uy hiếp.

"Cậu đừng giỡn với tôi" - Hứa Thiên vừa nói vừa đi thẳng vào phòng Tuệ Nhi, cậu lật qua lật lại đóng đồ lúc này Tuệ Nhi để trên giường chưa kịp xếp vào, cuối cùng chọn ra chiếc áo vừa vặn với cô. Cậu đi ra làm một lượt các động tác, lấy balo của Tuệ Nhi, mặc áo vào cho cô. Tuệ Nhi bất giác nhìn Hứa Thiên chăm chăm, đừng nói đang nghĩ tôi là con gái cậu đi. Nghĩ thì nghĩ vậy, tỏ ra không khuất phục như vậy nhưng thực tế cô cũng không lấy điều này làm bài xích. Kim Tuệ Nhi giấu ý cười vào trong, liếc nhanh Hứa Thiên một cái rồi đi ra cửa.

"Nè, cậu có định thi đá bóng tỉnh không?" - Tuệ Nhi chọc chọc ngón tay lên lưng Hung Thần.

"Đù rồi, tôi muốn bình yên. Dù sao vui cũng đủ rồi. Tôi bây giờ chỉ mong hằng ngày có thể đạp xe đạp như vậy" - Hứa Thiên rất có tiềm năng, nói chuyện không lần nào không đi lạc chủ đề ban đầu.

"Như vậy thì liên quan gì đi xe, mà việc thi bóng tôi thấy cũng đúng, dừng ở đây được rồi"

"Tôi biết ngay cậu sẽ bảo vậy nên quyết định trước luôn đó" - Hứa Thiên quay ngang một bên cười tươi. Tiếng cười xen lẫn tiếng gió đầu đông, niềm vui cuộn tròn trong tiết trời se lạnh, bánh xe lăn đều, để lại phía sau những hờ hững bất đồng của những ngày đầu gặp gỡ.

Tuệ Nhi vừa vào phòng chờ nhận số đầu bài thi đã gặp thầy chủ nhiệm. Thầy Trương Hàn đưa cô một chiếc chìa khóa dùng để mở tủ cất giữ đề ôn tập. Tuệ Nhi giật mình nhớ ra mình đã học những bài gần cuối của chương trình học kỳ 1, vậy là cũng đến lúc ôn tập cho thi học kỳ rồi.

Tuệ Nhi về lớp, cô thử mở chiếc tủ bí mật kia, một đóng đề ôn đập vào mắt mình, cô đang tưởng tượng ngày đóng đề này vui đi thì mình còn lại bao nhiêu cán. Bắt đầu từ ngày mai, cả lớp đã phải bước vào giải đề thi học kỳ rồi, tự nhiên thấy lòng lâng lâng thế nào.

Những phút ôn bài đầu giờ từ thời khắc này đều trở nên căng thẳng. Lớp phó trật tự chuyển xuống ngồi bàn cuối cùng, nhân danh người quyền lực nhất nơi này. Bởi vì bất cứ lớp học nào cũng vậy, việc gây ồn luôn là vấn đề nan giải, dù giáo viên có dùng bất kỳ hình phạt hay biện pháp nào thì cũng không hạn chế hay ngăn cản được. Kha Thanh Hạo không ôn bài, không làm bài, cậu ngồi cắn bút ngoáy từ dưới lên trên, từ trái sang phải.

Lớp học người chuyển giấy người giao tiếp bằng mắt. Riêng Hứa Thiên không ngần ngại điều gì, cậu quay cả người về phía bên phải của mình, áp mặt

xuống mặt bàn nhìn Kim Tuệ Nhi. Tuệ Nhi ban đầu chăm chú đọc sách không thèm để ý Hứa Quái Thú, cuối cùng vì không chịu nổi bị người khác để ý mà quay sáng về tai Hứa Thiên.

Ở đời thật nhiều bất công, Kim Tuệ Nhi rõ ràng cũng góp phần làm ồn, vì chẳng phải có cô tương tác thì Hứa Thiên mới tiếp tục chọc ghẹo hay sao, vậy mà danh sách đen những học sinh làm ồn trong giờ hành chính lại có mỗi Hứa Thiên. Kha Thanh Hạo thừa biết cậu ghi tên lớp trưởng vào đây cũng vô ích, bởi vì khi trao hình phạt giáo viên cũng tự động tránh né cán sự. Đa phần do những cán sự lớp khá ngoan ngoãn và thân thuộc với giáo viên, hơn nữa họ lại có công giữ gìn và phát triển lớp học. Một học sinh cá biệt khi có thêm nhiều tài lẻ khác thì giáo viên sẽ cho rằng họ không lo học hành, những tài năng kia chỉ là phần phụ, vốn không cần thiết có, chỉ làm phân tâm học sinh từ việc học mà thôi. Ngược lại, một học sinh học giỏi mà có thêm một khả năng nào đó thì giáo viên sẽ hết lòng ca ngợi, cho rằng học sinh đó không những giỏi việc học mà còn giỏi thêm việc khác. Mọi thứ trong cuộc sống đều bất công tương tự như vậy! Nhưng nghiêm túc mà nói, Hứa Thiên không quan tâm tới những bất công đó, cậu chỉ biết hiện tại được nói chuyện với Tuệ Nhi là vui rồi.

Vì vậy mà, lớp phó thể thao văn nghệ sẽ diện kiến chủ nhiệm vào cuối tuần này, có lẽ đối với Kim Tuệ Nhi, ngày hạnh phúc ngắm nhìn người kia bị hình phạt không còn xa nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Học Trò Tinh Ranh

Trương Hàn bước vào lớp, mang theo số đề thi mới được cập nhật. Cả lớp mới nhìn thấy đã hoảng hồn một phen, một đề thi chỉ bao gồm hai trang giấy, vậy mà thầy Trương lại mang đến một đống, như vậy chẳng phải mấy trăm đề hay sao, ngày xưa học cấp hai, ai cũng nghe người lớn răn đe rằng lên cấp ba sẽ học đến quên ăn mất ngủ, nhưng không ai nghĩ đến được mọi thứ lại khủng khiếp như thế này. Rõ ràng chỉ là thi học kỳ một của lớp 10, có cần phải như vậy hay không.

Lớp học bàng hoàng một chút, sau đó uest oải đứng lên chào thầy. Trương Hàn đảo mắt khắp lớp, thấy học trò đông đủ, hài lòng nhoeen miệng cười.

"Được rồi, ngồi xuống đi, bắt đầu làm việc" – Trương Hàn chưa kịp đề đề thi lên bàn đã tự nhiên nghiêng đầu chào học trò.

Tuệ Nhi theo phong thái lớp trưởng, nhanh chóng đứng dậy trình bày hết thầy mọi vấn đề của lớp trong tuần qua, tất cả phương diện học tập, trật tự, văn hóa thể dục đều được cô nói một cách lưu loát, sau đó mời các cán sự khác lần lượt trình bày.

Trương Hàn ngồi nghiêm túc, chăm chú nghe học trò nói, một lát sau lập tức ghi nhớ tất cả những học trò cần được tuyên dương, những học trò phải chịu phạt, y như đã được ông ghi chú lại vậy.

Thật ra tới giờ phút này mà nói, Kim Tuệ Nhi không quan tâm những ai được khen, những ai bị phê bình, cô chỉ cần biết được cuối cùng thì tên quái thú đó sẽ bị phạt cái gì, phạt như thế nào. Cho nên hầu hết mọi diễn biến cô đều không chú ý, chỉ đến khi nghe chủ nhiệm nhắc tới hai chữ Hứa Thiên.

Hứa Thiên ung dung xoay xoay cây bút từ đầu tiết đến giờ, bây giờ nghe đến tên thì vô tư đứng dậy: "Có gì sao ạ?"

"E hèm... em tại sao lại làm ồn trong giờ học?" – Trương Hàn đưa tay lên miệng, ho nhẹ một tiếng, mắt không nhìn Hứa Thiên.

"Em có sao? Thật ra em cũng không nhớ, chắc là vấn đề này không quá nghiêm trọng" – Hứa Thiên không chối bỏ, cũng không thừa nhận lỗi lầm. Kỳ thực việc cậu nói chuyện trong giờ học không có làm ồn đến ai, nếu cậu nhận lỗi chẳng phải sẽ hứa lần sau không được nói chuyện nữa hay sao, vậy làm sao cậu có thể chọc Kim Tuệ Nhi nữa, mặt khác cậu lại không thích chối bay chối biến khi mọi thứ rành rành ra đó.

"Kha Thanh Hạo có ghi tên em vào danh sách làm ồn, nói đi, em có nhiều việc quan trọng như vậy trong giờ học sao? Cũng gần thi học kỳ rồi, sao không lo làm bài?" – Trương Hàn nhìn Hứa Thiên, tay giơ lên một sấp đề thi.

"Lúc trước học cô Dương em cũng là một thái độ như vậy, cô Dương chẳng những không nể em mà còn khen em tinh thần tốt, như vậy học hành mới hiệu quả, em không biết làm như vậy sẽ ảnh hưởng thầy và các bạn" – Hứa vòng vo tự nhiên nhắc đến cô Dương, một vấn đề rõ ràng chẳng liên quan. Kim Tuệ Nhi vừa nghe xong không bức mình, ngược lại còn nhoeen miệng cười. Hứa Thiên à, đây là lần đầu tiên cậu lạc đề một cách chí lý đó, ít ra cậu có thể khiến đối phương khó lòng giận dữ.

"Cái đó... em nói cô Dương chấp nhận hay sao?" – Trương Hàn có phần kiên đề – "Được rồi, có thể đây không phải vấn đề lớn, sau này đừng quá làm ồn là được, còn để cho mọi người ôn bài nữa" – Rõ ràng khi nhắc đến Dương Khả, ánh mắt Trương Hàn mười phần ôn nhu, thực tế mà nói, tiếp xúc với một người hiền lành tốt tính lại xinh đẹp như vậy ông khó lòng nào làm ngơ được. Kết quả Hứa Thiên được cho phép ngồi xuống, thần nhiên nhìn mọi người, bày một vẻ mặt thiếu đánh.

"Coi như cô Dương cứu cậu một mạng đi" – Tuệ Nhi bĩu môi.

"Cậu thật ra cũng tinh tế như vậy hay sao?" – Hứa Thiên ngồi nhích lại một chút.

"Cậu nghĩ ai cũng ngốc như mình chắc" – Kim Tuệ Nhi dứt lời, vừa lúc nhận được một cái véo ngay má trái của Hứa Hung Thần.

"Cậu mới ngốc đó" – Sau đó ngồi sát lại thêm chút nữa – "Này, hay là... cậu nghĩ xem chúng ta có nên giúp thầy một tay hay không?"

Lập tức phản bác: "Cậu điên à, cô Dương bây giờ đang hạnh phúc lắm đó, cậu đừng có phá hoại hạnh phúc nhà người khác, thật là thất đức đi"

"Ai mà biết được..."

Buổi chiều mát mẻ, Kim Tổng Bách mang bàn ghế nhỏ ra trước nhà ngồi, vừa nhâm nhi tách trà vừa nhìn cảnh xung quanh mà đánh giá thời tiết. Đầu đông năm nay không quá lạnh như năm ngoái, bà nội Tuệ Nhi cũng không phải chịu đau lưng nhiều như mọi năm. Kim Tổng Bách nghĩ đủ thứ chuyện, cuối cùng thờ dài, chỉ có một thứ mọi năm đều như vậy, đó là ngày giỗ vợ ông. Trước khi Ngô Mịch mất, mọi lễ lộc giỗ tổ ở nhà ông đều một tay bà gánh vác, bà nấu ăn ngon, lại còn giỏi trong việc gồng gánh sắp xếp, mọi thứ chỉ cần bà ra tay là đã có thể chu toàn. Những năm sau đó, gia đình này muốn một bữa ăn ngon cũng không còn nữa, nhà cửa một mảng lụi quạnh, nếu có niềm vui, cũng là do con gái của họ mang lại, Kim Tổng Bách hiếm khi được một lần vui vẻ thoải mái, vì chính con gái ông còn không biết cách tạo ra niềm vui cho chính mình.

Năm nay, ông định nấu vài món ăn Ngô Mịch thích để cúng bà, để thời gian còn lại tưởng nhớ đến thời gian năm xưa. Nói tưởng nhớ một cách khoa trương như vậy, nhưng thật ra chỉ là một ngày nghỉ yên tĩnh tại nhà, bởi vì có ngày nào mà ông không ít nhất một lần nhớ đến những năm trước đó, thời gian trọn vẹn nhất cuộc đời.

Ai đó nói, chỉ khi đánh mất thứ gì đó, người ta mới biết quý nó. Nhưng mà sao, trước giờ Tổng Bách luôn biết quý trọng những thứ bên cạnh mình, vậy mà nó vẫn tự nhiên vụt khỏi tầm tay.

"Anh Bách, sao ngồi một mình đây vậy? Tuệ Nhi đâu?" – Trầm Sơ một tay bưng bát cháo lớn, một tay vén mấy sợi tóc lơ ngơ trên trán.

"À, Tuệ Nhi đang ở trong phòng, tôi thấy trời mát mẻ nên ra đây ngồi một chút" – Tổng Bách đưa cho thím Sơ một cái ghế - "Ày, chị lại định mang đồ qua đây cho tôi nữa sao? Không cần bận rộn như vậy đâu mà"

"Không có sao, mấy hôm nay trời lạnh, ai cũng lười đi chợ nên có hơi ế ẩm. Tôi mang về mấy con cá nấu cháo cho Trình Thanh, sẵn mang qua cho nhà anh một bát" – Thím Sơ để bát lên bàn. Kỳ thực mấy con cá này là do Trầm Sơ chủ động không bán mà mang về. Bà thấy trời đang lạnh dần, ăn cháo cá hẳn là ấm lắm, chưa kể Tuệ Nhi lại thích cháo cá như vậy. Cho nên mặc dù mọi người còn đang mua không ngừng nghỉ, bà đã đứng dậy dọn hàng về sớm.

"Anh mang vào nhà ăn nhanh còn nóng, thím cũng đang ở trong phòng sao?"

"Ừ, chị cứ để đó, lát nữa tôi sẽ hâm nóng lại, chị ngồi chơi, uống với tôi một tách trà"

Tuệ Nhi đang làm gì đó, tự nhiên nhớ đến một chuyện, lập tức bỏ đồ tại chỗ đi nhanh ra trước cửa.

"Thím a, thím đến khi nào vậy?" – Tuệ Nhi bước đến gần thì nhìn thấy bát cháo trên bàn – "Quoa, là cháo cá, thím, thật cực cho thím"

"Nha đầu này, làm gì mà cực với chả cực, thím vừa qua thôi, con đang làm gì vậy, không ra đây tán gẫu với ba" – Thím Sơ cười hiền từ, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt một người phụ nữ đảm đang chất phác, Kim Tuệ Nhi cảm giác bình an gần gũi, đây là lí do bao năm nay cô và Tổng Bách đều xem Trầm Sơ là một người thân trong gia đình.

"À phải đó, con có chuyện muốn nói với ba" – Tuệ Nhi kéo ghế lại ngồi ở giữa hai người – "Ba a, ngày mai là giỗ mẹ, ba không định làm gì hay sao?"

Kim Tổng Bách giật mình, năm nào trước ngày giỗ cũng là Tuệ Nhi nhắc nhở ông. Nó học hành bận bịu cả ngày, vậy mà không bao giờ quên bất cứ ngày nào quan trọng. Trầm Sơ kể bên im lặng, lẽ ra bà cũng định hỏi ông về chuyện này.

"Sao ba lại im lặng, ba đừng nói đã quên mất tiêu rồi đi. Ba a... ba như vậy coi được hay sao?" – Tuệ Nhi khua tay trách móc.

Kim Tổng Bách bị con gái trách khư, nhất thời đỏ mặt, ông ngại ngùng nhìn thím Sơ: "Cô xem, nó năm nào cũng là cái bộ dạng này"

"Con gái nói phải đó, anh năm nay nên thay đổi một chút đi, đừng nấu mấy món đơn giản đó nữa. Hay là năm nay chúng ta làm vài mâm cơm, nấu vài món lạ mắt rồi mời hàng xóm đến ăn một buổi cơm. Nhiều năm rồi anh định cứ như vậy hay sao" – Trầm Sơ về phe Tiểu nha đầu.

Kim Tổng Bách suy nghĩ một chút, ông giấu điều khó xử vào trong: "Được...tôi chỉ sợ.... ai za, không thể phiền đến chị. Mấy năm nay đều như vậy, chị luôn giúp đỡ gia đình tôi, tôi thật không biết dùng cách gì báo đáp"

"Anh đừng có nói quá đi" – Trầm Sơ quay sang nhìn Tuệ Nhi – "Sáng mai là ngày nghỉ của con đúng không? Con dậy sớm giúp thím một chút. Chúng ta nấu vài món mời hàng xóm, sau đó đến chiều tôi sẽ cùng nhau ra sông thả đèn.

"Thím a, thật thích đó, năm nào con cũng mong nhất điều này. Mẹ con ngày xưa vô cùng thích nhìn hoa đăng trời"

Kim Tuệ Nhi nói đến đây, không khí xung quanh trầm đi một bậc.

Kim Tuệ Nhi vừa lòng, đứng dậy xin phép vào phòng, tiếp tục những mũi đan còn lại.

Những đêm trước ngày giỗ của mẹ cô đều tự nhiên giật mình lúc nửa đêm, sau đó không thể ngủ lại nữa. Tuệ Nhi mang mấy cuộn len ra đan, không quá ba ngày đã đan xong một chiếc khăn len dài. Năm nay chắc là không lạnh lắm, mẹ à, bên đó có lạnh hay không, Tuệ Nhi gửi cho mẹ một chiếc khăn len có được hay không?

Khăn đã đan xong, Tuệ Nhi chợt nhớ ra điều gì đó, không kịp suy nghĩ, cô đã ra chợ mua thêm mấy cuộn len màu tối, cô mỗi ngày đều dành ra một chút thời gian làm việc này, tất cả tấm chân tình đều gửi hết vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Giỗ Mẹ (P1)

Kim Tổng Bách cả đêm lo lắng suy nghĩ nên không ngủ được, nửa đêm ông đi đi lại lại trong phòng, lẩm bẩm tính toán điều gì đó. Mãi cho đến 3 giờ sáng tự nhiên nhớ ra chuyện gì, ông cầm điện thoại lên nhấn nhấn vài cái, sau đó bỏ dế lên giường nằm.

Tổng Bách chưa kịp chớp mắt được bao lâu thì nghe tiếng lục đục trước cửa, thím Sơ đang một mình bụng bê các loại thực phẩm còn ướt ướt vì sương sớm.

"Trầm Sơ?? Sao chị lại qua sớm như vậy? Tôi định chút nữa mới đi chợ..." - Kim Tổng Bách vừa đưa tay đỡ đồ đạc trên tay thím Sơ vừa ngại ngại.

"A..là do tôi ngủ không được nên mới đi chợ sớm, và lại anh xem ngày dài như vậy, nhưng loay hoay cái đã hết thời gian rồi." - Trầm Sơ phui tay - "Anh giúp tôi mang chúng ra sau rồi nấu gì đó cho thím ăn sáng đi, còn lại để tôi"

"Ai za...chị nói vậy sao được" - Kim Tổng Bách định cặng nhằng giống con gái mình nhưng lại thôi, nhanh chóng mang đồ ra phía sau, sau đó khom lưng đốt bếp lửa. Thấy bếp lửa ấm lên dần, lửa cháy ổn định, Kim Tổng Bách mới soạn số thực phẩm ấy ra, chọn thứ gì mình có thể làm. Lục lọi một lúc lâu, cuối cùng ông mang túi rau ra vò nước trước sân để rửa.

Trời cứ như vậy ngày qua ngày lại lạnh hơn một chút, Tổng Bách đang tắm lưng dài rộng của ông chống đỡ tiết lạnh đầu đông, từ sau nhìn tới không thể không cảm thấy đau lòng.

Kim Tuệ Nhi đã tỉnh dậy từ lâu, có điều cô ngồi tựa lưng vào thành giường đan mãi mấy thứ đồ. Đến giờ phút này mà nói thì Tuệ Nhi đã thành thạo hết tất cả những mũi đan, bàn tay khéo léo cử động đâm xuyên xen kẽ, cuộn len dài cuộn tròn ở dưới chân từ cũng bé lại, một chiếc găng tay nữa đã đan xong, Tuệ Nhi đem nó chắt lên đóng đồ thành phẩm, cảm thấy vô cùng hài lòng với tốc độ này. Tuệ Nhi ước tính, nếu cứ duy trì như vậy ba ngày ba đêm nữa, những đồ đạc cô muốn lập tức sẽ hoàn thành.

Thấy Kim Tổng Bách chịu lạnh ngồi ngoài sân, trái tim Tuệ Nhi khẽ rơi một giọt nước mắt. Ba cô bao năm qua đều giản dị như vậy, chịu đựng như vậy. Cô biết bản thân đã quá thờ ơ với ông, nhưng không biết làm cách nào thay đổi.

Tuệ Nhi quay vào phòng ba mình lấy cho ông chiếc áo ấm hôm trước, trực tiếp mang ra choàng lên người ông.

Kim Tổng Bách thấy hai vai ấm lên, trong lòng vui vẻ quay nhanh lại cười với con gái: "Bảo bối, con không cần lo cho ba, ba không lạnh, nào, ngoan, mang áo này vào trong để ba còn rửa cho xong đóng rau này"

Kim Tuệ Nhi sáng sớm chưa đánh răng, chưa nói chuyện, giọng nói có chút khàn đi, nghe qua như đứa trẻ nũng nịu đòi quà: "Ba lo cho sức khỏe mình một chút". Tuệ Nhi chậm rãi nói, sau đó tiến tới vò nước ngồi bên cạnh ba mình. Lần này cô không cúi kính, không ép buộc, không vô tâm với ông, nhưng cũng không thể nào quá nhẹ nhàng ngon ngọt, những lời đó nói ra thật sự đã vượt qua giới hạn thường ngày của cô rồi.

Xem cô là một đứa con gái thì thật là quá sai lầm đi, cô không biết nhẹ nhàng, không biết thể hiện sự đáng yêu, chu đáo, nói chung những thứ thuộc về điều hiển nhiên ở con gái cô đều không có điều nào, vậy mà Tuệ Nhi thành công tạo được ấn tượng tốt đẹp đối với hầu hết mọi người ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Chưa kịp lấy kem đánh răng, hai cha con đã nghe được tiếng phanh xe quen thuộc mỗi buổi sáng, có điều âm thanh hôm nay không quá lớn cũng không chát tai như mọi ngày, Tuệ Nhi cảm giác người đó đang lấy chân ma sát xuống mặt đất để xe dừng lại.

"Chú..." - Hứa Thiên sáng sớm đã tràn đầy năng lượng, cậu đưa một tay lên chào Tổng Bách, gói đồ cứ như vậy rơi vãi xuống đường.

Kim Tổng Bách thấy bạn của con gái cũng thì lập tức đưa hai tay vẫy cho nước ráo, sau đó lau nhanh rồi đi đến chỗ Hứa Thiên: "Con trai, đến sớm như vậy" - Kim Tổng Bách vừa kịp nhìn thấy các túi đồ treo đầy trên xe đạp, ngạc nhiên hỏi: "Đây là gì? Con đừng nói với ta là định đi bán dạo đi".

Hứa Thiên cười to lộ ra hàm răng trắng đều: "Là đem đến đây đó chứ"

Kim Tuệ Nhi ngồi trong sân giả vờ không để ý nhưng thực ra đã nghe toàn bộ cuộc trò chuyện này. Rốt cục cô cũng biết được vì sao phanh xe của Hưng Thần hôm nay lại ồn như vậy. Xe cậu ấy treo đầy đồ đạc, đến việc cầm phanh cũng đã khó, cho nên cậu mới dùng chân dừng xe lại. Tuệ Nhi thấy hẳn ta có vẻ vất vả với đóng đồ đó, nhanh chóng đánh răng rồi đi đến.

Chân Tuệ Nhi chậm rãi bước nhưng trong lòng tự mắng mình không thể nhanh hơn chút nữa hay sao, cuối cùng bước đến xe đạp Hứa Thiên với vẻ mặt buồn bao nhiêu đáng ghét có bấy nhiêu đáng ghét: "Lỗi thôi, cậu đến đây làm gì, ai cho cậu đến"

"Tôi là đến thăm chứ" - Hứa Thiên hoàn toàn vui vẻ mà trả lời - "Chú a, hôm nay con có thể ở lại ăn một bữa cơm có đúng không?"

Kim Tổng Bách không thèm nhìn con gái đến một cái, thản nhiên vỗ vai Hứa Thiên: "Được, tất nhiên được. Vào nhà đi".

Kim Tuệ Nhi cuối cùng biết được tên Hứa Hung Thần đi rất cực là do ai mời tới.

Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi loay hoay sau bếp, không biết nên phụ giúp việc gì, Kim Tuệ Nhi mở hết các gói thực phẩm của thím Sơ, toàn là những món phức tạp, cô thật sự không biết làm. Hứa Thiên quay lại nhìn đồng hồ của mình, nhớ ra những thực phẩm cậu mua đều rất dễ làm, cho nên kéo một lúc vài túi đến chỗ Tuệ Nhi.

"Giờ đây?" - Tuệ Nhi nhìn gói bột.

"Là tôi mua mang đến đây nấu" - Hứa Thiên chuyển gói bột từ tay này sang tay kia.

Kim Tổng Bách đang nhóm một bếp lửa để nấu nước, nghe Hứa Thiên nói vậy, vội vã tiến đến: "Ta không mắng con là không được có phải không? Con tại sao lại mua nhiều đồ như vậy? Đừng nói là nhện ăn để mua đi"

"Chú a...không phải đâu, tiền này con dành dụm được, vì rất hiếm khi dùng tiền, con đến đây ăn trực thì phải như vậy chứ!"

Kim Tổng Bách nghe vậy chỉ biết lắc đầu, ông biết thằng nhóc này cũng giống như con gái của mình, nói thì nói vậy chứ một khi nó đã quyết định làm thì khó mà cản được. Tổng Bách quay lưng về phía hai người: "Lần sau không được như vậy nữa, nếu không chú lập tức không cho con đến nữa đó có biết không?"

"Ba, lần này thì cậu ta nói đúng đó, đến đây ăn thì phải như vậy" - Nói xong Tuệ Nhi giật gói bột trong tay Hứa Thiên, khom lưng lấy thêm các túi thực phẩm khác để lên bàn - "Còn đúng đó"

Hứa Thiên nhìn thấy vậy nhưng lại bật cười, nhanh chóng kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Tuệ Nhi.

- Cậu biết làm há cảo hả? - Hứa Thiên nhìn hai tay nhào bột của Tuệ Nhi.

- Không, tôi chỉ thấy mẹ làm chứ chưa từng làm thử.

- Vậy mà cũng tự tin như vậy hay sao? Cậu không sợ làm xong phải đem bỏ à?

- Tất nhiên không sợ, nếu số há cảo này bị hư, lập tức cho cậu ăn hết.

Hứa Thiên hai tay đầy bột đưa lên véo má tiểu nha đầu: "Cậu được lắm"

Pha xong phần bột, bọn trẻ bắt đầu làm nhân há cảo, Tuệ Nhi định cầm dao băm thịt lợn thì bị Hứa Thiên giật lấy: "Để tôi, cậu làm lại hỏng mất". Ý nghĩa của câu nói này là cậu không được đụng tới dao, sẽ làm đứt tay cậu.

Tuệ Nhi thuận ý ngồi xem Hứa Thiên băm thịt, hai tay Hung Thần hậu đậu hành hạ tấm thớt gỗ. Cậu không băm đều dao lên thịt, còn dùng nhiều sức, mỗi dao bổ xuống thật sự rất mạnh, nhưng phần thịt không nhuyễn được bao nhiêu cả. Cuối cùng Tuệ Nhi nhìn lại tấm thớt, những vết dao hằn rất sâu trên nó, tấm thớt này cuối cùng cũng hết hạn sử dụng rồi.

Kim Tuệ Nhi dùng tay cán mỏng một miếng bột, cô cho vào một ít nhân thịt sau đó nắn lại. Miếng bột tròn như quả bóng nhỏ, quả nhiên không có hình thù một miếng há cảo. Tuệ Nhi nắn xong một miếng thì quay qua nhìn Hứa Thiên, thấy cậu ấy đang chăm chú trộn nhân thì đem cái há cảo đầu tiên giấu vào túi nilon, lấy rau che lên.

Khoe miệng Hứa Thiên giật nhẹ một cái, phần nhân này đã được trộn đều, bây giờ cậu sẽ làm cái đầu tiên.

Kim Tuệ Nhi chưa từng làm há cảo nhưng cũng từng thấy qua rồi, còn Hứa Thiên hoàn toàn không thấy ai làm, quay qua hỏi Tuệ Nhi thì quả thật mất mặt quá, cho nên cậu dựa vào hình dạng há cảo mình từng thấy mà nắn.

Ngược lại với Tuệ Nhi, Hứa Thiên cán một miếng bột rất dày, dùng cả một phần nhân bằng với "quả bóng nhỏ" lúc nãy của Tuệ Nhi. Hứa Thiên điều luyện xoa nắn, cuối cùng hình dạng cái há cảo cũng lờ mờ hiện ra.

Kim Tuệ Nhi thấy há cảo to béo của Hứa Thiên thì nhin không được mà cười to: "Ba a, ba xem cậu ta làm há cảo kìa, cái này không thể dùng bát đựng rồi"

Kim Tổng Bách quay qua cười: "Lần đầu tiên phải như vậy, vài ba lần sẽ đẹp"

Hứa Quái Thú rửa thầm trong bụng, cậu còn tưởng tôi chưa thấy quả bóng bé tí của cậu hay sao, Kim Tuệ Nhi, cậu có giỏi thì đừng để tôi tìm được nó.

"Sao cậu không cùng thím nấu đồ ăn?" - Hứa Thiên vừa chuyển chú vào há cảo vừa đưa khủy tay đụng tay Tuệ Nhi.

"Tôi biết cái gì mà làm?"

"Không phải cậu nấu ăn rất ngon hay sao? Lần trước cậu nấu cháo cá mè hoa cho tôi còn gì?"

"Tôi chỉ biết mỗi món đó, nấu được vài lần thành quen" - Tuệ Nhi vừa trả lời xong, tự nhiên phát hiện ra điều gì - "Nè, không phải hôm đó cậu chê cháo của tôi không ngon hay sao? Trờ mặt nhanh như vậy đi"

"Chắc tôi nhớ nhầm rồi, hôm đó quả thật ăn xong tôi phát sợ" - Hứa Thiên suất nửa đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Giỗ Mẹ (P2)

Tuệ Nhi cùng Hứa Thiên ngồi đó nán nót làm lụng hồi lâu thì nhớ ra một chuyện. "Ba a, ba có mời thầy qua đây ăn cơm hay không?". Kim Tổng Bách không do dự trả lời: "Tất nhiên là có rồi, một chút nữa ba sẽ qua đó mời thầy của con, bây giờ còn phải làm xong cái đĩa". Hứa Thiên ngồi bên cạnh cũng không trật tự được: "Còn cô Dương thì sao ạ?". Tên hung thần này đúng là rảnh miệng, Kim Tuệ Nhi tự nghĩ, đây là nhà của tôi chứ có phải của cậu đâu, muốn nói gì là nói, muốn mời ai là mời, kể cả bây giờ tôi là người trong nhà đây, còn không biết rốt cục mối quan hệ giữa tôi và ba mình hay giữa cậu và ba tôi là thân thiết hơn nữa.

Kim Tổng Bách nghe Hứa Thiên nói vậy liền tỏ rõ thái độ phân vân, ông không phải không muốn mời bọn họ cùng ăn một bữa cơm, chỉ sợ rằng cơm canh đậm bạc, lại mời thầy mời cô của đám nhỏ, như vậy có phần thất lễ. Thím Sơ thấy một biểu tình khó xử ấy liền hiểu ý mà nói: "Ây za, chỉ là một bữa cơm thôi mà, càng đông càng vui, chủ yếu là mọi người đều cảm thấy thoải mái là được rồi". "Thím nói đúng đó ba, ba không cần ngại" - con gái có vô tâm như thế nào thì vẫn là người hiểu ý ba mình nhất. Cơ mặt Kim Tổng Bách dần ra một chút, sau đó liền hỏi lại: "Nhanh như vậy, bây giờ làm sao có thể đến nhà cô Dương kịp".

Hứa Thiên đem cái há cáo bỏ vào trong bát, sau đó đem hai bàn tay chà sát vào nhau để làm vui đi bớt bột khô dính trên tay: "Chú không cần vất vả như vậy, con gọi cô một cuộc là được"

"Không được, là mời đến nhà của ta mà, vả lại làm như vậy không tốt" - Kim Tổng Bách lập tức phản đối - "Hay là Tuệ Nhi, con đến đây giúp ba làm ít việc này, bây giờ ba liền đến nhà cô Dương"

Ba người còn lại nhìn nhau, rốt cục chỉ là một bữa ăn gia đình, có cần vất vả như vậy hay không. Kim Tuệ Nhi im lặng không nói, ngược lại Hứa Thiên lại huyền thuyên đủ điều: "Lần trước cũng là con gọi đến mời cô Dương đến nhà chơi, chú a, chúng con và cô đã thân thiết như vậy, hơn nữa cô cũng rất thoải mái, chú không cần đi đâu hết, để con gọi cô là xong". Nói rồi không kịp để Kim Tổng Bách neho mảy, Hứa Thiên đã đứng dậy đi ra trước cửa. Cuộc gọi rõ ràng chỉ tốn mất một, hai phút, cuối cùng mọi người ở đây phải đợi cậu ta đến nửa ngày trời. Lúc Hứa Thiên trở vào trong lại đi cùng hai người nữa.

Kim Tổng Bách đang loay hoay ở bếp, nghe tiếng bước chân định quay ra trách Hứa Thiên một hồi, đi đâu mà không nói, làm mọi người tìm mãi, ai ngờ vừa quay ra đã thấy cô thầy ngại ngùng đứng bên cạnh. Chưa kịp đợi Kim Tổng Bách chào mời, Dương Khả đã nhanh tay: "Anh và thầy Trương ra ngoài ngồi nghỉ đi, để tôi giúp anh". Tổng Bách bối rối, cô Dương dù gì cũng là khách: "Không sao đâu, cũng sắp xong rồi, thật ngại quá, tôi định làm xong bữa cơm này sẽ mời thầy và cô đến ăn...". Dương Khả lịch thiệp hiểu ý, nói vài câu vui vẻ, sau đó bắt tay vào làm. Rõ ràng bữa cơm chỉ cần một buổi là xong, tự nhiên tên nhóc Hứa Thiên đi lung tung làm cả nhà rối lên một trận. Thành thật mà nói, Kim Tổng Bách từ những ngày đầu gặp Hứa Thiên đã xem cậu là một người thân trong nhà, ông dùng linh tính của một người từng trải cảm nhận được họ đã từng rất gần gũi, từng gặp nhau rất thường xuyên. Đã vậy, Hứa Thiên đối với gia đình ông một mực chu đáo, cậu quan tâm đến Tuệ Nhi nhiều hơn ông nghĩ, thẳng thắn ấy, đã nói là làm, đã làm thì đúng đúng dù sai cũng thẳng thắn mà nhận. Bữa cơm cuối cùng cũng xong, các món ăn nhìn phong phú và hấp dẫn hơn mọi người nghĩ, thím Sơ lau mồ hôi cười hài lòng, rốt cục cũng có một ngày trọn vẹn dành cho Ngô Mịch.

Hai bàn ăn được sắp xếp ngay ngắn trước nhà, một bàn dành cho người trong gia đình cùng với hai thầy cô, bàn còn lại là hàng xóm gần gũi thân thuộc. Hôm nay Kim Tổng Bách uống khá nhiều, ông một tay cầm chai một tay cầm ly rượu di chuyển qua lại giữa hai bàn. Những năm trước đây đều là một mâm cơm đậm bạc, buổi tối ông đều đợi đến lúc mẹ và con gái mình đã vào phòng thì mới cầm rượu ra trước nhà ngồi uống. Kim Tổng Bách không giỏi uống rượu, chỉ vài ba ngụm đã khiến ông đỏ mặt tía tai, có như vậy ông mới dễ dàng đi ngủ.

Không khí bây giờ rất ra dáng gia đình, mọi người ở đây đều thân thuộc, nói cười vui vẻ, Kim Tuệ Nhi hoàn toàn cảm thấy có thể hòa nhập được, chỉ là trong lòng đang thiếu một lỗ hổng rất lớn, cho dù như thế nào cũng không thể lấp đầy nó. Cô cần tình thương của một người mẹ, một chút thời để cảm thấy mình còn đang ở đây và cảm nhận được hạnh phúc. Tuệ Nhi miệng nhai cơm nhưng mắt lại chằm chằm nhìn vào một thứ gì đó trên bàn, thỉnh thoảng lại nhe răng cười trông rất vui vẻ. Hứa Thiên ngồi bên cạnh một đứa là gấp thức ăn cho Tuệ Nhi, hai đứa cũng là gấp thức ăn cho cô, đến mức Tuệ Nhi phải phát bực và đưa chân đập cho Hung Thần một cái: "Cậu có thôi đi không?". Hứa Thiên trưng ra một bộ mặt vô tội nhưng lại rất gian xảo: "Tôi thích đây thì sao?"

Kết thúc một bữa cơm vui vẻ thì trời cũng xế chiều. Kim Tuệ Nhi và Hứa Thiên sau khi dọn dẹp xong bát đĩa thì cùng ra tiễn thầy cô về.

"Thầy kể bên đây, em có cần vậy không?" - Trương Hàn nhìn về lịch sự của hai học trò mình mà bật cười.

"Có chứ a, thầy dù ở đâu thì em cũng sẽ trịnh trọng như vậy đó" - Tuệ Nhi đáp lại.

"Được rồi, hai đứa vào nhà đi. Chúng ta về đây" - Dương Khả xoa đầu Tuệ Nhi.

Khoan đã, Kim Tuệ Nhi rõ ràng thấy có gì đó không đúng: "Sao lại là hai đứa a?", sau đó quay sang thật khuyển tay vào bụng Hứa Thiên: "Cậu còn trung ra đó, còn không mau về". Hứa Thiên bắt đầu đánh trống lảng: "Ai za...đau thật đó, tôi vào trong lấy thuốc thoa đã". Hai giáo viên thấy vậy cũng bật cười, rốt cục vẫn như vậy, hai thầy cô ra về và hai đứa học trò ở lại.

Kim Tuệ Nhi nhanh chóng trở vào nhà, cái tên ăn bám này, phải dạy cho hắn một bài học mới được. Kết quả cô vừa bước vào trong nhà đã thấy Hứa Thiên nằm dài trên ghế gỗ mà ngủ, hai tay ôm bụng co ro lại giống như đau lắm, không phải chứ, thật là biết giả vờ quá đó. Kim Tuệ Nhi đi lại gần nắm tay Hứa Thiên kéo dậy thì nghe tiếng Kim Tổng Bách còn hơi say sưa: "Không để nó nghỉ một lát, lúc này nó có uống một ít"

"What???" - Kim Tuệ Nhi vừa nghe xong lập tức muốn nhả ra khói: "Bà à, sao lại cho cậu ta uống, cậu ta mới xuất viện đó". Tổng Bách nghe không rõ, ông bây giờ nhìn hai màu trắng đen còn không phân biệt được, vừa đi vào phòng vừa vẩy tay: "Nó là uống giúp ba, ba cũng không ngăn cản được".

"Ba à, ba như vậy mà đi sao, cậu ta uống một ít rượu lập tức đau đầu đó, ba...tại sao ba..." - Kim Tuệ Nhi chính thức bắt lực, trong nhà có hai người đàn ông, đều vì say mà đi ngủ, trước nhà còn một đống bàn ghế chưa dọn đó, chẳng lẽ bắt ba người phụ nữ còn lại khinh nó vào hay sao. "Tiểu Nhi à, xuống đây giúp thím một chút" - thím Sơ từ sau bếp gọi vọng lên.

Tuệ Nhi quay lại nhìn Hứa Thiên, cô cúi người đem chân tay cậu đặt ngay ngắn, đặt lên bụng cậu một chiếc chăn, sau đó quay người đi xuống bếp.

Hứa Thiên nằm mơ, bất giác nở một nụ cười.

Hai người ngủ một giấc, tỉnh dậy đã là 6 giờ 30 tối, trong nhà xuất hiện một nam nhân nữa. Hứa Thiên vừa ngồi dậy chưa kịp rửa mặt đã bị tình cảnh trước mắt làm cho tỉnh táo, tên kia là ai, tại sao với Tuệ Nhi lại là một bộ dạng thân mật như vậy, chẳng lẽ ngoài Hoàng Siêu ra cậu còn một tình địch nữa?

"Thanh Đệ hôm nay em học có tốt không, ngày cuối cùng cũng không được nghỉ à?" - Tuệ Nhi vừa nêm nếm cháo trên bếp vừa hỏi.

"Em học rất tốt đó, em là học thêm ngoài giờ nên không được nghỉ. À phải, chút nữa chúng ta sẽ đi thả đèn phật không?" - Trình Thanh nghịch mấy quả táo trên tay.

"Đúng vậy, đèn chị đã chuẩn bị xong rồi, chút nữa đợi thím qua, chúng ta ăn tối xong sẽ đi thả". Kim Tuệ Nhi hai tay bê bát cháo lớn để lên bàn, cùng lúc thấy một tên mặt than đi ngang. Hứa Thiên mặt đầy sát khí hướng thẳng về phía phòng tắm mà đi, đến hơn nửa giờ sau mới thấy quay lại.

Kim Tuệ Nhi kỳ thực rất lo lắng, cô biết lúc này cậu không uống ít rượu đâu, hơn nữa loại rượu này còn rất mạnh, là loại rượu gia truyền mà Kim Tổng Bách luôn cất giữ bấy lâu nay. Hứa Thiên vừa đi ra đã thấy Tuệ Nhi cầm trên tay chiếc khăn, cậu không ngại cầm lấy lau nước trên mặt, sau đó lại trở lại ghế gỗ ngồi. Lần này Hứa Thiên không để ý Kim Tuệ Nhi nữa, ngược lại mọi chú ý của cậu đều dồn trên người Trình Thanh. Trình Thanh ngồi kế bên Tuệ Nhi, thấy biểu cảm dọa người này của Hứa Thiên thì liền đưa tay chọc chị gái: "Chị, tại sao anh ấy lại nhìn em như vậy?". Kim Tuệ Nhi không quan tâm: "Là em quá đẹp trai". Trình Thanh đưa tay sát bên Tuệ Nhi, nghe cô trả lời vậy thì vô cùng thỏa mãn: "Này, chị đã khen em đẹp trai rất nhiều lần rồi đó, chị nói xem, có phải đã bị em thu hút rồi hay không?"

Tốt lắm, câu nói này thật có dũng khí, có thể đem Hứa Thiên chọc tức đến mức cần quét được hết cây cối nhà cửa. Hứa Thiên định đứng dậy tiến gần đến hai con người kia thì nghe thấy tiếng Trầm Sơ: "Con trai, mau chóng giúp chị dọn đồ ăn ra đi, chúng ta còn đi thả đèn nữa, tranh thủ, bây giờ nước ngoài sông đang chảy nhẹ đó". Hứa Thiên bây giờ mới nhận ra, thằng nhóc này thì ra là con trai của thím Sơ, thảo nào nó với Tuệ Nhi lại có thể thân thiết như vậy. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc này tính ra với Tuệ Nhi cũng không có mối quan hệ nào, để phòng thì vẫn hơn.

Sau bữa ăn, mọi người cùng nhau vui vẻ ra bờ sông thả đèn, Kim Tổng Bách ngồi dưới chân mẹ, đem túi chườm nóng ủ ấm cho bà: "Mẹ à, con ra bờ sông thả đèn cùng bọn trẻ, mẹ ở phòng nghỉ nhé, ra ngoài đó sẽ lạnh". Lý Nga rõ ràng còn khỏe, nhưng con trai và cháu gái mình lúc nào cũng nghĩ bà là già cả lắm rồi, suốt ngày chỉ để bà dưỡng tuổi già, không cho bà động tay động chân làm lụng gì cả, nhưng mà, rõ ràng trời hôm nay lạnh thật, nếu không ở trong phòng thì lại làm gánh nặng cho bọn trẻ, bà vỗ vỗ vai Tổng Bách: "Được rồi, hôm nay mẹ ngủ sớm"

Trời đã lạnh sẵn, lại ngồi ở bờ sông, người cho dù mạnh mẽ khỏe khoắn như thế nào thì cũng phải lạnh đến nói chuyện không được, Tuệ Nhi bỏ đèn xuống, lấy tay xoa xoa vào nhau rồi áp lên mặt, quả thật không phải chuyện đùa. Hứa Thiên cởi chiếc áo khoác mỏng ra khoác lên vai Tuệ Nhi, còn cậu thân nhiên ngồi xuống bên cạnh bờ sông.

"Cậu đưa tôi làm gì? Không biết lạnh à?" - Tuệ Nhi đưa tay kéo chiếc áo xuống, đi đến gần Hứa Thiên.

"Tôi như vậy làm sao lại lạnh?" - Hứa Thiên chuẩn bị đốt đèn - "Nào, mọi người đưa hết đèn cho con". Nói xong, thật nhanh cậu đã làm sáng tất cả các đèn hoa, đưa cho mỗi người một cái.

"Này, cậu sẽ cầu nguyện những gì?" - Hứa Nhiều Chuyen.

"Nói ra chẳng phải không còn linh nghiệm hay sao?" - Tuệ Nhi thả đèn xuống, chấp hai tay cầu nguyện.

"Mẹ à, rất nhiều năm rồi không gặp mẹ, bây giờ mẹ đã thế nào rồi? Tuệ Nhi ở đây quả thật sống rất tốt, bà nội và ba cũng nhiều sức khỏe. Mẹ...mọi

người chỉ lo cho mẹ, ở đó hãy sống thật vui vẻ, con luôn yêu mẹ". Những ý nghĩ mông lung bay lẩn quẩn xung quanh Tuệ Nhi, cô cơ bản không xem đây là một cơ hội để nguyện ước điều gì đó. Chấp hai tay lại, cô chỉ mong giờ khắc này mẹ sẽ nghe những lời mình nói, mong muốn suốt cuộc đời mình chính là để bà hiểu, con gái luôn vì bà mà sống thật tốt, cho nên bà cũng phải như vậy!

Tuệ Nhi mở mắt ra, cảm thấy khung cảnh trước mắt thật hữu tình. Ngày hôm nay cô đã rất thoải mái, nói ra vài lời này quả thật cả người nhẹ nhõm. Người ta nói, cùng những người thân yêu yên lặng bên nhau trải qua những giây phút quan trọng của cuộc đời, như vậy thật ý nghĩa.

Hứa Thiên ngồi bên cạnh hoàn toàn có thể cảm nhận được đầy đủ tâm tư của cô. Cậu đã nhận ra cô không được bình thường từ bữa ăn trưa nay rồi. Cũng đúng, vào những ngày như vậy, kẻ dù mạnh mẽ thế nào thì tâm cũng sẽ đều mềm nhũn, nhớ đến thời gian hạnh phúc nhất của cuộc đời mình trước đi rồi nhìn lại bây giờ, cho dù có bao nhiêu thứ tuyệt đẹp bên cạnh, thiếu mất một người quan trọng như vậy, mọi thứ còn lại chỉ là hư vô.

Hứa Thiên bất giác nhớ lại mẹ mình, cậu đưa tay thả chiếc đèn hoa đăng xuống, nhắm mắt cầu nguyện.

"Tiểu Mịch, mọi người hiện tại đều rất tốt. Hôm nay anh đặc biệt nấu những món em thích, nhờ mọi người giúp đỡ, đồ ăn hôm nay có mùi vị hơn nhiều rồi. Em không cần lo về cuộc sống gia đình em bây giờ, hãy lo cho mình thật tốt. Những năm sau nữa, anh vẫn sẽ cùng em ôn lại hết thầy kỹ niệm của chúng ta."

"Chị à, mọi người đều nhớ chị, sống thật tốt nhé"

Những lời nhắn nhủ gửi vào mấy chiếc đèn hoa đăng đang trôi trên sông, đây vừa là ước nguyện của họ, vừa là tâm tư mà trong cuộc sống thường ngày không ai dễ dàng bộc lộ ra. Thời khắc một mình nhắm mắt đối diện với chính bản thân mình cũng là lúc con người ta sống thật với bản thân nhất. Những người đã ra đi, mọi người sẽ luôn bên cạnh chúng tôi có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mùa Đông Nào Cũng Sẽ Bên Cậu!

Hôm nay trời lạnh thật, cậu có thể chạy chậm một chút được không?

- Nè, tôi nói, chúng ta là đang đi xe đạp chứ không phải đi bộ....

- Hứa Thiên, tuyết rơi rồi! Thật đẹp a, mỗi năm tôi đều mong ngày này. Ấy za...tuyết rơi đầy chân tôi rồi, thật lạnh.

- Cậu thích lắm à? Vậy mỗi năm vào những ngày đông chúng ta đều sẽ cùng nhau chạy xe ngắm tuyết rơi như vậy!

Kim Tuệ Nhi mỉm cười vui vẻ, hai chân thừa ra ngoài chặn bị lạnh mà rút vào, cô mở mắt ra nhìn xung quanh thì thấy mình vẫn còn nằm trong phòng. Ban nãy thì ra chỉ là giấc mơ, phải rồi, hôm nay cô ngủ hơi nhiều, không biết có trễ học hay không. Tuệ Nhi nhanh chóng xếp chăn qua một bên rồi đứng chồm người qua cửa sổ nhìn ra sân. Tuyết rơi rồi!

Tuệ Nhi cảm thấy toàn thân càng lúc càng lạnh đi, đây đúng là không khí ngày đông mà cô thích, mặc dù vào những ngày này bản thân có chút lười. Cô đưa tay ra vẽ vài nét lên cửa kính, ngón tay gặp lạnh theo phản xạ giật nhẹ, Tuệ Nhi nhớ ra, trời lạnh quá, có phải chứng đau đầu của cậu ấy lại tái phát hay không.

Kim Tuệ Nhi chuẩn bị xong thì mang balo ra chỗ Hứa Thiên hay đứng đợi cậu. Thấy Quái Thú chưa đến, trong lòng cô có chút bất an, hay là hôm nay cậu ấy không đi học.

Tuệ Nhi đưa hai tay xoa vào nhau rồi áp lên má, lên tai, cô đi tới đi lui một buổi, cuối cùng "tài xế" cũng đến. Hứa Thiên đang trên đà chạy nhanh bỗng phanh lại thật mạnh, thân xe và cơ thể cậu tạo một đường cong hoàn mỹ trên nền đường bằng đất. Kim Tuệ Nhi thấy cậu còn vui vẻ như vậy liền thoải mái, quay qua nhìn Hung Thần bĩu môi: "Đừng nói là ngủ ngon quá nên bây giờ mới dậy đi". Hứa Thiên mỉm cười véo má cô: "Đừng có nghĩ ai cũng lười như cậu".

Tuệ Nhi bị véo má nên bực mình, giơ tay định đập cho Hung Thần một trận thì thấy mồ hôi trên trán cậu nhễ nhại: "Cậu nóng như vậy à?"

"Cậu bị điên à, trời lạnh như vậy, cậu nói tôi mình đồng da sắt sao?"

"Vậy tại sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?" - Tuệ Nhi thẳng thắn hỏi.

"Tại vì tôi đạp xe nhanh. Cậu sao hôm nay lại nói nhiều như vậy?"

"Cậu...Phải rồi, tôi có cái này muốn đưa cậu" - Tuệ Nhi lấy ra từ balo chiếc khăn len màu trắng tinh đưa cho Hứa Thiên. Tên tiểu tử này rõ ràng rất bất ngờ, vừa nhìn thấy liền vỡ òa, hận không thể ôm nha đầu siết thật mạnh, nhưng lại cố gắng trở thành khách hàng khó tính: "Không phải chứ, đang mùa đông mà cậu lại đưa tôi khăn màu trắng như tuyết thế này, cậu muốn tôi nhìn nó mà lạnh chết à"

Kim Tuệ Nhi thẹn quá hóa giận: "Tại vì tôi thích màu trắng" - Sau đó trực tiếp đem khăn bỏ vào balo - "Không thích thì thôi, đừng ở đó được nước lã lủi"

Hứa Thiên lại nhanh hơn một bước, cậu giật lại từ tay Tuệ Nhi: "Thật trùng hợp, tôi cũng rất thích màu trắng", nói rồi mỉm cười thật tươi lấy ra chiếc khăn len y hệt như vậy: "Cậu tiến gần tôi một chút". Kim Tuệ Nhi vô thức bước thêm một bước nữa, khoảng cách giữa hai gương mặt chỉ còn trong gang tấc. Tim Hứa Thiên đập càng ngày càng nhanh, cậu cảm giác được hai bên má mình đang dần nóng lên, không thể để Tuệ Nhi thấy được gương mặt xấu hổ này, nếu không Hứa Thiên không dám làm sao mà đối mặt với cô nữa. Cậu vòng tay ra phía sau Tuệ Nhi để choàng khăn lên cổ cô, cuối cùng gương mặt vẫn dừng lại ở vị trí cũ. Kim Tuệ Nhi này giờ vẫn nhìn chằm chằm Hứa Thiên, hình như mồ hôi trên trán cậu đã đổ nhiều hơn rồi, tên quái thú này, rõ ràng mình không nên tặng khăn len cho cậu ta mà!"Sao vậy? Có phải thấy tôi quá soái hay không?" - Hứa Thiên đưa mặt gần cô hơn, đầu lắc qua lắc lại.

"Đúng vậy! So với ngày đầu gặp cậu thì bây giờ cậu soái hơn một chút rồi! Cố gắng rèn luyện tâm tính lại" - Kim Tuệ Nhi bủn môi ngồi lên xe.

"Này! Tặng khăn tôi cũng đã tặng rồi, lại còn choàng lên cho cậu. Cậu tặng tôi như vậy là xong à?" - Hứa Thiên đưa tay vỗ cái mạnh lên đùi Tuệ Nhi.

"Cậu không có tay à?"

"Cậu cũng có tay, sao tôi phải choàng khăn cho cậu?"

"Tự hỏi bản thân mình đi"

Hôm nay Kim Tuệ Nhi triệt để phát huy vai trò của lớp trưởng. Vừa vào lớp cô đã dùng chiếc chìa khóa tuần trước được giao để mở chiếc tủ thần kỳ. Hứa Thiên đứng kế bên nhìn vào có hơi choáng váng, đừng nói là chúng tôi sẽ làm tất cả đề thi này cho đến khi thi học kỳ đi. Không phải chứ! Tháng 12 mới bắt đầu thi, bây giờ vừa cuối tháng 10 thôi đó.

Kim Tuệ Nhi vừa ôm ra đóng đề thi cao như núi này ra thì Hứa Thiên ngay lập tức giật lấy. Tuệ Nhi nghĩ, cho cậu ta làm cánh tay thế này cũng quá thích hợp, ít ra đều là cậu ta tự nguyện, đúng vậy, chúng ta luôn làm việc với nhau trên nguyên tắc bình đẳng - tự nguyện - cùng hợp tác phát triển có phải không. Tuệ Nhi nhìn xuống chiếc khăn len, trong lòng triệt để vui sướng.

Tình hình này là sao? Lớp trưởng thì ngồi bơ ra uống sữa, còn lớp phó thể thao văn nghệ thì cực khổ đi phát đề cho từng bàn. Hồ La La đang giúp Lưu An giải bài tập Toán thì phát hiện trên bàn chất một sấp giấy mới tinh: "Không phải chứ! Phải làm hết sao?"

"Tùy cậu" - Hứa Thiên trả lời hờ hững rồi bước lên bàn trên.

"A...Hứa Thiên, tôi phát hiện... Hôm nay có phải hai cậu cùng nhau đi mua khăn hay không?" - Hồ La La vừa nói vừa chỉ tay qua Hứa Thiên và Tuệ Nhi.

Đáp lại La La là một mảng im lặng. Kim Tuệ Nhi không phải không biết trả lời thế nào, mà là cô thấy câu hỏi này thật vô nghĩa, tốt nhất không nên phí thời gian nghe cậu ấy tra khảo. Về phần Hứa Thiên, có thì nhận, không có thì bảo là không, nhưng thấy Tiểu nha đầu kia im lặng thì cậu cũng không buồn trả lời. Cuối cùng chỉ có Lưu An đáp lời La La: "Rõ ràng là như vậy! Tiểu La, có phải cậu cũng thích như vậy hay không? Ngày mai tớ với cậu cùng đi mua một cặp"

"Thích ông nội cậu. Tớ làm xong một phần rồi, còn lại cậu mang về chỗ mà giải tiếp"

"..."

Vì Trương Hàn đã giao cho cả lớp nhiều đề thi như vậy, nên tuần này ông quyết định cho học trò mình tự quản tự học. Thời gian đó ông có thể ngồi ở văn phòng làm đại sự, là đại sự gì a? Chính là những sấp giấy báo bôi giấu trong chiếc tủ bí ẩn ấy!

"Lúc đầu sao không ai nói với tôi vào Chấn Hoa là phải học như vậy đi"

Không khí lớp học hiện tại quả thực rất yên ắng. Ai ai cũng chăm chỉ giải đề thi. Bọn họ không phải kiêu dè thầy Trương đến như vậy, chính xác là đang lo lắng cho kết quả học tập của mình sau này! Đã học ở đây thì không thể nào để người ta chê cười được.

Khác với thường ngày, hôm nay Hứa Thiên thành thành thực thực mà làm bài, thỉnh thoảng còn quay qua hỏi bài lớp trưởng. Kim Tuệ Nhi đang lúc tập trung thì không suy nghĩ nhiều, cậu ấy hỏi gì thì chỉ cái đó, cách nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn.

Hứa Thiên sau khi được hướng dẫn cận kề thì giải một loạt tất cả các bài trong đề. Làm xong còn quay qua nháy mắt với Tuệ Nhi: "Có giỏi không?"

Kim Tuệ Nhi vẫn tập trung bấm máy tính: "Bình thường"

"Khen một câu cậu chết à?" - Hứa Thiên đưa tay che đề thi của Tuệ Nhi lại.

"Cậu đừng ở đó kiểm chuyện. Xong đề này thì qua đề khác, phiên tôi cái gì" - Tuệ Nhi cuối cùng cũng chịu dỗi mắt lên người Hứa Thiên.

"Chính là muốn nghe cậu khen một câu" - Bày ra vẻ mặt nũng nịu.

"Được... Vậy để tôi khen cậu vậy! Cậu đúng là tên bệnh hoạn" - Kim Tuệ Nhi gạt tay Hứa Thiên qua một bên, tiếp tục làm bài.

Hứa Thiên chính vì biết rõ bản tính nha đầu này nên không tiện chọc ghẹo thêm nữa, những lúc cô ấy đang tập trung mà chạm vào thì chỉ gánh họa mà thôi! Cậu đang trên hành trình gầy dựng lại tình cảm, không thể vì một phút nông nổi mà phá hỏng kế hoạch được.

Hứa Hung Thần lấy trong học bàn ra chiếc điện thoại, cậu mở đoạn ghi âm với âm lượng lớn nhất: "Cậu nhìn giả thiết này, khi khí cầu bay lên vật thả rơi cũng có vận tốc 4,9m/s hướng lên cùng với khí cầu. Vật chuyển động lên đến khi $v=0$ thì dừng lại và rơi xuống..."

"Như vậy chúng ta phải giả sử thời gian vật đi lên đến khi dừng lại là t có đúng không?"

"Đúng đúng, sau đó cậu dựa vào giả thiết đã cho mà từ từ tính ra. Chỗ này không đơn giản nên phải cẩn thận một chút"

"Tôi hiểu rồi"

"Tốt, cậu có tiến bộ đó, tiếp tục đi"

Kim Tuệ Nhi nghe âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ chiếc điện thoại trên bàn thì lập tức dừng bút. Hứa Thiên không cần quay qua cũng biết cô đang nhìn mình bằng ánh mắt gì, bởi vì nó đã quá quen thuộc với cậu rồi.

"Dù gì cậu cũng đã khen tôi rồi, cứ cho là lúc đó cậu tập trung quá nên không để ý đi, nhưng tôi nghe nói lúc vô thức hay không chú ý, người ta nói ra cái gì thì cái đó chính là sự thật. Vừa sáng cậu khen tôi soái hơn, bây giờ lại bảo tôi tiến bộ. Kim Tuệ Nhi, cậu thực ra quá thích tôi rồi có đúng không?"

"Đừng, đừng...tôi đùa. Thả tóc tôi ra đi"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Lão Tử Không Dễ Dãi

Lúc này học sinh Chấn Hoa đang trong giai đoạn bù đầu bù cổ, bình thường vui chơi hội thao, văn nghệ thì ai cũng thấy thời gian trôi qua thật nhanh, vậy mà bây giờ, ngày nào lên lớp cũng loay hoay với đống đề toán, lý, hóa, sinh,...chờ mãi cũng chưa thấy đến cuối tuần. Hứa Thiên hôm nào về nhà cũng tranh thủ lăn ra ngủ, nửa đêm nghe tiếng báo thức thì lật đật ngồi dậy cầm cúi làm gì đó, đến gần sáng lại lăn ra ngủ. Phần đề thi giao về nhà làm cậu hoàn toàn không nhìn tới, đợi đến lúc lên lớp lại chăm chỉ nắn nít lớp trưởng chỉ bài. Mặc dù có chút mệt mỏi nhưng Hứa Thiên hoàn toàn thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Dạo gần đây hình như Hứa Thiên có thú vui mới, cái mà cậu hay thức dậy lúc nửa đêm để làm chính là đồ chơi, nhìn cậu kỳ công như vậy cũng có thể biết món đồ này đối với Hứa Thiên có bao nhiêu phần quan trọng.

Chiều thứ sáu rảnh rồi, Hứa Thiên không ngủ mà tranh thủ làm cho xong báo bối, sau đó tắm rửa rồi lên giường mân mê điện thoại. Cậu không tra danh bạ mà chủ động nhập số điện thoại vào, vừa biết bên kia có người nghe máy thì liền gọi trò:

- Ngày mai cuối tuần, có muốn tôi dẫn đi đâu chơi hay không? - Hứa Thiên không để đối phương trả lời liền ra sức biện minh - Cậu đừng nghĩ tôi mời cậu đi chơi, bởi vì dạo này cậu hay giúp tôi làm bài tập nên....

- Chú cũng được đi chơi nữa sao? - Đầu dây bên kia vang lên một giọng cười vang, Kim Tổng Bách cười đến chảy nước mắt, ông nghĩ thầm "thằng nhóc này, mời con gái ta đi chơi mà còn ra cái điệu bộ đó"

- Chú...là chú a~, không phải số này là của Tuệ Nhi hay sao? - Hứa Thiên nhìn lại số điện thoại, rõ ràng khi nhập số vào thì hiện lên tên của Tiểu nha đầu kia mà.

- Đúng, đúng, là số con gái ta. Vì ta với con hay liên lạc nhau qua số cũ nên Tuệ Nhi sớm đã bỏ đi rồi. Lần trước không phải chú cũng gọi con bằng số này hay sao?

Hứa Thiên lúc ấy được mời đi ăn giỗ, tâm tình vui sướng, làm gì để ý Tổng Bách gọi cậu bằng số Tuệ Nhi, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ biết cười trừ trả lời Kim Tổng Bách, sau đó đành phải chịu ngượng mà tắt máy. Mặc dù mối quan hệ với Tổng Bách rất tốt, nhưng những chuyện thế này thật không dễ nói, Hứa Thiên không biết lần sau sẽ nói chuyện với ông bằng bộ dạng gì nữa.

Tắt điện thoại, Hứa Thiên lập tức truy cập weibo. Cậu vào weibo cá nhân của Tiểu nha đầu, tài khoản này cậu từ lâu đã điều tra ra được, có điều không can đảm ấn nút theo dõi. Mấy ngày đầu Hứa Thiên còn thường xuyên vào weibo Tuệ Nhi để xem tình hình của cô, nhưng lâu dài thấy nha đầu này không tha thiết cập nhật cuộc sống cá nhân lên mạng, cậu cũng ít khám thính tình hình.

Hứa Thiên lướt vài vòng trên mạng, thấy mọi thứ có vẻ im lìm, ảnh avatar gần đây nhất của Tuệ Nhi là hình bông hoa tuyết đơn độc, cập nhật từ tháng 11

năm ngoái. Hứa Thiên không biết nên khóc hay nên cười, nha đầu đó, rốt cục là do lười biếng hay là không có ảnh thay mới. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu tìm ra biện pháp cuối cùng, đó là nhắn tin QQ cho Kim Tuệ Nhi.

Kim Tuệ Nhi đang đọc sách thì lẩm bẩm ngủ, quyển sách chút nữa đập thẳng vào mặt thì cô nghe tiếng thông báo của máy tính mà giật mình. Tuệ Nhi ngược đầu nhìn chiếc máy tính trên bàn mới nhớ ra lúc nãy dùng xong quên tắt máy. Tuệ Nhi quán chân bước xuống ghế ngồi, mở QQ lên, cô thấy tin nhắn từ một tài khoản lạ. brother1003: tiểu nha đầu, tôi thấy ai đó sau lưng cậu

~baobei0611: tôi đang nằm - Kim Tuệ Nhi vừa đọc xong ba chữ tiểu nha đầu lập tức biết đối phương là ai, cô nhếch miệng, định dùng trò con bò này chọc ngoáy bà à, còn non lắm cưng à!

brother1003: cậu đề bẹp nó rồi!

baobei0611: tôi định đề chết nó, nhưng chưa kịp thì đã thấy nó đứng kế bên cậu rồi. a...sao mặt nó lại tái xanh như vậy, thật lạ nha!

brother1003: chính vì vừa gặp nha đầu cậu nên nó mới như vậy!

baobei0611: vậy thì nhắn lại với nó giùm tôi, chọc tới tôi tôi cho chết.

Hứa Thiên đọc xong tin nhắn vừa rồi của Tuệ Nhi tự nhiên phá ra cười thành tiếng, cậu cười đến mức căn nhà muốn rung chuyển. Đại Thành vừa đi qua cầu thang, nghe trong phòng Hứa Thiên vang ra tiếng cười to liên không khỏi lo lắng nên đi đến gõ cửa. Cũng phải, tiểu tử này bao nhiêu năm nay kể cả vui vẻ nữa lời đều không có, bây giờ lại cười to như vậy, thật không thể tin được.

Hứa Thiên đang phân khối thì nghe tiếng gõ cửa càng lúc càng dồn dập, cậu lười biếng bước xuống mở khóa cửa.

- Thiên Nhi, con ổn không? - Đại Thành nhìn khó hiểu.

- Con tại sao không ổn?

- Con đang cười cái gì? Có thể vui như vậy hay sao? - Đại Thành nhóm người nhìn khắp phòng.

Hứa Thiên đứng lùi ra sau, thoải mái để Đại Thành dò xét, sau đó chợt nhớ ra, cậu bước lên đứng cùng phía với Đại Thành: "À, cho chú xem cái này, chú đọc đi...chú nói, có phải cậu ấy rất ngốc hay không?"

Đại Thành đọc nhanh qua tin nhắn, sau đó lại ngây ngốc nhìn Hứa Thiên thiếu gia nhà mình: "Có gì buồn cười sao? Chú không thấy cậu ấy ngốc, ngược lại thấy con rất ngốc". Nói rồi ông quay lưng lại đi: "Không có gì thì nhớ ngủ sớm"

Hứa Thiên vô cùng uất ức nhìn theo Đại Thành, xem lại tin nhắn trong điện thoại mình, một lát sau lại cười như đứa trẻ.

brother1003: Ngày mai tôi đến đón cậu đi chơi.

Năm phút, mười phút, nửa giờ đến vài tiếng sau đều không thấy hồi âm, Hứa Thiên bực mình gửi qua cho Tuệ Nhi một rừng icon bắt lịch sự.

"Tại sao không trả lời? Cậu sao cứ xem thường tôi như vậy hả?"

"Này, cậu có nói nhanh không, nếu không ngày mai ông đây lại bận"

"Cậu thật kém lịch sự"

"Ngày mai đừng nhắn tin báo là đi đi, lão tử không dễ dãi như vậy"

"Tóm lại có đi hay không?"

Hứa Thiên đợi tin nhắn hồi âm đến nửa đêm, cuối cùng cũng ngủ quên. Hứa Thiên ngủ say như vậy nhưng điện thoại vẫn nắm chặt trên tay, mỗi lần điện thoại sáng lên cậu đều giật mình dậy, nhưng lại không phải tin nhắn của nha đầu bướng bỉnh đó.

Kim Tuệ Nhi mấy hôm nay mất ngủ để làm bài tập nên cứ im lặng một chút là lại ngủ quên. Trong lúc chờ tin nhắn Hứa Thiên cô ngủ quên trên bàn lúc nào không hay, khi tỉnh dậy thì thấy màn hình máy tính đã tắt, Tuệ Nhi nhấp chuột, trên QQ có rất nhiều tin nhắn đến. Lướt một lúc, Tuệ Nhi toàn thấy icon xấu xí của Hung Thần kia, cô bẽ ngoài tức giận nhưng trong lòng thầm cười, đưa tay gõ nhanh vài chữ: "Có rãnh bà cũng không đi với người"

Hứa Thiên thức dậy cảm thấy có hơi đau đầu, có lẽ đêm hôm qua cầm điện thoại suốt, lại để gần với đầu. Cậu mở điện thoại lên nhìn, lập tức muốn dạy nha đầu kia một bài học.

Tuệ Nhi ngủ một giấc thật sâu, đến khi Kim Tổng Bách vào gọi thì đã 9 giờ sáng. Cô xếp chăn rồi xuống giường, tận hưởng ngày cuối tuần bên gia đình.

Hôm nay bà nội cô có vẻ khỏe khoắn, sáng sớm bà đã choàng khăn đi khắp nhà tập thể dục, chưa kể còn đem túi chườm nóng đi sạc, đợi đến lúc cháu gái thức dậy liền mang đưa nó. Tuệ Nhi vừa lấy điều này làm cảm động, vừa thấy vui vẻ vì bà nội khỏe hơn rồi, thật không uống công cô và Kim Tổng Bách thay phiên nhau xếp hàng lấy thuốc rồi nấu thuốc chăm sóc bà.

"Bà a, hôm nay làm sao lại vui như vậy, đừng nói bà nội muốn hồi xuân đi" - Tuệ Nhi vừa đem bàn tay bà nội xoa xoa vừa chọc ghẹo.

"Bà thấy...bà trong người khỏe..." - Nói xong liền ho khụ khụ.

Kim Tổng Bách nhìn Tuệ Nhi mỉm cười, ông lấy tay xoa lưng mẹ: "Mẹ cứ từ từ nói, không gấp, không gấp"

Buổi chiều, điện thoại Tổng Bách lại đổ chuông, vẫn là số điện thoại cũ, có điều lần này người gọi đã nhận diện được đối phương: "Chú, có thể cho con gặp Tuệ Nhi một chút được không?"

"Con không nghe, ba tắt máy đi" - Kim Tuệ Nhi chưa để ba mình lên tiếng.

"Nè, con làm vậy coi sao được"

Vừa dứt lời, Kim Tổng Bách nghe tiếng trong điện thoại càng lúc càng thực tế: "Không sao đâu chú, con nói chuyện trực tiếp vậy"

Kim Tổng Bách và con gái cũng nhau nhìn ra cửa.

"Thật nhanh a, tôi chưa kịp mang chổi ra mà!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nỗi Đau

"Nếu em biết kiếp sau sẽ cùng anh ở cùng một chỗ thì sau khi chết đi em đã kiên quyết không uống canh Mạnh Bà. Chỉ tiếc rằng em không thể dự đoán trước số phận của mình, cho nên mới đến đây gặp anh như vậy! Là do chúng ta nợ nhau, Thượng Đế mới sắp xếp ta ở bên nhau, từ đó gây vò nhau, thiếu một trong hai, không ai được quyền hạnh phúc."

Hứa Thiên bước vào nhà với bộ dạng uể oải, cả tuần nay đủ thứ chuyện để lo nghĩ, cậu thừa chịu khó vận động tay chân chứ cũng không muốn tự bán thân hành hạ tinh thần mình như vậy. Cậu đi ngang qua phòng khách chuẩn bị tiến lên cầu thang thì nghe tiếng Hứa Phong: "Tất cả đồ đạc gom lại một chỗ, thứ gì vô dụng đều bỏ đi cả".

Hứa Thiên dừng bước, cậu nén lại quan sát từ phòng khách lên đến tầng lầu, thấy một số người đang thu gom vật dụng. Kiểm nén cơn giận trong lòng, cậu chạy nhanh lên lầu túm áo tên to con nhất: "Rốt cục là sao? Các người muốn đem nó đi đâu?"

"Là...là Chủ tịch nói các thứ vô dụng có thể..."

"Tất cả đồ đạc này đều là của mẹ tôi, bà ấy cho phép các người mang nó đi hay sao? Còn nữa, sau này không được động vào bất cứ thứ gì trong phòng mẹ tôi. Biến hết cho tôi" - Hứa Thiên giành lại từng thứ một trong tay nhân viên khuôn vác, do đồ quá nhiều, cậu cảm thấy này thì làm rơi thứ kia, cuối cùng hộp đồ trang sức của Trần Ái Mẫn rơi đầy dưới chân cậu.

Hứa Phong từ phòng khách hô to: "Không cần phí sức ngăn cản, ta đã quyết định. Các người tiếp tục cho ta". Đại Thành đứng kế bên Hứa Phong, lúc nhìn mặt chủ tịch, lúc ngược lên tầng trên xem xét tình hình, cơ bản ông cảm thấy rất khó xử, độ chừng sẽ xảy ra rắc rối.

Hứa Thiên tai nghe Hứa Phong nói nhưng miệng không trả lời. Cậu khụy một chân xuống, đau lòng nhất từng thứ trang sức kia lên để ngay ngắn vào hộp. Thấy những người trước mắt bắt đầu khua tay múa chân, Hứa Thiên quát lớn: "Còn ai lui tới phòng của mẹ tôi nữa, tôi lập tức đập gãy chân người đó". Những tên cao to nhìn nhau, mười phần kiêng dè vị thiếu gia này, cuối cùng vẫn vì sợ bị què nên khúm núm chạy xuống lầu, cúi đầu chào Hứa Phong: "Chủ tịch, chúng tôi bắt tài, xin lỗi không thể làm được. Xin lỗi" rồi từng người vọt nhanh ra ngoài.

Hứa Phong cảm thấy với con trai mình ông rõ ràng không có tiếng nói, trước kia những chuyện học hành, vui chơi của Hứa Thiên ông còn có thể tùy tiện xen vào, nhưng lần này lại đụng đến mẹ của nó, ông thật sự hết cách. Con trai của ông chính là người không chịu khuất phục, ông càng dùng nguyên tắc mà áp đặt lên nó, nó càng chống lại. Ngày xưa còn Trần Ái Mẫn, Hứa Thiên có chỗ dựa vô cùng vững chắc vì Hứa Phong rất xem trọng vợ mình, mỗi lần bắt nó làm điều gì ông đều dùng nhu đánh cương, từ từ thuyết phục.

Lúc nóng giận làm sao nghĩ được gì nhiều, Hứa Phong chỉ biết trên phương diện này ông không thể nào ép buộc ra lệnh hay dùng bất cứ nguyên tắc nào với Hứa Thiên, cuối cùng đập bàn đi ra ngoài. Đại Thành thấy ông như vậy cũng định đi theo, nhưng nhìn lại tình cảnh hiện tại, vẫn là đi dập đám lửa trên kia trước đã. Đại quân gia thật sự muốn lên giải thích với Hứa Thiên mọi chuyện, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giải thích cũng không ích gì. Hứa Thiên cái gì cũng không giống ba mình, chỉ có tính tình cô chấp không nghe ai giải thích của Hứa Phong là cậu tận dụng gen di truyền triệt để.

Hứa Thiên từng bước mang đồ của mẹ cậu để lại trong phòng. Căn phòng này nhìn chung vẫn đẹp đẽ sang trọng, mọi thứ vẫn còn mới tinh, vì cách ngày là có người đến dọn, duy chỉ có không khí là trầm lắng, bởi vì cũng đã lâu rất lâu rồi không có người ngủ ở đây.

Nhìn thiếu gia thần thờ xen lẫn uất hận ngồi trong phòng, Đại Thành ước gì ông có thể dùng phép màu cho Hứa Thiên nhìn thấy tất cả mà không cần dài

công giải thích.

Trần Ái Mẫn không còn ở đây cũng lâu rồi, ngôi nhà trở nên buồn tẻ hẳn. Hứa Thiên cũng qua rồi thời gian ngưng cuồng tìm kiếm mẹ mình, cậu thôi thói quen cứ về nhà là trách khừ Hứa Phong. Không phải cậu không quan tâm nữa mà là cậu thấy đã quá mệt mỏi khi phải đối diện với sự vô tâm của cha mình.

Thực tế, Hứa Phong đã sống những tháng năm vô cùng dằn vặt và đau khổ. Ông đã rất nhiều lần ước vợ mình trở lại, được như vậy thì ông thà già cầm giả điếu chứ cũng không bắt tội bà. Chỉ tiếc là thời gian tàn nhẫn hơn người ta nghĩ, lúc hạnh phúc thì khoảnh khắc trôi nhanh, khi đau đớn thì đợi mãi cũng không thấy kim đồng hồ gõ nhịp, nhất là...thời gian đã qua không trở lại bao giờ.

Bao năm qua vất vả như vậy cũng không thấy bất cứ tin tức nào từ vợ, Hứa Phong đã triệt để hết hi vọng. Tại vì sao? Vì thế lực gia đình ông không gói gọn trong một khu vực, một quốc gia mà còn liên hệ những đất nước khác. Việc tìm một người mới mất tích tới qua đối với ông dễ như trở bàn tay. Cho nên chỉ còn một khả năng duy nhất, vợ ông đã chết, hơn nữa đã được ai đó mang đi chôn cất.

Có những chuyện chỉ nghĩ thôi đã thấy đau lòng, vậy mà hai cha con nhà họ Hứa đã đối mặt với nó trong suốt những năm qua. Ngày hôm nay Hứa Phong quyết định xây mộ cho vợ, đem những thứ đã từng gắn bó với bà gửi vào nấm mồ đó.

Đại Thành đứng trước cửa suy nghĩ lung tung, cuối cùng chỉ nói duy nhất một câu "Làm người đừng quá cố chấp, ai cũng có nỗi khổ riêng, con không thể hiểu hết được" sau đó khép cửa lại. Hứa Thiên cuối cùng di dời ánh mắt: "Nỗi khổ? Nếu ai cũng vì mình có nỗi khổ riêng mà làm mọi cách giải tỏa thậm chí mang đến đau khổ cho người khác, vậy còn tư cách gì để sống?"

Nửa đêm, Hứa Thiên mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh đứng trên sân thượng. Lại một lon bia nữa được mở, Hứa Thiên đưa lên uống một lúc nhiều ngum, mắt mơ hồ nhìn ra xa, "So với ông ấy mẹ còn tàn nhẫn hơn nhiều có biết không? Nếu mẹ vì không chịu được ông ấy tại sao lại bắt con phải một mình chịu đựng. Mẹ đi tại sao không mang theo con?". Hứa Thiên nằm dài, để nước mắt chảy ngược xuống hai bên thái dương: "Lúc con còn nhỏ chẳng phải hai người rất hòa hợp hay sao, hai người cùng nhau ngăn cản con chơi với bạn, cùng bắt con phải học trường quốc tế, ép buộc con làm nhiều thứ mình không thích. Kết quả con cũng thích nghi được, không còn cãi lời, cái gì cũng nghe theo, thì sao...cuối cùng hai người lại bắt suy nghĩ con phải tàn đi hai hướng, các người rốt cuộc có lương tâm hay không? Bây giờ một người bạn con cũng không còn nữa, muốn tìm lại bạn ngày xưa cũng không thể nào, muốn sống trong một gia đình bình thường như người khác cũng không được"

Hứa Thiên vừa nghĩ vừa cười lớn, cười như một tên say rượu muốn gây sự, giọng cười man rợ truyền đi khắp nơi trong không trung. Mùa đông mỗi năm mẹ đều đan áo cho cậu không phải sao, gia đình cậu thứ gì mà không thể mua, nhưng mẹ cậu lại chỉ thích tự tay đan khăn may áo cho cậu, cậu cũng triệt để hạnh phúc vì điều này. Bây giờ có phải cậu quá đáng thương rồi không? Hứa Thiên nhìn lên những ngôi sao trên trời, có lẽ mẹ cậu chính là ngôi sao lớn nhất, ít nhất là đối với cậu, kể bên đó sẽ là em gái mình, họ luôn ở đó theo dõi cậu và để cậu ngắm nhìn.

"Tiểu Năm, nếu em ở đây chắc chắn sẽ cười anh một phát, bởi vì ngày đó thất hứa với em, bây giờ mới phải chịu cảnh bị cha mẹ mình bỏ rơi như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chọn Em Làm Sứ Giả

Ai đó nói: Được cùng những người bạn yêu thương trải qua thời khắc quan trọng nhất một lần trong đời tức là bạn đã sống đủ. Quảng thời gian sau này, cho dù thế nào cũng không cảm thấy hối tiếc.

Tuyệt phủ kín ngoài sân, từng chấm nhỏ li ti tụ lại thành cục lớn to tròn tạo nên mùa đông giá rét lạnh thấu ruột gan. Gian phòng ngày nào bị những tia nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào nay im lìm, người ngủ say giấc đến mức chuông báo thức gọi reo ỉnh ỏi cũng không tác dụng. Kim Tuệ Nhi nằm động tác hí một bên mắt nhìn ra ngoài, thấy không khí tương đối chiều lòng người nên nhắm mắt ngủ tiếp. Hôm qua Kim Tổng Bách đã sắm thêm cho cô một chiếc chăn dày rộng, đem qua cho dù có gấp làm đôi rồi cuộn quanh người hai vòng cũng không chiếm hết diện tích. Nếu con gái có cảm thấy ấm áp ngủ ngon mà ngủ lơ đãng đi học thì cũng là tại ba. Kim Tuệ Nhi thờ ơ nghĩ ngợi.

Tiếng phanh xe trước cổng vẫn đều đặn như mọi ngày. Người đó vẫn kiên nhẫn ngồi trên yên xe chờ đợi. Hôm nay quả thật lạnh gấp mấy lần những hôm trước, Hứa Thiên cảm thấy đôi tay tê rần, mũi cậu bắt đầu mất cảm giác.

"Bây giờ đã là mấy giờ rồi? Tại sao giờ giấc lúc nào cũng thất thường như vậy?" - Hứa Thiên bức bối nghĩ. Có lẽ thường ngày quá chiều chuộng cậu ta, đến nỗi cậu ấy không còn xem mình ra gì. Hứa Thiên đứng loay hoay nhìn vào nhà Tuệ Nhi, miệng lâm bảm trách mắng nhưng tuyệt nhiên không thấy một cái cau mày. Việc than phiền này xảy ra chẳng qua do bản tính thích câu nhau chọc ghẹo Tuệ Nhi của cậu đã ăn sâu vào máu, thật sự cậu không cảm thấy phiền nhưng cứ phải nói ra.

Hôm nay Hứa Thiên quả thật có chuyện gấp cần làm. Lúc sáng chạy ngang trường chỉ ghé qua được một chút rồi phải hí hục đạp xe đến đây, không biết cuối cùng có xong việc hay không. Đang định vào nhà tha lời nha đầu kia đi học thì thấy Tuệ Nhi lững thững bước ra, có vẻ còn muốn ngủ thêm nữa. Hứa Thiên thấy Tuệ Nhi nhìn về phía mình, lập tức gọi lại điệu bộ ngang ngược: "Cậu thật ra có muốn đi học hay không? Lúc nào cũng bắt tôi chờ đợi"

Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên bằng nửa con mắt, đưa tay che miệng lại ngáp ngắn ngáp dài, cô ngồi lên xe sau đó lấy khăn choàng kéo lên che mặt lại.

"Cậu làm trò gì vậy?" - Hứa Thiên khó hiểu, trời hôm nay chút nắng cũng không có, nhiệt độ rất thấp làm sao có thể bị chạm dây thần kinh.

"Cậu bớt nhiều lời đi" - Lại tiếp tục ngập.

"Khăn tôi tặng để choàng cổ chứ không phải che mặt" - Hứa bắt bẻ quay hẳn người ra sau, cậu đưa tay đỡ lớp khăn trên mặt Tuệ Nhi - "Nhìn tôi mà nói chuyện"

"Khăn này đã là của tôi. Tôi thích làm gì thì làm. Và lại mục đích che mặt của tôi là không thấy mặt cậu, bắt tôi nhìn cậu nói chuyện à, dư thừa".

Hứa Thiên dứt khoát bước xuống xe: "Không thích thì bước xuống". Kim Tuệ Nhi có chút bất ngờ, tuy nhiên cũng xuống xe.

Hứa Thiên đẩy Tuệ Nhi lên trên rồi nhảy phắt lên yên sau xe: "Chờ tôi". Mặc kệ nha đầu đang tròn mắt bất ngờ ra sao, Hứa Thiên đều không để ý.

Kim Tuệ Nhi bĩu môi nói: "Được thôi. Kim Tuệ Nhi đây là người không thích mắc nợ người khác. Đèo tôi nhiều ngày như vậy, hôm nay để bà trả lại cậu"

Chiếc xe vượt thoăn thoắt trên đường, Tuệ Nhi không thấy mệt, chỉ thấy cơ thể ấm dần. Hứa Thiên ngồi sau xe đưa mắt kẻ sát lưng Tuệ Nhi, thi thoảng cậu dùng khăn của mình che hai bên tai của cô. Tuy nhiên sợ bị phát hiện, cậu chỉ đưa lên một chút rồi để xuống. Hứa Thiên làm vậy không phải muốn Tuệ Nhi trả ơn, chẳng qua lúc quay lại mở khăn Tuệ Nhi ra, cậu phát hiện môi cô tái lại, tai và mũi thì đỏ như bị cảm, để cô chờ đi một đoạn có lẽ sẽ ấm hơn nhiều. Còn cách công trường một đoạn, Hứa Thiên bắt Tuệ Nhi dừng xe lại, đứng ở đó xếp hàng mua bánh bao cho cậu, Hứa Thiên lấy lí do sáng đến sớm nên chưa ăn sáng, Tuệ Nhi cũng không còn cách nào khác.

Hứa Thiên phi xe thật nhanh đến cổng rồi bước xuống dắt xe đi gửi. Bạn học hôm nay đến sớm quá, Hứa Thiên thật sự cảm thấy vô cùng hài lòng. Nhìn một lượt từ công trường đến cầu thang rồi lớp học ai cũng phải trầm trồ. Hôm nay là ngày thầy hiệu trưởng cưới vợ à, tại sao trường học lại được trang hoàng như vậy?

Kim Tuệ Nhi mua xong bánh bao thì đi nhanh vào lớp. Vừa tới cổng trường đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên. Tất cả tuyết rải rác trên sân đã được gom lại gọn gàng, hơn nữa còn lát thành một con đường dày dài tới cầu thang, trên đoạn đường tuyết đó có hàng chữ đỏ nho nhỏ: "KIM TUỆ NHI, DÀNH CHO CẬU, BƯỚC LÊN MÀ ĐI"

"Tên thần kinh nào vậy?" - Tuệ Nhi trầm nghĩ - "Lót tuyết như vậy có phải muốn người đi lạnh chết hay không?" - Rất nhanh sau đó cô đã đi được nửa đường. Kim Tuệ Nhi mâu thuẫn một cách ngớ ngẩn. Sở dĩ cô chửi tên lót tuyết là đồ thần kinh bởi vì ở đây mùa đông năm nào cũng có tuyết, mọi người tránh lạnh tránh rét còn không hết, làm sao có hứng thú với tuyết, chỉ có cô rất khác người, càng lạnh càng điên cuồng muốn đắm mình vào nó.

Tuệ Nhi thích thú bước chậm chậm về phía trước, thời gian này cô cảm giác mình đang là nữ chính của câu chuyện ngôn tình nào đó, cái mà thường ngày La La vẫn hay đọc và mơ mộng. Không phải chứ, đừng nói là ai đó tỏ tình đi. Kim Tuệ Nhi cười hề rồi đập tay vào đầu mình, chơi với Hồ La La đó đến mức bị lấy nhầm luôn rồi. Nếu có ai tỏ tình với cô vào thời điểm này, cô lập tức đập cho hắn ta một trận.

Bước lên cầu thang, Tuệ Nhi lần nữa chạm trán với bất ngờ, dọc hai bên cầu thang treo đầy những lời thoại trong truyện John Green mà cô yêu thích, hình Châu Kiệt Luân, còn có hình của cô nữa.

Kim Tuệ Nhi nhìn từng tấm ảnh của mình, có ảnh chụp hồi lễ tốt nghiệp cấp 2, có ảnh chụp lúc nhận thưởng. Tất cả hình ảnh này đều là chụp tập thể, tại sao bây giờ chỉ thấy mỗi cô, hơn nữa ảnh được phóng to mà lại rõ như vậy! Đạo diễn của trò này rốt cục mất bao nhiêu thời gian? Làm thế này là có ý gì cơ chứ? Kim Tuệ Nhi tự hỏi mình, rồi quay sang nhìn mọi người với ánh mắt đầy nghi vấn, cuối cùng vẫn không có ai biết chuyện gì mà giải đáp. Xung quanh cô lúc này muốn tìm một người cùng lớp cũng không có.

Đến giờ phút này Kim Tuệ Nhi thật sự muốn hóa điên rồi, cũng là trò treo ảnh, trò gây chú ý, không phải ai đó muốn hăm dọa cô tại đây nữa chứ? Tuệ Nhi không dám nghĩ nhiều nữa mà ba chân bốn cẳng chạy lên lớp học.

Cửa sổ xung quanh lớp đã được dán kín mít, tìm một khe hở cũng không có. Tuệ Nhi đứng trước cửa lớp nhìn vào, lớp học bị che kín đến tối om, không một bóng người. Đầu tiên lại nghĩ đến Hứa Thiên, tên Hung Thần đó, rốt cuộc là đi đâu mất rồi. Kim Tuệ Nhi bực mình đi thẳng xuống chỗ ngồi, vừa để balo xuống thì lớp học bỗng bừng sáng lên, tập thể vừa từ từ bước vào lớp vừa hát to bài hát Chúc Mừng Sinh Nhật.

Kim Tuệ Nhi đứng dậy nhìn thấy đám người trước mặt, chủ ý tìm cho ra gương mặt hung thần đó nhưng nhìn mãi không thấy. Sau khi kết thúc bài hát, thầy Trương mang bánh kem đến trước mặt Tuệ Nhi lặp lại lời chúc. Tuệ Nhi cứng đờ đưa tay nhận bánh kem: "Chuyện này là sao ạ?"

"Còn sao nữa, hôm nay không phải sinh nhật cậu hay sao?" - Hồ La La vui vẻ.

"Sinh nhật?" - Tuệ Nhi để bánh kem xuống bàn, lúi húi tìm điện thoại xem ngày giờ, không phải chứ, tại sao mình không có chút trí nhớ nào vậy.

"Sinh nhật mình mà còn không nhớ, xin hỏi lớp trưởng tại sao lại học giờ như vậy? Kỳ thi chuyển cấp vừa rồi cậu đã làm quen với thầy giám thị có đúng không?" - Kha Thanh Hạo lên tiếng. Cả lớp nhìn nhau cười vui vẻ.

Các thanh niên trong lớp nhanh chóng đẩy bàn học qua hai bên, chừa ở giữa lớp một khoảng trống vừa đủ bốn mươi người ngồi.

Kim Tuệ Nhi định hỏi mọi người không định học hay sao, nhưng cuối cùng lại hỏi: "Phải rồi, Hứa Thiên đâu?"

Một số bạn bè thân thiết nhìn nhau bật cười, hai người này, gặp nhau là gây chuyện không thôi, thiếu vắng một chút đã cuồng cuồng lên tìm.

Hứa Thiên cùng Dương Khả mở cửa đi vào: "Cậu còn chưa cầu nguyện đó, nhanh đi, nén sắp tắt rồi đó".

Kim Tuệ Nhi thấy hai người bước vào liền vui vẻ, trong đầu chỉ đang nghĩ, mình gần đây cầu nguyện hơi nhiều rồi, bây giờ lại như vậy, có còn linh nghiệm hay không.

Mọi thứ đã xong, Kim Tuệ Nhi rối rít cảm ơn vì thầy Trương đã ra tay sắp xếp "bối cảnh" và lịch học, cô Dương đã chịu khó đến chúc mừng, còn cả kế hoạch hoành tráng của cả lớp nữa. Sau lời cảm ơn đầy chân thành đó, Tuệ Nhi cảm thấy có điều gì không đúng. Nếu là sinh nhật thầy hay cô thì tổ chức như vậy cũng được đi, đằng này cô có là gì đâu chứ. Lại còn nghĩ hết mấy tiết luyện tập ngày hôm nay, ban giám hiệu Chấn Hoa không mang ra truy cứu thì thật là có vấn đề rồi.

"Hôm nay...ngoài mừng sinh nhật em ra, còn có gì sao ạ?" - Tuệ Nhi kiễng dè nhìn Trương Hàn.

Trương Hàn bị hỏi đúng mấu chốt vấn đề nhất thời khó trả lời mà nói không trôi chảy: "Thật ra...a...Em cũng biết sắp tới đây tình chúng ta sắp có cuộc thi học sinh giỏi, Chấn Hoa năm nào cũng phải chọn ra năm học sinh tham dự... Vì cùng đợt thi học kỳ, nên... À, là vừa thi xong học kỳ không lâu đã phải thi tỉnh. Chúng ta sợ sau khi biết kết quả học kỳ mới ôn thi thì sẽ không kịp nữa. Hiện tại dựa vào kết quả thi tuyển, mọi người...mọi người bầu cử em đó, thầy cũng vậy...chọn em làm sứ giả" - Trương Hàn tiếp - "Bây giờ vẫn chưa chọn được bốn người còn lại, bởi vì có một số bạn thi tuyển điểm cao nhưng gần đây học lực giảm sút. Nếu em thấy được có thể thử bầu cử một vài người. Còn nữa, các môn thi đều cách nhau một ngày nên một người có thể thi được nhiều môn đó"

Tuệ Nhi ngơ ngẩn nhìn thầy giáo: "Chuyện này mọi người đã quyết định rồi sao? Em còn chưa đồng ý mà! Với lại, làm sao thầy biết em gần đây học tốt"

"Là chúng tớ đều nhận thấy như vậy đó" - Hồ La La chen ngang.

"Không phải, chuyện này quả thật rất gấp đó, có thể để em suy nghĩ hay không?"

Trương Hàn nhìn Dương Khả, ánh mắt mang ý nghĩa tôi phải làm sao để thuyết phục nó. Cô Dương hiểu vấn đề, hiểu cả suy nghĩ học trò mình vội tiếp lời: "Đúng vậy, chuyện này rất quan trọng, tất nhiên phải suy nghĩ kỹ càng. Tuệ Nhi, học lực em ra sao em là người hiểu rõ nhất. Chấn Hoa lâu nay luôn giữ vững phong độ, hi vọng năm nay em sẽ là người làm điều đó. Đây cũng là cơ hội tốt cho tương lai em sau này. Nếu đạt giải 3 môn sẽ được tuyển thẳng vào đại học tự nhiên đó."

Kim Tuệ Nhi nghiêng đầu lắng nghe, sau đó ngược lên nhìn Hứa Thiên. Hứa Thiên mỉm cười, trong ánh mắt có biết bao nhiêu tin tưởng. Kim Tuệ Nhi đọc được trong mắt cậu câu nói: "Hứa Thiên tôi luôn ủng hộ cậu"

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thích Là Thích, Vậy Thôi!

Buổi trưa, Kim Tuệ Nhi đứng trước cổng trường đợi Hứa Thiên đi lấy xe. Hoàng Siêu sau một hồi chạy tới chạy lui tìm Tuệ Nhi thì cũng tìm được cô, cũng khá lâu hai người không gặp nhau rồi, hôm nay Hoàng Siêu quyết bằng mọi cách rủ được Tuệ Nhi đi chơi cùng với mình. Kim Tuệ Nhi suy nghĩ rất lâu mới đồng ý đi với cậu. Hứa Thiên vừa dắt xe ra cổng vừa huýt sáo, sau đó nhìn thấy Tuệ Nhi đứng cùng với một người nữa thì lập tức đen mặt.

"Đi thôi" - Hứa Thiên nhìn Tuệ Nhi, điệu bộ như là sao còn không đi, cậu đứng đó làm gì nữa.

"Cậu về trước đi, tôi đi đây với Hoàng Siêu một chút, xong rồi tự về" - Kim Tuệ Nhi cố gắng nói với Hứa Thiên thật tự nhiên.

Khỏi phải nói sắc mặt Hứa Thiên lúc đó, bao nhiêu khó chịu bức bối đều thể hiện rõ trên gương mặt nhưng vẫn cố giấu đi. Hứa Thiên làm bộ như không nghe thấy: "Còn đứng đó, cậu không thấy trời đang nắng lắm sao?". Rõ ràng trời hôm nay rất lạnh, nắng ở đâu ra mà lắm như vậy.

Hoàng Siêu thấy tên này đang cố giả điếc, lập tức nói: "Lát nữa tôi sẽ đưa Tuệ Nhi về". Hứa Thiên ăn giấm chua, không thèm liếc nhìn Hoàng Siêu một cái. Cậu nhìn chằm chằm Tuệ Nhi: "Không cho".

Kim Tuệ Nhi hỏi: "Tại sao không cho?"

"Tôi đến đón cậu đi học thì phải đưa cậu về. Nếu không biết nói với chú làm sao?" - Hứa Thiên đưa ra lý sự cùn.

Kim Tuệ Nhi thầm nghĩ cậu dựa vào cái gì mà đi quăn tôi hả, đây là chuyện của tôi, tôi đang thương lượng với cậu hay sao? Cần sự cho phép của cậu hả, tôi cứ đi đó. Nghĩ xong cô khoác tay Hoàng Siêu, xoay lưng đi.

Hứa Thiên bị đổ một bình giấm chua thật lớn, hận không thể tiến đến đem tay của Tuệ Nhi kéo ra. Cậu ngồi lên xe đạp, đưa tay mở cặp lấy ra hộp quà nhỏ xinh xắn: "Mây thật xui xẻo đó"

Hoàng Siêu vừa chạy xe vừa nói chuyện mây trời trong khi Kim Tuệ Nhi thì im lặng, thỉnh thoảng bởi một cái gật đầu. Thấy Hoàng Siêu cứ chạy mãi không dừng, Tuệ Nhi lấy làm khó hiểu: "Rốt cục cậu định đưa tớ đi đâu?"

"Vậy nói đi cậu muốn đi đâu" - Hoàng Siêu chờ mãi mới nghe Tuệ Nhi chủ động hỏi mình.

Kim Tuệ Nhi lập tức xù lông, chờ là do cậu, rủ rê tôi đi chơi cũng là cậu, bây giờ còn hỏi ngược lại tôi sao: "Nè, có phải cậu thiếu đánh hay không? Tớ không muốn đùa"

Hoàng Siêu lần đầu nghe Kim Tuệ Nhi nói chuyện với mình bằng giọng điệu đó thì có chút giật mình. Trước giờ Kim Tuệ Nhi rất hiếm khi dùng thái độ đó với cậu, hơn nữa cậu lại nghe đầu đó có sự khó chịu của cô.

- Nếu chúng ta đều không biết đi đâu, vậy tớ chờ cậu đi dạo đi, khi nào chán sẽ về.
- Cậu đừng có rảnh như vậy, nếu không có chuyện gì thì chúng ta đi về.
- Được, được. Đừng có giận như vậy. Đi đến đảo đá có được không?

Kim Tuệ Nhi nghe nhắc đến đảo đá lập tức rùng mình. Không phải chứ, mùa này là mùa gì, chưa đủ lạnh hay sao mà còn đi đến đó: "Cậu muốn hại chết tớ à?"

"Sao hôm nay cậu lại khó chịu như vậy?" - Hoàng Siêu tìm chỗ nào đó mát mẻ để dừng xe lại. Cậu quay người ngược ra sau nhìn sắc mặt của Kim Tuệ Nhi. Rõ ràng là như vậy, trên mặt cô không có nét gì là vui vẻ thích thú cả - "Có phải do tớ rủ cậu đi chơi, không về cùng Hứa Thiên được nên mới khó chịu như vậy?" Kim Tuệ Nhi nghe hỏi thì thần nhiên trả lời: "Tớ muốn thoát khỏi cậu ta còn không được". Nói xong mới nghĩ ra quả thật trong lòng không được thoải mái. Cô không biết vì lý do gì, chỉ đơn giản cảm thấy không khí này rất xa lạ, cô tự nhiên không muốn nói chuyện nữa.

Hoàng Siêu trong lòng dấy lên một nỗi buồn khó tả. Mặc dù mỗi lần gặp Tuệ Nhi cậu đều thấy cô với Hứa Thiên như nước với lửa, Kim Tuệ Nhi cũng chưa bao giờ thôi chối bỏ mối quan hệ thân thiết với Hứa Thiên khi nghe cậu hỏi đến, nhưng cậu luôn thấy ánh mắt cô lấp lánh khi nhắc đến Hứa Thiên. Hoàng Siêu nín thở: "Thật ra...cậu có thích Hứa Thiên hay không?". Hoàng Siêu chưa bao giờ nghĩ đến sẽ hỏi Kim Tuệ Nhi câu này bởi vì bản thân cậu không hề muốn điều đó.

Kim Tuệ Nhi không biết mình có nghe lầm hay không, cô hỏi lại: "Cậu vừa nói gì?". Hoàng Siêu mỉm cười: "Không có gì"

Hoàng Siêu im lặng một chút rồi nói tiếp: "Chắc là tớ phải đi xa rồi"

- Cậu đi đâu?
- Ba mẹ tớ muốn tớ đi nước ngoài sống cùng họ. Bây giờ họ không có thời gian về đây thăm tớ nữa.
- Sao lại đột ngột như vậy? Chẳng nào cậu đi?
- Tớ hiện tại cũng chưa biết. Ba tớ nói nếu cuối tháng này ông ấy sắp xếp được công việc thì sẽ về đây đón tớ đi.
- Phải đến lúc rảnh hay sao? Nếu như ông ấy không rảnh thì cậu không cần đi à?
- Tớ cũng có thể tự đi. Nhưng...chỉ muốn hỏi cậu, cậu có muốn tớ đi hay không?
- Tớ muốn là được hay sao? Cậu đừng có vớ vẩn đi.

Hoàng Siêu cười: "Nếu cậu kêu tớ đừng đi thì có thể tớ sẽ suy nghĩ lại". Hai người cùng cười, im lặng thật lâu, Hoàng Siêu lấy ra từ trong balo chiếc CD đưa cho Tuệ Nhi: "Cái này tặng cậu"

Kim Tuệ Nhi vừa nhìn qua đã biết đây là album của Châu Kiệt Luân. Mỗi lần thần tượng ra album mới cô đều chờ từng giờ, sau đó lên trực mạng taobao để xem xét giá cả. Mặc dù không có nhiều tiền nhưng Tuệ Nhi lại khá phóng khoáng trong những vấn đề này. Cô lúc nào cũng dành dụm tiền rất lâu trước khi nghe thông báo album được phát hành, chỉ có chiếc album mới nhất là không kịp mua.

- Hóa ra tại vì cậu nên tớ mới không mua được album - Kim Tuệ Nhi ngắm soi CD rồi đánh lên vai Hoàng Siêu cái mạnh.
- Cậu đừng có đổ thừa cho tớ đi, tại cậu không nhanh tay thôi.
- Nhưng mà tại sao lại đưa cho tớ vậy? Qua...đây là bản deluxe đó, có cả chữ ký.

Hoàng Siêu cười ha ha, không phải chứ, chỉ một chiếc CD mà làm cho cậu cười. Kim Tuệ Nhi thấy Hoàng Siêu nhìn mình bằng ánh mắt đó cũng đủ hiểu cậu nghĩ gì, cô đập lên vai cậu một cái nữa: "Đừng nghĩ có thể dụ dỗ được tớ. Nếu không tìm được chỗ nào để đi thì vẫn phải đi về".

Cuối cùng vẫn là quyết định đi về: "Khi nào ba cậu quyết định có đưa cậu đi hay không thì nhớ tìm tớ thông báo, trước đó sẽ dành hết thời gian cho cậu. Với lại...cậu phải suy nghĩ thật kỹ, như thế nào tốt cho cậu chính cậu hiểu rõ nhất". Kim Tuệ Nhi đưa chiếc CD cho Hoàng Siêu: "Cái này tớ không thể nhận, cảm ơn cậu vì món quà này, cậu giữ lại nó, sau này nhớ tớ thì mở đó ra xem"

"Cậu ngược đời quá rồi đó. Đáng lẽ phải là cậu giữ, nhớ tớ thì mang ra xem. Vả lại đây là quà sinh nhật cho cậu mà"

"Tớ hiểu tấm lòng của cậu, tớ rất vui. Còn album này cậu giữ lại đi, nếu sau khi cậu đi chúng ta có cơ hội gặp lại thì tớ sẽ nhận nó" - Kim Tuệ Nhi xuống xe - "Cậu về trước đi, tớ muốn đi đây một chút". Hoàng Siêu đặt tay lên vai Tuệ Nhi ngay lúc cô định đi để kéo cô quay lại: "Tớ vẫn chưa nói xong chuyện"

"Áy da...cậu thật lắm trò đó" - Kim Tuệ Nhi than phiền - "Tớ cho cậu năm phút nữa"

"Kim Tuệ Nhi, tớ thích cậu" - Hoàng Siêu nhìn vào mắt Tuệ Nhi, thẳng thắn nói. Cậu không biết đây có phải là lời tỏ tình hay không, chỉ biết ngay lúc ấy bản thân thật sự rất nghiêm túc. Hoàng Siêu hoàn toàn không nghĩ tới việc Kim Tuệ Nhi sẽ vui mừng hay cáu gắt. Cậu luôn như vậy, đơn giản hóa mọi chuyện.

Kim Tuệ Nhi bỏ lơ một cái chớp mắt, sau đó lại chớp liên tục, miệng ấp úng: "Chuyện này tớ biết, mối quan hệ chúng ta không phải luôn tốt đẹp hay sao, không thích làm sao đi cùng lâu như vậy"

"Tuệ Nhi, cậu thực sự không hiểu hay cố tình không hiểu? Đây không phải tình bạn" - Hoàng Siêu về mặt thành khẩn, cậu rất sợ mọi chuyện lại đi lệch theo hướng khác, không muốn tiếp tục mang lại rắc rối cho mối quan hệ này của họ tương tự như việc bị chụp ảnh trong phòng karaoke ngày đó. Kim Tuệ Nhi cười như không cười: "Cậu là bạn rất tốt của tớ, cảm ơn cậu". Cô đảo mắt xung quanh, mạch lạc nói: "Hoàng Siêu, tớ rất cảm động đó. Sau này vẫn như vậy có đúng không? Bạn bè tớ có rất nhiều, nhưng tìm được một người bạn như cậu thật chẳng dễ dàng."

Kim Tuệ Nhi lấy chiếc CD trong tay Hoàng Siêu: "Tớ quên mất đây là quà của mình, sao có thể để cậu mở hàng trước được. Hết năm phút rồi Hoàng Siêu, tớ đi trước đây". Cô cười thật tươi nhìn Hoàng Siêu sau đó quay lưng rồi đi. Bầu trời trước mắt Kim Tuệ Nhi vẫn trong veo, quang đãng, nhưng khoảng trống phía sau mình lại mờ mịt. Hoàng Siêu bắt đầu cảm nhận được cái giá lạnh của mùa đông. Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu yêu thích một người đến ngây ngô như vậy, không cần điều kiện gì, chẳng màng lí do gì, thích là thích, vậy thôi!

Hoàng Siêu hít một hơi thật sâu: "Kim Tuệ Nhi, tớ bị cảm lâu rồi không hết, thật ra cảm giác này rất thú vị đó, cậu nên cảm một lần thử xem. Bất kể là mùa xuân, hạ, thu hay đông, tớ nhất định cho cậu biết cảm giác này là như thế nào. Nha đầu, đợi tớ" - Hoàng Siêu nói càng ngày càng lớn, bóng lưng Tuệ Nhi cũng càng lúc càng xa dần. Cậu mỉm cười: "Tớ xem cậu sẽ cứng đầu bao lâu nữa"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Sinh Nhật Ấm Ấp

Kim Tuệ Nhi cầm chiếc CD bỏ vào trong balo, giờ khắc này tâm trí vô cùng rối bời, nếu là cô của nhiều năm về trước thì tốt rồi, không phải lo nghĩ gì cả, nhưng đáng tiếc nó lại xảy ra ngay lúc này, khi mà cô bắt đầu sống nhạy cảm, biết điều chỉnh hành vi phù hợp với người cô yêu cô ghét. Tuệ Nhi càng nghĩ càng cảm thấy thời gian qua thật sự đã quá dễ dàng với bản thân mình, vô tư cho rằng ranh giới giữa bạn thân và người yêu vô cùng rạch ròi, cho nên dùng tất cả thành ý mà đối đãi với Hoàng Siêu để vô tình làm cậu nuôi niềm tin vào thứ tình cảm này.

Kim Tuệ Nhi chưa từng phủ nhận mình yêu thích Hoàng Siêu. Một người mà hằng ngày đều mong muốn cô vui vẻ, xù lông với bất cứ ai gây thương tổn cho cô, lo lắng khi nào cô khỏi bệnh, thử hỏi cô dùng tư cách gì mà chán ghét cậu ta. Có điều, tất cả chỉ dừng ở sự yêu thích trên phương diện tình bạn mà thôi. Có lần Hoàng Siêu hỏi cô đã từng thích bạn thân của mình chưa, Kim Tuệ Nhi giả vờ như không nghe thấy, tâm hồn sau đó liền hòa vào mây trời trở lại thời gian chục năm về trước. Như thế nào gọi là yêu thích bạn thân, có phải hằng ngày đều cùng nhau ăn, ngủ, chơi bời, sau đó xa cách một ngày liền buồn bực trong lòng. Hay có phải mỗi sáng đều được người nào đó đưa đón đến trường, bị chọc ghẹo đến mức muốn hóa điên nhưng thiếu vắng một chút liền đem bản mặt than mà đối diện với mọi người. Nếu vậy thì việc thích một người thật đơn giản, như vậy thì còn gì ý nghĩa nữa.

Kim Tuệ Nhi vừa nghĩ ngợi vừa lang thang khắp nơi, cuối cùng cảm thấy mỏi chân nên ghé cạnh bờ sông tùy tiện tìm một chỗ ngồi. Nước sông ở đây không quá trong như những khúc cô hay ngồi nhưng không khí thì tương đối mát mẻ dễ chịu. Cô để balo ra sau định gối đầu lên, bất giác nhớ lại cái túi lớn mà thầy Trương đưa cho cô lúc trưa. Tuệ Nhi mở ngăn kéo balo lôi túi đồ ra, phát hiện trong này toàn là sách. Cô nhìn tổng quát, nào là sách bài tập nâng cao toán, lý, hóa, những đề thi tiếng anh cao cấp qua các năm, văn vần và mây mây, nhìn một chút đã thấy choáng. Tuệ Nhi cầm quyển sách to nhất trên tay, ngắm nghía một lúc mới nhận ra đây là cuốn nhật ký. Lật từng trang, hình ảnh các thành viên trong lớp lần lượt đập vào mắt cô, những câu từ bày tỏ tình cảm từ bạn học vô cùng thấm thiết, cô đọc qua một câu liền rung mình một cái, rõ ràng là đang lừa mình dối người a, học chung chưa được nửa năm, có người còn chưa nói chuyện quá hai câu thì làm sao yêu thương dạt dào như vậy.

Kim Tuệ Nhi lắc đầu nhận ra trong này toàn là thuyết âm mưu, bọn họ chắc chắn muốn dụ dỗ cô làm vật thí nên mới làm nhiều trò như vậy. Thật ra, dự thi hay không không phải là vấn đề, Kim Tuệ Nhi sợ đi do dự là vì cô không muốn dành quá nhiều thời gian cho các môn tự nhiên, cô vốn mong muốn có thể đến gần hơn với ước mơ của mình, học một chút kiến thức tự nhiên để sau này thuận tiện sinh sống, còn lại đều muốn dồn hết cho âm nhạc. Bây giờ ngày đêm học toán, lý, hóa, chẳng phải đi lệch với dự định ban đầu hay sao?

Tuệ Nhi nằm trên cỏ, miệng lầm bầm được chừng một phút thì hạ hai tay xuống từ từ, đem quyển nhật ký úp lên mặt mình, nhanh chóng mơ thấy ước mơ trở thành sự thật. Giấc mơ lần này không có mẹ cũng chẳng có một người thân nào, cô một mình thành công, một mình hưởng thụ, nhìn xung quanh cũng không thấy người quen, y như vừa bước vào một thế giới khác vậy! Kim Tuệ Nhi ngủ một giấc thật sâu, tới khi giật mình dậy thì trời đã tối, bất giác không biết mình đang ở chỗ nào. Sông suối, cây cỏ một mảng tối đen, không khí lại lạnh lạnh, cô cảm thấy có chút sợ rồi. Tuệ Nhi đứng dậy cảm nhận

cái giá rét, tuyết lại rơi, bộ đồng phục bị tuyết trải lên một lớp làm ướt hết một mảng. Cô đem khăn choàng ra choàng lên cổ, chậm rãi tìm đường về nhà.

Hứa Thiên sau khi bị bơ một trận thì dứt khoát đạp xe về nhà, nhất quyết không quan tâm nha đầu kia nữa. Lần này cũng không khác gì những lần trước là bao, lời vừa chính miệng tuyên bố ra, sau đó lại chính miệng gạt phăng đi, ngoan cố cuộc bộ đến nhà Kim Tuệ Nhi.

Hứa Thiên vẫn đứng chỗ cũ, dưới gốc cây trước nhà Tuệ Nhi. Lần này thật sự thảm hại, không phải là nửa tiếng hay một giờ đợi cô mà là cả buổi chiều. Cho đến khi trời tối, cậu cũng không biết động lực đâu ra để bản thân có thể đứng đây chờ đợi nha đầu ấy lâu như vậy.

7 giờ tối, hai mắt Hứa Thiên đỏ ngầu, cả gương mặt đều ửng hồng rồi, lúc này không phải do vì lạnh nữa, mà là vì nhiệt độ trong cơ thể tăng quá cao rồi, đi với bạn trai từ trưa đến tối, tiểu nha đầu này, tại sao lại như vậy chứ! Hứa Thiên suy đi tính lại cuối cùng cảm thấy vẫn nên vào nhà cô, cậu đem bộ dạng bình thường nhất mà nói chuyện với Tống Bách, nhờ ông gửi lại chút đồ của mình cho Tuệ Nhi rồi xin phép ra về. Hứa Thiên mặc dù tỏ ra điềm nhiên nhất có thể nhưng chút chuyện mọn này làm sao qua mặt Tống Bách. Ông tiễn cậu ra tới đầu ngõ rồi lấy điện thoại ra gọi chất vấn con gái.

- Ba, con sắp về đến nhà rồi! - Kim Tuệ Nhi suýt xoa vì lạnh.

- Con không đi cùng Hứa Thiên sao? - Người làm ba lo lắng.

- Ba, con về rồi nói - Tuệ Nhi trả lời qua loa, sau đó cúp máy.

Kim Tống Bách vừa vào nhà cất chút đồ, đi ra đi vào chưa được hai vòng thì con gái đã về tới.

- Nhanh như vậy!

- Con nói là sắp về tới rồi mà, ba với bà nội ăn tối chưa?

- Chúng ta đều ăn rồi, nhưng ba vẫn có thể ăn thêm nữa a. Nào, đi vào tắm đi rồi ra đây cùng ăn với ba. Hôm nay đặc biệt nhiều món con thích.

Kim Tuệ Nhi nhìn ba mình ra ý cười, không phải là thím Sơ lại qua thăm ba đó chứ, mỗi lần nghe nhiều đồ ăn là cô không thể nào nghĩ tốt cho ba mình được, nói ông cố gắng vì cô mà nấu vài món ngon thì thật là quá tăng bốc ông rồi đi, vì cho dù thế nào thì món ăn đặc biệt nhất của ông dành cho cô chỉ là cá hấp. Cô mang balo để lên bàn thì nhìn thấy hộp quà bất mắt.

"Cái này...đừng nói là ba tặng con đi"

Kim Tống Bách đang loay hoay dọn cơm, nghe con gái hỏi thì đi thẳng vào trong phòng, tiện thể chất vấn vài câu.

"Không phải hôm nay đi cùng Hứa Thiên à? Tại sao lại về một mình lại còn trẻ như vậy?"

Kim Tuệ Nhi bị bộ dạng nghiêm túc của ba mình chọc cười: "Ba có cần nghiêm túc như vậy không? Hôm nay Hoàng Siêu rủ con đi chơi nên Hứa Thiên về trước. Cái này là ba tặng con thật sao, để con mở ra xem!" Là của người bạn mà con đã bỏ bê đó" - Tống Bách nhìn chằm chằm hộp quà, sau đó lách đầu nhìn Tuệ Nhi - "Con gái, không ngờ người vô tâm vô ý như con lại có một người bạn tốt như vậy đó. Vừa nãy Thiên Từ vào đây đưa nó cho ba, nó cười cười nói nói nhưng mặt mày đều tím ngắt, có thể vì lạnh quá rồi, ba đoán chắc nó đã đứng ngoài kia hàng giờ rồi đó"

Kim Tuệ Nhi căng thẳng: "Sao ba không nói sớm, ba đi ngủ trước đi, con sẽ trở về ngay". Cái cau mày, vẻ mặt nhăn nhó và cả câu nói trách móc như gáo nước lạnh tát thẳng vào mặt ông, cả quá trình này diễn ra chưa đầy một phút, nha đầu của ông đã chạy ra đến đầu ngõ rồi. Kim Tống Bách trong lòng âm ỉ giận hờn: "Con gái càng lớn càng như quả bom nổ chậm. Lúc chiều còn đi với bạn trai, bây giờ lại chạy theo thằng nhóc khác bỏ ba nó một mình. Kim Tống Bách, có phải mày chiều hư nó rồi không?"

Hứa Thiên hai tay đút vô túi áo khoác, chậm chậm đi về. Mỗi một bước đi là mỗi lần cảm giác được những làn gió đông lạnh tràn vào cơ thể, lan tỏa khắp mọi ngõ ngách. Mùa đông năm nào cậu cũng hứng chịu gió rét một mình, một năm trôi qua cơ thể cậu thêm một lần chai lì, mọi thứ đã quá quen thuộc, kể cả nỗi cô đơn đang ngày ngày xâm lấn chính mình. Kim Tuệ Nhi rõ ràng là một cô gái rất ngốc, nếu Hứa Thiên cứ im lặng như vậy mãi, bao lâu sau cô mới cảm nhận được tình cảm của cậu, hay là không bao giờ?

Hứa Thiên vừa đi ngang qua, bụi cỏ bên cạnh lập tức có tiếng động, bước chậm một chút, cậu suy nghĩ vẫn là nên dừng lại xem sao.

Con mèo nhỏ nép mình vào bụi cỏ, hai mắt lấp lánh đang từ từ hép lại, nhìn qua mười phần đáng thương. Hứa Thiên chuyển ánh mắt từ lãnh đạm sang dịu dàng, từ từ khụy gối trước mặt con mèo nhỏ. Cậu đưa tay đến chỗ nó, nó liền rụt nhẹ người.

"Đêm hôm ngồi ở đây, định làm chuyện gì mờ ám à?" - Kim Tuệ Nhi giấu hai tay vào trong túi áo đồng phục.

Hứa Thiên nghe âm thanh quen tai, theo phản xạ ngược lên nhìn, sau đó quay hướng khác, đứng dậy định đi. Con mèo nhỏ vì giật mình nên chạy đi mất.

"Sao không trả lời? Rõ ràng đứng trước cửa nhà tôi cả buổi, tại sao không vào nhà?"

"Người không có trong nhà, tôi vào làm gì?" - Hứa Thiên nghiêm nghị dứt khoát đi.

"Dù gì thì...cũng phải tận tay đưa nó cho tôi chứ, có ai tặng quà sinh nhật mà không có thành ý như cậu hay không?" - Kim Tuệ Nhi đi lên trước mặt Hứa Thiên, giơ hộp quà lên.

Rốt cục, sau một câu nói nghe như không có ý nghĩa gì, tên không có tiền đồ vừa rồi còn định giận đến chết kia liền thất bại, cuối cùng cũng mỉm cười: "Ai nói muốn tặng cho cậu, chẳng qua để đó không biết làm gì nên tiện thể mang đến gửi cậu"

Kim Tuệ Nhi nheo mắt: "Tiện thể?"

Hộp quà trong tay bị giật mất: "Không thích thì trả lại"

Kim Tuệ Nhi cũng không bắt ngờ mấy, cô nhìn Hứa Thiên với ánh mắt thần nhiên sau đó đi theo hướng về nhà.

Đứng với suy đoán của cô, Hứa Thiên lập tức quay phắt lại câu giận: "Cậu đi với tên đó bỏ tôi về một mình còn chưa nói, bây giờ còn dùng thái độ đó, Kim Tuệ Nhi, món quà này dành cho cậu quả thật không đáng" Kim Tuệ Nhi vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi, trong lòng thầm đếm số. Cô chắc chắn đếm từ một đến mười, thế nào tên ấy cũng đuổi theo. Rốt cục mới vừa đếm tới số ba, cả lưng cô đã trở nên ẩm áp.

Kim Tuệ Nhi đứng hình.

"Là quà sinh nhật của cậu"

Cả hai đứng im ở đó một lúc, nhiệt độ cơ thể Tuệ Nhi bây giờ đều tăng lên rồi. Cô cảm giác cổ mình thật ẩm áp, đây là chiếc khăn hôm đó cô tự tay đan, bây giờ mới có cơ hội choàng nó lên.

Kim Tuệ Nhi hít hà một cái, mùi thơm nam tính từ chiếc khăn lan tỏa khắp đại não, trực tiếp ghi nhớ hương vị này. Cô xoay lưng, áp một bên má vào vai Hứa Thiên: "Món quà sinh nhật quái dị nhất".

Hứa Thiên thần bức mình đẩy nha đầu ra, tiếp tục giận dỗi. Cậu chắc chắn chưa biết có gì trong chiếc hộp ấy đã vội vàng chê bai. Rốt cục tôi làm gì cậu mới vừa ý hả? Rõ ràng muốn nói một câu cảm ơn, muốn thể hiện rằng năm nay chính là lần sinh nhật bất ngờ nhất, tại sao còn không mau bày tỏ lòng cảm kích. Kim Tuệ Nhi, cậu có trái tim sao?

Kim Tuệ Nhi mỉm cười: "Để tôi mở nó ra", sau đó đi đến ven đường ngồi xuống.

Cô nhìn chiếc hộp, đếm sơ qua đã mười mấy lớp băng keo, rõ ràng là lừa lọc người khác, vỏ hộp nhìn bắt mắt thật, nhưng kỹ thuật đóng gói còn quá tầm thường. Mở một lớp keo ra, Tuệ Nhi lại mười lần bĩu môi. Lớp bao ngoài cùng đã được bỏ đi, bên trong mới đúng hình dạng là một hộp quà sinh nhật. Kim Tuệ Nhi chần chờ một chút, ngoài mặt tỏ ra chán ghét, trong lòng hào hào hồi hộp. Cô nâng quả cầu tuyết trong hộp lên, cảm nhận hai tay đang bị đóng băng. Sao có thể lạnh như vậy chứ? Hứa Thiên phì cười, giật quả cầu về phía mình xoa xoa: "Tay nghề vẫn còn kém"

Tay nghề? Không lẽ đây là do cậu làm hay sao? Kim Tuệ Nhi khó hiểu nhìn Hứa Thiên.

"Cậu đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Chút đồ con con này tôi đều có thể làm. Đây chỉ là tuyết nhân tạo, để tránh tan hết. Sau này nhớ tôi có thể nhìn nó, dưới đây cầu có một nút điều khiển nhiệt độ, giữ cho nước trong này luôn lạnh như vậy. Khi nào pin hết nhớ tháo ra thay mới. Bên cạnh là nút đèn, buổi tối có thể mở lên làm đèn ngủ đó"

Hứa Thiên thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa cảm giác người bên cạnh đang đắm đuối nhìn mình, trong lòng dấy lên trình độ tự luyện thượng thừa. Cậu quay qua, bị ánh mắt chán ghét của Tuệ Nhi đẩy rơi xuống vực thẳm. Hứa Thiên dùng ánh mắt hung tợn đáp trả: "Còn một thứ nữa"

Tuệ Nhi ra điệu bộ như tôi biết rồi, lấy ra một con mèo bông nhỏ, vừa nhìn mặt nó cô lập tức ôm bụng cười nắc nẻ.

Hứa Thiên đánh một cái nhẹ sau gáy: "Cười gì chứ?"

"Cậu định tặng cậu cho tôi sao, Hứa Thiên cậu xem, nhìn nó gian xảo y như cậu đó, cậu nói, trên đời này làm gì có con mèo nào vừa nhìn vào đã thấy ngay rất đáng ghét như vậy chứ"

Hứa Quái Thú bị chọc tức đến mức mặt mày đều méo mó lên rồi, cậu dùng một tay vòng qua đầu Tuệ Nhi, véo bên má kia của cô. Lần này Kim Tuệ Nhi vô tư để cậu véo, một chút cau có cũng không.

Cả hai rợn một lúc, sau đó im lặng.

"Tuệ Nhi, cậu đang dùng số nào?" - Hứa Thiên phá tan không khí mặc niệm.

"Dùng số nào phải báo cáo với cậu sao?" - Giờ bộ mặt khó ưa.

"Cậu...cậu dùng điện thoại làm gì vậy?"

"Liên lạc với ba tôi" - Rất thần nhiên.

"Vậy, bình thường cậu lưu tin nhắn ở đâu?" - Hứa Thiên nghiêng đầu qua nhìn Tuệ Nhi kiên nhẫn.

"Tất nhiên là lưu trong điện thoại rồi"

Hứa Thiên sáng mắt, xòe tay ra bảo cô đưa điện thoại.

Hôm nay may mắn cho cậu rồi, Kim Tuệ Nhi tâm tình tuyệt đối dễ chịu, lấy điện thoại trong túi ra đưa ngay cho cậu. Lúc này nghe điện thoại của Tống Bách xong không kịp bỏ lại vào ba lô.

Hứa Thiên trực tiếp mở mục tin nhắn trong điện thoại ra. Tổng cộng là 27 tin nhắn đến, lướt lên lướt xuống, chỉ có ba tin nhắn đã được đọc, còn lại đều hiện một chấm xanh. Hứa Thiên nheo mắt nhìn nha đầu, tiện tay cốc nhẹ vào đầu cô một cái: "Cậu dùng điện thoại mà người ta nhắn tin lại không đọc là sao?"

"Có ai đâu mà nhắn tin tôi?"

"Chú 6 tin, La La 4 tin, tên kia 4 tin,... với cả...số lạ 13 tin. Cậu còn nói không?" - Hứa Thiên chăm chú nhìn điện thoại.

Kim Tuệ Nhi giữ nguyên thái độ cũ: "Nếu có việc gì cần thiết thì họ đã gọi cho tôi rồi. Ày za...cậu không cần quan tâm nhiều như vậy, thật phiền"

Hứa Thiên bực bội kéo áo Tuệ Nhi: "Cậu mở ra đọc cho kỹ vào. Số lạ ở đây là của tôi. Thảo nào hôm đó đội mãi không thấy cậu trả lời. Có ai nói cậu vô tâm chưa?"

"Ba tôi vẫn nói hằng ngày đó thôi" - Kim Tuệ Nhi đón chiếc điện thoại, mở ra nhìn, đúng là còn mười tin nhắn của người lạ chưa đọc. Tên Hung Thần này, nhắn tin cho mình thì có gì là tốt lành chứ. Cô miễn cưỡng đọc từng tin, một tin cuối, ánh mắt Kim Tuệ Nhi lập tức dịu xuống. Cô đứng dậy: "Muộn rồi, về nhà thôi"

"Để tôi đưa cậu về"

Kim Tuệ Nhi im lặng. Hứa Thiên bước đến khoác tay lên vai cô: "Mùa đông năm nay thật ấm áp"

Kim Tuệ Nhi mỉm cười, sinh nhật năm nay cũng vậy, thật ấm áp.

Hứa Thiên nghe tiếng ai đó dịu dàng bên tai. Nếu đã có lòng, ngồi im lặng bên cạnh cũng có thể làm người ta cảm động. Mọi cảm xúc trên đời đều như vậy, đều không phải thể hiện ra hết mới gọi là thật lòng. Chỉ cần nhìn thẳng vào mắt, cậu hiểu, tôi hiểu, như vậy đã triệt để hạnh phúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Có Chuyển Biến

Qua một ngày, mối quan hệ giữa Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi chuyển biến cực kỳ rõ rệt, những người trước giờ hay nói chuyện với họ đều nhận ra điều đó. Có hôm Lưu An tranh thủ lúc Tuệ Nhi xuống căn tin cùng La La đã quay xuống mạo muội hỏi Hứa Thiên một câu, trong lòng thầm nghĩ nếu như hẳn có cái gì mà cho mình một đám thì cũng cố mà chịu, nào ngờ Hứa Thiên ban đầu không hề tập trung nghe hỏi, sau đó nghe đến tên Kim Tuệ Nhi liền ngược mặt lên vui vẻ nói chuyện. Lưu An chửi thầm, tên tiểu tử này chẳng ra làm sao, chỉ vừa nói có một câu bình thường đã làm cậu ta phấn khởi như vậy! Cậu hỏi là gì? Chính là "Hứa Thiên, Kim Tuệ Nhi vừa nói với Tiểu La là dạo này cậu cực kỳ đẹp trai đó", nếu ngược lại là Hứa Thiên nói với Lưu An có người nào đó khen cậu soái, thử hỏi tên họ Lưu này có phấn khích như vậy hay không.

Từ một lần nói dối thành công đó, Lưu An được Hứa Thiên cực kỳ xem trọng. Nhất cử nhất động của Tuệ Nhi bên ngoài cậu đều nhờ Lưu An nhắn lại với La La quan sát giúp cậu. Mỗi buổi tối, Hứa Thiên nằm dài lên sofa, để laptop lên bụng, vui vẻ mở weibo quẩy rồi Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi thời gian này không hề cau có, tức giận với Hứa Thiên nữa, cô còn thỏa thuận với cậu nếu cậu thi tốt kỳ thi lần này, cô sẽ suy nghĩ lại xem có nên vào đội tuyển học sinh giỏi hay không. Vừa nghe qua cảm thấy có gì đó không đúng, đây đâu phải điều kiện gì, cô có thi hay không cũng không liên quan Hứa Thiên mà, vậy mà tên ngốc nghếch ấy cũng mang ra cá cược, đem tương lai tiểu nha đầu này đặt lên hàng đầu.

Ngày cuối tuần, Hứa Thiên ngồi ngay ngắn trên bàn học để làm bài tập. Chuông điện thoại reo inh ỏi, cậu ngó qua một cái thì đặt chế độ im lặng. Làm xong phần bài tập, Hứa Thiên nhấn nút gọi lại, Quách Kinh và Hồ Gia Minh ở đầu dây bên kia gần cổ trách mắng: "Hứa đại thiếu gia, cậu đây là đang làm gì hay sao? Bao lâu rồi không gọi cho bọn tôi? Anh cho cậu 15 phút đến quẩy rượu, chậm trễ một chút thì tự lườm hậu quả đi". Nói rồi nhanh tay cúp máy đi. Hứa Thiên văng tục vài câu, sau đó nhấn lại một tin "Còn nói với thái độ đó, ông đây lần lượt cắt hết của các cậu". Quả nhiên tin nhắn vừa gửi đi, bên kia liền gọi lại.

- Không phải chứ, cậu không liên lạc cho bọn tôi bây giờ còn đòi lấy đi của quý sao? - Quách Kinh cười hề hề, hình như đang say rượu.

- Hai cậu đó, gần thi rồi sao còn ở bên đó vậy?

Bên kia dường như đang mở loa ngoài, nghe Hứa Thiên nhắc đến chuyện học, Quách Kinh và Hồ Gia Minh cùng nhau phá lên cười, cười đến mức không kiềm được ruột gan đảo lộn: "Hứa đại thiếu gia, cậu đùa với chúng tôi sao? Đừng nói là cậu đang ôn bài thi đi"

"Không có, là ôn xong rồi, thi sao?" - Hứa Thiên nằm lên giường, thở ra một hơi thoải mái giống như rất lâu rồi mới được tận hưởng cảm giác này vậy. Hồ Gia Minh giật điện thoại: "Cậu đã đi bác sĩ chưa? Hay là tôi gọi đến nói chú Hứa đưa cậu đến bệnh viện gấp nhé!". Quách Minh bên ngoài thét: "Nói,

là ai đã làm cậu thay đổi như vậy? Hay là chia tay rồi nên muốn thay đổi khẩu vị". Hứa Thiên cười trừ. Bên kia lập tức tiếp lời: "A...tôi nhớ ra rồi, có phải nha đầu Kim...là Kim gì đó hay không? Aiya cậu thật sự muốn đổi khẩu vị rồi. Đạo này bận quá nên chúng tôi vẫn chưa rảnh đến gặp cô ta cho tường tận. Lần sau nhờ cậu hẹn vậy!". Sau đó lại là một trận cười. Hứa Thiên kết thúc cuộc nói chuyện: "Thì xong sẽ chủ động liên lạc các cậu, đừng đến quấy rầy nữa, lo mà hoạt động lành mạnh một chút đi. Anh đây hơi mệt, hôm nay ngủ trước đó". Quách Minh tắt máy, nhìn vai nhìn Hồ Gia Minh, sau đó tiếp tục cho nhân viên mở nhạc. Ngày thi đầu tiên rơi vào buổi chiều, sáng sớm Hứa Thiên có mặt trước nhà Tuệ Nhi như thường lệ. Cậu lấy có là đi buổi trưa sẽ rất mệt, cho nên tranh thủ lúc còn lạnh, đạp xe đến đây làm ấm cơ thể một chút. Kim Tuệ Nhi thật sự muốn mắng một trận nhưng cuối cùng cũng chẳng làm gì được, bất lực mặc đồng phục đi học để đến trường sớm cùng Hứa Thiên.

Hứa Thiên chống khuỷu tay lên cửa phòng Tuệ Nhi nhìn vào: "Cây đàn đó không phải lâu rồi không sử dụng hay sao?". Kim Tuệ Nhi đang lục lại đồ trong tủ thì đứng hình, cô quay ra hét: "Ai cho cậu tùy tiện vào đây chứ hả? Lỡ như...lỡ như tôi đang thay quần áo thì sao?". Hứa Thiên cười gượng: "Lỡ như gì chứ, bây giờ cậu không có đang thay là được rồi. Này, hay là mang cây đàn đó theo đi". Kim Tuệ Nhi nhìn cây đàn trong góc tường: "Để làm gì?". Hứa Thiên không nói mà đi thẳng vào phòng, ngã mình lên chiếc giường bé tí, đưa tay cầm lấy cây đàn rồi mang ra ngoài.

Hứa Thiên chạy một đoạn khá xa rồi phanh xe tại nơi khá quen thuộc, quen thuộc...ít ra là với Kim Tuệ Nhi. Cô thấy Hứa Thiên có vẻ không muốn chạy tiếp nên nhóm người lên hỏi: "Cậu định ngồi ở đây à?". "Chứ còn sao nữa, cậu xuống xe đi. Qua bên kia ngồi, tôi đi mua chút đồ sẽ quay lại".

Kim Tuệ Nhi ngoan ngoãn đi đến chỗ đó, nơi này với cô không chỉ quen thuộc, mà còn từng là địa điểm không thể thiếu. Cô thắc mắc, tại sao Hứa Thiên lại biết chỗ này, trùng hợp như vậy! Suy nghĩ một chút đã nghe tiếng phanh xe, Kim Tuệ Nhi không thèm quay đầu, tiếng xe này đã ám ảnh cô đến mức mỗi khi Hứa Thiên không đến đón cô đều vô thức nghe thấy. Bây giờ không cần để ý cũng biết là ai. Hứa Thiên ngồi xuống bên cạnh cô, mở ra túi thức ăn còn nóng hổi, lấy một cái bánh rán đưa cho Tuệ Nhi. Tuệ Nhi không bắt ngờ mà đón lấy, việc này thực sự đã trở thành thói quen rồi, mỗi sáng nếu biết cô chưa ăn sáng, Hứa Thiên đều mua đồ ăn cho cô. Đến mức nếu thiếu bữa sáng một ngày, cô lập tức không thể làm gì được nữa. Kim Tuệ Nhi ăn một mạch, vừa ăn vừa thổi phồng phồng, không để ý người kế bên đang mãi miết nhìn.

Kim Tuệ Nhi có sức đề kháng tốt với mọi thứ, trừ thức ăn. Hồi nhỏ cô vốn là đứa trẻ cuồng ăn uống, được mẹ chăm sóc vô cùng đầy đủ, món ăn từ dân dã đến nổi tiếng đều được ăn qua, cho đến khi không còn được ưu đãi như vậy nữa, cô vẫn là một người rất thích ăn uống. Mặc dù những thứ cô ăn không được quá ngon như ngày xưa, nhưng không khí ấm cúng của gia đình đã giúp cô giữ vững "phong độ ăn uống" đó. Kim Tuệ Nhi ăn được một lúc thì thấy ngẹn, cô quay qua Hứa Thiên định tìm nước uống, không ngờ lại thấy cậu ấy đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt Hứa Thiên dùng hết phần dịu dàng, tựa như ánh mặt trời mùa thu, mát mẻ, dịu nhẹ. Tuệ Nhi vô thức đưa tay lên sờ soạn khắp mặt: "Mặt tôi có dính gì sao?". Hứa Thiên cười không giấu giếm "Ừ". Tuệ Nhi mặt đỏ ửng: "Là...là gì vậy?". Đối phương nâng cao cánh tay, đưa bàn tay chạm vào một bên má của cô: "Thật nóng". Mặt trời dịch chuyển một tí, vừa vặn chiếu thẳng lên gương mặt Tuệ Nhi, cô nghiêng đầu, nheo nhẹ một bên mắt lại, vô tình để ánh sáng lan tỏa ra một bên tai, mái tóc ngắn được buộc hồ hững hai bên bị gió nhẹ thổi qua, vài sợi rơi xuống hòa với tia nắng mặt trời, nhìn thật thơ mộng. Hứa Thiên không nhớ mình đã nhìn cô như vậy bao lâu, chỉ biết là khoảnh khắc đó đến tận sau này mỗi khi nhớ lại, cậu đều cảm tưởng nó kéo dài ngàn năm, không thể nào quên được.

Ăn sáng xong một lúc, Kim Tuệ Nhi cầm cây đàn lên chủ động đàn một bài nhạc, Hứa Thiên hài lòng nhìn những ngón tay nhỏ thon linh hoạt, vui sướng không thể nói lên lời. Tuệ Nhi theo âm hưởng vui tươi, hào hứng hát. Cả hai cứ như vậy mà hát, hát đến không phân biệt cậu hát hay tôi hát nữa.

Kim Tuệ Nhi nhìn điện thoại, trời đã trưa rồi.

Cô ngồi ở sau xe suy nghĩ mênh mang. Ngày trước đi về đều là một mình, đó là lúc cảm nhận nỗi cô đơn tuyệt vời nhất. Bồng bềnh. Phiêu diêu. Cảm giác mình như một con bướm bay chập chờn, không ai có thể theo kịp, không ai có thể nắm bắt. Muốn nghĩ gì cũng được, muốn bày ra vẻ ngây ngây bao nhiêu cũng được, muốn nhớ đến ai thì nhớ...

Bây giờ, đi về đều cùng với một người nữa, suốt đoạn đường đều phải nghĩ xem nên làm gì, tự thúc giục bản thân nhớ lại tổng thể ngày hôm nay có chuyện gì đáng nói, cảm giác tự do lúc trước gần như không còn nữa, cũng không thể muốn nhớ đến ai thì nhớ, tuy nhiên cảm giác này không có nghĩa là không thoải mái, không vui vẻ, tất cả những suy nghĩ dẫn đến đây đều chỉ vì muốn cảm nhận thời gian bên cạnh người kia mà thôi! Kim Tuệ Nhi tuy là người thích đơn độc, nhưng hiện tại, mất đi nó cũng chẳng sao.

Những ngày thi cứ như vậy, kéo dài đúng một tuần thì kết thúc. Hứa Thiên đem bản mặt ăn hại đến trước mặt Kim Tuệ Nhi: "Kết quả mặc dù chưa có, nhưng cậu ôn thi để vào đội tuyển từ từ là được rồi". Kim Tuệ Nhi bực mình, tự luyện cũng phải có mức độ chứ, để xem khi có kết quả rồi cậu còn đắc ý được nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Người Cũ Tìm Tới

Đông ở Liêu Ninh dài đằng đằng, buổi tối vào mùa này là đáng sợ nhất, cái lạnh như lần át hơi thở con người. Kim Tuệ Nhi nặng nề đưa tay ra ngoài đóng hết cửa sổ lại rồi trở về phòng một mình cuộn tròn trong chăn. Hai mắt mệt mỏi đọc từng trang sách, cô đã có tên trong danh sách đội tuyển học sinh giỏi, phải, Kim Tuệ Nhi chính thức thua Hứa Thiên vì đợt giao kèo vừa rồi. Hắn ta không những đạt điểm cao trong kỳ thi đó mà điểm số các môn còn đều nhau, tổng số điểm xếp thứ 18/40, đối với lớp đầu khối như vậy, điểm số này đã được gọi là cao thủ. Tuệ Nhi tự nghĩ mình đại đột, lần sau nhất định không đem những chuyện này ra đùa với hắn ta nữa.

Những quyển sách đều được lật đến trang cuối cùng, tất cả công thức và bài tập cô đều làm nhuần nhuyễn, nhưng lại cảm thấy chút khả năng này không

thể mang đi thi được. Thi cử như một chiến trường, ai lơ là một giây, kẻ đó chắc chắn là người thua cuộc, bởi vậy cô không muốn mình lãng phí bất cứ giây phút nào.

Nửa đêm, Tuệ Nhi dứt khoát đem đồng sách trên bụng để lên bàn, cô nằm nghiêng qua một bên, hai tay chắp lại kê dưới mắt mình, lặng lẽ ngắm tuyết rơi. Khung cửa sổ bị phủ đầy bởi tuyết, tuy nhiên cô vẫn có thể nhìn xuyên ra màn đêm đen kịt bên ngoài. Không gian yên lặng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng kim giây của đồng hồ nhích lên khe khẽ, Kim Tuệ Nhi cảm thấy đầu óc cực kỳ tỉnh táo, cứ như vậy, cô mất ngủ.

3 giờ sáng.

Hôm nay là ngày lễ giáng sinh, ngày hôm trước đi về trên đường, không khó để thấy người ta treo đầy các chùm đèn giáng sinh trước cửa. Khu này vốn yên tĩnh, lại không có trung tâm thương mại lớn, vậy mà nhìn sơ cũng cảm nhận được không khí đó, có thể nói giáng sinh năm nay mọi người rất mong chờ. Kim Tuệ Nhi mỉm cười, cảnh tượng đó lại xuất hiện.

"Bảo bối của mẹ, hôm nay giáng sinh rồi, con muốn đi chơi hay không?" - Ngô Mịch vừa thất bím tóc trên đầu Tuệ Nhi vừa yêu chiều.

"Tiểu Nhi thích ông già nô en thôi. Mẹ, trong túi của mẹ có ông ấy không, đem ra tặng cho con đi" - Kim Tuệ Nhi nghịch ngợm.

"Mèo Doremon của mẹ đi ngủ mất rồi, tạm thời trong túi không có, nhưng mẹ biết chỗ này có"

"Dẫn con đi ngay có được không?"

"Nếu mẹ đáp ứng cho con thì mẹ được gì nào?"

Kim Tuệ Nhi ôm cổ mẹ, kéo bà khom lưng về phía trước, nó hôn một cái thật mạnh vào một bên má của bà, mạnh tới nỗi đến khi dứt ra thì xuất hiện sợi chỉ bạc giữa má bà và miệng của nó.

Ngô Mịch vui vẻ: "Được rồi con gái. Mau lên lầu nói với ba là mẹ con chúng ta đã chuẩn bị xong rồi đi"

Kim Tuệ Nhi nghĩ đến đây, hai mắt đã đỏ hoe. Cô không phải không chấp nhận sự thật này, không phải không chịu thôi nghĩ về những điều đau buồn đó, chỉ là tuổi thơ của cô đã từng có một thứ rất tốt đẹp hiện diện, bất ngờ lại mất đi nó. Một người nào đó khó có thể biết được cảm giác này nếu như họ chưa bao giờ có được điều tốt đẹp nhất, huy hoàng nhất. Nghĩ vậy, trái tim cô khẽ rung lên một cái. Điều huy hoàng nhất hiện tại, Kim Tuệ Nhi không muốn đánh mất nó lần nữa. Cô sợ sệt, cuộc đời được mất khó lường trước được, nếu một ngày nào đó lại phải chịu mất mát như vậy một lần nữa, cô sẽ sống thế nào? Tuyết trên kính cửa sổ đã tan đi nhường chỗ cho sương sớm buổi sáng. Kim Tuệ Nhi có chút uể oải nhưng mà vẫn cố ngồi dậy đi rửa mặt, hôm nay là ngày trong tuần.

Mỗi năm vào mùa này học sinh đều trở nên lười học hẳn, nhất là sau đợt thi học kỳ. Thật ra cũng không có gì khó hiểu, thi học kỳ xong vốn là thời gian để người ta nghỉ ngơi, thư giãn, hưởng hồ sau đó còn được chơi nô en, đón Tết dương lịch, Tết truyền thống. Cho nên ngay sau khi biết kết quả, ở lớp học hay xuất hiện những trường hợp lơ là hay ngủ gà, thậm chí nó xuất hiện ở cả những lớp đứng đầu khối.

Kim Tuệ Nhi đêm qua thức trắng, bây giờ có cổ giương mắt cỡ nào cũng không được. Hôm nay hai tiết học đầu là quốc ngữ, cô úp mặt lên bàn thành thói quen, ngủ đến mức Hứa Thiên ra sức lay bao nhiêu cũng không tỉnh. Khung cảnh ngủ gật đẹp như mơ của cô đều được giáo viên quốc ngữ thu trọn trong tầm mắt, nhưng hôm nay kỳ lạ ở chỗ một nét cau có cũng không xuất hiện trên gương mặt cô, hơn nữa trên môi Mao Tư còn vương một ý cười không dễ nhận ra. Cứ như vậy, Tuệ Nhi bình yên ngủ hết ba tiết đầu tiên.

Giờ giải lao năm phút, Hứa Thiên ra ngoài nói chuyện điện thoại, sau khi trở vào còn ngượng ngùng lấy tay chọc chọc Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi vốn đã tỉnh nhưng vẫn còn úp mặt xuống bàn: "Có chuyện gì à?"

"Tôi có việc gấp. Hôm nay...hôm nay hay là cậu về cùng với La La được không?"

"Ừ" - Kim Tuệ Nhi hờ hững.

"A...tôi thật ra không muốn để cậu về một mình, nhưng mà bây giờ phải đi rồi, hay là như vậy, tôi..." - Hứa Thiên chưa nói xong thì bị Tuệ Nhi cắt ngang - "Cậu đúng thật lảm lòi. Cậu nghĩ tôi là trẻ em hay sao? Đi nhanh, để yên cho bà ngủ"

Mặc dù có chuyện cần đi, nhưng Hứa Thiên vô cùng ái ngại. Sáng nay còn rủ Tuệ Nhi đi xem cây thông nô en khu giải trí, bây giờ đã mặt dày nói bận bịu phải về trước. Cậu chậm rãi thu dọn sách vở, để ý xem Tuệ Nhi có muốn nhắn nhủ gì nữa không, nhưng cả quá trình đều thấy cô nằm ngủ im lìm, không chừng còn ngủ quên nữa.

Hôm nay giáo viên vào lớp trễ, Hứa Thiên tranh thủ trước khi ra về còn dặn dò Hồ La La về cùng Tuệ Nhi, không được bỏ cô đi về một mình. La La chán ghét bầu môi: Cậu cũng đâu phải ba cậu ấy, nhưng chỉ nói thâm trong miệng.

Kim Tuệ Nhi cứ như vậy thoải mái ngủ trọn buổi sáng ngày hôm nay.

Tuệ Nhi vừa bước ra từ phòng chờ giáo viên, Hồ La La đã vọt nhanh đến khoác vai cô: "Đi, hôm nay bốn cô nương cùng về với cậu". Tuệ Nhi vừa chỉnh lại dây ba lô vừa nói: "Không phải các hôm trước đều không đợi tớ về hay sao?". Hồ La La nghe nói thì ngó lơ: "Cậu còn nói, đều là cậu đi chung với Hứa Thiên bỏ tớ". Tuệ Nhi mỉm cười, lập tức phản kích: "Không như vậy thì sao, tớ vừa cắt xong sổ đầu bài thì cậu và Lulu An đã đi đến cổng, tớ nhớ không lầm, nhà cậu ta đâu cùng đường với cậu".

Hồ La La bị nói đúng phóc, giật mình phân bua: "Tại vì tớ chỉ bài cho cậu ấy nên mới được đãi ngộ như vậy" - Cô tiếp lời - "Ai nha, hôm nay thật ra vẫn trong thời gian được đãi ngộ, Tiểu Nhi, hay là cùng đi chơi đi"

Kim Tuệ Nhi đã ngăn chuyện đi chơi tới tận xương tủy rồi, gần đây dù thi hay không thi thì cậu cũng bị tên Hung Thần đó lôi ra ngoài cho bằng được, bây giờ chỉ muốn về nhà ăn thật no rồi ngủ một giấc cho đã, nhưng vẫn là không muốn Tiểu La mất hứng, cô miễn cưỡng hỏi: "Cậu muốn đi đâu?" "Ở đây thì còn chỗ nào ngoài khu giải trí chứ? Hôm nay ngoài đó có cây thông lớn lắm, nghe nói năm nay lớn hơn các năm còn lại, người ở các huyện khác đều đổ về xem đó"

"Cậu thật nhàm chán. Như vậy không phải rất đông đúc hay sao, cậu còn muốn đi?" - Kim Tuệ Nhi khoanh tay dựa vào cổng.

Lưu An muốn chiều chuộng Hồ La La đến cùng, nên cũng góp chuyện, không thể để Tiểu La bị chèn ép: "Tuệ Nhi à, cậu đúng là khó ơ, tại sao Hứa Thiên lại chịu đựng được, tớ thật khâm phục cậu ấy đó a". Hồ La La đứng kê bên đắc ý cười, sau đó nhìn thấy ánh mắt sát khí của Tuệ Nhi liền im bặt.

"Cậu cũng chịu đựng Tiểu La thật giỏi đó" - Câu nói này của Tuệ Nhi làm hai tên còn lại cứng họng. Thật ra câu nói cũng đơn giản, nhưng Lưu An và La La lại chẳng biết trả lời lại thế nào. Ngay lúc này Tuệ Nhi triệt để hiểu rõ, cô phì cười: "Chính là trong tâm hai cậu có quỷ", rồi thẳng lưng đi trước - "Cho hai cậu không gian riêng đó, bớt đi một người, bớt phải tranh cãi. Giáng sinh vui vẻ". Sau đó đi nhanh một mạch, bỏ lại hai bạn học đang đứng nhìn nhau á khẩu.

Kim Tuệ Nhi ghé ngang chợ, mua thật nhiều thực phẩm để về làm một bữa cơm. Lần trước sinh nhật cô cũng không kịp ăn bữa cơm gia đình, dù biết Kim Tổng Bách không buồn, không giận nhưng cô nghĩ cũng phải tìm cách chuộc tội mới được. Kim Tuệ Nhi không giỏi nấu nướng nhưng lại rất biết chọn nguyên liệu, bất kể là thịt cá hay rau quả, cô chọn thứ gì thứ đó đều tươi xanh, đảm bảo vệ sinh. Đi hết quầy này đến quầy khác, cuối cùng cũng xách được giỏ to mang về nhà, nếu không phải vì vóc dáng nhỏ bé thì mọi người đã nghĩ cô là bà vợ đảm đang rồi.

Kim Tổng Bách thấy con gái về tới nhà liền hí hửng dọn cơm ra bàn, thấy Tuệ Nhi còn cầm túi to túi nhỏ trên tay, ông bỏ bát xuống bàn đi ngay ra mang vào.

"Ở đâu vậy con gái?" - Câu hỏi hết sức ngớ ngẩn đánh thẳng vào dây thần kinh của Kim Bất Bề. Kim Tuệ Nhi thở dài: "Chẳng lẽ là con đi lấy của người khác hay sao?", nói xong cảm thấy câu trả lời hơi quá, bèn chữa cháy: "Ba à, ba với bà nội tạm thời ngồi chơi một chút, đợi con nấu xong rồi ăn một lượt nhé". Kim Tổng Bách giờ túi đồ lên, chớp mắt: "Bao nhiêu đây? Bao bối của ba, con định mở tiệc hay sao?". Tuệ Nhi xoắn tay áo: "Aiya không cần ba quản mà", cô khoác tay Tổng Bách, dẫn ông lại ngồi trên ghế xếp - "Rất nhanh thôi mà, ba cứ ngồi xuống đi đã". Nói rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống bếp.

Kết quả, bà nội cô phải đợi đến ba giờ chiều, đến mức bà chán mà ngủ thiếp đi, Kim Tổng Bách cũng đã ăn tạm một bát cơm rồi "xin phép cáo từ" để đến chỗ làm.

Lý Nga ngủ được một lúc thì bị mùi khói nồng làm cho tỉnh giấc, bà chống gậy ra khỏi phòng thì thấy khói bay khắp nhà, vội vàng xuống bếp nhìn thử. Kim Tuệ Nhi chảy hai hàng nước mắt, một tay quạt khói đang bay trước mặt, tay kia cầm đĩa đào cá một lần nữa rồi đem xuống.

Hứa Thiên vừa đến trước cửa quầy rượu đã thấy Hồ Gia Minh cầm ly rượu đứng đón. Cậu đi vào, nhìn thấy Quách Kinh đang ngồi cùng Châu Băng.

"Đại tiểu thư này hôm nay rảnh rồi, mới sáng sớm bọn tôi đã bị cô ấy đánh thức, bảo là có chuyện gấp. Kết quả bọn tôi phải nghỉ học, đến đây xem cô ấy vừa uống rượu vừa khóc lóc đến tận bây giờ" - Hồ Gia Minh vừa nhìn Châu Băng vừa than thở. Châu Băng thấy Hứa Thiên đứng đó, hai mắt lại tiếp tục chảy nước, vừa khóc nức vừa tỏ bộ dạng giận dữ. Hứa Thiên ngồi xuống bên cạnh, giọng nói không chút cảm xúc: "Vì sao lại đến đây?". Châu Băng nghe giọng Hứa Thiên, cả người lập tức vỡ òa, cô vòng hai tay ra sau lưng, ôm chặt cậu: "Hứa Thiên, thời gian qua anh có nhớ em không?". Nói xong câu này, cô giương mắt lên nhìn Quách Kinh và Hồ Gia Minh, hai người họ hiểu ý: "Hai cậu cứ từ từ nói chuyện, tôi...bọn tôi qua bên kia uống một chút". Hai người vừa đi, Châu Băng lại khóc to hơn.

Hứa Thiên cau mày, giọng nói đặc biệt nghiêm khắc: "Có chuyện gì không thể từ từ nói sao? Em sao chuyện gì cũng khóc được như vậy?". Trong đầu Hứa Thiên bây giờ là hình ảnh Kim Tuệ Nhi lúc trước bị Châu Băng cho người vây lấy ức hiếp, bị giật tóc đến mức cả gương mặt đều đỏ ửng, hình ảnh cô bị giáo viên mắng oan, lúc cậu về mặt cô để trâu chọc, thậm chí cái hôm gỗ mẹ đẩy rẫy những kỉ niệm đau buồn,... Hứa Thiên chưa bao giờ thấy Tuệ Nhi rơi nước mắt. Cậu hiểu rõ, cô không phải là người không có trái tim, không biết đau buồn, bởi vì rất nhiều lần Hứa Thiên thấy cô cảm động nhưng lại im lặng không nói, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ nhưng cũng không khóc lóc mãi mãi. Cũng như Hứa Thiên từng nghĩ, Châu Băng là người thể hiện ra mọi thứ, kể cả những điều vốn không tồn tại, cô muốn người khác phải ghi nhận sự vĩ đại của mình. Ngược lại, Kim Tuệ Nhi lại giấu nhem đi mọi thứ, kể cả không phải là lỗi lầm của mình, cô cũng im lặng mặc người khác ồn ào. Điểm khác nhau cơ bản giữa những con người trong xã hội chính là như vậy. Cho nên muốn đánh giá bất cứ người nào, cũng không thể nhìn vào bề nổi mà kết luận được.

Hứa Thiên không nhìn Châu Băng, dứt khoát gỡ hai cánh tay của cô ra khỏi người mình. Châu Băng dừng khóc, bày bộ mặt con mèo nhỏ đáng thương: "Ba mẹ em sắp li hôn rồi", sau đó lại tiếp tục nức: "Mấy tháng trước em không đến tìm anh được là vì phải cùng mẹ em đi Mỹ, việc học cũng tạm hoãn lại". Châu Băng nhìn Hứa Thiên: "Nếu không phải vì anh, hôm nay em cũng không trở lại đây". Hứa Thiên im lặng một lúc, nhìn qua chẳng thấy bất kỳ cảm xúc nào. Không thể hiểu được, tâm tư của cậu bị bao bọc bởi vẻ ngoài lạnh lùng hay do cậu thực sự không còn mải mại quan tâm những chuyện này nữa. Cậu né tránh ánh mắt của Châu Băng: "Chắc chắn sẽ li hôn sao?". Châu Băng thở dài: "Đúng vậy, em không còn cách nào để hàn gắn giúp họ. Hai người họ vốn đã không ngủ chung một giường từ nhiều năm nay rồi".

Một câu nói của Châu Băng làm đoạn băng ghi lại khoảng thời gian trước đây cứ tua đi tua lại mãi trong đầu Hứa Thiên. Lúc cậu còn học cấp hai, ba mẹ cậu cũng như vậy. Hai người họ đã từng rất hạnh phúc, nhưng quãng thời gian sau này bỗng dưng xảy ra biến cố, cậu cũng không rõ đó là gì nữa, chỉ biết ba mẹ cậu không còn ngủ chung giường, Hứa Phong đã luôn đi sớm về trễ, thậm chí có những đêm ngủ lại ở công ty. Cả căn nhà lạnh tanh không một

hơi ẩm, không còn tiếng cười. Kết quả là đêm đó, mẹ cậu đã bỏ nhà đi mất.

Hứa Thiên hiểu rõ tình cảnh của Châu Băng, bây giờ cũng không biết nên khuyên giải cô thế nào cho đúng nữa, vì ngay cả một người bình luận sáng suốt như cậu cũng không biết phải làm gì. Nhìn cả người Châu Băng rũ rượi, Hứa Thiên vỗ nhẹ vai cô: "Hay là gần gũi với ba em hơn một chút, hỏi xem rốt cục có chuyện gì, con cái là sợi dây liên kết rất bền chặt giữa ba mẹ mà. Em thời gian này nếu không đi học thì cũng đi đâu đó thư giãn đi, đừng đến những nơi như thế này nữa. Bây giờ về nhà được rồi". Châu Băng thấy Hứa Thiên có vẻ muốn đi, liền gấp gáp ôm chặt cậu: "Không, em không muốn về nhà. Em nghe lời anh, sau này sẽ không thường lui tới những chỗ này. Nhưng hôm nay ở đây với em có được không?". Hứa Thiên không vui: "Châu Băng à, anh còn phải đi học". Ánh mắt Châu Băng lập tức thay đổi, cô nhìn thẳng: "Lại đi học, có ai đó đang chờ anh à?"

Hứa Thiên im lặng không nói.

"Hứa Thiên, rốt cục cô ấy có gì hay chứ, tại sao từ lúc gặp được cô ấy anh lại thay đổi thái độ với em như vậy?" - Giọng Châu Băng từ từ lớn.

"Dù sao chúng ta đã chia tay rồi. Chuyện của anh em không cần quan tâm" - Hứa Thiên mở to mắt nhìn Châu Băng, trong đôi mắt ấy là hàng ngàn tia phần nộ rất dễ để nhận ra.

Châu Băng hiểu rõ rằng tính tình của Hứa Thiên, cậu ấy là người cứng không chịu, mềm cũng không chịu, chỉ cần bạn không đã kích người mà cậu ta quan tâm, cậu ta tuyệt đối không bài xích với bạn, hảo hảo giữ thái độ hòa nhã. Cô xuống giọng: "Em không có ý đó. Chỉ muốn anh ở đây với em một chút nữa. Anh em các anh đều lâu ngày lắm mới gặp lại nhau, bây giờ anh về trường cũng không kịp giờ học nữa". Nói xong cô gọi Quách Kinh và Hồ Gia Minh sang bên này, giọng nói có chút then thét. Hứa Thiên nhìn cô: "Không phải vừa nãy em còn rất đau khổ hay sao?". Châu Băng cứng họng, nhưng cũng cố gắng luống lách: "Còn không phải vì anh sao?"

Bọn họ cứ như vậy vừa uống rượu và nói chuyện trên trời, tựa như thời gian trước đây, có điều Hứa Thiên không còn được thoải mái như trước kia nữa. Điểm này hai anh em kia của cậu có thể nhận ra, không phải Hứa Thiên thay đổi, chỉ là mối quan hệ giữa cậu và Châu Băng đã thay đổi, Hứa Thiên không cho phép mình xem như không có chuyện gì.

Mãi một lúc, Hứa Thiên ngất say, nhìn đồng hồ trên tay: 10 giờ tối.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cậu Thoải Mái Là Được

Kim Tuệ Nhi nằm sấp trên giường, một tay cầm sách quốc ngữ, một tay nắm chặt điện thoại, cứ một chút là lại liếc mắt nhìn. Chiếc điện thoại im lặng trên tay cô, nhất quyết không chịu phát ra âm thanh gì.

Cửa sổ ở phòng Tuệ Nhi mở ra, cô có thể dễ dàng cảm nhận được cái lạnh đang len lỏi trong từng thớ thịt, nhưng nhất quyết không đóng lại, lẽ như bên ngoài có tiếng động, cô chẳng phải sẽ không hay biết gì hay sao?

Con mèo đen của nhà Trường Hàn chui lọt qua cửa sổ, phóng thẳng qua bàn học của cô, bốn chân nó vừa chạm bàn, đóng tài liệu của Tuệ Nhi bị hất bay tứ tung. Kim Tuệ Nhi giật mình, suýt chút nữa đã quên tìm mình cũng cần đập. Cô nhìn con mèo nhỏ đang nép mình vô giá sách bằng ánh mắt lửa đốt, tiếp theo đó đứng dậy làm động tác muốn đánh, thấy nó có vẻ sợ sệt, cô thờ dãi, ngồi ịch xuống giường. Lúc này Tuệ Nhi mới nhớ ra Hứa Thiên không biết số mới của cô, làm sao có thể nhắn tin được. Vậy mà này giờ có con mèo vẫn nằm lì ra giường chờ đợi.

Tuệ Nhi mang đôi dép lê ra ngoài, xung quanh tối om, cô chậm rãi bật đèn lên, phát hiện ba và bà nội cô đã ngủ mất rồi. Vừa nãy còn định mượn điện thoại của ông, bây giờ thì xong rồi, sao có thể đánh thức ông dậy được. Kim Tuệ Nhi nghe tiếng chó sủa, ban đầu rất lớn, sau đó lại nhỏ dần, giật mình nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ đêm rồi, thảo nào cả nhà đều ngủ hết, chó lại sủa cái thứ âm thanh của lúc về đêm.

11 giờ khuya, đối với một người thích học và suốt ngày chỉ biết có học như cô thì cũng không gọi là quá trễ, nhưng đối với một cuộc hẹn, nó thật sự được coi là rất muộn màng rồi. Kim Tuệ Nhi phì cười, 'tại sao bây giờ lại nghĩ những thứ này, chỉ là một ngày giáng sinh thôi mà, những năm trước đó mấy đứa đâu có mong chờ như vậy, vả lại, mấy lấy cớ gì mà buồn phiền, người ta không đến vì người ta còn có nhiều mối quan hệ khác. Thức tỉnh đi, bây giờ vẫn còn kịp.'

Không gian yên tĩnh, Tuệ Nhi chỉ nghe loáng thoáng tiếng vòi nước ở nhà tắm đang rỉ nhẹ từng giọt, từng giọt. Mùa này trời âm u lạnh lẽo, máy nước nóng cũng chuẩn bị 'nghỉ hưu', cô thật sự không có can đảm dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo. Cô đi đến tủ lạnh, mang ra chai nước suối, tu ừng ực, cảm nhận cổ họng vừa đông cứng và tê rất. Sau đó tắt đèn đi vào phòng, mở weibo lên đọc tin tức.

Hôm thư trong weibo của cô hiển thị con số màu đỏ '99+', tức là số tin nhắn đã quá nhiều. Trên đây Kim Tuệ Nhi có tham gia vào một nhóm bạn chủ yếu yêu thích âm nhạc, mỗi tối bọn họ đều online để tán gẫu với nhau. Lúc đầu Kim Tuệ Nhi còn mở ra xem, dần dà cảm thấy lười đọc nên đã bỏ nó trôi vào dĩ vãng rồi. Cô mở tin nhắn ra, thấy một tài khoản có tên rất lạ, dường như không phải là bạn bè của cô. Tuệ Nhi neho mắt, một tin nhắn bằng chữ: "Cảm ơn cậu đã giúp đỡ Hứa Thiên, hôm nay gặp tôi anh ấy vui vẻ khoe thành tích, người làm bạn gái như tôi muốn mời người đã giúp đỡ anh ấy một bữa coi như cảm ơn", kèm theo phía dưới là hình ảnh mờ mờ ảo ảo, trên bàn ăn là rất nhiều loại rượu thượng hạng cùng hai ly rượu, cặp sách của Hứa Thiên cũng để ở trên đó.

Tuệ Nhi nắm chặt con chuột, mồ hôi trên bàn tay cũng bắt đầu đổ ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào tin nhắn đó. Cuối cùng vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc, trực tiếp tắt máy. Châu Băng tranh thủ lúc ba người kia đang uống, lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh rồi gửi qua tài khoản Kim Tuệ Nhi. Đường như mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước, chỉ cần Hứa Thiên xuất hiện, xác định cậu ta dính bẫy.

Tin nhắn được gửi đến từ buổi trưa, nhưng do Tuệ Nhi không mở máy nên không hề nghe tiếng thông báo. Đến lúc mở lên, cô thờ dãi không biết thực sự là nên hay không. Biết được Hứa Thiên đã trở lại với Châu Băng, thực ra đây là một chuyện rất tốt cho họ và cả cô nữa, Hứa Thiên sẽ không còn lồi thoi chen vào cuộc sống của cô, đáng lẽ cô nên vui mới phải, nhưng sao bây giờ lại cảm thấy hoàn toàn trái ngược, như có hàng ngàn con sâu đang cựa quậy trong trái tim mình, rất ngứa, rất khó chịu, rất đau, nhưng lại không nhẫn tâm ra tay bóp chết nó.

Con mèo đen vẫn còn nằm im lìm bên giá sách, nó không còn nhìn Tuệ Nhi bằng ánh mắt kiên đề, sợ sệt, ngược lại là một mối cảm thông. Tuệ Nhi nhìn con mèo một lát rồi mỉm cười, chòm người qua ôm nó vào lòng: "rất lạnh phải không?", con mèo kêu "ngao" một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nép vào người cô. Cô vuốt ve nó, rất tự nhiên hát một bài hát tiết tấu nhẹ nhàng chậm rãi.

Ngồi một chút, cô cảm thấy càng ngày càng lạnh, bây giờ cũng khuya rồi, không khéo lại bị cảm. Giờ này ai còn đến nữa mà phải ngồi chờ đợi. Nghĩ rồi cô đứng dậy, một tay ôm mèo một tay gãi ra định đóng cửa sổ lại. Thân hình cao lớn từ phía dưới thình lình đứng lên, che chắn hết gió lạnh từ ngoài lùa vào, Kim Tuệ Nhi giật mình định hét lớn, nhưng lại bị bàn tay to lạnh ngắt của ai đó bịt miệng lại. Hoảng hốt quá, cô buông tay ra, con mèo nhảy xuống rồi chui vào gầm giường.

Hứa Thiên ra sức xì xào, ra hiệu Tuệ Nhi yên lặng, nhưng cậu càng hí hoáy tay chân thì Tuệ Nhi càng mất bình tĩnh, cuối cùng cô dùng sức tháo tay cậu ra, đem cánh tay Hứa Thiên để ngang miệng, cắn một phát khiến cậu sau này nghĩ lại còn phải rùng mình.

Hứa Thiên bị cắn bất ngờ, răng hổ của Tuệ Nhi nhọn hoắt khi chạm mạnh vào làm tay cậu đau điếng nhưng cũng cố gắng không thét lên, lại càng không giật tay lại, đến khi Tuệ Nhi cảm nhận rằng mình có chút tê buốt mới lấy ra, rút cuộc phát hiện tay Hứa Thiên dính đầy tuyết, lạnh cóng.

"Sao cậu không phản kháng?" - Kim Tuệ Nhi cau mày hỏi.

"Cho hà giận thì thôi" - Hứa Thiên vừa nói vừa mỉm cười, trên tóc và lông mày còn vương lại không ít tuyết.

Kim Tuệ Nhi nhìn hai má cậu đỏ bừng, không biết là uống say hay do bị lạnh. Nhớ lại chuyện tin nhắn, cô giận dỗi hất tay cậu ra. Cánh tay Hứa Thiên đang luồn vào trong, bị hất mạnh nên va phải thanh sắt trên cửa sổ, cậu nhất thời hét lên một tiếng, nhưng âm lượng không to lắm, con chó ở trước sân nghe tiếng động lại bắt đầu sủa.

"Làm sao cậu vào đây được?" - Tuệ Nhi lên giọng chất vấn.

"Cậu quan tâm việc đó hơn chuyện tôi đang đứng ngoài trời hay sao?" - Hứa Thiên xuýt xoa.

Kim Tuệ Nhi sức nhớ lại, ngoài kia đang có tuyết rơi, nhưng ngẫm nghĩ, trời khuya thế này, làm sao có thể mở cửa cho cậu ấy vào nhà. Thấy cô đang nghĩ ngợi, Hứa Thiên thúc giục: "Cậu không định cho tôi chết cóng ở ngoài này chứ?" Kim Tuệ Nhi nghe nói, nguyệt cậu một cái rồi lại từ từ, lấy áo khoác và khăn choàng vào, trên tay còn cầm thêm mấy thứ gì đó.

Tiếng cửa cách mở, con chó đang tu tu sủa, nhìn thấy Tuệ Nhi liền im bật, quay đầu đi vào căn nhà nhỏ của riêng mình.

Tuệ Nhi bước ra từ cửa lớn, sau đó qua bên cạnh mở cửa nhà kho. Căn phòng nhỏ này gọi là nhà kho nhưng cũng không hẳn là vậy, ở đây chủ yếu để mấy thứ như quần áo còn ẩm ướt, thùng nước hay mấy vật dụng linh tinh, phía trên che chõ rất đơn sơ, mỗi khi trời mưa đồ đạc bên trong có thể bị ướt, thậm chí tuyết cũng đã đóng thành lớp phía dưới rồi. Ban ngày mở cửa, đứng ở cửa sổ phòng Tuệ Nhi cũng có thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ trước sân.

Hứa Thiên đang đứng yên lặng chờ đợi, thấy Kim Tuệ Nhi mở cửa liền đem hai tay xoa xoa, miệng liên tục than "Lạnh quá, lạnh quá" khiến cô phiền chết đi được. Cô đưa cho cậu chiếc khăn choàng, hôm sinh nhật cô đã lấy nó choàng về, đưa luôn cho cậu chiếc áo choàng to nhất của mình, trước giờ chỉ mặc một lần. Hứa Thiên sung sướng quá rồi nên sinh tật: "Hai tay tôi cứng đờ rồi, không thể mặc được". Kim Tuệ Nhi liếc mắt một cái: "Không mặc cũng được" rồi mang áo trở vào nhà. Lúc bước đến cửa vẫn không thấy động tĩnh, cô quay lại thấy Hứa Thiên vẫn còn xoa hai tay, dùng ánh mắt vô tội vạ nhìn mình, cô quay lại bực bội: "Còn không đưa tay ra". Hứa Thiên định đưa hai tay ra hai bên để cô tiện mặc vào cho mình, không ngờ tay cậu lại cứng đờ, cố gắng mãi cũng không thấy cảm giác gì. Kim Tuệ Nhi để đồ qua một bên, đưa hai tay nắm chặt tay Hứa Thiên, quả thật đã rất lạnh rồi. Cô cố gắng xoa xoa một chút rồi nhanh chóng mặc áo vào cho cậu, khoảnh khắc này, trái tim cô mềm nhũn, khoảnh khắc này, Hứa Thiên biết rõ sau này cậu không thể nào thiếu cô được nữa.

Choàng khăn xong, cô đưa cho Hứa Thiên túi chườm nóng, thấy cậu vẫn dờ ra nhìn mình, cô khó chịu đập mạnh vào tay cậu, hai tay Hứa Thiên đang bị lạnh, bất ngờ bị đánh một cái nên cảm thấy tê rần. Kim Tuệ Nhi nhường nhịn, đem túi chườm trực tiếp ủ cho cậu, sau đó đi đến ghế ngồi.

"Bây giờ nói được chưa, tại sao vào đây được" - Mặt Tuệ Nhi nghiêm túc.

Hứa Thiên đứng đưa nhẹ cánh tay, ý chỉ lên tường nhà: "Leo qua"

Kim Tuệ Nhi tròn tròn mắt: "Cái gì?". Tuy rằng cô biết cậu đối với những việc này không khó khăn gì, lần trước cậu còn kể trực tiếp nhảy từ lầu hai tường học xuống để dạy dỗ tên nam sinh không biết lễ độ đang đứng ở dưới khiêu khích cậu, một bức tường thấp này có khó khăn gì, nhưng vẫn không thể dễ yên được.

Hứa Thiên gật đầu, hai mắt nhướng lên, làm điệu bộ 'phải rồi, còn sao nữa'.

"Cậu coi nhà tôi là gì vậy?" - Tuệ Nhi nghiêng răng.

"Là nhà của tôi" - Hứa Thiên quen thói chọc ghẹo.

Tiếp theo là một màn xin lỗi, mong được tha thứ vì câu trả lời lờ dại vừa nãy của cậu.

Hai người ngồi im lặng một lúc, Kim Tuệ Nhi mới sực nhớ ra, cô lên tiếng: "Trễ lắm rồi, cậu về đi"

"Đằng nào cũng đã trễ, bây giờ về càng trễ, hay để sáng sớm về luôn", nói xong liền cười gian. Sau đó, đến lượt cậu nhớ ra chuyện gì, bèn đưa tay chọc chọc má Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi bị đùa giỡn đúng điểm yếu nên cáu gắt, Hứa Thiên lại không dừng tay, một lúc sau nghiêm túc nói: "Hôm nay mấy người bạn có chuyện, tôi đến với họ, cuối cùng lại bị giữ lại, không thể đưa cậu đi chơi được"

"Tôi có nói gì sao?" - Tuệ Nhi lập tức lên tiếng, làm điệu bộ như bà đây không quan tâm.

Hứa Thiên biết cô vốn là người trong nóng ngoài lạnh. Cô ấy tỏ vẻ không hề để ý chuyện của bạn, nhưng thật ra đang nóng lòng nghe bạn giải thích. Cậu ngồi gằn cô hơn một chút: "Có lạnh không?"

Kim Tuệ Nhi đang nhìn thẳng, cảm giác yêu nghiệt kia đang đến gần mình bèn quay qua, kết quả suýt chút nữa mặt áp mặt rồi. Hai má cô đỏ bừng, lập tức giật người lùi ra sau.

"Cậu là quả cà chua hay là cây xấu hổ? Chuyện gì cũng có thể đỏ mặt mắc cỡ vậy?" - Hứa Thiên lại giở thói nhây ra.

"Tôi chính là quả sầu riêng" - Tuệ Nhi gằn cổ lên trả lời.

Hứa Thiên thấy thái độ này của cô liền phì cười. Quả sầu riêng? Cô trả lời rất nhanh nhưng lại rất chính xác. Sầu riêng có vỏ ngoài xù xì luôn dễ làm tổn thương người khác, nhưng bên trong tuyệt đối ngọt ngào. Chưa đến hàng ngàn loại este, mùi vị luôn khác lạ, người bình thường khó lòng phán đoán. Cậu nhìn cô một lúc lâu, sau đó nắm chặt tay cô: "Lạnh lắm, để tay thế này rất dễ bị cảm, nắm tay tôi đi cho ấm". Kim Tuệ Nhi cố gắng rút tay lại nhưng vô ích, hai tay cô đã bị bàn tay kiên cố của Hứa Thiên giữ cố định ở bụng của cậu rồi.

"Kỳ thực..." - Hứa Thiên định nói.

"Kỳ thực cậu đi cùng Châu Băng" - Kim Tuệ Nhi ngắt lời - "Hai người không cần cảm ơn tôi đâu, bạn bè của cậu thì đó là việc nên làm"

Hứa Thiên khó hiểu: "Cảm ơn cái gì chứ?"

Kim Tuệ Nhi thấy thái độ của cậu liền hiểu ra lại là trò của Châu Băng, có lẽ cậu không biết gì hết, bây giờ cô nói ra chẳng phải gián tiếp gây phiền phức hay sao, cho nên thò thè: "Không có gì". Nhưng Hứa Thiên thì không dễ bỏ qua như vậy. Cậu đánh mặt lại: "Tại sao cậu biết tôi đi cùng Châu Băng?". Kim Tuệ Nhi im lặng.

"Là Châu Băng, Quách Kinh hay Gia Minh?" - Hứa Thiên xoay người về phía cô.

Cô vẫn im lặng.

Hứa Thiên bỏ tay cô xuống, đứng phắt dậy. Kim Tuệ Nhi biết tiếp theo chắc chắn sẽ có chuyện không hay, nên đưa tay kéo cậu lại: "Tôi đoán"

"Cậu đoán? Tôi nghĩ cậu không giỏi đoán già đoán non như vậy. Cậu không nói, được thôi, tôi cũng sẽ tìm cho ra ai là kẻ lảm chuyện" - Hứa Thiên cười ảo khoác định đi.

"Hứa Thiên, trời lạnh lắm, ở lại giữ ấm một chút nữa" - Kim Tuệ Nhi khản trương.

Ánh mắt Hứa Thiên dịu đi một chút, cậu quay lại, nhìn gương mặt Tuệ Nhi còn đang trắng bệch. Cậu bước vài bước trở lại, ngồi bên cạnh cô.

"Tôi biết cậu đang nghĩ gì, thật ra hôm nay định nói với cậu là Châu Băng có chuyện buồn nên bọn Quách Kinh với Gia Minh mới gọi tôi đến gặp nhau. Định ở lại một lúc nhưng bọn nó giữ lại, bảo là lâu rồi không gặp, nên...". Hứa Thiên thấy ánh mắt Tuệ Nhi đang chăm chú nhìn mình, trong đó chất chứa đầy áp sự mong đợi một lời giải thích, cậu thẳng thắn - "Tôi và Châu Băng đã kết thúc rồi, nhưng không thể nói cắt đứt là cắt đứt được, dù gì vẫn có liên hệ xung quanh, tôi bây giờ chỉ xem cô ấy như một người quen bình thường mà thôi. Tuệ Nhi, lần sau tôi đưa cậu đi chơi bù được không?"

Kim Tuệ Nhi mỉm cười.

"Tôi biết cậu không muốn nói ra người đã thông báo tình hình của tôi cho cậu. Cậu không muốn trả lời thì tôi sẽ không hỏi nữa. Cậu thoải mái là được"

Kim Tuệ Nhi lại mỉm cười, nụ cười ấm áp hơn bao giờ hết. Cô siết chặt tay cậu: "Thất hứa một lần nữa tôi cho cậu chết", sau đó cả người run bần bật: "Lạnh chết tôi rồi".

Trong căn nhà kho nhỏ lạnh lẽo vang ra tiếng cười ấm áp, cười càng lúc càng to, càng lúc càng lan đi xa, tiếng cười của thanh xuân đầy nhiệt huyết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Tôi Đã Từng Thích Biển

Những ngày đầu năm mang theo không khí rộn ràng, tươi mới. Đám mây trắng xanh lững lờ trôi, dường như muốn nuốt chửng cả bầu trời. Cái lạnh trở nên nhàn nhạt một chút, nhưng người ta vẫn phải mặc ấm ra ngoài, vẫn phải suýt xoa. Mùa xuân là mùa của đổi mới, là mùa của những thông dong ào ạt về, từ lâu đã mặc định đây là thời gian để hưởng thụ, ấm áp, quyến luyến khôn nguôi.

Chấn Hoa cũng theo không khí này mà làm mới, chính là làm mới chương trình học tập. Học sinh chuẩn bị bước sang học kỳ 2, cũng có nghĩa chúng sẽ được trải nghiệm, sẽ được đầy ải nhiều hơn một chút. Kim Tuệ Nhi qua rồi khoảng thời gian ôn tập để đi thi tỉnh, những ngày này cô được đặc cách rất lớn, có thể ngồi học với tâm thế thoải mái nhất.

Tháng giêng, tháng của ồn ào vội vã.

Tháng của những quan tâm ân cần.

Tháng khởi đầu của tuổi trẻ.

Hứa Thiên đạp xe đưa Tuệ Nhi vì vụ đây đó, cứ đến một nơi là dừng lại chụp ảnh. Chiếc máy ảnh bị tra tấn liên tục, bắt buộc phải lưu lại những hình ảnh rõ nét có, nhạt nhòa có của đôi bạn trẻ. Hứa Thiên hít thở không khí trong lành ngày xuân, nhẹ nhàng hỏi: "Hiện tại cậu muốn đi đâu nhất?". Kim Tuệ Nhi đứng cùng phía với mặt trời, trả lời rất ngắn gọn: "Biển". Hứa Thiên im lặng không nói, hồi lâu lại xoay người nhìn cô: "Cậu thích biển sao?". Liêu Ninh không thiếu biển, có thể nói rất nhiều người từ nhỏ đã gắn bó với nó, nhưng cậu chưa bao giờ nghe cô nhắc đến. Trong trí nhớ của cậu, Kim Tuệ Nhi là người yêu mặt sông trong vắt, yêu đám cỏ còn đầm những giọt sương buổi sớm. Sông và biển, nghe như liên quan rất mật thiết với nhau, nhưng hầu như không phải vậy. Hứa Thiên nhận định, những người có tính cách bộc trực thường rất thích sông, nhưng người thích biển thì ngược lại, hầu như những ai gần gũi với biển cả luôn giấu nhem tâm tư của mình, tự mình thắc mắc, tự mình sống và đối mặt với nó, cũng như những con sóng cuộn cuộn dưới mặt biển, nếu không có trở ngại gì thì tuyệt đối sẽ lẳng lặng nằm yên dưới mặt nước. Kim Tuệ Nhi chính là loại thứ hai.

Tuệ Nhi nghe hỏi thì chau mày, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về với bộ dạng điềm tĩnh, Hứa Thiên không nhìn cô nhưng có thể cảm nhận được tâm tư cô đang rối rắm. Im lặng một lúc rất lâu, cô khẽ nói: "Đã từng"

"Đã từng? Vậy bây giờ thì sao?" - Hứa Thiên lấy làm khó hiểu.

"Rất ghét, nhưng cũng lâu rồi không đi biển. Bây giờ bỗng dưng muốn ra đó một chuyến" - Kim Tuệ Nhi bắt đầu trầm tư. Gió nhẹ thổi ngang qua, mái tóc ngang vai của cô khẽ động. Cô đưa tay vén mấy sợi tóc đang phất phơ giữa trán, tiếp tục nói - "Thật ra nhà tôi đã từng rất gần biển. Hồi nhỏ luôn đòi ba mẹ đưa ra đó chơi. Biển lúc đó rất đẹp...". Kim Tuệ Nhi đáng lẽ định nói rất nhiều, nhưng cuối cùng lại im bật.

Hứa Thiên nhìn cô, mái tóc đen chấm vai bị ánh mặt trời rọi vào trở nên thơ mộng. Cậu đưa tay vuốt tóc cô, sau đó nương tựa theo làn gió mà hít một hơi thật sâu, giống như vừa kẻ mũi lên tóc cô vậy, mặc dù khoảng cách giữa hai người là một cánh tay.

Đúng vậy, biển ngày trước rất đẹp. Những thứ gắn liền với tuổi thơ luôn như vậy, nhẹ nhàng, thuần khiết. Hứa Thiên chỉ dám nghĩ về nó chứ không dám chạm vào, như sợ khi bàn tay chạm đến, mọi thứ sẽ biến mất. Cậu cũng có một kỷ ức về biển.

Hồi còn nhỏ, cậu lần thứ hai trốn ba mẹ để gặp Tiểu Nấm, nhà cô rất gần biển, đến đó cậu được cô đưa ra biển chơi, Hứa Thiên vô cùng hứng thú. Hai đứa trẻ hí hoáy trên bờ biển, chân vấp về những khối cát được nước biển đánh vào tụ thành, tay cúi xuống nhặt nhanh những vỏ sò óng ánh. Hứa Thiên nắm tay Tiểu Nấm đi trên biển, hai cái bóng bị ánh nắng chiếu rọi tạo thành hai vệt dài chạy trên bờ biển. Lúc nhỏ Hứa Thiên rất gầy lại thấp bé, cậu trong mắt mọi người yếu đuối và rất cần được chở che, không ai ngờ được lớn lên lại cao to, khỏe mạnh như vậy. Tiểu Nấm vốn có sở thích ăn uống, mẹ cô lại hay nấu nướng, khó trách thân hình cô béo ịch, to tròn, bây giờ lớn hơn rồi, không biết có như Hứa Thiên, thay đổi hẳn ra hay không.

Đó là một buổi chiều, nước biển đang lúc dâng cao. Tiểu Nấm tay xách dép lê từ trên bờ chạy ra hứng nước biển rồi lại chạy vào, cứ như vậy, cô đánh rơi mất một chiếc dép. Hứa Thiên đang xây lâu đài cát gần đó, thấy cô cứ lui húi tìm kiếm gì đó thì chạy lại, xoắn tay áo giả anh hùng cứu mỹ nhân, Hứa Thiên lúc đó vô cùng khoa trương, còn nói với Tiểu Nấm nếu cứ tìm lung tung như vậy sẽ không được, cho nên phải sử dụng phương thức trải thảm. Cậu và Tiểu Nấm mỗi người một bên, đi từ từ ra biển. Hứa Thiên đi rất nhanh, ánh mắt rất nhạy bén, rốt cuộc cũng thấy được chiếc dép lê nặng trĩu chìm không ra chìm, nổi không ra nổi, vui sướng quá, cậu chạy nhanh ra đón lấy, quên mất mình đang ở khá xa bờ. Tiểu Nấm thấy cậu như vậy thì hét toáng lên, đúng lúc có người gần đó, họ chạy ra vừa khi Hứa Thiên bị trượt chân.

Hứa Thiên bị đuối nước nhưng không nặng, sau khi đưa vào bờ làm hô hấp nhân tạo một chút đã tỉnh. Nhưng lần này đã tạo nên sự phẫn nộ vô cùng lớn của Hứa Phong. Ông bắt cậu về nhà, một tuần sau đó chỉ được ở yên trong phòng, không cho đi học nữa.

Tiểu Nấm lúc đó về nhà khóc một trận đến nửa đêm, sau đó vì mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau tỉnh dậy lại khóc tiếp. Ba cô không nhớ ông ấy đã phải dỗ dành cô bao nhiêu, hứa hẹn bao nhiêu rồi nữa. Khó trách, một đứa trẻ non nớt chứng kiến cảnh bạn mình bị sóng ập vào, suýt chút nữa cuốn trôi đi mà mình thì không làm được gì, làm sao không hoảng hốt cho được. Có lẽ, đó cũng là một trong số những lần ảnh hưởng đến tâm lý cô nhiều nhất. Vì không những như vậy, từ lần đó cô cũng không biết Hứa Thiên ở đâu, có còn sống ổn hay không.

Kim Tuệ Nhi cảm giác một bên cơ thể từ ấm chuyển sang nóng dần do ánh nắng rơi vào, cô thoát khỏi những suy nghĩ miên man, định kéo tay Hứa Thiên ra về. Ai ngờ lúc quay qua phát hiện cậu đứng đờ ra trước biển, ánh mắt vô định nhìn ra xa, hai tay hồ hững đút vào túi áo khoác. Kim Tuệ Nhi gọi cậu, một lần, hai lần, và không nhớ bao nhiêu lần nữa mà không nghe đáp lại, cô lấy tay hươ hươ trước mặt cậu, rốt cuộc cũng có phản ứng. Hứa Thiên liếc nhìn cô: "Cậu làm trò mèo gì vậy?"

"Tôi phải hỏi cậu mới đứng, làm gì đứng đờ ra như vậy?" - Kim Tuệ Nhi rút tay lại, bực bội đáp.

Hứa Thiên nhìn cô, cậu đứng ngược nắng nên khi nhìn cô có chút chói mắt. Chính là ánh nắng này, bờ môi này, cũng là mái tóc đen huyền chấm vai này, khiến cho cậu mỗi lần đối mặt với cô đều không thôi nhớ đến Tiểu Nấm ngày xưa của mình. Kim Tuệ Nhi có nhiều nét giống Tiểu Nấm như vậy, chẳng trách ngay từ lần đầu gặp mặt cậu đã chú ý đến cô rồi. Nhưng mà, sâu xa mà nói, Kim Tuệ Nhi này vô cùng cao lãnh, ít nói, so với Tiểu Nấm ngày xưa một trời một vực. Tiểu Nấm của cậu là người hay nói, hay khóc, hay mè nheo và cũng cực kỳ thông minh. Thế giới này thật rộng lớn, gần chục năm cũng không thể gặp lại người đã từng ở rất gần mình, từng rất đôi thân thương với mình. Thế giới này cũng lắm điều ai oán, đi loanh quanh lại gặp được người khiến ta nhớ đến hình bóng lúc xưa, hai đáng về ấy chồng khít lên nhau, bổ sung cho nhau, nhưng lại chiếm cùng một khoảng trong trái tim người khác. Hứa Thiên nhìn Tuệ Nhi, bất giác nở một nụ cười hiền hòa như nắng ban mai, nụ cười của người con trai ở tuổi mười sáu lấp lánh, mang chút ngông cuồng của tuổi trẻ, một chút hiền dịu của người bạn thân thiết ngồi cùng một bàn và một chút gì đó còn lại không thể diễn tả bằng lời được. Cậu véo một cái mạnh lên má Tuệ Nhi: "Đi ăn thôi"

Hứa Thiên làm một tài xế vô cùng có giá trị sử dụng. Cậu chờ Tuệ Nhi loanh quanh, dừng ngang chợ mua một số đồ dùng vặt vãnh. Tuệ Nhi ngó người: "Định làm gì đây?"

Cậu không mấy chú ý: "Ngồi sau giúp tôi xách đồ là được"

Tiếp theo cậu đưa cô đến một bãi cỏ rất rộng, vì còn là buổi trưa nên trời còn nắng, nhưng cái nắng đầu xuân ở đây không quá gay gắt, không khí lại còn nhè nhẹ chút lạnh, cho nên cũng không đến nổi. Tuệ Nhi bỏ đồ đạc xuống, định cởi áo khoác ra thì cảm thấy trên đầu mát rượi, thì ra Hứa Thiên đã nhanh hơn một bước. Tuệ Nhi ngược nhìn cậu, vừa vận dụng vào chiếc cằm nhỏ, đứng ở khoảng cách gần như vậy, cô có thể rõ ràng thấy được những sợi râu nhỏ lúng lúng dưới cằm. Ngơ ngẩn một lúc lâu, cuối cùng bị Hứa Thiên gõ vào đầu một cái. Cô giật mình, nhìn thấy ánh mắt trêu ghẹo của Hứa Thiên, vô cùng muốn tìm một lỗ mà chui xuống đất.

"Tôi luôn ở cạnh cậu, thời gian chiêm ngưỡng còn dài lắm, cậu không cần gấp gấp vậy đâu". Nói rồi cậu cúi xuống xách đồ đạc dưới đất lên, cười khanh khách đi về phía gốc cây cổ thụ.

Kim Tuệ Nhi đi lại gần gốc cây, phát hiện ra rất nhiều thứ đã được để sẵn ở đây. Hứa Thiên xoắn tay áo, đem thăm trái ra, bày biện đồ đạc lên thăm rồi mang bếp ra một góc, bắt đầu moi lửa.

Tuệ Nhi đứng ngẩn ra, cảm thấy mình như người trên trời rớt xuống. Cái gì đang diễn ra vậy, tâm thần này, bếp lửa này, số thức ăn này, còn có khung cảnh tươi mát này nữa. Cô hồi tưởng về những bộ phim mình từng xem, cũng là nam chính đưa nữ chính đi đến những nơi lãng mạn như thế này, cô đưa tay vỗ vỗ mặt, không phải mà, Kim Tuệ Nhi xưa giờ vốn không thích những thể loại lãng mạn như ngôn tình hay truyện cổ tích, thể nào mà khi đứng trong thế giới đó thì trái tim muốn nổ tung. Kim Tuệ Nhi là ai chứ? Cho dù có bằng lãnh, có vô tâm, có từng chịu tổn thương đến mức không hay cười hay nói thì cũng là một cô gái mười sáu tuổi, độ tuổi được mơ mộng, được tưởng tượng một ngày sắm vai công chúa. Cô đứng đó làm đủ các trò để tự thức tỉnh bản thân, không nhận ra mình đã quá chìm đắm vào nó rồi. Cuối cùng Hứa Thiên phải nắm cô kéo về thực tại: "Cậu định đứng đó nhìn tôi làm à?". Kim Tuệ Nhi bị làm cho giật mình, nhất thời á khẩu, lát sau miệng lắp bắp: "Cậu...còn không phải sao? Cậu có thể tự thân sắp xếp bao nhiêu đây, vậy thì tự mình làm đi". Nói rồi cô ngồi tựa xuống gốc cây: "Tôi sẽ chịu khó ngồi đây xem biểu hiện của cậu". Hứa Thiên vừa đốt bếp than lên xong, quay lại lườm cô: "Được, đại tiểu thư của tôi, phiền cậu nhiều rồi", sau đó quay lại đem thịt đã ướp sẵn ở nhà để lên bếp.

Trời càng lúc càng nắng, không khí vốn đã mon man nóng, Hứa Thiên lại còn ngồi kế bên lò than, nhất thời không chịu được nữa, hai má cậu đỏ bừng, cả mặt cũng bị phủ một tầng nước, mỗi lần cảm nhận nước mắt sắp chảy, cậu lại cố gắng chớp mắt liên tục. Khói trong bếp bị cậu quạt bay tứ tung, Hứa Thiên hét chạy qua đóng rồi lại chạy đằng tây, đến khi gấp miếng thịt đầu tiên bỏ ra thì đã thấy nó bị cháy đen. Cậu còn nhớ lúc sáng thức dậy ướp thịt còn tuyên bố hùng hồn lắm, nào là hôm nay sẽ không thể để nha đầu ấy coi thường, háo hức làm cho cậu ấy những món siêu cấp nhất, nhìn lại bây giờ, số thịt voi mất một phần rồi, nghĩ đi nghĩ lại, tự tìm ra nhiều lí do biện hộ cho bản thân, rốt cuộc cậu cũng tìm được lí do để có thể vỗ ngực khen ngợi chính mình, đó là phần thịt bị hư ấy chỉ là dự bị, cậu mua rất nhiều thịt, phòng ngừa lúc làm nó không ngon, vẫn là cậu thông minh, chu đáo.

Hứa Thiên hi hụi hứng khói một hồi, cuối cùng cũng nướng xong đủ các loại thịt hay ăn, thay một chiếc lòng nướng khác, cậu để bánh mì lên.

Lần này, cậu nướng một cách rất chậm rãi, rất cung chiêu, đầu mồi dần ra, khoe mồi cong lên, y như sắp mang món ăn đặc biệt này lên phục vụ tổng thống. Loay hoay một buổi, cuối cùng một người vụng về như cậu cũng làm xong bữa ăn cầu kỳ này, Hứa Thiên dương dương tự đắc trở lại chỗ Tuệ Nhi hòng nghe được lời khen của cô, rút cuộc tiểu nha đầu ấy đã nằm dài trên thảm ngủ say sưa, chiếc cặp của cậu dùng làm gối đầu, balo của cô để tựa gốc cây, áo khoác xộc xệch kê bên người, có lẽ lúc này định mang nó che nắng, cuối cùng ngủ quên nên làm rớt qua một bên. Hứa Thiên nhìn một chút thì phì cười, bóng dáng cao lớn của cậu trải dài trên tấm thảm, đổ ập xuống ngay người Tuệ Nhi. Hứa Thiên cúi gằm bước lên thảm, ngồi xuống cạnh cô, từ từ chiêm ngưỡng vẻ mặt của cô khi say ngủ. Nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhắm, có thể thấy đây là người con gái có lông mi dài và dày, hai hàng lông mày thanh tú không đậm cũng không nhạt quá khi ngủ dần ra, sống mũi cao kín kẽ tôn vinh lên đường nét của khuôn mặt, đôi môi mỏng khi ngủ cứ mấp máy, giống như đang muốn nói gì đó. Kim Tuệ Nhi có lẽ giống Hứa Thiên nhất ở đôi môi mỏng, nhưng một người rất thích khoa trương tình cảm với người mình thật sự yêu mến, một người lại toàn nói lời hồ hững với bất kể người nào. Cậu cảm nhận rõ ràng, càng nhìn cô lâu thì càng khó thể nào rời mắt, nghĩ đến đồ ăn đằng kia cũng sắp nguội lạnh, Hứa Thiên vuốt nhẹ mái tóc cô rồi đứng dậy mang chúng lại đây. Sau khi đồ ăn được bày ra trên thảm, Hứa Thiên ngồi xuống định đánh thức Tuệ Nhi, thấy cô ngủ say như vậy liền không nỡ, có lẽ mấy ngày nay thức khuya ôn bài. Mỗi tối Hứa Thiên đều kiểm chuyện hỏi han cô, lâu lâu lại nhắn qua vài tin hỏi han đã học bài xong chưa rồi kêu cô đi ngủ sớm. Đa phần khoảng mười giờ Tuệ Nhi đã nói cô đang nằm đắp chăn trên giường, nhưng Hứa Thiên lại lo nha đầu này giờ trò, thực chất là còn chưa ngủ. Hứa Thiên chán chường, ngồi nhìn cô hồi lâu, cậu phát hiện mình lại bị người con gái này cuốn hút đến mất cả lí trí rồi, cứ như vậy cậu nhìn chăm chăm vào mái tóc, đôi mắt, bờ môi của cô, nhìn đến mức nếu người còn thức cũng phải đỏ mặt. Hứa Thiên ghi nhớ trên gương mặt cô có bao nhiêu nốt ruồi, thậm chí ước chừng được luôn tỉ lệ khuôn mặt.

Kim Tuệ Nhi bị ánh nắng buổi chiều hắt xuống đôi chân, cảm thấy có chút không thoải mái nên từ từ tỉnh dậy, cũng có thể cô đã ngủ rất đủ rồi. Cô đưa tay dụi mắt, đập vào mắt cô là gương mặt người con trai với sống mũi cao và đôi mắt sâu thẳm nhìn mình với nụ cười hiền hòa, Tuệ Nhi mơ hồ, sau đó chớp chớp mắt, nhìn trân trân đối phương, không biết đang nằm mơ hay là thật.

Hứa Thiên thấy cô đã tỉnh mà không chịu ngồi dậy, cứ nhìn mình chằm chằm, liền véo má cô, nói: "Dậy được chưa thưa đại tiểu thư?"

Kim Tiểu Nhi sững người, nhìn xung quanh, thấy đồ ăn đã được bày ra trên thảm, vội cuộn quít ngồi dậy. Nhìn về mặt cô lúc này, Hứa Thiên ôm bụng ngã ra cười không khách khí. Kim Tuệ Nhi thấy cậu như vậy liền đưa tay sờ mặt, ngỡ ngàng quá bèn quát: "Cậu cười gì chứ?", chất giọng cô lúc mới tỉnh dậy còn khàn đặc, nghe qua rất đáng yêu. Hứa Thiên thấy cô nổi giận như vậy thì cười nhiều hơn nữa, cười đến chảy cả nước mắt. Tuệ Nhi nheo mắt, giọng nói trở nên then thét: "Tôi đánh chết cậu", vừa nói vừa bỏ nhào vào người Hứa Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Loài Hoa Đẹp Nhất?

Buổi chiều ở Liêu Ninh vào những ngày đầu xuân rất ít nắng, tiết trời se lạnh kết hợp với một vài tia nắng chiếu qua làm sinh hoạt trở nên dễ chịu, con người cảm thấy ấm áp hơn. Bầu trời hôm nay rất xanh, phía chân trời bên kia ánh lên ánh mặt trời vàng cam, tô thêm cho mảnh đất gầy gò trống trải này chút màu sắc, sự sống dấy lên không ít.

Đây là mảnh đất được bỏ hoang rất lâu, trước kia có người sống ở đây, trồng rất nhiều loại cây nhưng đều chết cả, duy chỉ có một cây cổ thụ là bền bỉ qua thời gian, kiên trì trụ vững đến tận bây giờ. Kim Tuệ Nhi sau khi ăn uống no nê thì dựa ra gốc cây, giờ thói quen chọn: "Không ngờ thức ăn cậu làm lại tệ như vậy?"

Hứa Thiên bị chê, lập tức gằn cổ: "Sao cậu không nói ngay từ đầu, tôi đâu có bắt cậu ăn?". Tôi đây làm nhiều việc như vậy, trước đây làm gì có chuyện tôi chính tay nấu ăn, tự đi xuống bếp, nấu cho cậu ăn ngon như vậy mà còn chê bai.

"Tôi không có thói quen lãng phí thức ăn" - Tuệ Nhi thông thả.

Hứa Thiên lườm cô một cái rồi quay chỗ khác. Cứ như vậy im lặng một lúc khá lâu. Kim Tuệ Nhi thấy cậu không nói gì, quay qua huýt vô hong cậu một cái, cậu vẫn im lặng, gương mặt không có chút cảm xúc.

"Này, giận sao?" - Kim Tuệ Nhi cười khỏ - "Cậu có phải đàn ông hay không vậy?"

Hứa Thiên mặc dù muốn lên tiếng nhưng cũng ráng kìm nén, cậu nhích mông ra xa cô một chút.

"Thôi được, cậu có thành ý như vậy thì tôi cũng khen cho một câu" - Kim Tuệ Nhi vừa nói vừa liếc nhìn cậu. Hứa Thiên nghe đến khen liền quay qua nhìn cô tỏ mò.

"Thật ra đồ ăn cậu làm miễn cưỡng cũng có thể nuốt". Kim Tuệ Nhi thản nhiên nói, không biết đã vô tình châm thêm lửa cho người kế bên. Thấy cậu có vẻ thất vọng thật rồi, cô bồi thêm một câu: "Mấy chuyện thế này cậu cũng đâu cần đầu tư nhiều vậy chứ, có thể ra ngoài mua về, vả lại sau này có bạn gái thì kêu cô ta học nấu ăn là được rồi". Hứa Thiên nghe có chút ên tai, lập tức quay cả người lại: "Vậy cậu học nấu ăn đi". Kim Tuệ Nhi nghe nói vậy thì ngượng đến chín mặt, lúc này cũng á khẩu, nãy một lúc sau mới lắp bắp: "Tôi...tôi không có ý định có bạn trai, không cần phải như vậy. Huống hồ tôi...cũng không có sở thích đó". Hứa Thiên cười thành tiếng: "Này, cậu định như vậy suốt đời sao? Chú không có nuôi cậu được suốt đời đâu đó", thấy cô đỏ mặt giận, cậu từ từ thu nụ cười lại, giọng nghiêm túc hơn: "Nè, cậu không thấy chú vẫn còn trẻ lắm sao? Định để chú một thân nuôi cậu như vậy hoài hả?"

"Không như vậy thì sao? Tính cách ông ấy như thế nào tôi đây rất rõ, cậu nghĩ có ai chấp nhận người đàn ông nghèo lại nuôi thêm mẹ và con gái như ba tôi hay không?" - Tuệ Nhi nói một cách bình thản nhưng thật ra trong lòng đang dậy sóng. Đúng, cô hiểu tính cách và suy nghĩ của ông hơn ai hết, ngược lại ông cũng vậy. Chục năm trời hai cha con chăm sóc lẫn nhau, Kim Tổng Bách luôn yêu chiều con gái hết mực, luôn miệng cho rằng cô vô tâm ít nói, nhưng thật ra cảm nhận của con gái ông luôn rõ ngọn ngành. Tổng Bách đối với cô luôn là người cha đáng kính, thực tế có vài phần hay nói, hậu đậu, nhưng lại hết sức hiểu biết lẽ đời. Cô ít nói nhưng luôn im lặng quan sát, âm thầm dùng hành động quan tâm ông. "Tại sao lại không có, cậu không thấy thím Sơ rất quan tâm ông hay sao?" - Hứa Thiên nghĩ gì nói đó. Cậu cũng biết Tuệ Nhi chắc chắn nhìn ra tình cảm của hai người lớn này.

"Cậu nghĩ tôi chưa từng đề cập với ông ấy chuyện này hả? Ba tôi luôn cho rằng ông có lỗi khi để tôi sống thiếu thốn tình cảm của mẹ, cho nên luôn cố gắng bù đắp cho tôi hết mức có thể. Lần trước tôi nói với ông về chuyện tiến thêm bước nữa nhưng ông kiên quyết chối từ, ông muốn toàn tâm toàn ý lo lắng cho tôi ít nhất là hết quãng thời gian đi học. Chuyện sau này từ từ tính tiếp, cậu cũng không cần quan tâm đâu"

"Cậu bây giờ cũng lớn rồi, còn để chú lo nhiều như vậy sao? Huống hồ có tôi đi cùng cậu, chú không cần nghĩ nhiều như vậy!" - Hứa Thiên ngã người, chống hai tay ngoài sau, thoải mái nói.

Tuệ Nhi đang dang hai tay ôm đầu gối lác lác, nghe cậu nói câu đầu còn tán thành, đến câu sau thì có vẻ không liên quan lắm, cô là ai chứ, còn để cậu

quan tâm lo lắng như con gái hay sao. "Cậu lo bản thân mình còn chưa xong, lắm chuyện"

"Này, cậu nói ai lắm chuyện. Lúc này tôi nấu cậu ăn còn chưa nghe cậu cảm ơn một tiếng đó. Bây giờ tôi nghĩ cho ba của cậu cậu còn chê tôi lắm chuyện" - Hứa Thiên quay sang búng nhẹ vào trán cô - "Cậu tìm xung quanh xem có ai quan tâm cậu như tôi không?"

Kim Tuệ Nhi trợn mắt, nhũn mày nhìn cậu, nghe ý trong lời của cậu thì còn tạm chấp nhận đi, nhưng cái thái độ này tuyệt đối không thể chấp nhận được. Cô bung chân ra đá cậu một cái mạnh: "Cậu thôi cái việc hờ cái là búng trán, xoa đầu, vẹo má tôi đi. Cậu nghĩ cậu là ba tôi sao?"

"Tất nhiên tôi không nghĩ mình là ba cậu, chú đầu có thích chọc ghẹo cậu như tôi, cũng không bị cậu đối xử tệ bạc như tôi nữa" - Hứa Hung Thần đi cùng Tuệ Nhi một thời gian thì nói chuyện đanh đá hơn hẳn. Cậu dường như không còn dài dòng như trước, ngược lại nói câu nào đều đúng trọng tâm. Nhưng kết quả vẫn còn thua xa Tuệ Nhi, lời nói của cậu không có tính sát thương như cô. Tuệ Nhi thấy Hứa Thiên cứ nói mãi, vung một câu: "Cũng đúng, ba tôi không có hay kê công như cậu, cũng không bắt tôi phải mang ơn ông ta như cậu"

Hứa Thiên bị đá xéo, không chịu nổi oán trách: "Lo lắng cho cậu thôi mà, có cần phải vậy không? Đồ đanh đá"

3 giờ chiều, ánh nắng vẫn còn đó, mặt trời hắt nhiều hơn những tia nắng vàng rực, chiếu sáng khắp vùng đất, Tuệ Nhi thấy Hứa Thiên ngồi ngay ngắn, liền đem áo khoác trả lại cậu ta. Hứa Thiên đón nhận, có chút ung dung, có chút vui vẻ. Cậu nhìn cô, mỉm cười, trong thâm tâm sâu sắc cảm nhận được cô đã vì cậu mà thay đổi khá nhiều. Cô chấp nhận mỗi ngày đến trường cùng cậu, đồng ý chỉ bài cậu, chịu khó giảng bài cho cậu qua màn hình vi tính trong tủ, cứng nhắc, thậm chí, vì cậu mà nói nhiều hơn một chút, cười nhiều hơn một chút. Quãng đường mà chúng ta đi, gặp phải một người vì bạn mà thay đổi nhiều thứ, kể cả làm những điều trước kia họ cho là bốc đồng nhất, khó chịu nhất, chắc chắn là một điều rất hạnh phúc. Hứa Thiên mãi nhìn cô, quên mất rằng mình cũng từng vì cô mà thay đổi, cậu từ từ tốt lên, đến mức bây giờ nhìn vào những thói quen xấu ngày xưa liền chán ghét. Cậu từng ước gặp cô sớm hơn một chút, bên cạnh che chở cô lâu hơn một chút, nhưng nghĩ lại, gặp nhau sớm mà không hợp thời điểm cũng thế thôi. Cuộc sống chính là như vậy, không chỉ nên gặp đúng người mà còn phải đúng thời điểm. Hiện tại, cậu tốt, tôi tốt, cuộc đời chúng ta đã thành công mỹ mãn.

Ngồi cạnh nhau khá lâu, Hứa Thiên đứng đưa vai chạm vào cô: "Này, có muốn cùng tôi trồng cây hay không?"

Tuệ Nhi khó hiểu: "Trồng cây?", tên này quả thật đến giờ quậy phá rồi.

"Ừ, trồng cây. Chúng ta ở đây trồng một cái cây, thử xem nó sẽ sống được bao lâu?" - Hứa Thiên đứng dậy đi lấy đồ xoi đất. Tuệ Nhi cũng đứng dậy đi theo cậu: "Là cây gì vậy?". Hứa Thiên ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Tôi thực ra cũng không biết, sáng nay đến trại cây thấy nó lập tức nghĩ đến cậu nên mới chọn nó"

Kim Tuệ Nhi nhìn cây nhỏ xanh uom nhưng lại ánh lên chút khô khan kia, liền lườm Hứa Thiên: "Nếu nói nhìn cây liền nghĩ tới tôi, tại sao không thể là hoa hồng đi?"

"Cậu thích hoa hồng?" - Hứa Thiên ngược nhìn cô.

"Tất nhiên là không. Không phải mọi người hay bảo hoa hồng rất đẹp hay sao?" - Tuệ Nhi chậm rãi nói. Cô không thích hoa hồng, nhìn nó cô có cảm giác rất yếu đuối, loài hoa tượng trưng cho phái đẹp, tất nhiên không liên quan gì đến cô rồi. Người khô khan cộc cằn lại có chút khó ở như cô, chắc chắn phải dùng loài xương rồng mà cô yêu thích để làm ví dụ.

Hứa Thiên cầm cây đứng dậy: "Không thể so sánh cậu với hoa được". Đây, Tuệ Nhi biết cậu không thể nói được điều gì tốt đẹp. Đi ngang qua cô, Hứa Thiên không chần chừ nói thêm một câu nữa: "Vì không có loài hoa nào xinh đẹp như vậy!".

Kim Tuệ Nhi đứng hình, cảm giác trái tim cô đang treo lủng lẳng trên không trung, được ai đó đón lấy nâng niu, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô có cảm giác này, yêu chiều không phải, đã kích càng không, hình như cảm giác khác lạ nhưng lại hạnh phúc này đến từ một người cô - đặc - biệt - mong - muốn, Tuệ Nhi lại đỏ mặt, cô nở một nụ cười rất tươi thoáng qua chút ngượng ngùng, đến khi cô quay ngược lại thì cậu đã đi khá xa rồi.

"Còn không mau đến đây!" - Có tiếng nói vọng về, rần ròi mà ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nơi Cậu Ấy Ở, Nơi Ánh Mắt Tôi Thuộc Về

Đầu tuần, Kim Tuệ Nhi được đoàn trường đưa đi thi ở tỉnh, cô là người duy nhất đăng ký dự thi số môn tối đa. Thông thường mỗi học sinh sẽ được dự thi tối đa ba môn tùy chọn, nhưng do kỳ thi ở tỉnh lúc nào cũng rất khó, quy tụ đầy đủ các trường danh tiếng nơi đây, cho nên hầu hết học sinh đều tập trung thi một môn.

Thầy cô phụ trách đưa thí sinh đi thi đang bận rộn chạy đôn chạy đáo hoàn tất giấy tờ, lấy mã báo danh để vào phòng thi. Các học sinh khác thì tụ tập lại một chỗ, lấy sách vở ra ôn bài rất nhiệt tình. Kim Tuệ Nhi bị không khí áp lực này làm cho khó chịu, cô mang ba lô di chuyển đến bậc thang kế bên đó ngồi xuống. Hồ La La thấy Tuệ Nhi đi liền chạy theo.

"Sao lại ra đây ngồi?" - Hồ La La có vẻ khá thoải mái.

"Ừ, không có gì. À, hình như sáng nay tớ có thấy..." - Kim Tuệ Nhi đang nói thì nghe có tiếng ai phía cổng vọng lại.

Nam sinh với gương mặt nhỏ vừa thờ hòng học vừa chạy lại, trên sắc mặt mặt mọi ánh chút vẻ phấn khởi. Tuệ Nhi nhìn cậu rồi nhìn sang Hồ La La, xong lắc đầu đứng dậy định đi nhưng Lưu An ngăn lại: "Này sao thấy tớ liền bỏ đi vậy? Lần trước cậu bỏ về tớ còn chưa tính đâu đó"

Tuệ Nhi neho mắt nhìn Lưu An, cô thờ hắt ra rồi nói: "Không phải tớ có lòng tốt muốn để cho hai cậu có chút không gian riêng sao? Còn trách tớ". Tuệ Nhi ngồi xuống bên cạnh La La: "Hai cậu tiến triển thật nhanh đó". Lưu An nghe thấy thế thì tự biến đó thành lời khen: "Nếu biết trước thế nào cũng dẫn đến kết quả đó thì tại sao không chủ động khiến nó đến sớm hơn. Như vậy đỡ mất thời gian". Nói xong cậu nhận được bốn con mắt vừa ngạc nhiên vừa phân nộ của hai người nghe trước mặt. Kim Tuệ Nhi lắc đầu ngao ngán, còn La La thì không chịu được uất ức: "Cậu nói cái gì mà kết quả hay không, cho cậu biết, đừng có mà đắc ý, tớ chỉ bài cho cậu không phải xác nhận cái gì đó với cậu đâu". Vừa dứt câu cô lại cảm thấy có gì đó sai sai, chưa kịp nói đỡ thì Lưu An đã nắm thóp chọc ghẹo: "Nè, tớ có nói cậu xác nhận cái gì rồi sao?", xong ôm bụng cười nắc nẻ. Kim Tuệ Nhi một bụng bực mình: "Chưa gì đã đưa đón, có cần đến nhà chào hỏi luôn không?"

Tuệ Nhi đang tỏ thái độ thì lại nghe tiếp một giọng nam không thể quen thuộc hơn, khi nhìn thấy gương mặt ấy cô chỉ muốn tìm đại một cái lỗ nào đó để chui xuống cho xong. Nhìn cô dờ khóc dờ cười, Lưu An lúc này không nương tay: "Chưa gì đã đến tìm, không biết đã đến nhà chào hỏi chưa!". Hồ La La nhìn cười, nói một câu hết sức nghiêm túc: "Cậu không biết gì cả, người ta đến nhà Tiểu Nhi muốn chai mặt luôn rồi!". Kim Tuệ Nhi nghe nói lập tức trừng mắt nhìn La La, trong miệng còn lẩm bẩm câu gì đó mà theo như La La đoán thì là "Có im không đồ chết bầm này". Hồ La La cố gắng nén cười nhưng không được, cứ thế tiếng cười lớn liền phát ra từ trong trẻo đến khàn giọng, cô cũng không chịu thua, nhìn Tuệ Nhi nhép miệng: "Tớ chỉ nói sự thật thôi, cậu còn dám mắng".

Hứa Thiên đi rất dứt khoát, vừa nhìn không thấy gì vội vã nhưng trên gương mặt đã thể hiện hết mùi phần nóng vội của mình rồi. Cậu đi đến chỗ ba người kia đứng, không kịp tổng chào câu nào mà ánh mắt đã dính trên người Kim Tuệ Nhi. Cậu đưa chiếc túi khá to trên tay mình cho cô: "Chưa ăn sáng mà đã đi sao? Cậu là người thép à?" Tuệ Nhi nhìn cậu rồi dời ánh mắt xuống túi đồ: "Sao cậu biết tôi chưa ăn?". Hứa Thiên không chịu nổi cái thái độ chần chừ chậm chạp ấy của Tuệ Nhi, cậu ngồi xuống bên cạnh cô, nhanh chóng mở túi, mang đưa cho cô một hộp sữa tươi. Kim Tuệ Nhi đứng hình, tự nghĩ cách trong lòng, bây giờ mà đưa tay ra lấy không phải quá mất mặt hay sao, Lưu An và La La vẫn còn đó, vừa nãy mày nói cái gì, bây giờ lại còn thản nhiên nghe theo tên hung thần này, muốn chuốt lấy gáo nước lạnh à. Nhưng mà từ chối cũng không được, Hứa Thiên này tính khí cô quái thế nào cô còn không rõ hay sao, mình sợ mất mặt mà từ chối cậu ta thì cậu ta còn mặt mũi à. Cô lúc này vô cùng cầu mong Hứa Thiên nương tay với mình một chút, nhưng thực tế lại không ưu ái cô như vậy. Hứa Thiên thấy Tuệ Nhi còn dờ ra đó, liền lấy ống hút cắm vào hộp sữa đưa cho cô, nhất quyết xem hai tên bạn học còn lại như là không khí. Cuối cùng vẫn là Hồ La La nhanh nhẹn, cô đưa tay vỗ vai Tuệ Nhi như động viên bạn mình nhận lòng tốt của người khác: "Còn không mau nhận đi, sắp vào thi rồi đó". Kim Tuệ Nhi lườm La La, cuối cùng hết cách nên đưa tay nhận lấy hộp sữa, một phần là không muốn ngược đãi dạ dày của mình. Kim Tuệ Nhi cầm hộp sữa không từ tốn mà hút một hơi đến cạn, chỉ một cái chớp mắt, hộp sữa đã kêu lên âm thanh không mấy thiện cảm, tiếng "rột" của ống hút làm Lưu An không chịu được phải hỏi một câu: "Hứa Thiên, tớ còn tưởng cậu sẽ chia đều ra, chỉ là đợi Tuệ Nhi uống trước, ai ngờ cậu ấy uống xong cả rồi mà cậu còn không màng đến hai bạn tớ à?". Hứa Thiên rõ ràng không thêm để ý Lưu An, cậu mở hộp lấy ra bánh sandwich mình đã chuẩn bị sẵn còn ấm, yêu chiều đưa cho Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi nuốt nước bọt một cái, làm bộ dạng hơi sùng sốt, cũng may cô đã uống hết sữa, nếu không thấy cảnh này chắc chắn bị sặc mà chết. Hồ La La nhìn cái sandwich, bây giờ thật sự ganh tị rồi, cô chọc khuỷu tay vào hông Lưu An: "Người ta đã không quan tâm rồi, còn không mau đi". Hứa Thiên bây giờ mới ý thức được hai người trước mặt đang nói cái gì, liền trả lời: "Chỗ này tôi có rất nhiều bánh, tiếc là đều muốn đưa hết cho Tuệ Nhi. Cậu tự mà đưa bạn gái mình ra trước cổng ăn sáng đi", rồi Hứa Thiên nhìn đồng hồ: "Cũng gần vào thi rồi, đi ăn trưa vừa rồi đây!". Lưu An nhìn Kim Tuệ Nhi nhúng vai, ra vẻ bó tay, cậu thật sự khâm phục Tuệ Nhi vì đã chịu đựng Hứa Quái Thú này hay như vậy!

Phía bên kia có người đưa tay vẫy bọn họ, phải vào chuẩn bị thi rồi. Kim Tuệ Nhi còn chưa kịp ăn bánh đã phải đi. Trước khi cô đứng dậy Hứa Thiên còn giữ cô lại, bắt cô cắn một cái sau đó mới được đi. Kim Tuệ Nhi thỏa hiệp một cách nhanh chóng, làm Lưu An và Hồ La La đều choáng váng. Cô bước được vài bước, sau đó quay lại hỏi Hứa Thiên: "Cái này do cậu làm à?", Hứa Thiên gật đầu, vậy là cô quay trở lại lấy nốt phần bánh còn lại trên tay cậu mang đi.

Sau khi hai người bạn gái trong mộng của họ đi rồi, Lưu An dầm nhẹ vào bụng Hứa Thiên, khoác vai: "Tiến triển cũng khá đó, chỉ cho tớ chút kinh nghiệm đi". Hứa Thiên cảm thấy một bên vai bị quăng xuống, rõ ràng tên này thấp hơn cậu mà còn học đòi khoác vai. Cậu khó chịu dờ tay Lưu An ra: "Cậu đừng có giả vờ. Tớ thấy hai cậu khác gì một cặp đôi. Biết yêu sớm quá rồi đó". Lưu An bị nói trúng tim đen liền cười ha ha: "Bị cậu nhìn thấu rồi, chúng tớ thật sự là đã hướng về nhau rồi. Chỉ cần tớ tỏ tình một cái nữa thôi". Hứa Thiên chán nản liếc mắt: "Tại sao không làm đi, còn đợi gì?". "Tất nhiên là đợi một ngày tớ đủ sức gánh vác rồi. Không phải chúng ta vẫn còn là học sinh sao? Bây giờ xác nhận mối quan hệ đó chỉ làm rắc rối hơn thôi. Chưa chắc chắn được điều gì mà. Tớ không muốn Hồ La La quá kỳ vọng, chỉ muốn như thế này, tớ có thể vì cậu ấy mà cố gắng, cậu ấy cũng vì tớ mà chờ đợi". Hứa Thiên suyt nữa nôn tại chỗ, có ai đàn ông con trai mà nói mấy lời này hay không. Đâu phải Hứa Thiên trước kia không có bạn gái, vậy mà mấy lời này còn không chấp nhận được. Cậu thực sự không thể nào hòa hợp mà kể lể chuyện của mình cho cái tên Lưu An này rồi!

"Chuyện này mà cũng phải chờ đợi sao? Có một số chuyện cần xác định ngay lúc đó, vì không phải lúc nào cũng là thời điểm thích hợp đâu. Một số chuyện, chần chừ chính là mất đi" - Hứa Thiên rành mạch nói, không phát hiện mình bắt đầu dần sâu vào cái cách nói chuyện triết lý quái đản này rồi, cậu cũng không phát hiện mình đang nói với chính bản thân, đừng chần chừ, đừng chờ đợi. Lưu An nghe xong thì trở mắt nhìn Hứa Thiên: "Aiyò, hôm nay cậu cũng nói được những lời này à? Cậu tự nhìn lại mình đi, không phải đang quá lè mê rồi sao?". Hứa Thiên biết ngay câu tiếp theo của Lưu An sẽ như vậy, cho nên giữ vững thái độ, thờ ơ không nói. Nào ngờ Lưu An quá nhiệt tình đi, cậu tiếp tục khoác vai Hứa Thiên: "Đi, tớ với cậu ra ngoài kia uống nước nói chuyện một chút. Tớ biết cậu không phải đang muốn người ta chờ đợi mà là chưa thể xác định được. Không sao, tớ chỉ cậu".

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 58: Mày Là Tên Cơ Hội

Hai ngày thi còn lại, ngày nào Hứa Thiên cũng đến từ rất sớm để đưa đồ ăn sáng cho Tuệ Nhi, đợi đến khi cô thi xong thì chạy lại hỏi han, đợi cô lên xe theo đoàn ra về trước rồi cậu mới trở về. Kim Tuệ Nhi có một thắc mắc chưa kịp hỏi, đó là Hứa Thiên đến đây bằng gì, đến lúc mấy giờ. Hơn nữa, thời gian này các học sinh tham gia đội tuyển mới được nghỉ học, số còn lại phải đến lớp bình thường, Hứa Thiên vì cô mà không ngần ngại bỏ tiết hay sao? Mỗi năm vào những ngày cận tết và sau tết âm lịch, Chấn Hoa đặc biệt siết chặt nội quy để đảm bảo học sinh không lơ là trong học tập. Hứa Thiên lúc trước tuy không kiêng dè gì chuyện nghỉ học, không quan tâm học hành nên như thế nào, nhưng mà bây giờ đã là học sinh khá của lớp, tuy chưa thuộc top đầu nhưng lại được nhiều giáo viên đánh giá là rất thông minh, nhạy bén, chưa kể cậu còn nhất quyết làm mới chính mình vì người bạn cùng bàn kia. Vậy mà bây giờ lại nghỉ học ba ngày liền, nếu nhà trường truy cứu, chắc chắn phụ huynh của cậu phải đến văn phòng uống trà rồi!

Kim Tuệ Nhi tranh thủ một buổi chiều rảnh rỗi đi dạo khắp các con đường gần nhà mình, lúc đi ngang qua chợ, cô phát hiện nơi này bắt đầu bày ra các gian hàng bán đồ trang trí và các loại thực phẩm ngày Tết. Dạo này tâm trạng cô cực kỳ thoải mái, có lẽ vì vừa trải qua kỳ thi khá tốt, có lẽ vì không khí tương đối dễ chịu. Mấy ngày nữa là mọi người cùng nhau nghỉ Tết âm lịch, nghĩ đến không khỏi phấn khởi, nhưng sâu xa vẫn có điều gì đó không trọn vẹn.

Tuệ Nhi đi đến gian hàng bán bánh tỗ, bao nhiêu ký ức của những năm còn là một đứa trẻ tự nhiên ùa về, cô không muốn cứ mãi như vậy, cô thật lòng không thể nào ngăn được cảm giác trống trải này.

Trí nhớ của cô rất tốt, đến nỗi cô ghi nhớ rất rõ từng ánh mắt, từng cử chỉ của ba mẹ mình từ lúc bắt đầu nhận thức được xung quanh. Kim Tuệ Nhi buồn ngủ nghĩ, cô chỉ hạnh phúc cùng mẹ mình qua vốn vẹn năm cái Tết, sau đó cảm giác ấm cúng ngày Tết mất đi nhiều phần.

Mỗi năm Tết đến, Kim Tổng Bách đều đưa Ngô Mịch đến chợ lớn của tỉnh để mua sắm Tết, Tuệ Nhi vì những năm ấy còn rất bé nên phải ở nhà cùng ông bà nội chờ ba mẹ về, chỉ có duy năm cô năm tuổi là được đi chợ lớn. Món bánh truyền thống không thể thiếu mỗi năm của gia đình cô là bánh tỗ, đây cũng là loại bánh không thể thiếu của người dân Trung Quốc, nhưng hầu hết mọi người đều đi mua về hấp lại, còn gia đình cô thì tự làm nó. Lý Nga là người phụ nữ mẫu mực, rất đảm đang trong chuyện chăm sóc gia đình, ngày ấy Kim Tổng Bách cưới Ngô Mịch về bà hoàn toàn vừa lòng vừa ý, yêu thương con dâu như con ruột. Điểm hợp nhất giữa bà và con dâu đó là rất yêu thích nấu nướng, đã không có thời gian thì thôi, khi rảnh rỗi là hai mẹ con lại làm căn nhà náo nhiệt như có tiệc có tùng.

Kim Tuệ Nhi nhìn một lượt các loại bánh tỗ được trưng bày một cách điệu nghệ, đủ loại hình dáng kích cỡ nhưng lại không thấy hương vị của ngày trước, tùy tiện chọn một cái bánh màu sắc sặc sỡ, Kim Tuệ Nhi nếm thử, vị ngọt của bánh cứ lơ lửng, nuốt xuống cô hòng liền trôi tuột mất không còn chút mùi vị, cô chán chường một lát, cuối cùng rút tiền ra trả cho phần bánh vừa ăn và đến gian hàng nguyên liệu để mua bột về tự làm lấy. Kim Tổng Bách đi làm về được một lúc, vừa tắm rửa xong thì thấy Tuệ Nhi tay xách nách mang đủ loại túi lớn túi nhỏ, ông neho mày nhìn, sau đó đi lại xách phụ cô.

"Con mua gì mà nhiều vậy? Aiyò, chưa gì mà ngoài chợ đã bán nhiều thế này rồi sao?" - Tổng Bách bỏ đồng đồ xuống, phui tay.

Tuệ Nhi đến gần cuốn lịch treo tường, xé một loạt các tờ lịch ra: "Ba có thể lười giờ lịch, nhưng sao ngày tháng cũng có thể quên được chứ! Nếu hôm nay con không mua lồng đèn này, chẳng phải ba còn nghĩ đang là mùa hè hay không?"

Kim Tổng Bách gầy đầu cười gượng: "Phải, phải, đúng là ta già quá rồi, mới đêm qua còn sức nhớ ra sắp đến Tết mà. Cái đầu này không được rồi!", ông mỉm cười: "Khi nào con được nghỉ học?"

Tuệ Nhi ngồi xuống phân chia đồ đạc ra: "Ngày mai đến lớp chào giáo viên nữa là xong". Nói xong cô thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa trút bỏ gánh nặng gì đó.

"Con không phải nghe đến nghỉ học liền vui đó chứ?"

"Ba được nghỉ làm có vui không?"

"Sao có thể so sánh như vậy được chứ! Con gái à, đi học mà lười sao? Lúc trước ta đâu có như con, hể nghe đến nghỉ học là chán nản, con nói xem, đi học có thể gặp được thầy cô bạn bè, lại còn có việc để làm, nghỉ rồi thì chỉ ở nhà ăn ngủ"

Kim Tuệ Nhi im lặng tỏ ra không nghe gì, cứ mặc cho ông nói. Sau khi đem mỗi thứ để vào một nơi, ánh mắt cô sáng lên: "Ba à, vài hôm sau con nghỉ học rồi mình cùng làm bánh nhé!"

Lớp học hôm nay nhộn nhịp hẳn ra, mọi người ai nấy đứng ngồi không yên, có lẽ khoảnh khắc họ mong chờ nhất là nghe được tiếng chuông báo hết giờ học, đó cũng là tiếng chuông báo quãng thời gian hưởng thụ của họ chính thức bắt đầu.

Kha Thanh Hạo cùng một đám bạn nữ trong lớp ngồi lại cùng nhau lên kế hoạch đi chơi Tết, thường ngày cậu là lớp phó kỷ luật luôn giữ trật tự, luôn luôn nghiêm túc, nhưng bây giờ hình tượng đó chính thức sụp đổ rồi. Sau khi quất một trận mà chẳng ai nghe, cậu đành nhảy vào góp vui cùng bọn họ. Hết nửa giờ đồng hồ mà chưa thấy Trương Hàn lên lớp, Kha Thanh Hạo liền phóng lên bục giảng đưa tay chỉ chỉ chỏ chỏ, ý muốn rù rê cả lớp cùng nhau bàn kế hoạch đi chơi. Vừa nghe được tiếng đồng tình của lớp thì Trương Hàn cũng vừa bước vào.

"Anh chị làm gì phần khích như vậy?"

Câu đầu tiên của Trương Hàn mất thiện cảm như vậy đó, nhưng hôm nay đám học trò không ai mặt nặng mày nhẹ với ông nữa, "Là đang bàn kế hoạch đi chơi Tết, thầy a, chúng em định sẽ đến nhà cô Dương chơi một trận"

Đám học trò vô tư nói, chỉ có Kim Tuệ Nhi và Hứa Thiên là im lặng, họ nhìn rõ ý tứ và suy nghĩ trong mắt nhau, có một chút căng thẳng. Sau khi dứt lời, lớp học ổn định lại, ít nhiều trong số học sinh đó đều nhận ra lời vừa rồi có chút không đúng, không khí bắt đầu có hơi gượng gạo. Trương Hàn im lặng một lúc lâu, sau đó ngoắc tay ra hiệu cả lớp ngồi xuống.

Hồ La La đá chân Lưu An: "Nguy to rồi, chủ nhiệm không đến thăm mà lại đến nhà chủ nhiệm cũ. Thầy Trương chắc chắn sẽ rất buồn"

Lưu An đáp rất nhỏ, chỉ nghe hơi chứ không thành lời: "Mặc dù lớp mình có phần không thích ông ấy thật nhưng như vậy đúng là hơi quá rồi"

Cả lớp rơi vào trầm mặc, cái không khí này im lặng và đáng sợ đến mức một con ruồi bay ngang cũng nghe rõ tiếng. Trương Hàn ngồi trên bàn giáo viên nhìn thấy rất rõ từng biểu cảm của học trò mình, rất nhanh hiểu ra vấn đề, ông bật cười: "Đã liên hệ cô Dương trước chưa? Nếu không ngày đó cô bạn không có nhà thì sao? Nếu có thể thì các em đều cùng nhau đến, cô Dương thấy học trò yêu thương mình như vậy chắc chắn sẽ rất vui"

Câu nói của Trương Hàn mục đích là muốn xóa đi không khí căng thẳng đó, ông không muốn bọn trẻ này có chút tuổi đầu mà phải suy nghĩ nhiều, nào ngờ lời vừa nói ra lại khiến không khí im lặng càng thêm im lặng. Lúc này suy nghĩ đồng nhất của tất cả bọn họ chính là: "Tiêu rồi, đây rõ ràng là thầy đang giận mà!"

Trương Hàn thấy vậy cũng hết cách, ông cười hi hi ha ha: "Nhà cô Dương cũng không gần đây lắm, nếu các em thích thú gặp cô như vậy, hay là trước Tết chúng ta cùng nhau đi du lịch một chuyến đi". Câu nói này thành công phá tan không khí quái dị đến nỗi gai óc này. Cả đám học trò như không tin vào tai mình, không phải chứ, Trương Hàn là người chịu chơi như vậy hay sao? Du lịch trước Tết, đúng là ở Chấn Hoa trước nay chưa nghe nói đó. Các lớp học ở đây nếu có đi du lịch cũng là vào dịp hè, nhưng mà vẫn có rất ít lớp nghỉ hè mà vẫn còn liên lạc nhau để đi chơi, đa phần mỗi năm sẽ cùng nhau tham gia một kỳ cắm trại của trường.

Hứa Thiên thấy Kim Tuệ Nhi đang cười mỉm, lập tức kề miệng vào tai cô: "Cậu nói xem, thầy đang muốn chúng ta được vui vẻ hay là muốn được gặp mặt cô Dương đây?"

Kim Tuệ Nhi nghe ra suy nghĩ đen tối của tên hung thần này, liền quay sang lườm cậu một cái, nào ngờ gương mặt cậu đang rất gần mình, khoảng cách giữa hai gương mặt chưa bằng nửa gang tay. Kim Tuệ Nhi đỏ mặt, giơ tay đấm cậu một cái mạnh: "Cậu đừng có nghĩ ai cũng đầu óc đen tối như mình".

Sau một câu nói mở đường của Trương Hàn, cả lớp liền lọt vào cái hố phản kích quá độ, kể cả tiết học cuối cùng của thầy chủ nhiệm cũng nhẩn tâm bỏ qua, cùng nhau bàn bạc kế hoạch đi chơi trong năm mới. Hứa Thiên nghe chán đến mức nằm dài trên bàn, hai mắt vẫn nhìn chăm chú bạn nữ kế bên, thấy cô vẫn chăm chú nghe Hồ La La nói, liền nghĩ thầm: "Cậu nghe bọn họ làm gì chứ, chúng ta sẽ có kế hoạch riêng mà!". Sau đó cậu lập tức nghe con tim phị báng chính mình: "Hứa Thiên, mày thật là một tên cơ hội".

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hãy Bảo Vệ Người Phụ Nữ Bên Cạnh

Buổi chiều, Hứa Thiên đang nằm dài lười biếng trên giường thì nghe phòng khách có tiếng người vô cùng nhộn nhịp, ban đầu cậu cũng không muốn để ý, nhưng càng lúc tiếng động càng lớn, cậu mở cửa phòng nhìn xuống, thấy Hứa Phong mời một nhóm đồng nghiệp, đối tác về nhà, có đàn ông có phụ nữ, chắc là dự định làm tiệc tùng gì đó.

Căn biệt thự mà Hứa Thiên đang ở vô cùng rộng lớn, nội thất ở đây hết sức hài hòa, trên tường còn đính đá thạch anh màu sắc nhã nhặn, khiến cho không gian phòng khách càng thêm rộng rãi. Số khách mà Hứa Phong mời về đêm qua loa cũng khoảng chục người, vậy mà lại lọt thỏm giữa gian phòng khách của căn biệt thự xa hoa này, giống như một chấm nhỏ giữa hồ bơi rộng lớn. Những người khách dưới đó Hứa Thiên đều đã từng gặp qua, quen thuộc nhất là hai vợ chồng Châu Tru Thông, cha mẹ của Châu Băng. Hứa Thiên nhìn qua một lượt, cuối cùng dừng mắt tại một người phụ nữ trẻ trung khoảng hai mươi mấy tuổi, cô ấy ngồi kế bên cha cậu, nhan sắc cũng bình thường, nhưng có thần thái của một người phụ nữ trưởng thành, chừng chạc. Cậu càng nhìn càng thấy quen, suy nghĩ một lúc mới nhớ ra đã từng gặp tại công ty. Lần đó Hứa Thiên rảnh rỗi, đánh xe ngang công ty của Hứa Phong chỉ muốn nhìn qua một chút, rồi cục thấy ông cùng người phụ nữ lạ mặt cùng nhau bước lên xe, Hứa Phong vẫn vậy, trên mặt vẫn khăng khăng nghiêm nghị, quần áo chỉnh tề phong độ, nhưng không khó để Hứa Thiên nhìn ra nét mặt ông khi ấy có chút ôn hòa. Hứa Thiên lái xe đi, trong đầu không khỏi suy nghĩ về người phụ nữ đó, cuối cùng mở điện thoại nhắn số, thông tin về người phụ nữ ấy liền tuồng vào tai cậu không thiếu một chi tiết nào. Nhà Kiều Trang, trợ lý mới của Hứa Phong.

Hứa Thiên thấy khung cảnh ấy, trong lòng dấy lên một nỗi khó chịu không thể nói thành lời. Trước giờ Hứa Phong chưa bao giờ mời ai về nhà mình, đây được xem là nơi riêng tư nhất của ông, lưu giữ tất cả những ký ức hạnh phúc của cả nhà họ. Tất cả những tiệc tùng họp mặt bạn bè đều được tổ chức ở quầy rượu riêng của ông hoặc ở một nhà hàng sang trọng nào đó. Nhưng hôm nay tại sao ông lại mời thật nhiều người về như vậy? Càng nghĩ Hứa Thiên càng bức mình, cậu không chần chừ mà đi thẳng xuống phòng khách.

Hứa Phong đang nói chuyện vui vẻ, thấy con trai đi xuống liền mừng rỡ như cá bắt được nước, có lẽ ông cũng dự định gọi cậu xuống. Tất cả những

người khách ở đây đều dồn mọi ánh mắt về phía cậu, nhưng Hứa Thiên vẫn mang một bộ mặt lạnh, hiên ngang bước qua ba mình.

Lúc này không biết Châu Băng từ đâu xuất hiện, vừa thấy Hứa Thiên liền bước nhanh đến bên cạnh cậu. Hứa Thiên ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng biểu cảm đó không biểu lộ ra ngoài mà nhanh chóng đem cất đi khiến Châu Băng có một chút bề mặt.

"Hứa Thiên". Hứa Thiên bước chưa đến cửa thì nghe tiếng Hứa Phong gọi mình, cậu nghiêng đầu qua một bên, không lên tiếng. Hứa Phong nhất thời không biết nói gì, ông nhìn một lượt những người xung quanh rồi nói với con trai: "Con muốn đi đâu? Hôm nay con phải ở nhà."

"Có chuyện gì quan trọng sao?" - Hứa Thiên quay người lại nhìn ông, trong mắt vẫn không có những người khách quý của Hứa Phong. Mười sáu tuổi, còn rất trẻ nhưng lại được tiếp xúc với giới thương nhân rất sớm, những chiêu trò trong kinh doanh hay ngoài xã hội cậu đều ít nhiều được biết. Trong mắt cậu, những người được cho là khách quý này hoàn toàn vì vụ lợi cá nhân, không hề có căn nào là chân thành đối xử. Mấy năm trước nếu không phải bị áp lực lời ra tiếng vào từ bọn họ, có lẽ mẹ cậu đã không rời khỏi đây, bỏ mặc cậu sống chết một mình. Không dễ ý tới họ, ít ra Hứa Thiên còn thấy thoải mái hơn. Hứa Phong uy nghiêm là thế, phong độ là thế, nhưng bây giờ trước mặt mọi người lại bị con trai mình trả lời một câu như vậy, tất nhiên ông rất nóng giận, nhưng bản lĩnh trên thương trường giúp ông kiềm nén lại chút bức bối không đáng này, ông cười: "Hôm nay có cô chủ Châu và mọi người đến chơi, còn có Tiểu Băng nữa, nó nói lâu rồi không gặp con, con nhớ bỏ nó ở đây một mình mà đi sao?"

"Cô ấy đã muốn đến thì phải lòng trước là không gặp được con, nếu cảm thấy chán có thể ra về mà!" - Hứa Thiên nói không chút khách khí, cậu chỉ liếc nhìn Châu Băng một cái, hoàn toàn không đem cô để vào trong mắt mình.

"Mày..." - Đối với thái độ này của con trai, Hứa Phong không thể nào nhắm mắt cho qua được nữa, ông tức giận.

Châu Tru Thông thấy ông như vậy liền đứng dậy ngăn cản: "Không sao, không sao mà, bình tĩnh lại đã", rồi ông nói với Hứa Thiên: "Hứa Thiên, con có chuyện gì gấp lắm sao, hay là ở lại chơi với em một chút đi, ở đây toàn là người lớn, Tiểu Băng khó mà hòa nhập được"

Hứa Thiên im lặng, vốn cậu cũng không định trả lời. Thay vào đó, Hứa Phong lên tiếng, lúc này con giận đã dịu đi một chút: "Ta mời mọi người đến đây chẳng qua muốn nói chuyện của con và Châu Băng. Chúng ta hợp tác đã lâu rồi, mối giao tình giữa hai nhà chúng ta không phải mọi người không biết, nhưng bây giờ ta cũng lớn tuổi rồi, muốn một lần khẳng định với mọi người mối quan hệ giữa hai gia đình, sau này..."

"Có gì mà khẳng định?" - Hứa Thiên ngắt lời ông - "Con với Châu Băng không có mối quan hệ gì để phải công khai cả". Còn có một câu nữa, nhưng Hứa Thiên đã giấu nhem đi "Ông muốn làm cho xong chuyện của tôi để ông được thoải mái bên người phụ nữ đó. Đừng tưởng chút chuyện đó có thể giấu tôi"

"Chuyện tao đã quyết định, mày phải nghe theo" - Hứa Phong gầm lên giận dữ.

"Ba là đang muốn tốt cho con hay muốn gián tiếp đẩy con đi. Nếu vậy thì ba không cần tốn công sức, con đi" - Hứa Thiên nói rất dứt khoát, lúc quay mặt đi cũng không chân chừ nửa bước, mọi người ở phòng khách chỉ còn thấy tầm lưng rộng lớn, không chút xao động.

Châu Tru Thông thấy con gái mình bị đối xử như vậy thì vô cùng tức giận, lúc này có muốn đè nén bao nhiêu cũng khó, nhưng một phần lại nể tình Hứa Phong, cho nên mới dùng cách tế nhị nhất để rút lui: "Chẳng nào anh giải quyết xong phần gia đình mình, chúng ta sẽ gặp lại". Những người khách còn lại thấy như vậy cũng không còn cưỡi nổi, không hứng thú muốn biết rốt cuộc hai gia đình này sẽ hứa hẹn điều gì nữa, họ rất muốn ra về nhưng như vậy thì không phải phép. Cho đến khi Hứa Phong lên tiếng kín đáo.

Hứa Phong mang một bộ mặt rất nặng nề, cho đến khi trong căn nhà chỉ còn ông, Đại Thành và một người quét dọn. Thấy ông vẫn còn tức giận, Đại Thành cũng không dám lên tiếng.

Hứa Phong, Trần Ái Mẫn và Châu Tru Thông là bạn học cùng từ những năm cấp ba, gia đình cả ba người đều có truyền thống kinh doanh bất động sản, trên thương trường oanh oanh liệt liệt, sau này Hứa Phong và Châu Tru Thông cùng nhau vào đại học, học khối ngành kinh tế để về tiếp quản gia đình, còn Trần Ái Mẫn thì thi vào trường đại học y Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp đại học vài năm thì kết hôn cùng Hứa Phong, cùng ông thành lập công ty riêng, bà giao hết mọi việc cho ông và lùi về sau làm hậu phương vững chắc cho chồng.

Hứa Thiên và Châu Băng được sinh ra cùng một khoảng thời gian, cho nên gia đình hai bên đã quyết định hôn ước cho hai người họ. Hứa Phong và Ái Mẫn vốn xem đây chỉ là một lời nói, bạn bè thân thiết nên hứa hẹn như vậy chứ chưa bao giờ cho rằng sau này sẽ để con cái hai bên đến với nhau. Cho tới khi Hứa Thiên lên lớp sáu, lúc này Châu Băng cũng từ Thượng Hải về, được học chung lớp Hứa Thiên, cô và cậu chơi chung, dần dần có tình cảm.

Hứa Thiên không rõ ngày ấy tại sao lại quyết định yêu Châu Băng, cậu chỉ nhớ duy nhất một lần cô tìm thấy bức ảnh trong chiếc cặp của cậu và đem ra ngắm nghía, sau đó tán thưởng "Em gái này là ai, sao đáng yêu như vậy". Lúc đó Hứa Thiên lập tức ưỡn ngực tự hào "Đây là em gái của tớ".

Châu Băng trong mắt cậu từ dạo ấy trở đi là một cô gái lễ phép, nói năng nhẹ nhàng nhưng tính cách rất bốc đồng, cụ thể là bình thường thì hiền hòa, nhưng hễ ai làm gì mình là quyết trả thù cho bằng được, chỗ này rất hợp với cậu. Hứa Thiên cho rằng con gái như vậy rất cá tính, có thể mới không bị người khác ăn hiếp. Mà trong số những điều Hứa Thiên hài lòng, cậu để ý nhất là cô mỗi khi nhìn thấy tầm ảnh đó đều háo hức khen ngợi.

Hứa Thiên sau khi rời khỏi nhà đi lái xe thẳng đến hồ bơi. Thời tiết như thế này thì mọi người đa phần đều đến suối nước nóng ngâm mình, trong hồ bơi bây giờ chỉ lác đác vài người, mặc dù không có không gian riêng tư nhưng cậu vẫn cảm thấy tốt hơn nhiều so với hồ bơi ở nhà của mình, lí do chính là không cần nhìn Hứa Phong ra uy. Cậu thay đồ xong liền nhảy xuống hồ, mặt nước vốn yên tĩnh đã bị cậu làm khuấy động. Hứa Thiên lặn sâu xuống nước, thu chân lại rồi đạp ra một cái mạnh, trên mặt hồ chỉ còn lại những bọt nước trắng xóa cứng đờ, lạnh lẽo như thời tiết, hay như chính tâm trạng của cậu vậy.

Hứa Thiên trầm mình dưới hồ năm giờ đồng hồ. Cậu nằm trên dây phao, hơn một nửa cơ thể chìm dưới mặt nước, chỉ còn lại gương mặt nổi lên trên.

Cậu nhắm mắt bất động, muốn nhờ cái lạnh lẽo của nước làm đóng băng tâm trạng của cậu, không để bản thân phải suy nghĩ nhiều điều nữa. Nhưng càng nhắm mắt, những kỷ ức đẹp đẽ, những lần tủi hận, những uất ức lại không hẹn mà tràn về, giống như con sóng ngầm từ đầu đó chực chờ sẵn, chỉ đợi cơ hội có thể đập mạnh vào mạn thuyền, nhanh chóng tước đi mạng sống con người. Cậu đau đớn, cậu lạnh lẽo, cậu đặc biệt nhớ thương mẹ mình.

Thời khắc này, Hứa Thiên không hi vọng sẽ gặp lại bà, chỉ mong muốn biết rằng bà vẫn đang sống rất tốt. Chỉ có xa cách, bà ấy mới không chịu đau khổ giày vò. Cậu không dám nghĩ nếu một ngày Trần Ái Mẫn quay trở về, nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ trẻ đẹp khác tay trong tay thì sẽ như thế nào, nhìn thấy người con trai mình hết mực yêu chiều bao năm qua bị thời gian, bị chính cha nó vùi dập, lừa gạt đến mức sống không bằng chết, người đau khổ nhất chỉ có mình bà.

Hứa Thiên từng chắc chắn sẽ bảo vệ mẹ mình, đem đến cho bà những gì tốt đẹp nhất giống như năm xưa bà đã mang đến cho cậu, rửa sạch bao nhiêu uất ức cho bà, nhưng việc này hình như không thể nào nữa rồi. Ngày trước chọn cách ra đi cũng vì không thể nào chịu đựng thêm nữa, bây giờ trở về chẳng phải đau khổ càng thêm đau khổ hay sao.

Xung quanh mọi người đã ra về hết nhưng Hứa Thiên vẫn nằm im ở đó. Có nhiều người thấy kỳ lạ nên đứng lại nhìn một chút, cũng có nhiều người lên tiếng gọi thậm chí xuống hồ bơi lại bên cạnh cậu, nhưng khi đến gần thì nhận ra chàng trai này còn thờ, hơn nữa còn trụ vững trên dây phao, cho thấy vẫn còn rất tỉnh táo. Hứa Thiên mơ mơ màng màng, cảm giác một nửa cơ thể của mình đã chết đi, xung quanh yên ắng, chỉ còn nghe được tiếng trái tim mình đập liên hồi, rồi cuộc cậu cũng thiếp đi.

"Sau này đừng như ba con, làm khổ người phụ nữ bên cạnh mình. Hãy làm người đàn ông phong độ, chân chính, có khí chất, có đủ khả năng bảo vệ người con gái bên cạnh"

"Hứa Thiên, Hứa Thiên, bảo bối của mẹ, đừng làm mẹ thất vọng"

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chúng Ta Cùng Nhau Đi

Hứa Thiên tỉnh dậy đã là mười giờ sáng ngày hôm sau. Trần nhà hài hòa quen thuộc đập vào mắt mình, cậu bỗng dưng nhớ mồn một chuyện buổi chiều hôm qua, nhưng từ lúc ở hồ bơi trở đi lại nhạt nhòa, cậu không nhớ được mình làm thế nào trở về nhà nữa. Giấc mơ đêm qua vẫn còn trong tâm trí cậu, có lẽ nó không mấy sâu sắc nhưng ấn tượng để lại lại rất tốt.

Hứa Thiên trở mình, phát hiện cơ thể vẫn còn rất khỏe mạnh, hoàn toàn không có dấu hiệu uể oải do ngâm mình rất lâu dưới hồ nước lạnh. Cậu tung chăn lên tìm điện thoại, ấn vào số điện thoại quen thuộc, nói chuyện với một thái độ rất kiên trì và lễ phép.

Nếu ở chỗ Hứa Thiên đang là buổi sáng trong lành thì chỗ Tuệ Nhi đã là buổi trưa rồi. Hôm nay cô dậy rất sớm, có lẽ vì nôn nóng chuẩn bị cho ngày Tết. Cô đem nếp được cất trong tủ ra vo kỹ, sau đó đem ra phơi. Kim Tuệ Nhi ngồi trước cửa nhà nhìn trời, thầm cầu mong trời nắng đậm một chút để số nếp này có thể nhanh khô, nhưng ông trời lại phụ bạc lòng đam mê làm bánh này của cô, lâu lâu mới chiếu lên vài tia sáng dịu nhẹ. Cô ngồi đợi, đứng đợi, chạy tới chạy lui cả buổi sáng, mong cho kỳ tích xuất hiện.

Náo loạn một hồi rồi cuộc cũng có phản ứng, nhưng lại là phản ứng của chủ nhà.

"Con gái, mấy cái này không cần gấp. Hôm nay ba cho con đi chơi" - Chủ nhà cầm thùng nước đi vòng vòng sân nhà, lại chuẩn bị tưới cây nữa rồi.

"Ba a, tưới thêm một chút nước nữa thì số cây này không đốn tét được đâu" - Kim Tuệ Nhi hoàn toàn không để ý đến câu nói vừa nãy của ông.

"Aiya, con đừng lo mấy chuyện này" - Kim Tổng Bách nhún mày, để thùng nước xuống, đi đến chỗ cô ngồi - "Đi, đi đi. Tìm một nơi thoải mái mà chơi, đừng có suốt ngày ở trong nhà"

Hành động xua đuổi con gái này của Kim Tổng Bách không phải Kim Tuệ Nhi lần đầu được biết, trước kia cũng như vậy, mỗi lần cô được nghỉ học là ông lại bảo cô đi đâu đó chơi, nhiều lúc cô tự hỏi có phụ huynh nào như ông không, không bắt con mình chăm chỉ học hành mà lại cho phép nó đi chơi thoải mái như vậy. Bất chấp ba mình tỏ thái độ, Kim Tuệ Nhi vẫn ù ù cạc cạc, nhất định không rời khỏi nhà nửa bước.

"Hôm nay ba không đi làm sao?" - Kim Tuệ Nhi đứng dậy vờn vai.

"Con được nghỉ tết còn ba thì không à?" - Kim Tổng Bách nguyệt con gái.

"Hôm nay còn sớm, ba đi làm mà cũng được nghỉ sớm vậy sao? Nói đi, có phải ba nghe nói con chuẩn bị làm bánh nên nôn nóng, liền tự nghỉ không hả?" - Nói xong cô cười ha ha, thầm nghĩ đã nói trúng tim đen của ông.

"Kim tiểu thư, hôm nay là cuối tuần" - Kim Tổng Bách giả bộ thờ dài, ra vẻ chê cười con gái hết thuốc chữa. Rồi cuộc cũng có ngày tiểu nha đầu này kém trí nhớ hơn ông rồi - "Sao còn ngồi đó? Con định ở nhà phiền ta hay sao? Con gái, hãy nghỉ học đều ở nhà, ba phát chán con rồi"

Kim Tuệ Nhi há hốc mồm, có phải không vậy. Hôm nay ông đuổi cô cũng nhiệt tình quá rồi đi, rốt cuộc là có mưu đồ gì, cô nhất định phải điều tra cho ra. Kim Tuệ Nhi đi đến bên cạnh, siết chặt cánh tay ông: "Ba, con có thể đi đâu? Hay là chúng ta đi chung có được không?" "Con nói gì chứ? Ta rảnh sao?" - Kim Tổng Bách tỏ vẻ phiền phức.

Tuệ Nhi bị ông làm ngơ liền lấy làm phẫn nộ, lần này cô không thể nào nương tay được nữa rồi.

"Ba có ý đồ gì?"

"Không phải là ý đồ của ta" - Kim Tổng Bách vừa lúc nghe được tiếng động ở trước ngõ, thờ phào một cái, ông không có sức lực đùa dai với đứa con này - "Vào thay đồ đi, có người đến đón kia"

Kim Tuệ Nhi nghiêng đầu nhìn phía trước, đúng là có người đến, nhưng người này cô quen sao, hoàn toàn không, cô đâu có tiếp xúc rộng rãi như vậy, còn đồ mà cũng quen, tại sao cô lại không hay mà ông lại biết.

"Ba à, lại nhầm rồi. Là bạn của ba đó" - Kim Tuệ Nhi bĩu môi - "Ba, không phải ba trẻ trung như vậy chứ, còn quen cả người như vậy"

"Được, được, là bạn của ba, con ra ngoài mời người ta vào đây giúp ta đi" - Kim Tổng Bách đích thực đã chán gần chết với cái màn đối thoại không hồi kết này giữa ông và cô rồi. Thực tế mà nói, ông và Kim Tuệ Nhi rất ít khi nói chuyện nhiều như vậy, mặc dù suy nghĩ có thể khá giống nhau, nhưng không hiểu sao cứ nói chuyện ra là lại bất đồng, có thể ông già rồi, cách giao tiếp cũng không còn như những đứa trẻ nữa.

Kim Tuệ Nhi thấy ông rốt cuộc cũng chịu thua, nề tình đi ra ngoài đón gùm ông người khách đặc biệt này.

"Chú à, ba ở trong, chú vào đi" - Kim Tuệ Nhi lười nhác, nói với thái độ này, không biết có muốn mời khách vào nhà hay không nữa.

Nghe chủ nhà mời vào, người đó đứng bất động.

"Vị khách đặc biệt này cũng quá ngẫu nhiên" - Kim Tuệ Nhi đưa dựa vào chiếc cổng gỗ soi xét - "Nhìn thì cũng không còn trẻ, vậy mà lại chạy moto, có phải muốn tranh với đám trẻ bây giờ hay không, lại còn mặc chiếc áo da đen huyền này nữa, đang đóng phim hành động sao. Tại sao lại chờ nhiều đồ đạc như vậy, từ xa đến à? Hà? Đừng nói là muốn tá túc đi, không phải chứ! Nếu như vậy thì nên đuổi về càng sớm càng tốt". Cô nghĩ nhiều như vậy, nhưng người trước mặt vẫn đội nguyên chiếc mũ bảo hiểm, ngồi trên xe, chắc là không có ý định vào trong. Đứng một hồi sinh ra khó chịu, cô cau có: "Nè, ông chú. Có vào hay không?". Cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng lần này tuyệt đối đem cô đóng thành băng.

"Ba của con không cần dặn phải chuẩn bị đi chơi với chú hay sao? Còn không nhanh đi thay đồ"

Kim Tuệ Nhi há họng, lúc này cứ tưởng mình bị ù tai, cho nên cứ đứng bất động ở đó, một lúc sau mới đi đến gần chiếc moto. Cô đứng trước mặt "ông chú", nghiêng đầu qua lại nhìn gương mặt người này, khoanh khắc ông chú cỡi mũ bảo hiểm ra, cô nghe có ai đó đang si nhục mình "Không phải chứ, Kim Tuệ Nhi, mắt nhìn của mày đâu rồi. Là Hung Thần. Đúng, chính là Hung Thần"

Hứa Thiên đầu tóc rối bù, nhìn cô cười thật tươi, giây phút này Kim Tuệ Nhi muốn tát mình một cái thật mạnh để lập tức tỉnh ra, cô đang nhìn đại ca nào đây, tại sao lại đẹp trai như vậy a.

Hứa Thiên thấy cô nhìn mình ngơ ngẩn, nụ cười trên miệng cậu càng lúc càng đậm, lan cả vào trong ánh mắt, khung cảnh ấy xao xuyến lòng người. Cậu đưa tay hươ hươ trước mặt cô, sau đó xoay người cô lại, đẩy đi: "Nhanh, vào thay đồ đi, tôi đưa cậu đi chơi" Kim Tuệ Nhi vẫn còn ngẩn người, tuy nhiên vẫn làm theo như có ai sai khiến, cô vừa đi vào nhà vừa ngoáy đầu lại nhìn cậu nghi vấn. Cho tới khi bị Kim Tổng Bách kêu một tiếng làm cho tỉnh.

"Con gái, con bị ai hớp hồn rồi?"

"Là ông chú ngoài kia. Ba, sao ba lại biết cậu ấy đến?"

"Là nó đã xin phép ba rồi. Ha ha. Rất lễ độ, rất lễ độ" - Ông vừa nói vừa vỗ vỗ lên vai cô - "Không đùa với con nữa, đi chơi một chút đi. Trước giờ chưa có ai tốt với con gái ta như vậy, cũng chưa ai chịu chấp nhận chơi với người vô tâm như con, bây giờ thì tốt rồi, ta không cần lo con thiếu bạn nữa"

Kim Tuệ Nhi lờm ông một cái rồi nhìn ra trước ngõ, thấy người ta đang đứng khoanh tay tựa vào xe đời mình, trong lòng nhất thời không kìm chế được mà vui sướng, cô bỏ mặt sổ nếp đang phơi ngoài trời kia, đi nhanh vào phòng thay đồ.

Hứa Thiên đứng ở đây có chút hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác này, nôn nóng có, hạnh phúc có, cậu mặc cho cái lạnh đang đông cứng bờ môi mình, lại nhoen miệng cười, nụ cười bị tan chảy trong làn gió xuân hôm nay, có chút lạnh lẽo lại mang mùi ấm áp.

Kim Tuệ Nhi ở trong phòng một buổi rất lâu, không phải thử đồ, không phải thay đồ lại càng không phải trang điểm. Cô chọn tùy tiện một chiếc quần jeans tối màu, một chiếc áo chui đầu màu sáng, choàng lên người chiếc khăn len được ai đó tặng cùng với chiếc áo khoác dài tới gối màu bò. Đứng ngắm mình trong gương, cô cảm thấy mình như một cục bông di động, thời trang không đến nỗi nào, nhưng ăn mặc thế này liệu có phù hợp hay không, cậu sẽ đưa cô đi đâu. Rất nhanh, những suy nghĩ đó biến mất, còn tồn đọng trong đầu cô bây giờ là số nếp đó sẽ làm thế nào, đợi đến khi cô về có phải nó đã mọc meo rồi không, vì dù sao cô cũng đã vo nước trước.

Kim Tuệ Nhi ngồi ịch xuống giường, tới khi nghe tiếng động ở cửa phòng mới thờ phào nhẹ nhõm: "Yên tâm đi, để ba nhờ thím Sơ qua xay giùm cô. Đi chơi cẩn thận"

Cô mang trên người chiếc balo năng động, ngồi phía sau Hứa Thiên, cảm giác này thật lạ nhưng lại hết sức dễ chịu. Kim Tuệ Nhi đã từng đi xe hơi, tàu

điện ngầm, xe đạp, thậm chí đi bộ, nhưng chưa bao giờ thử cảm giác ngồi trên chiếc moto, cho nên tìm đập thành thích, muốn náu áo Hứa Thiên nhưng lại không biết làm cách nào. Hứa Thiên gật đầu chào "chủ nhà", đợi đến khi ông đi vào trong thì nghiêng người, đem hai cánh tay của cô vòng qua người mình: "Ôm chặt. Tôi chạy nhanh đấy!"

Kim Tuệ Nhi có chút thẹn, hai má đỏ ửng lên. Hứa Thiên không quay người nhìn cô nhưng lại cảm nhận được hơi lạnh của đôi bàn tay lạnh ngắt xuyên qua cả găng tay, khi bị cậu nắm lấy thì run run rồi giật nhẹ lại. Cậu hiểu ý cô, mặc dù nha đầu này hằng ngày rất mạnh mẽ, nào là không sợ trời không sợ đất, nhưng lại rất sợ bị người khác chủ động tiếp cận.

"Cậu có phải chưa thấy người ta ngồi xe moto hay không?" - Hứa Thiên không chịu được, phì cười.

Kim Tuệ Nhi đã thẹn, nghe cậu hỏi câu ấy càng thêm ngượng, cô vênh mặt: "Chẳng qua tôi đang đợi cậu chạy thôi"

Hứa Thiên cười ha ha, dứt khoát đem cánh tay cô siết chặt: "Ôm chặt vào, tôi chạy đây"

Kim Tuệ Nhi giấu nụ cười vào trong, khom người lên phía trước, hai tay ôm cậu, chẳng mấy chốc Hứa Thiên đã nổ máy, chiếc xe không báo trước mà lao nhanh, hai hàng cây xanh um hai bên đường đột ngột lùi lại phía sau, con đường dài rộng hiện rõ trước mắt cô. Kim Tuệ Nhi nép người lại, áp một bên má vào tấm lưng rộng lớn của cậu, rất rắn rỏi, rất chắc chắn, cảm tưởng nó sẽ luôn mạnh mẽ, kiên định như vậy chỉ để cho cô tựa vào.

Hứa Thiên chạy rất nhanh, chiếc xe đánh một cách điêu luyện qua từng khúc quanh co. Những vệt nắng bắt đầu chiếu xuống, xen qua tán lá cây tạo thành những đốm nhỏ li ti trên đường, gió càng lúc càng mạnh, Kim Tuệ Nhi cảm nhận gương mặt mình hồng hồng, như sắp bị luồng gió xé tan tát làn da mỏng manh này.

"Cậu định đi đâu?" - Kim Tuệ Nhi hét to vào một bên tai Hứa Thiên, cô sợ gió thổi mạnh làm cậu không nghe thấy, nào ngờ Hứa Thiên rất nhanh đã trả lời: "Chúng ta cùng đi biển". Giọng nói trầm ổn, ấm áp, vừa đủ cho cô nghe thấy. Không phải tôi đưa cậu đến đó, không phải tôi sẽ đi đến đó, mà là chúng ta cùng nhau đi đến đó.

Trong cuộc đời mỗi người đều chỉ mong có như vậy, một lần được ai đó nguyện cùng mình, đi đến chân trời, đi mãi, đi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Lan Bạch Hạc

Khóm hoa Lan Bạch Hạc trắng muốt đang nhẹ nhàng nở rộ bên cạnh bờ biển rộng dài, gió biển thổi vào từng cơn khiến cho không khí đang dịu nhẹ bỗng trở nên lạnh buốt. Liêu Ninh rất ít hoa, nhưng không hiểu sao loài hoa gần như bị tuyệt chủng này lại chọn nơi đây để mọc lên, tinh tế, mạnh mẽ. Những "con hạc trắng trời" đua nhau vươn lên, hướng mặt về phía gió biển, đón lấy từng luồng gió nhả nhặn, ôn hòa.

Kim Tuệ Nhi đã tựa vào lưng Hứa Thiên ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay, khi cậu dừng xe lại cô vẫn không ý thức được. Hứa Thiên ngồi trên xe, nghiêng mặt nhẹ nhàng, tránh làm cô thức giấc. Nhìn thấy một bên gò má phụng phịu đang áp sát vào lưng mình, cặp mắt kính bị lệch lên trên, cậu rất tự nhiên đẩy lên sự cung chiều khó tả, muốn sờ vào, muốn hôn lên, muốn ôm vào lòng mà siết chặt. Im lặng nhìn ngắm rất lâu, Hứa Thiên có chút mới mẻ, cậu cũng nhận ra trời không còn sớm nữa, nếu không tranh thủ thì sẽ không về kịp trong hôm nay, cho nên mạo hiểm đưa tay véo má cô.

Kim Tuệ Nhi giật mình, nói lỏng vòng tay đang ôm cậu. Lờ mờ mở mắt ra, cô bị khung cảnh trước mắt làm cho choáng váng. Tiếng sóng biển ập vào càng lúc càng lớn, gió thổi mạnh hơn, mang theo cả hơi nước, cô bừng tỉnh. Cảm giác mình vừa được trở về khoảng thời gian ba năm về trước, về lại mảnh đất đã lưu giữ rất nhiều ký ức của tuổi thơ.

Là biển. Thênh thang. Mơ hồ.

Hai tròng mắt Kim Tuệ Nhi đỏ ngầu, cô không biết do vừa rồi ngủ được một giấc rất sâu hay do đối diện với bờ biển bao la rộng lớn này, thần thờ một lúc, cô bắt chuyện: "Đưa tôi đến đây làm gì?"

Hứa Thiên bất động. Con người này ngoại trừ lúc ngủ là hiền lành, nhân hậu, còn lại đều dờ dặt lạnh lùng, khó tiếp cận. Đưa cô ấy đến đây chơi, không cảm ơn thì cũng nói câu nào để chịu một chút, có cần thiết phải khó ở như vậy không. Hứa Thiên ước gì có thể ngay lập tức đem cô quăng xuống biển rồi hét lớn: "Đây là câu trả lời"

Hứa Thiên khẽ nghiêng răng, đến lúc định nói chuyện thì lại bị cô lấn át.

"Cậu rảnh lắm sao? Bây giờ đến đây, định bao giờ mới về?"

"Nè, cậu có cần lúc nào cũng hung dữ với tôi như vậy hay không? Tôi cam đoan sẽ đưa cậu về nhà an toàn trong ngày hôm nay" - Hứa Thiên cười như không cười.

"Cậu lấy gì mà đảm bảo?" - Kim Tuệ Nhi há họng ngáp.

Hứa Thiên lườm cô, á khẩu. Đứng vậy, cậu lấy gì mà đảm bảo? Cái mạng này của cậu cô còn không cần tới mà! Càng nghĩ càng đảm ra giận. Hứa Thiên quay lại nhìn cô, sau đó bước xuống xe, im lặng không nói.

Kim Tuệ Nhi thấy tên này lại tiếp tục mặt nặng mày nhẹ với mình rồi, định bụng nói đỡ vài câu, nhưng nghĩ lại liền thấy không nên, đành ông con trai gì mà hờ ra là giận, cô là con gái, chẳng lẽ không làm gì chọc giận cậu ta mà còn phải đi xin lỗi hay sao, không đời nào. Cô giờ tay lên định hướng đầu cậu mà đánh nhưng lại thấy thứ gì đó quen thuộc khuất sau người cậu. Cô rút tay về, xuống xe.

Kim Tuệ Nhi chau mày ngắm nhìn khóm Lan Bạch Hạc vẫn còn tươi tốt, trong lòng không rõ tư vị. Trong vườn hoa quý của Kim Tổng Bách đa số là Lan Bạch Hạc, ông chăm sóc rất kỹ lưỡng, hằng ngày đều ra ngắm nhìn nó, còn cô thì rất ít khi nhìn tới, đơn giản vì mỗi lần thấy nó, trong lòng cô liền nhói lên, rất đau. Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, quá khứ và hiện thực thật thật giả giả đan xen vào nhau, hình ảnh Ngô Mịch tay đang vịn về chậu Bạch Lạc lại hiện rõ mồn một trong đầu cô. Đây là loài hoa bà thích nhất, cũng chính là loài hoa mang kỷ niệm tình yêu giữa bà và Kim Tổng Bách.

Kim Tuệ Nhi giấu giọt nước mắt đang chực trào, miệng lẩm bẩm.

"Đây chính là khóm hoa mà hơn ba năm trước tôi và ba đã trồng nó. Trước kia mẹ tôi rất thích Lan Bạch Hạc, ba tôi hề thấy nó ở đâu đều mua mang về để ở phòng làm việc của bà, mỗi ngày đều chính tay ông chăm sóc nó. Khóm hoa này được trồng trước lúc tôi và ông chuyển nhà đi. Tôi cứ tưởng không có ai chăm sóc nó đã chết rồi, nào ngờ vẫn sống đến hôm nay"

Tâm trạng Hứa Thiên chùng xuống, y như chưa từng giận dữ cô vậy, cậu đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng: "Đây là loài hoa rất khó sống nhưng nếu chăm sóc đúng cách thì sẽ tồn tại rất lâu, nhìn nó có vẻ đã nở hoa từ lâu lắm rồi!"

"Phải, có thể nó đã nở hoa suốt hai năm nay" - Kim Tuệ Nhi nhìn một cách vô định, cảm xúc không chút thay đổi. Cô chắc chắn có ai đã chăm sóc nó, cũng tức là, có người đã luôn sống ở đây từ khi cô chuyển đi. Khóm Lan Bạch Hạc này nở hoa sau một năm trồng nó, cô biết điều này bởi vì hai năm trước cô đã từng đến đây.

"Vậy...trước kia..." - Hứa Thiên ngẩn ngơ nhớ ra điều gì đó, vội vàng hỏi cô - "...đừng nói cậu từng sống ở đây đi?"

Kim Tuệ Nhi im lặng.

"Này, cậu trả lời đi chứ?" - Thấy cô im lặng, cậu bắt đầu hấp tấp. Phải, cậu rất gấp, rất mong muốn được nghe câu trả lời từ cô. Hứa Thiên nhìn sang căn nhà rộng lớn đã bị cây cối che phủ một phần. Nếu cô đã từng sống ở đây?

Kim Tuệ Nhi thấy được biểu cảm khó hiểu trên khuôn mặt cậu. Cô bất ngờ quay mặt ra biển để cho từng luồng gió mạnh mẽ đập thẳng vào người.

"Không, chỉ là từng đến đây tắm biển" - Kim Tuệ Nhi không chớp mắt, ánh mắt cô rất kiên định, như có như không phiêu diêu giữa con biển rộng lớn.

Hứa Thiên nghe tiếng trái tim mình rơi xuống, rất mạnh, nhưng lại không cảm giác được nó đang đau hay đang thoải mái nữa. Thật ra cậu đang hi vọng điều gì, đang mong cô đã từng sinh sống ở đây, tại căn nhà ấy, đối diện với bờ biển này, hay đang cầu trời cô đúng là một người khách chỉ đi ngang nơi đây?

Hứa Thiên vẫn đang suy nghĩ thì Kim Tuệ Nhi đã ổn định lại được tâm trạng. Cô nhìn Hứa Thiên: "Cậu không định mang đồ đồ trên xe xuống à?"

Hứa Thiên có hơi bất ngờ, nhưng tất nhiên vô cùng vui vẻ, cậu lập tức đến bụng bê đồ đồ đã chuẩn bị sẵn xuống xe. Hứa Thiên chỉ mất một giờ đồng hồ để dựng lều và bố trí đồ đạc đâu ra đó. Cậu hí hục một buổi, cả người đầy mồ hôi. Kim Tuệ Nhi vẫn ngồi kế bên khóm Lan Bạch Hạc, nhưng ánh mắt vẫn dán trên người Hứa Thiên, từng hành động của cậu cô đều ghi nhớ, có điều mỗi lần thấy cậu nhìn qua, cô đều ngó lơ nơi khác. Sở dĩ cô phải ngồi một mình rảnh rỗi ở đây là vì Hứa Thiên không cho cô động tay động chân gì cả, cô chỉ việc ngồi đó đợi, mọi thứ đã có cậu lo rồi.

Kim Tuệ Nhi thấy cậu đã dựng lều xong thì nhanh chóng chui tọt vào, nằm ngoác ngoéo trên thảm, y như đã chờ đợi lâu lắm rồi vậy. Hứa Thiên giờ mang che nhìn vào thấy khung cảnh ấy không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cát trên bờ biển từng lớp mịn màng trải dài đến vô cùng vô tận, ánh nắng buổi chiều vàng hoe hắt lên tăng thêm sức sống. Đây chính xác là thế giới yên bình nhất mà Kim Tuệ Nhi luôn mơ ước được trở về. Tranh thủ lúc Hứa Thiên đang nướng hải sản, cô rào bước đến căn biệt thự phía sau biển, nơi đã từng thuộc về cô.

Căn biệt thự vẫn toát lên vẻ đẹp đẽ quý phái như cũ. Tất cả các cửa ra vào lớn nhỏ đều bị khóa lại, cô chỉ có thể đi xung quanh ngắm nhìn nó. Những cây lan trong vườn hoa vẫn tươi tốt, hình như có dấu hiệu bị cắt tỉa. Nhìn căn biệt thự im lìm nằm đó, màng thì rừ, cửa thì đóng, đồ đạc xung quanh đều đã đóng bụi, rõ ràng không có dấu vết người ở. Vậy vườn hoa này là do ai chăm sóc?

Ngày đó trước khi chuyển đi, tất cả mọi thứ đều do ba và cậu của cô dọn xếp, cô không hề hay biết gì cả, kể cả căn biệt thự này cô cũng không biết đã được bán đi hay là bỏ hoang nữa, chỉ biết Kim Tổng Bách hằng năm vẫn đều đặn trở về đây.

Hứa Thiên vừa nướng hải sản vừa nói chuyện, nói mãi vẫn không thấy ai trả lời nên giờ mang che ra xem, cậu ngăn người vì không thấy Tuệ Nhi ở đây, cho nên vội vàng chạy đi kiểm, cho đến khi thấy cô một mình ngồi trên chiếc ghế đu trong sân vườn ngôi biệt thự.

Cảm giác ấy vừa quen vừa lạ.

Buổi trưa hôm ấy, khi cậu trốn đến nhà Tiểu Nấm chơi, qua khe cổng có thể nhìn thấy một tiểu nha đầu béo ục béo ịch đang mân mê que kem. Hứa

Thiên thấy có vẻ thú vị nên chưa vội bấm chuông cửa mà đứng tựa vào cổng nhìn cô.

Tiểu Nấm được bầu chọn là học sinh có cân nặng đáng quan ngại nhất trường tiểu học ngày ấy, một mình đã ngồi gần chết chiếc ghế đu. Mặt mũi tay chân tèm lem vết kem, nhìn vừa đáng yêu vừa vụng về.

Khi Kim Tuệ Nhi ngồi vào vị trí đó, quen ở chỗ cả hai người đều tạo ra khung cảnh hiền dịu, hài hòa, lạ ở chỗ Tiểu Nấm rất béo, còn Kim Tuệ Nhi lại vừa người, Tiểu Nấm có đôi mắt sáng long lanh, Kim Tuệ Nhi lại mang cặp kính vừa duyên dáng vừa tình nghịch. Và lạ nhất ở chỗ, Tiểu Nấm vô cùng hồn nhiên, còn Kim Tuệ Nhi lại lạnh lùng, khuôn mặt toát lên sự chiêm nghiệm đau đớn về cuộc đời.

Có điều, Hứa Thiên nhớ không lầm, Tiểu Nấm cũng không có mẹ. Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này cậu lại nghe lòng mình nhói lên, đau cho chính mình, đau cho người cậu yêu thương.

Kim Tuệ Nhi phát hiện Hứa Thiên đang nhìn mình thì đứng dậy tự động rời khỏi. Lí do là gì cô cũng không rõ. Chỉ biết những chuyện không vui trong quá khứ cô không muốn để cho cậu biết, cũng giống như Hứa Thiên bề ngoài hay nói cười, chọc ghẹo cô nhưng tâm tư đều giấu kín. Hứa Thiên sợ cô buồn cùng, sợ cô lo lắng cho mình, tất cả đều xuất phát từ tình cảm dành cho cô, còn cô thì sao?

Kim Tuệ Nhi lấy lại tâm trạng, như có như không những nỗi buồn đó, cô bước ngang qua Hứa Thiên như không có gì xảy ra. Khoảnh khắc cô đang đứng ngang với mình, Hứa Thiên vội hỏi: "Có phải cậu có chuyện gì giấu giếm tôi không?"

Kim Tuệ Nhi dừng bước: "Tôi đói bụng rồi". Một câu này, triệt để phá tan sự tò mò của Hứa Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vĩ Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cậu Là Không Đáng Tin Nhất

"Thủy triều lên rồi!" - Người phụ nữ đứng trước một ngôi nhà gỗ nhìn ra biển. Bao lâu nay bà đều sống một mình ở đây, mỗi ngày đều trông thủy triều lên xuống. Người dân ở đây một phần sống nhờ nghề đánh bắt cá, một phần sống nhờ nghề đan giỏ, làm đồ thủ công bán cho khách du lịch. Vùng biển này trước giờ đều rất vắng người, có thể nói không phải là nơi mà khách thường hay lui tới. Cảnh ở đây không quá đẹp, mức sống cũng không cao, hiếm hoi lắm mới tìm được một vài căn nhà diện tích vừa, chỉ có một ngôi biệt thự trắng tinh nổi bật giữa vườn cây um tùm. Nhưng một khi nơi đây trở thành địa điểm dừng chân của người phương xa, thì họ toàn là những con người quen lối sống xa xỉ, thuộc tầng lớp thượng lưu. Người phụ nữ trung niên này cũng từng là người nơi khác chuyển đến, có vẻ cuộc sống trước kia của bà rất sung sướng, cho nên những ngày đầu sống ở đây đều không quen với khổ cực. Tuy nhiên bà là một người chịu khó, rất nhanh đã thích nghi được cuộc sống sinh hoạt nơi đây, còn chỉ dựa vào vài ba bữa học đàn đã trở thành người khéo tay nhất nơi này. Không chỉ vậy, bà còn rất hiểu biết về ngành y. Gần đây không có bệnh viện, mấy năm nay đều nhờ bà đảm bảo sức khỏe cho mọi người. Người ở đây rất tôn trọng bà ấy, mặc dù là người ít nói nhưng mọi lời nói ra của bà đều thể hiện mình là một người có đẳng cấp, đầy trí thức và chiêm nghiệm. Họ thường gọi bà là Trần Giai.

"Thím Giai à, đằng kia có một đôi thanh niên trẻ đang dựng lều, thím nói xem con có nên mang giỏ đến đó bán hay không?" - Duẩn Hy nói chuyện bằng một giọng địa phương có hơi khó nghe. Cậu là một thanh niên khỏe mạnh, bị cha mẹ bỏ rơi từ lúc vừa ra đời, được một đôi vợ chồng mang về đây sống. Hồi đó cậu được người ở đây chăm sóc rất tốt, khi lớn lên có thể tự mình nuôi sống bản thân, có thể nói đây là một chàng trai rất hiếu chuyện.

Trần Giai nhìn về hướng Duẩn Hy chỉ, thấy một đôi nam nữ đang ngồi trên bờ biển, có vẻ còn rất trẻ tuổi. Chọn nơi này để đến, có lẽ không có nhiều tiền. Nghĩ vậy bà xua tay: "Không cần đâu. Nè, hôm nay con được nghỉ tết rồi à? Sao đi bán sớm vậy?"

"Vẫn chưa được nghỉ đâu, thím biết mà, lớp học chỉ cách có một căn, lão sư làm sao phung phí thời gian mà cho nghỉ sớm như vậy được. Con chẳng qua tranh thủ chút thời gian thôi"

"Ừ, vậy con đi bán tiếp đi" - Trần Giai nhìn biển một chút rồi đi vào trong tiếp tục đan giỏ. Duẩn Hy nhìn bà lúc nào cũng chỉ lui thui một mình liền thấy tội, người càng lớn càng cảm thấy cô đơn, chắc rằng Trần Giai đã luôn buồn bã như vậy suốt thời gian qua. Cậu thờ dài một hơi: "Thím à, dù sao con cũng phải đến đó rao một chuyến. haha". Nói xong cậu hướng thẳng chiếc lều kia mà đi.

Tiếng sóng vỗ đập vào bờ biển mỗi lúc càng thêm mạnh, lấn át cả tiếng điện thoại của Hứa Thiên. Thấy không khí có chút gượng gạo, cậu đề nghị Kim Tuệ Nhi hát cho mình nghe, cho nên đứng dậy đi vào trong lều lấy đàn. Tuệ Nhi bước vào sau, thấy có ai gọi cậu trong khi cậu lại có tình lờ nó đi. Cô nói: "Bắt máy đi" rồi tự động mang đàn trở ra ngoài.

Duẩn Hy từ xa đi tới, càng đến gần càng thấy bóng dáng cô gái đối diện mình rất quen, cho nên khi Kim Tuệ Nhi vô tình quay qua, cậu cảm giác một nửa cuộc đời của mình dần sống dậy. Duẩn Hy nén mọi cảm xúc vào lòng, hai chân bủn rủn đi lại gần cô, buông túi đựng giỏ xách xuống bờ cát, đến khi hai gương mặt chỉ còn cách nhau trong gang tấc, cậu hồi hã ôm cô vào lòng, siết chặt. Trên gò má chảy xuống một giọt nước mắt còn nóng hổi, làm cho Tuệ Nhi hết bất ngờ lại bối rối.

"Anh...Duẩn Hy" - Tay cô vòng qua đặt lên lưng Duẩn Hy, ban đầu còn có chút ngập ngừng, sau đó thì nhẹ nhàng xoa xoa lên vai cậu.

Duẩn Hy im lặng một lúc rất lâu, cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình, đến khi có thể bình tĩnh vẫn không muốn buông cô ra: "Đừng nói gì cả. Anh có

rất nhiều chuyện muốn nói với em. Về nhà của anh một chút đi".

Tuệ Nhi nghiêng người qua một bên, định thoát khỏi cái ôm đang khiến cô nghẹt thở của cậu, nhưng hình như cậu không có ý định buông cô ra.

Hứa Thiên trong lều bực bội tắt điện thoại, cậu nhấn nút nguồn, không muốn bị làm ồn bởi thế giới ngoài kia nữa. Quảng điện thoại vào một góc, cậu đi ra ngoài.

Toàn thân Hứa Thiên cứng đờ, cậu đứng bất động nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau trước mặt mình, giờ phút này mọi bực bội khúc mắc trong lòng cậu khi này đều triệt để tan đi hết, chỉ còn nghe một tiếng nói rất mạnh bên phía ngực trái. Cậu gọi: "Tuệ Nhi". Giọng nói trầm ấm nhưng lại mang uy lực cực kỳ mạnh mẽ, đập tan con sóng đang ra sức đánh vào đôi bàn chân nhỏ xíu của Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi nghe gọi, lập tức đẩy mạnh Duẩn Hy làm cậu ngã ngửa ra vài giây.

Hứa Thiên đi đến kéo Kim Tuệ Nhi về phía mình, dùng ánh mắt chứa hàng ngàn mối tên nhìn thẳng Duẩn Hy: "Cậu là ai?". Duẩn Hy bất ngờ khi thấy thái độ này cho nên nhất thời không biết trả lời thế nào. Cậu nhìn Tuệ Nhi. Kim Tuệ Nhi thấy vậy liền nhanh miệng chữa cháy: "Anh ấy là..."

"Tôi không hỏi cậu" - Giọng Hứa Thiên lạnh ngắt khiến Kim Tuệ Nhi im bật.

"Tôi mới là người nên hỏi câu này, nhưng rất tiếc tôi không muốn biết cậu là ai" - Duẩn Hy nói rồi nắm tay Tuệ Nhi kéo về sau mình, cậu trừng mắt nhìn Hứa Thiên rồi quay lại nói với Kim Tuệ Nhi: "Đi với anh đi".

Hứa Thiên tuyệt đối không dễ dàng để Kim Tuệ Nhi đi như vậy: "Trời sắp tối rồi, bây giờ còn phải chuẩn bị về, nếu không chú sẽ lo"

Duẩn Hy nhìn Kim Tuệ Nhi, ý muốn cô lên tiếng. Cô ngược mắt nhìn Hứa Thiên, ánh mắt Tuệ Nhi vừa chứa đựng sự tức giận vừa chứa đựng sự thông cảm. Cô để tay còn lại lên bàn tay đang nắm tay mình của Duẩn Hy: "Em phải về rồi. Lần sau em đến đây thăm anh được không?"

"Em nói dối" - Duẩn Hy cực kỳ bất bình - "Em đã hứa với anh thế nào? Nếu hôm nay anh không bắt gặp em ở đây, có phải em định trốn anh cả đời hay không?"

Tuệ Nhi lấy tay mình siết chặt cậu: "Lần này là chắc chắn. Cùng lắm là Tết nay em sẽ gặp anh nhé!"

Duẩn Hy gấp gáp: "Em không định về nhà sao?". Kim Tuệ Nhi run lên, cô kéo Duẩn Hy lùi lại mấy bước: "Anh đừng nói về chuyện trước kia của em, ở đây không tiện. Tin em đi, nhất định về thăm anh". Kim Tuệ Nhi vừa nói dứt câu, Hứa Thiên đã đi đến dứt khoát kéo cô lại: "Về thôi".

Kim Tuệ Nhi nhìn Duẩn Hy, ánh mắt rất kiên định.

Lúc Kim Tuệ Nhi trở vào lều rồi, Duẩn Hy mới miễn cưỡng quay về. Cậu cảm giác hôm nay gió biển thật mạnh, nhưng lại không làm cậu lạnh bằng việc này, mấy năm rồi xa cô, có lúc cậu tưởng mình đã chờ đợi vô vọng, kết quả khi gặp lại chỉ nghe được một lời hứa. Có lẽ cậu đã cảm nhận được trong lòng Kim Tuệ Nhi thực sự đã có người khác, không còn toàn tâm toàn ý nghe lời và muốn cậu nuông chiều như trước kia nữa. Lúc Hứa Thiên gọi cô, cậu cảm giác được cả người Kim Tuệ Nhi trong lòng cậu đang cứng đờ, dứt khoát đẩy cậu ra. Cậu là người đến trước, nhưng có lẽ khi vô tình lạc mắt, chưa kịp tìm lại thì nhận ra mình vĩnh viễn không thể mang nó trở về chỗ của mình rồi. Duẩn Hy thở hắt ra, nguyện chờ đợi cô quay lại.

Kim Tuệ Nhi khi vừa trở vào lều thì hát tay Hứa Thiên ra, nổi giận: "Đồ đạc còn chưa dọn, cậu gấp cái gì?"

Hứa Thiên áp sát mặt vào Kim Tuệ Nhi: "Nói cho tôi biết, người đó là ai?"

"Cậu là ông nội tôi sao, mọi chuyện đều phải hỏi tôi cậu biết à?" - Tuệ Nhi vênh mặt.

Hứa Thiên rất nhanh nhào vào người Tuệ Nhi, hai tay đặt lên hai gò má của cô, dùng bờ môi nóng hổi của mình áp nhẹ vào môi cô. Kim Tuệ Nhi buông lỏng hai tay, hai mắt trừng trừng nhìn đối phương đang hôn mình, cô cảm nhận được hơi thở gấp gáp của cậu, như đang cố gắng điều khiển cô vậy.

Hứa Thiên thấy chân tay Kim Tuệ Nhi mềm nhũn trong khi cô không có phản ứng nào, chỉ trừng mắt nhìn mình thì liền rời môi mình khỏi cô, cậu ôm cô: "Tôi như vậy vì tôi quan tâm cậu. Kim Tuệ Nhi, tôi không muốn cậu liên hệ với bất kỳ người con trai nào khác, bọn họ không đáng tin". Hứa Thiên dừng một chút rồi thống khổ nói tiếp: "Cuộc đời này ngoài tôi và ba cậu ra, không được tin tưởng người đàn ông nào nữa"

"Tại sao lại không trừ cậu ra? Tôi thấy cậu là không đáng tin nhất" - Kim Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên.

"Còn không nghe lời tôi sẽ hôn cậu nữa" - Hứa Thiên nói rồi thì nhìn cô mỉm cười, sau đó buông Tuệ Nhi ra để đi dọn dẹp đồ đạc.

Kim Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên đi tới đi lui xếp đồ, ánh mắt không chút cảm xúc. Cô đưa tay lên sờ môi mình, hơi ấm của Hứa Thiên vẫn còn vương ở đây. Cô tự si vả chính mình, lại sao lại không hề kháng cự lại hành động xấu xa đó.

Thật ra Kim Tuệ Nhi không có ý định giấu giếm Hứa Thiên về gia cảnh của mình trước kia, cô chỉ không muốn cậu biết ba cô ngày xưa bị người ta xem thường như vậy, không muốn để cậu tìm hiểu trước kia Kim Tổng Bách và cô đã phải cố gắng chịu đựng như thế nào. Mỗi lần nhắc đến quá khứ, rất nhiều thứ liên quan nhau cứ liên tục tuông ra, Kim Tuệ Nhi không muốn lời cả dây mơ rễ má, làm ảnh hưởng cuộc sống hiện tại nữa. Cho nên im lặng trước bất kỳ câu hỏi nào của Hứa Thiên vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Hai người thu dọn đồ đạc khá lâu, lần này Kim Tuệ Nhi không ngồi yên nữa mà cùng Hứa Thiên xếp thăm, hạ lều. Cô cảm thấy mình bối rối đến mức không biết hành xử như thế nào, cho nên phải tìm việc gì đó mà làm cho đỡ lúng túng. Lúc xếp thăm, đụng phải ánh mắt Hứa Thiên, hai má Kim Tuệ Nhi

lập tức đỏ ửng. Cô không biết mình sẽ đối diện với tình trạng này bao lâu nữa.

Hứa Thiên đưa Kim Tuệ Nhi về đến nhà thì trời cũng đã khuya. Cậu ngồi trên xe nhìn theo cho đến khi cô đóng cửa lại, trong lòng không rõ tư vị. Lẽ ra cậu vẫn muốn biết người lúc chiều ở bờ biển là ai, Kim Tuệ Nhi càng cố giấu giếm thì cậu càng muốn biết, nhưng lại không muốn cô phát giác được. Mặc dù thời gian vừa qua Hứa Thiên có thể cảm nhận được Kim Tuệ Nhi đối với mình đã có thay đổi rất tích cực nhưng chuyện vừa rồi như cái gai trong lòng cậu, rất đau, rất khó chịu, cố gắng cũng không thể quên đi.

Hứa Thiên cảm giác càng nghĩ về nó bản thân càng khó chịu, cậu thở hắt ra một cái, sau đó lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Bạn Mới Xinh Đẹp

"Thời gian trôi nhanh như chớp mắt, khiến cho anh không thể nhớ rõ ngày ấy mình vì điều gì mà quyết định ở bên em. Nhưng có một thứ anh mãi mãi cũng chẳng quên, đó chính là lần đầu gặp gỡ"

Tết Truyền Thống qua đi, thời gian nghỉ Tết Hứa Thiên cứ cách ngày lại chạy đến nhà Tuệ Nhi. Hôm nay bảo rằng cậu muốn cô cho mình một số bài tập để làm, hôm sau lại chạy đến bảo bài tập khó quá, vẫn chưa biết làm. Kim Tuệ Nhi vì vậy mà sinh ra thói quen phải đón tiếp cậu hàng ngày, cô nhớ khung giờ cậu đến, thuộc luôn bảng nguyên nhân đến nhà cô của cậu.

Ngày sinh nhật Hứa Thiên rơi vào dịp Tết, vì vậy cậu càng có cơ để đến nhà cô chơi trọn một ngày. Kim Tuệ Nhi thực sự chưa thấy ai mặt dày như cậu, sinh nhật mình mà lại đến đòi hỏi người khác đi chơi cùng, còn phải chiều chuộng cậu hết ngày hôm đó.

Kim Tuệ Nhi tranh thủ ngày Hứa Thiên không đến để bắt xe về nhà cũ thăm Duàn Hy. Khởi phải nói tâm trạng Duàn Hy ngay lúc đó, hạnh phúc có, phấn khích có, kể cả một chút luyến tiếc lo sợ khi Kim Tuệ Nhi rời đi.

Ngày đầu đi học, ai cũng uể oải đến trường, họ còn vương vấn chút không khí Tết còn sót lại. Nghỉ Tết là quãng thời gian con người ta hưởng thụ nhất, lười biếng nhất, cho nên có mấy ai muốn quay trở lại cật lực cây bừa đâu.

Hứa Thiên là một trong số ít những người vui vẻ tại lớp ngày hôm nay. Chưa kể, ngày đầu tiên Kim Tuệ Nhi lại làm gương bằng cách trực nhật, khiến cho Hứa Thiên đứng ngồi không yên, bởi vậy liền giành lấy công việc này. Kim Tuệ Nhi mặc cho cậu ấy trực nhật, thời gian qua cô đã quen được cậu quan tâm, nuông chiều như vậy, cho nên cũng không ngại ngại hay khó chịu gì nữa, dù gì cũng là cậu ấy tự nguyện. Cô đi đến phòng chờ lấy sổ điểm danh thì thấy một người con gái cỡ tuổi mình mặc thường phục đang đứng ở ngoài nhìn vào mọi góc ngách trong phòng chờ giáo viên. Kim Tuệ Nhi lịch sự: "Cậu đang cần tìm ai à?"

Cô gái nghe hỏi thì rất dịu dàng đáp: "À, tớ định tìm thầy Trương Hàn. Tớ mới chuyển trường, được biết là chuyển vào lớp của thầy ấy"

Tuệ Nhi ngoài mặt tỏ ra bình thường nhưng trong lòng lại đang nghĩ, Chấn Hoa là nơi nào, muốn chuyển đến là được à, dễ dàng vậy sao.

"Bây giờ còn sớm, chắc thầy chưa đến đâu. Tớ học lớp thầy, hay là bây giờ cậu đến lớp đợi đi"

Cô gái ngượng ngùng, tỏ vẻ khách sáo: "Vây phiền cậu rồi"

Thấy người con gái khá xinh xắn vào lớp, lại còn mặc chiếc váy ôm cơ thể rất thời trang, cả nhóm nam sinh trong lớp không khỏi phấn khích. Lớp 1 thuộc dạng hiếm mỹ nữ, bởi vì đây là một lớp tự nhiên đầu khối, con gái được lọt vào lớp này phải học hành cực kỳ tốt, đương nhiên không có thời gian chưng diện rồi. Cô gái được Kim Tuệ Nhi đưa một chiếc ghế đơn ngồi trong lớp, dưới sự bàn tán của nhóm nam sinh, gương mặt cô càng ngày càng đỏ ửng.

Trong lớp chỉ có một người là đứng dưng trước sự có mặt này, nói đúng hơn là cậu không hề quan tâm có người lạ ở trong lớp.

"Lại đây" - Hứa Thiên ngồi ở chỗ của mình, đưa tay ngoắc Tuệ Nhi.

Kim Tuệ Nhi đi xuống chỗ ngồi, trong lòng có chút vui vẻ vì thái độ hồ hững với mỹ nữ này của cậu: "Chuyện gì?"

"Không có gì, bảo cậu tránh xa cái đám con trai đó" - Hứa Thiên nói rất tự nhiên.

"Cậu rảnh rồi quá rồi đó. Hôm nay chúng ta có bạn mới, bọn họ là đang chọc ghẹo cô ấy" - Kim Tuệ Nhi hất mặt về phía bạn mới.

Hứa Thiên ngước mắt nhìn qua một cái cho có lệ, trong đầu không để lại ấn tượng gì, sau đó lại đứng dưng: "Có gì đặc biệt sao?"

"Cậu không thấy cô ấy rất xinh à?" - Kim Tuệ Nhi cố tình hỏi.

Hứa Thiên theo phản xạ nhìn lên một cái nữa, sau đó quay sang nhìn Kim Tuệ Nhi, trong ánh mắt hiện lên những tia đen tối. Tuệ Nhi thấy cậu nhìn mình như vậy, cả sống lưng lạnh toát: "Bỏ cái suy nghĩ không ra thể thống đó của cậu đi".

Hứa Thiên bật cười thành tiếng: "Cậu biết tôi nghĩ gì sao?" - Sau đó xoa đầu cô - "Giỏi lắm nha đầu, có tiến bộ rồi đó"

Học kỳ này khối 10 bước vào kỳ học quân sự. Lịch học văn hóa sẽ được dời xuống buổi chiều, còn buổi sáng là thời gian học quân sự. Học sinh khối 10 được quy định sẽ ở hoàn toàn tại ký túc xá quân sự. Hứa Thiên trong lúc đi nhận đồ quân sự cho mình và Tuệ Nhi thì gặp được Hà Thi Thi, bạn học mới của cậu. Hứa Thiên thấy cô đang loay hoay ở cầu thang cũng không màng tới, khi cậu đã bước đi một đoạn, cô lên tiếng: "Hứa Thiên..."

Hứa Thiên khựng lại, có chút bất ngờ, cậu không biết vì sao cô ấy lại biết tên mình. "Có chuyện gì sao?"

"Tớ...áo của tớ hình như có chút vấn đề, cậu có thể nhờ Tuệ Nhi ra đây giúp tớ một chút hay không?"

Hứa Thiên không suy nghĩ: "Tiểu Nhi đang đọc sách rồi, để tớ kêu người khác ra giúp cậu". Nói rồi không nương tình đi mất.

Hà Thi Thi không ngờ cậu lại dừng dừng như vậy, ban đầu có chút buồn, không hiểu vì lý do gì mà cậu ấy lại tránh né mình, nhưng sau đó cũng nhanh chóng qua đi.

Từ lúc học chung, Hà Thi Thi rất hay đến hỏi bài Kim Tuệ Nhi, có lẽ ấn tượng ban đầu của Tuệ Nhi đối với cô khá tốt, hơn nữa Tuệ Nhi lại học giỏi, cách giải thích bài học của cô khiến Hà Thi Thi rất nể phục. Về phía Tuệ Nhi, cô cảm thấy người bạn mới này rất nhanh nhẹn, ban đầu có lẽ còn lúng lẫm chưa thể thích nghi được, nhưng về sau nhất định là một học sinh nổi bật.

Giờ giải lao, Hà Thi Thi tranh thủ rủ Tuệ Nhi xuống căn tin ăn uống, thấy Tuệ Nhi khá thân với ba người là Hứa Thiên, La La và Lư An, cô cũng định mời luôn cả họ nhưng đều bị từ chối. Hồ La La không hiểu vì sao cô không có cảm tình với người bạn này cho nên không đi, tất nhiên tiểu tử Lư An cũng vì vậy mà ở lại lớp. Còn đối với Hứa Thiên, cậu thừa biết tiểu nha đầu Kim Tuệ Nhi nghĩ gì, ngoài mặt thì vui vẻ cười mở, luôn miệng bảo cậu nên để ý giúp đỡ Hà Thi Thi, nhưng trong ánh mắt lại nói "*Cậu thử xem*". Cho nên thà là cậu ở lại lớp đem một đồng bài tập ra làm còn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Càng Đẹp Trai Càng Không Dùng Được

Ngày đầu tiên học quân sự, Hứa Thiên được chia cùng một đội với Hà Thi Thi, còn Kim Tuệ Nhi thì chung đội với Lư An và Hồ La La. Được bổ nhiệm làm tiểu đội trưởng, phải nói Kim Tuệ Nhi cực kỳ mệt mỏi. Hình thức huấn luyện của cấp trên vô cùng khác người, có thể cho là cường chế học trò. Mỗi ngày vào lúc năm giờ sáng, trước cửa phòng ký túc sẽ vang lên tiếng còi báo thức đặc biệt lớn, khiến cho không ai có thể ngủ, vì cho dù muốn ở lại cũng không thể chuyên tâm nằm ngủ. Mười lăm phút sau đó, tất cả mọi người phải hoàn thành xong việc mặc quần áo và vệ sinh cá nhân.

Ký túc xá đông người như vậy, mỗi phòng lại chỉ có hai toilet, bọn họ phải chen lấn như thế nào mới có thể chuẩn bị xong mọi thứ trong vòng mười lăm phút. Kim Tuệ Nhi mỗi ngày đều là người thức dậy đầu tiên, thậm chí trước tiếng chuông báo, cô chuẩn bị xong mọi thứ rồi ghi danh sách thứ tự sử dụng toilet cho phòng cô và phòng nam ở dãy kế bên. Tuệ Nhi sắp xếp mọi thứ rất khoa học, cho nên tiểu đội của cô luôn tập hợp sớm nhất, tuy nhiên chưa lần nào được tuyên dương.

Nguyên nhân hiện diện vào lúc năm giờ mười lăm phút như vậy không phải để khởi động hay huấn luyện mà chính là điểm danh ăn sáng. Cũng như việc vệ sinh cá nhân, thời gian lấy thức ăn và ăn uống chỉ trong vòng mười lăm phút. Đúng năm giờ rưỡi tất cả phải có mặt để thực hiện huấn luyện.

Hồ La La nghe theo sự chỉ huy của Kim Tuệ Nhi cho nên luôn thực hiện tốt, nhưng mà trong việc này lại luôn là người bất bình nhất. Dù gì cũng không phải đại học quân sự, không phải chuẩn bị thực hiện nghĩa vụ quân sự, có cần thiết phải nghiêm trọng như vậy hay không.

Giờ giải lao, Hồ La La và một số bạn nữ chung đội tụ lại một chỗ. Kim Tuệ Nhi từ đầu đến cuối toàn nghe cô than vãn, đến mức Tuệ Nhi không chịu được phải mở miệng: "Lẽ ra tớ không mệt, nghe cậu than như vậy tớ thật muốn ngắt đi". Nhóm nữ sinh nói chuyện một lúc, thấy bóng người đàn ông cao lớn đứng ở dưới ô, Nhất Chu liền chọc chọc mấy bạn nữ kế bên: "Này, có biết anh chàng đó là ai không? Tớ nghe nói là thầy giáo quân sự mới chuyển về khóa này đó, cuối năm lớp chín, do thành tích thể dục của thầy ấy đặc biệt tốt, nên theo nguyện vọng được chuyển thẳng vào trường đại học quân sự Trung ương. Năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, có lẽ đang trong thời gian thực tập, mạnh khỏe, dẻo dai nhưng lại đặc biệt nghiêm nghị. Các cậu nhìn xem, da dẻ thầy ấy trông mịn nhưng lại ngăm ngăm rất ra vẻ đàn ông. Ôi, tớ không thể rời mắt được"

"Ở xa như vậy, bọn tớ thấy được da của thầy ấy hay sao? Cậu đừng có nói quá" - Liên Phi bĩu môi.

"Cũng phải. Không biết thầy ấy có bạn gái chưa" - Nhất Chu mê muội nhìn thầy giáo, khiến cho Hồ La La cũng phải nhìn theo, kết quả rất nhanh lại đổ gục trước độ nam tính của Thịnh Thần. Càng nhìn cô càng cảm thấy thầy giáo rất quen thuộc, hình như đã từng gặp rất nhiều lần, nhưng nghĩ lại, người đẹp trai như vậy đòi hỏi này chưa bao giờ gặp qua.

Tiểu đội của Hứa Thiên cách Tuệ Nhi một tiểu đội, mặc dù là giờ giải lao nhưng phải nghỉ ngơi tại chỗ, cho nên cậu không còn cách nào khác tiếp cận với cô. Suốt cả buổi chỉ ngồi bên kia nhìn về hướng này. Hà Thi Thi ngồi ở gần đó, vì chưa quen biết ai nên không thể nói chuyện được, so với những người còn lại thì Hứa Thiên vẫn dễ nói chuyện hơn. Cô đi chuyển đến kế bên cậu: "Hứa Thiên, tớ nghe nói khóa học quân sự này sẽ kết thúc trong vòng một tháng à?"

"Những người huấn luyện tốt thì sẽ được kết thúc trong vòng một tháng, còn không tốt thì sẽ ở lại đến khi hoàn thành tốt" - Hứa Thiên lạnh lùng trả lời, ánh mắt vẫn hướng về phía lớp trưởng.

Hà Thi Thi nhìn theo ánh mắt của Hứa Thiên, bất gặp cậu đang nhìn Kim Tuệ Nhi, liền hiểu rõ mọi chuyện. "Cậu rất thân với Tuệ Nhi sao? Cậu ấy thật là một người tốt đó, đã giúp đỡ tớ rất nhiều"

Hứa Thiên nghe cô khen Tuệ Nhi thì nhoeo miệng cười không đáp lại, chút chuyện như thế này còn phải đợi cậu nói tôi mới biết hay sao. Nếu cô ấy không tốt thì Hứa Thiên tôi việc gì phải như thế này. Còn nếu có không tốt đi nữa, trong mắt tôi đều là tốt.

Kim Tuệ Nhi đang ngồi nghịch cát, cô vẽ đủ mọi hình dạng, cuối cùng lại vẽ ra tên hung thần đáng ghét nào đó. Vừa vẽ xong, Kim Tuệ Nhi giật mình nhìn lại, sau đó rất tự nhiên ngược lên nhìn về phía này, bất gặp Hứa Thiên cũng đang nhìn về phía cô, nhưng lại mỉm cười với Hà Thi Thi. Kim Tuệ Nhi một bụng tức, trong lòng chỉ nghĩ "*cậu vui lắm chứ gì, được cùng một đội với Hà Thi Thi xinh đẹp như vậy!*". Kim Tuệ Nhi giả vờ không để ý, cô xoay lưng lại về phía cậu, cùng lúc này có tiếng còi báo tập hợp.

Lần này tất cả học sinh sẽ được huấn luyện chạy nhanh và vượt chướng ngại vật. Quảng đường mọi người phải chạy sẽ có hai chướng ngại vật là hai bức tường khá cao, phía dưới lại không có đệm lót, nếu sơ ý ngã xuống sẽ bị thương, cho nên đòi hỏi độ nhanh nhẹn và cẩn thận rất cao.

Thầy giáo quân sự trẻ nhìn một lượt bốn tiểu đội để tìm ra hai nam, hai nữ đại diện thử huấn luyện mẫu. Vì là làm mẫu cho nên sẽ làm đến khi đạt mới thôi, cũng tức là số lần thực hiện sẽ nhiều hơn những người còn lại gấp đôi, ba hoặc bốn lần. Nhìn một lượt, cuối cùng thầy quyết định chọn Hứa Thiên, Ưông Bác, Nhất Chu và Kim Tuệ Nhi.

Hứa Thiên vừa nghe thầy giáo chỉ mặt Kim Tuệ Nhi liền lớn tiếng phản bác.

"Báo cáo!" - Hứa Thiên giờ tay.

"Nói" - Thầy giáo uy nghiêm tiến đến gần Hứa Thiên.

"Kim Tuệ Nhi đáng người nhỏ bé, sức khỏe lại không thuộc dạng dẻo dai, hoàn toàn không thể làm mẫu. Đề nghị đổi người" - Hứa Thiên nói như bản năng, trong ánh mắt hiện lên mười phần kiên quyết, như chứa hàng ngàn mũi tên đang chọc chờ lao thẳng vào vị thầy giáo kia.

"Không dẻo dai nên mới càng phải tập luyện. Giữ người" - Thầy giáo dùng giọng nói đặc biệt rắn rỏi, không màng nhìn đến mặt Hứa Thiên - "Còn ai ý kiến ý nữa không?". Cả lớp đáp lại bằng im lặng. Nhưng lúc này lại có một người tự ý rời khỏi hàng, tiến lên phía trước, khiến cho cả lớp nổi hết da gà.

"Huấn luyện mẫu chỉ cần nam, không việc gì phải dùng đến nữ. Việc vượt chướng ngại vật dựa vào kỹ thuật là nhiều, trên cơ bản nam nữ đều thực hiện như nhau. Em cảm thấy chỉ cần em và Ưông Bác làm mẫu là được" - Hứa Thiên đứng nghiêm trước thầy giáo, khi nghe xong câu này, Thịnh Thần quay người lại đối diện với học trò. Hứa Thiên nói tiếp: "Huấn luyện quân sự dựa trên sức khỏe hiện tại của người được huấn luyện, không phải làm quá sức trong ngày một ngày hai. Hơn nữa Kim Tuệ Nhi là con gái, vượt qua bức tường kia một, hai lần đã quá mức chịu đựng, làm sao có thể làm mẫu nhiều lần như thầy yêu cầu" Thịnh Thần đáp lại Hứa Thiên bằng ánh mắt lạnh giá không kém gì cậu, một lúc lâu mới lên tiếng: "Nếu như em có thể một mình chạy nhanh và vượt chướng ngại vật mười lăm lần trong thời gian quy định, tôi sẽ không yêu cầu Kim Tuệ Nhi thực hiện nữa"

Cả lớp một phen giật mình, bắt đầu có tiếng bàn tán, "*cái gì chứ, thầy ấy tưởng Hứa Thiên là thần hay sao*", "*Thầy ấy quá đáng rồi, không biết đã làm được như vậy chưa mà bắt người khác thực hiện*", "*Trời đất ơi, Hứa Thiên cũng là con người như thầy ấy mà*", "*Đúng là người càng đẹp trai càng không xài được*". Chỉ có Hồ La La là chấp hai tay lại, chớp mắt nhìn thầy: "Thôi chết tớ, thầy Thần thật ngẫu quá đi!". Câu cảm thán này nhận được hai ánh mắt như cung tên của Lưu An và Kim Tuệ Nhi.

Tuệ Nhi cảm thấy mình không thể dùng cái bộ mặt nghe lời này mà nhẫn nhịn chịu đựng được nữa, cho nên tiến lên phía trước, nhưng chân vừa bước tới đã phát hiện mình chậm một bước.

"Thầy à, hay là em thay Kim Tuệ Nhi nhé!" - Hà Thi Thi bước lên đứng kế bên Hứa Thiên - "Em đã từng chịu loại huấn luyện này nên có thể nhanh chóng thích ứng"

Một câu nói này thành công đem Hà Thi Thi tiến hóa từ mỹ nhân đến nữ thần trong mắt mọi người. Thịnh Thần cảm thấy số học sinh này đặc biệt cứng đầu, có nói qua nói lại cũng chẳng phải là cách, cho nên chấp nhận đề Hà Thi Thi làm mẫu. Đối với quyết định này của Hà Thi Thi, Hứa Thiên tuyệt đối không có ý kiến.

Kim Tuệ Nhi thấy vậy thì lùi bước, cảm thấy mình như kẻ vô dụng vậy. Có điều chút buồn bực này cô không thể hiện ra ngoài. Hồ La La tuy tỏ ra vô tâm, chỉ để ý đến thầy giáo nhưng từ đầu tới cuối đều tỉ mỉ quan sát Kim Tuệ Nhi. Thấy cô như vậy, Hồ La La muốn đi đến trước mặt Hà Thi Thi mà nói "*Đừng có mà đạo đức giả*".

Tiếng còi ra hiệu bài vượt chướng ngại vật bắt đầu. Hứa Thiên rất dễ dàng vượt qua một lượt hai chướng ngại trong thời gian cực kỳ ngắn, đã vậy lúc chạy xong một vòng còn quay lại thực hiện tiếp các lần sau mà không nghỉ ngơi. Đến lượt Hà Thi Thi, sau khi nghe tiếng còi cô lập tức xuất phát, việc này cho thấy phản xạ của cô rất tốt, nhưng từ từ lại chậm dần, hình như sức bền không được tốt, lúc nhảy lên bức tường thứ hai, cô sợ bị ngã.

Thịnh Thần vẫn đứng yên ở đó, không đến đỡ cô dậy, còn bạn bè thì đứng lên ngồi xuống nhìn cô lo lắng, riêng Hồ La La hết sức hả hê. Thấy Hà Thi Thi vẫn ngồi lì một chỗ, Kim Tuệ Nhi không cần nghe khẩu lệnh mà tự động đứng dậy đi lại chỗ Thi Thi.

"Cậu không sao chứ?" - Kim Tuệ Nhi xoa chân cho Hà Thi Thi.

"Tớ hơi đau, chắc lúc này khởi động chưa đủ nên bị chuột rút" - Hà Thi Thi nhăn mặt đau đớn.

"Đừng lo, cứ thả lỏng ra đi, để tớ giúp cậu" - Kim Tuệ Nhi ngồi xuống bên cạnh Thi Thi. Lúc này Thịnh Thần và một số bạn trong lớp cũng đi lại. Sở dĩ Thịnh Thần im lặng như vậy là vì biết Hà Thi Thi không có chấn thương gì, vả lại thầy ấy cũng muốn xem tinh thần đồng đội của cả lớp như thế nào. Nhưng nhìn tình cảnh này thì cảm thấy có lẽ Hà Thi Thi không có ý định đứng lên.

Kim Tuệ Nhi nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Hà Thi Thi, sau đó từ từ ấn mạnh tay vào chỗ đau của cô, một tay nắm cổ chân, một tay nắm bàn chân xoay nhẹ. Hà Thi Thi ban đầu còn nhăn mặt, sau đó thì hét lên: "Đau chết tớ rồi, cậu làm gì vậy?"

Hứa Thiên đứng ở ngoài thấy như vậy thì chen qua đám đông mà đi vào, ngồi kế bên Tuệ Nhi: "Đề tớ". Nói rồi cậu đưa tay nắm lấy bàn chân Hà Thi Thi, khiến cho cả Tuệ Nhi và Thi Thi đều bất ngờ. Kim Tuệ Nhi đứng dậy lùi ra sau, để cho Hứa Thiên giúp đỡ.

"Cậu thấy sao? Đau không?" - Hứa Thiên vừa nắm chân Hà Thi Thi xoay nhẹ vừa hỏi.

"À...không, không đau" - Hà Thi Thi nhìn cậu, không còn rên rĩ nữa.

Kim Tuệ Nhi nhủ mày, rõ ràng Hứa Thiên còn làm mạnh hơn cô lúc này, tại sao Hà Thi Thi lại dễ chịu như vậy. Hồ La La đứng sau lưng Tuệ Nhi tiếp tục bêu môi: "Tôi xoa bóp chân cho cậu, cậu lại đi xoa bóp chân cho người con gái khác". Kim Tuệ Nhi nghe vậy thì quay đầu lại lườm Hồ La La. Thật ra cô cảm thấy La La rất tinh tế, nếu cô không nhắc lại chuyện Tuệ Nhi xoa chân cho Hứa Thiên hôm cậu ấy đá bóng thì có lẽ Tuệ Nhi cũng quên mất rồi. Nghĩ đến việc này, nét mặt Tuệ Nhi thoáng nét buồn.

Sau một hồi chữa vết thương, Hứa Thiên đưa Hà Thi Thi trở về chỗ tiểu đội mình mà ngồi. Những người còn lại bắt đầu ra tập luyện.

Vừa mới nghe tiếng còi, Kim Tuệ Nhi lao như điên về phía bức tường, phóng một cái đã treo lên được, cô để cơ thể rơi tự do xuống đất rồi tiếp tục chạy đến bức tường thứ hai. Cứ như vậy, Kim Tuệ Nhi không biết mình đã thực hiện bao nhiêu vòng rồi, cuối cùng nghe tiếng còi kết thúc của Thịnh Thần, quay người lại cô thấy chỉ còn mình mình, hóa ra những người còn lại đã dừng từ lúc nào rồi.

Trời đã trưa, tổng kết lại hôm nay, Thịnh Thần không khen được lớp câu nào, nhưng lại có thái độ chê bai lớp trưởng. Lúc đầu được cho là không có sức khỏe nên miễn phần làm mẫu nhưng sau đó lại chạy rất nhanh, bán sống bán chết không màng sức khỏe của mình, không để ý người xung quanh. Kim Tuệ Nhi lần này không hưởng ứng, không đồng tình, không cãi lại, cô hoàn toàn không hề để ý thầy đã nói những gì. Còn Hồ La La thì bắt đầu cảm thấy vị thầy giáo này có chút vấn đề. Người ta làm tốt mười chuyện cũng đều không tuyên dương, nhưng khi không mắc phải lỗi gì lại kiếm chuyện phê bình. Nhất Chu nói đúng, càng đẹp trai càng không dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Liên Tục Bị Thương

Sau buổi học, Kim Tuệ Nhi uể oải trở về ký túc, Hứa Thiên lại đi cùng nhóm nam sinh đến sân bóng rổ xem lớp trên tập luyện. Kim Tuệ Nhi vừa đi vừa uống nước, nghe sau lưng có tiếng gọi. Cô quay lại, là Hà Thi Thi.

"Tiểu Nhi, hôm nay cảm ơn cậu" - Hà Thi Thi vui vẻ.

"Có gì đâu, chuyện tớ nên làm. Vội lại là cậu đã giúp tớ mà. À phải, chân cậu sao rồi?"

"Còn đau một chút, nhưng không sao" - Mỗi lần Hà Thi Thi cười, đôi phương khó lòng kháng cự - "À, tối nay cậu rảnh không, đi ăn tối xong thì dạo một vòng trường hóng gió đi"

"Hôm nay tớ hơi mệt, để hôm khác được không?" - Kim Tuệ Nhi quả thật rất mệt.

"Vậy cũng được, khi nào đi được cậu nói với tớ nhé!"

"Ừ, tớ vào phòng đây, chút nữa gặp lại" - Kim Tuệ Nhi uể oải cười.

"Được" - Hà Thi Thi rất nhanh đã về tới phòng mình. Ngã người lên giường, cô mỉm cười, học ở ngôi trường này cũng không đến nỗi, mọi người khác với suy nghĩ của cô, nhất là Kim Tuệ Nhi, là lớp trưởng nhưng lại vô cùng thân thiện, chưa bao giờ xem thường người khác.

Buổi chiều hôm đó, sau khi học xong Hứa Thiên liền phi nhanh ra cổng. Kim Tuệ Nhi thu dọn sách vở xong không thấy cậu đâu cả liền cảm thấy bức

bội, có chuyện gì phải gấp như vậy chứ! Cô mang ba lô thông thả cuộc bộ đến ký túc xá, mệt mỏi đi lên từng bậc thang. Do hôm nay tập luyện quá sức, tay chân cô đã mỏi như ra rồi, cảm giác như chân mình mang mấy tấn gạch đá, đi lên được phòng ký túc của mình đã là kỳ tích.

Mặc dù đã qua học kỳ 2 nhưng chương trình lại nhẹ hơn học kỳ 1, một phần giảm tải vì sự xen ngang của môn quân sự, một phần vì bộ giáo dục xưa nay đều đã phân phối như vậy. Kim Tuệ Nhi tắm rửa xong, nghĩ đến chuyện phải đi ngược xuống căn tin liền chán nản, thả nhin đói còn hơn. Nằm lăn qua lăn lại trên giường chưa được năm phút thì điện thoại reo.

“Trình bày đi” - Giọng cô trở về tính chất bất cần, cố gắng giấu đi mệt mỏi.

“Lên sân thượng đi” - Đầu dây bên kia có tiếng gió rất mạnh.

“Cái gì? Cậu có đùa không vậy? Bây giờ bước ra cửa bà còn không muốn” - Tuệ Nhi kịch liệt phản đối.

“Không nói nhiều với cậu, cho cậu năm phút, nếu không tôi xuống phòng công cậu lên đây” - Hứa Thiên nói xong vẫn chưa dập máy, đợi cho Kim Tuệ Nhi tắt máy trước. Tuệ Nhi ở đây cực kỳ bực mình, nhưng cũng hết cách, đây là phòng nữ, để cậu ấy xông vào coi như xong. Cô dập máy, nằm nhắm mắt một chút rồi mới khoác áo đi lên sân thượng.

Sân thượng bao la rộng lớn, Kim Tuệ Nhi vừa bước lên liền bị gió thổi mạnh vào mặt đến mức muốn cảm lạnh, may mắn là cô đã lường trước được, mặc một chiếc áo bông trắng khá dày. Từ chỗ Hứa Thiên nhìn lại, Kim Tuệ Nhi nhỏ người thấp bé đang chậm chạp tiến đến chỗ cậu giống như cục bông đang lăn tròn. Hứa Thiên liền muốn chạy đến ôm cô vào lòng.

Kim Tuệ Nhi càng đi đến gần càng thấy môi của Hứa Thiên trắng bệch, có lẽ đã đứng ở đây đợi cô khá lâu rồi, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo đồng phục, tay cầm mấy túi đựng gì đó. “Cậu đừng nói là chưa tắm đi” - Tuệ Nhi không thể tin được.

“Cậu nghĩ có người rảnh rỗi đến mức tắm xong lại mặc đồ đồng phục vào ngủ à?” - Hứa Thiên phì cười, hể nói chuyện với Tuệ Nhi là cậu cứ cười thôi.

“Người khác thì đúng là không thể”.

Hứa Thiên gõ nhẹ lên đầu Tuệ Nhi một cái rồi kéo cô đến ngồi lên ghế, “Cậu biết trời lạnh mà vẫn mặc váy ngắn hay sao?”

“Không như vậy thì sao, tôi đang chuẩn bị ngủ, cũng không rảnh rỗi thay đồ khác chỉ để đi gặp cậu”

Hứa Thiên im lặng nhìn cô, sau đó lại mỉm cười. Kim Tuệ Nhi mặc bộ váy ngủ dài qua gối, chất liệu khá dày, chỉ bấy nhiêu đó thôi đã đủ cảm thấy cô là người không thích ăn diện hở hang. Hứa Thiên lấy một chiếc ghế thấp để dưới chân Tuệ Nhi rồi đem hai chân cô để lên đó.

“Cậu làm gì vậy?” - Kim Tuệ Nhi giật chân lại, khó hiểu.

“Cậu ngồi im đó, còn chưa làm gì quá đáng với cậu, cậu tỏ thái độ cái gì” - Giọng nghiêm túc.

Kim Tuệ Nhi gác chân về chỗ cũ, chống mắt lên mà xem cậu sẽ làm gì. Hứa Thiên lấy trong túi ra một tuýp thuốc thoa lên chân Tuệ Nhi, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp cho nó, “Hôm nay cậu luyện tập nhiều như vậy, cả tay cũng bị trầy rồi, hai chân còn không đi nổi nữa, cậu muốn để vậy mà tập luyện tiếp hay sao? Cơ thể của cậu không có tội”, Hứa Thiên từ tốn nói, giọng nói dịu dàng trầm ấm hơn bao giờ hết, trên ánh mắt ánh lên vài tia nghiêm nghị, gương mặt cùng thái độ này khiến cho Tuệ Nhi á khẩu, cô không còn cách nào bảo chữa cho sự hời hợt của chính mình.

“Trong túi này là thuốc trị sẹo, kem xoa bóp, còn có bông gòn, băng cá nhân, kem mát xa, cái này chắc không phải hướng dẫn cậu khi nào nên sử dụng chứ!” - Hứa Thiên ngược nhìn Tuệ Nhi. “Tất nhiên rồi, cậu nghĩ tôi ngốc lắm sao?” - Kim Tuệ Nhi đáp ứng.

Sau khi được xoa chân, Kim Tuệ Nhi cảm thấy chân cô đã đỡ mỏi hơn hẳn nếu không muốn nói là rất thoải mái. Hứa Thiên lấy miếng khăn giấy ướt lau tay, sau đó cầm túi lớn hơn để lên ghế.

“Chưa ăn tối có đúng không?”

Nghe hỏi, Kim Tuệ Nhi linh cảm mình sắp bị mắng một trận té tát vì không biết chăm sóc bản thân, nhưng lần này thì khác, Hứa Thiên lại không cần nhăn gí cả, “Ăn đi, tôi với cậu cùng ăn”.

Hà Thi Thi vừa nghe điện thoại vừa tiến lên sân thượng, nhìn thấy một nam một nữ ở đằng kia, nụ cười trên môi tắt ngấm. Rõ ràng lúc chiều Kim Tuệ Nhi đã nói cảm thấy mệt nên từ chối đi dạo cùng cô, bây giờ lại ở trên này cùng Hứa Thiên. Hà Thi Thi nói vào điện thoại một câu: “Nhớ giữ lời”, sau đó quay người rời khỏi sân thượng.

Buổi học quân sự tiếp theo, các trung đội sẽ cùng nhau mang bao đá và các vật dụng cần thiết nặng 15kg chạy quãng đường 5km. Thịnh Thần vừa thông báo xong, một vài nữ sinh lập tức xanh mặt, có người còn ngã ịch xuống đất. Đối với học sinh cấp ba, loại hình huấn luyện này thuộc dạng đặc biệt khác nghiệt. Lần bị áp đặt này, Kim Tuệ Nhi không thể không lên tiếng. “Báo cáo!” - Giọng cô vừa to vừa rõ.

Thịnh Thần nhìn cô neho mắt, gật đầu. Kim Tuệ Nhi đồng dạng trình bày ý kiến của mình, không một chút kiêng dè, không thoáng lo lắng: “Cá nhân em cảm thấy loại hình huấn luyện này hoàn toàn không thích hợp. Tuổi chúng em là tuổi đang phát triển, việc mang vật nặng trên vai chạy xa như vậy là không hợp lý. Đối với các bạn nam, việc này ảnh hưởng đến sự phát triển sau này rất lớn, huống hồ gì là người nữ. Nếu là chạy 5000m, chúng em không có ý kiến. Mong thầy xem xét lại”

Tuệ Nhi vừa dứt lời, cả trung đội liền cùng vỗ tay cho cô, nghe tiếng ho của Thịnh Thần, không khí mới yên ắng trở lại.

“Em nói cũng có phần đúng, nhưng kiểu huấn luyện này chỉ áp dụng một lần, sẽ không ảnh hưởng lâu dài, vả lại bao đá chỉ nặng 15kg, so ra với bao nặng 50 kg của sinh viên đại học, các em còn nhẹ hơn nhiều. Không nói nhiều nữa, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn, từng người đến nhận bao đá về rồi lập tức xuất phát”

Cả lớp cực kỳ bất bình, nhưng lại không còn cách nào khác.

“Còn nữa, tất cả phải nói theo một hàng dài mà chạy, chạy thật đều nhau, không được giữ khoảng cách quá lớn, nhưng vậy tiểu đội trưởng sẽ dễ quản lý hơn.” - Thịnh Thần hô to, sau đó cũng đi lấy bao đá mang vào, xuất phát đầu tiên.

Các tiểu đội lần lượt chạy, tốc độ trên đường thẳng khá nhanh, nhưng chạy khoảng hơn 1 km thì gặp phải một con suối, muốn vượt qua đây phải bước qua những tảng đá nổi dài. Hà Thi Thi là người chạy cuối cùng của tiểu đội ba, sau lưng cô là tiểu đội trưởng đội một, Kim Tuệ Nhi.

Hà Thi Thi vừa bước nhanh qua những tảng đá đầu tiên thì dây ba lô của cô bị đứt chốt, Thi Thi đột nhiên dừng lại. Kim Tuệ Nhi đang định nhảy qua tảng đá ấy, thấy Hà Thi Thi đứng một chỗ liền né qua một bên, tảng đá hàng ngày bị suối chảy qua bào mòn, đóng rất nhiều rong trơn khiến Kim Tuệ Nhi trượt ngã xuống nước.

Hồ La La chạy theo sau hoảng hốt, liền nhảy luôn xuống dưới đỡ bạn, khiến cho những người theo sau đó đều dừng lại. Hứa Thiên dẫn đầu tiểu đội ba, chạy được thêm một đoạn nữa thì nghe ồn ào phía sau, cậu quay lại, thấy dòng người đã đứt quãng một đoạn, cậu chạy chậm, túm lấy một nam sinh gần đó hỏi, được biết lớp trưởng ngã xuống suối. Không hỏi gì thêm, Hứa Thiên lao nhanh như cung tên về hướng ngược lại.

Kim Tuệ Nhi được mọi người đỡ ngồi lên tảng đá, cú ngã vừa rồi rất mạnh, hai chân của cô vừa chảy máu vừa sưng tấy, ở mắt cá chân bầm một mảng đen rất to, cô nhủ thầm, cố gắng chống chọi với cơn đau đang ngấm vào từng thớ thịt.

“Tớ...tớ xin lỗi, là do dây ba lô...” - Hà Thi Thi đứng trên tảng đá kế bên định giải thích nhưng bị cắt ngang bởi Hứa Thiên. Cậu hốt hải xen vào nhóm người, đứng ở dưới suối nhìn hai chân đang chảy máu liên tục của Tuệ Nhi. Hứa Thiên nhìn từng vết thương, sau đó nhìn Tuệ Nhi, thấy cô dù nhủ thầm vì đau đớn cũng kiên quyết không rên rỉ một tiếng, trong lòng vừa nhói lên những cơn đau vừa muốn mắng cô một trận. Cậu hạ thấp cơ thể, đem ba lô để lên tảng đá Tuệ Nhi đang ngồi, mở ra tìm những thứ có thể băng bó vết thương, cuối cùng chẳng thấy gì ngoài đá và nước uống. Hứa Thiên rất dứt khoát lấy chai nước ra đổ hết lên chân Tuệ Nhi. Vết thương đã dịu đi một chút, bây giờ lại bị tạt nước vào, làm cô chịu không nổi đến phải trừng mắt nhìn Hứa Thiên, “tên thần kinh này, vết thương trên người mình là kẻ thù của cậu ấy à”

Hứa Thiên không quan tâm cô đang khó chịu nhìn mình, hai mắt cậu chỉ đắm đắm vào vết thương trên chân cô. Cậu cởi áo khoác quân đội bên ngoài ra, cởi tiếp chiếc áo mỏng bên trong rồi xé nó thành nhiều mảnh, cúi người băng vết thương lại cho Tuệ Nhi, sau đó mặc lại áo khoác.

“Lên đây” - Hứa Thiên quay lưng về phía Tuệ Nhi, khom người xuống.

“Hửm?” - Kim Tuệ Nhi khó hiểu nhìn cậu. Mọi người xung quanh cũng là một biểu hiện này.

“Cậu còn định chạy tiếp sao?” - Hứa Thiên nghiêng mặt qua một bên, thoáng qua vẻ lạnh tanh. Lúc này Kim Tuệ Nhi mới ý thức được, cô xoa tay: “Không, không cần đâu. Các cậu cứ chạy tiếp, tôi tự trở về là được”

“Cậu ngồi cản đường như vậy, bảo bọn họ nhảy luôn qua người cậu à? Còn nữa, cậu đã chạy được 1 km rồi, bây giờ muốn quay trở lại hay muốn chạy luôn 4km còn lại để trở về?”

Kim Tuệ Nhi á khẩu.

“Hứa Thiên à, cậu cứ chạy tiếp đi, mọi người ở đây lâu quá sẽ bị phạt đó, Tuệ Nhi để tớ dìu về là được” - Hà Thi Thi đứng kế bên lên tiếng. Hồ La La vốn đã định im lặng, bây giờ nghe Thi Thi nói vậy, chịu không nổi phải lên tiếng: “Tiểu Nhi à, cậu lên Hứa Thiên công về đi. Cậu phiền bọn tớ quá rồi đó”. Sau đó nhìn Thi Thi: “Còn cậu, định đưa Tiểu Nhi về cho xong chuyện à? Còn 4km nữa, chạy xong hãy nói. Với lại chuyện chốt ba lô của cậu bị rơi ra vẫn chưa biết lí do mà, không phải lúc này thầy đã dặn dò thật đấy rất kỹ hay sao?”

“Tiểu La” - Kim Tuệ Nhi nhìn Hồ La La, ra hiệu im lặng, “Thôi được rồi, tớ về là được chứ gì”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chính Thức Cạnh Tranh Công Bằng Với Cậu

Hứa Thiên công Kim Tuệ Nhi đi hơn 1km, Kim Tuệ Nhi thấy không khí yên lặng quá, cho nên liên tục nói chuyện, nhưng Hứa Thiên nhất định không lên tiếng. Một lúc sau cô cũng mệt, ngã người lên lưng cậu, nằm im. Hứa Thiên không đưa Tuệ Nhi về phòng cô mà công cô đi thẳng đến phòng của mình, mặc cho Tuệ Nhi trên lưng giãy dụa. Để Tuệ Nhi ngồi lên giường, cậu đi đến tủ y tế mang ra đủ loại dụng cụ, trực tiếp rửa và băng vết thương cho cô.

Kim Tuệ Nhi nhìn Hứa Thiên chăm chú sát trùng cho mình, trong lòng cảm động khó tả, nhưng cũng không thể ra vẻ cảm kích, “Đủ rồi, chỉ là vết thương nhỏ, cậu có cần làm quá vậy không?”. Tưởng Hứa Thiên sẽ tiếp tục im lặng, nào ngờ cậu ngược lên nhìn cô: “Cậu còn bất cần như vậy nữa, xem tôi xử cậu thế nào” sau đó cúi xuống thổi lên vết thương.

“Ai nói do tôi bất cần, tôi vẫn chạy chậm rãi bình thường, tại vì...”, Kim Tuệ Nhi đang nói thì lại thấy Hứa Thiên đem đôi mắt hình viên đạn ấy nhìn mình, tự nhiên không biết nên nói gì nữa, cô thở hắt ra: “Hazz, thôi bỏ đi”

“Tại vì cái gì?” - Hứa Thiên nghiêm túc.

“Tại tôi bị trượt” - Kim Tuệ Nhi trả lời qua loa.

Hứa Thiên gõ lên đầu cô, “Cậu nghĩ tại tôi dùng để làm gì? Lúc này chẳng phải La La đã nói hết rồi sao? Cậu chỉ gọi bao che người khác”

“Chuyện rơi ba lô đâu phải lỗi của Thi Thi mà gọi là bao che, chỉ là sự cố không mong muốn thôi” - Kim Tuệ Nhi úy khuất thay bạn mình.

“Sự cố? Cậu nghĩ dây ba lô của quân đội dễ bị đứt vậy à? Mỗi một khóa học đều thay mới, hơn nữa chúng ta đều được học thắt dây rồi còn gì?” - Hứa Thiên đứng dậy cất hộp y tế.

“Thôi được rồi, chuyện cũng qua rồi. Nhắc nữa có ích lợi gì. Cậu đó, không được đi làm lớn chuyện này”, Kim Tuệ Nhi chỉ tay, ra vẻ rất nghiêm túc, nhưng nét mặt đã bán đứng cô rồi.

Hứa Thiên nhìn gương mặt Kim Tuệ Nhi lúc ra lệnh cho người khác vừa trẻ con, vừa buồn cười, “Cậu thật hiểu ý tôi. Được, chăm thoa thuốc đi, tôi sẽ ngăn mọi người báo cáo với thầy việc này”

Các tiểu đội sau khi đã chạy xong một vòng thì tập hợp theo hàng tại sân quân sự. Thầy giáo trẻ ngó qua một lượt không thấy Kim Tuệ Nhi và Hứa Thiên đem cả trung đội ra tra khảo, cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại trên người Hà Thi Thi. Đối diện với ánh mắt này, cả sóng lưng Thi Thi liền lạnh toát.

“Hôm nay chạy thêm một vòng nữa mới được trở về ký túc xá. Lần này là bao đá 30 kg”

Cả lớp nghe xong liền muốn nằm xuống mà khóc, nhóm nam sinh vì thương hoa tiếc ngọc mà bỏ qua mọi lo sợ để năn nỉ giúp Hà Thi Thi, nhưng xem ra quyết định này rất kiên quyết. Bạn nữ đứng sau cô cảm thấy lo lắng, cho nên trấn an một câu: “Cậu yên tâm, có thể thầy chỉ nói đùa thôi. Chạy tiếp một vòng nữa, làm sao có thể chứ!”. Không ngờ Hà Thi Thi một biểu hiện giận dữ hay phản đối cũng không có, “Không sao đâu, việc này do tớ gây ra thì tớ phải nhận hình phạt thôi”. Nói rồi tự động bước ra khỏi hàng, đi đến mang thêm một lượng đá 15kg nữa bỏ vào ba lô, gơ tay chào Thịnh Thần và tiếp tục chạy.

“Những ai ở cùng phòng lập tức liên hệ với Hứa Thiên và Kim Tuệ Nhi, phạt họ đêm nay nhặt rác toàn khuôn viên trường và quét dọn nhà vệ sinh, sau đó mới được trở về ngủ. Lý do tự động trở về khi chưa có sự cho phép” - Thịnh Thần rất nghiêm nghị nói, gương mặt không biểu hiện gì là nói đùa. “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải Kim Tuệ Nhi đã bắt tội gì với thầy ấy hay không? Tại sao lại luôn nhắm vào cậu ấy?”, “Nhất định là do Tuệ Nhi không thừa nhận nhan sắc của thầy ấy”, “Như vậy là không công bằng mà!”. Cả nhóm cùng nhau xì xào to nhỏ, đến khi nghe tiếng hô lớn của Thịnh Thần: “Có ai ý kiến gì không? Nếu thấy bất bình thì cùng đi dọn chung với họ. Còn nếu không thì giải tán”

Cả lớp đồng thanh nói “không”. Tiếng hô rất mạnh mẽ, theo gió xuyên qua mấy hàng cây, luồng thẳng đến ký túc xá tầng 5. Hứa Thiên đang đứng ở cửa sổ nhìn xuống, bóng dáng nhóm người ở dưới sân kia bé tí hon, từ từ tản ra nhiều hướng. Cậu cơ bản không nghe gì, nhưng bởi vì thấy có người bám theo Thịnh Thần không rời nên phát giác, Hứa Thiên đám một đám thật mạnh lên khung cửa sổ: “Thật ra hấn muốn gì?”

Hồ La La kiên quyết đi theo Thịnh Thần, một chút cũng không nhường nhịn: “Thầy có biết công bằng là gì không?”, “Thầy quá đáng lắm rồi đó”, “Thật ra Tuệ Nhi đã làm gì không vừa ý thầy?”. Thịnh Thần vẫn cứ đi, y như không nghe Hồ La La đang nói gì. Cuối cùng do quá tức giận, La La buộc miệng: “Thầy mà còn giữ hình phạt này em nhất định sẽ đi nói với hiệu trưởng”

Một câu này làm Thịnh Thần dừng bước, cậu quay lại nhìn nữ sinh cao ráo đang đứng sau lưng mình: “Em có thể, tôi sẽ đợi”. Sau đó nhếch môi cười rồi quay lưng đi. Ánh nắng buổi trưa rất gắt hắt lên lưng của Thịnh Thần, từ đằng sau, Hồ La La nhìn xuống chiếc bóng của cậu đang in rất đậm trên nền đất, cảm thấy có chút xao xuyến, nụ cười ấy cô đã từng thấy ở đâu rồi, dường như thứ đó trong ký ức không được vui vẻ nhưng vẫn chẳng thể nhặt nhòa, dường như đó là chàng trai mười sáu tuổi mà bốn năm trước cô từng theo đuổi. Hồ La La lấy tay đập mạnh mấy cái lên đầu mình, nếu là anh ấy, tại sao cô đến giờ mới nhận ra, nếu là anh ấy, tại sao ánh mắt lại xa lạ như vậy. Vẫn là cái tên Thịnh Thần, nhưng Thịnh Thần ngày trước của cô là một chàng trai da dẻ trắng trẻo, rất cao lại rất gầy, gương mặt luôn hòa đồng dễ chịu, nhiều khi còn rất dễ bị bắt nạt, không như Thịnh Thần bây giờ, nghiêm nghị khó gần.

Stịnh Thần bước đến hành lang ký túc xá, sau đó không biết suy nghĩ điều gì thì quay trở lại sân tập quân sự, vác bao đá 50 kg tiếp tục chạy. Tốc độ chạy của Thịnh Thần ban đầu vô cùng chậm, cậu vừa chạy vừa nghĩ miên man đủ thứ chuyện, những hình ảnh trong đầu cậu càng hiện lên nhiều thì tốc độ chạy của cậu càng tăng nhanh. Ngược lại, Thịnh Thần lại muốn chạy thật nhanh để dùng hấn những suy nghĩ đó. Chạy được gần nửa đoạn đường, cậu phát hiện Hà Thi Thi đang vác ba lô đi bộ, coi như không thấy, cậu thoát cái vượt qua mặt cô.

“Thầy...” - Tiếng gọi của Hà Thi Thi không làm Thịnh Thần dừng lại nhưng cậu đã chạy chậm đi một chút, Hà Thi Thi chạy bước lớn theo cậu - “Không phải Đại đội trưởng của chúng ta bị cấp trên phạt chứ? Cấp trên? Là ai nhỉ? Ngoài thầy Luân Phi ra, có lẽ đại đội trưởng lớn nhất ở đây rồi. Thầy cũng có ngày này sao?”

Stịnh Thần không nói, tiếp tục chạy, lần này lại tăng tốc một chút.

“Ai ya...thầy không cần vô tâm với em vậy chứ, em là đang lo cho thầy” - Hà Thi Thi liên tục nói không biết ngượng, chạy theo được một lúc, cô lại thối nắc - “Thầy có phạt Tuệ Nhi và Hứa Thiên hay không? Hai người họ không có lỗi” Lần này Đại đội trưởng buộc phải lên tiếng: “Em đang muốn hỏi Hứa Thiên hay Kim Tuệ Nhi?”, tuy nhiên gương mặt vẫn lạnh tanh.

“Tất nhiên là cả hai rồi” - Hà Thi Thi trả lời như lẽ đương nhiên.

“Em quan tâm nhiều người như vậy sao? Cả hai người họ tôi đều phạt. Em không ít nói như tôi tưởng” - Thịnh Thần phóng nhẹ một cái liễn vượt qua cái hồ to trước mặt. Hà Thi Thi vì chạy chậm hơn nên dừng kịp lúc, nếu không cũng vì bất cẩn mà ngã xuống hồ rồi. Cô dừng lại, chăm chăm nhìn Thịnh Thần đang chạy càng ngày càng xa.

Hứa Thiên nghe đám thanh niên chung phòng diễn lại cảnh Đại đội trưởng đưa hình phạt thì rất tự nhiên, không chút nóng giận, không có gì lạ, chuyện này lúc này cậu đã phán đoán ra, vị thầy giáo này, còn ai hiểu rõ hơn cậu.

Trái với suy nghĩ của mọi người, buổi chiều sau khi học xong trên lớp, Hứa Thiên rất bình tĩnh đi thực hiện hình phạt. Việc cậu gánh tội một mình Kim Tuệ Nhi kiên quyết không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không làm gì được.

Thịnh Thần chạy một hơi hai vòng, có nghĩa là 10 km, sau đó còn vận động đủ mọi phương thức, đến khi trở về trời cũng đã tối, cả người đã bị mồ hôi làm cho ướt hết, cậu vắt áo khoác quân đội trên lưng đi về phòng của mình, lúc này Hứa Thiên cũng vừa vận dọn dẹp xong nhà vệ sinh, hai người chạm mặt nhau ở bậc thềm nối liền ký túc xá và khu nhà tập thể.

“Xong rồi à?” - Thấy Hứa Thiên đang định bước qua mình, Thịnh Thần lên tiếng.

“Đúng vậy! Xin hỏi không còn việc gì khác chứ?” - Hứa Thiên mặt lạnh tanh, ánh sáng lơ mơ của hành lang nhà tập thể rọi vào nửa bên khuôn mặt cậu, khiến cho sống mũi của cậu cao hơn, ánh mắt cũng sâu hơn. Đối diện với một thanh niên cường tráng, lạnh lùng lại không dễ khuất phục này, Thịnh Thần có chút thận trọng, tuy nhiên thời gian bốn năm học tập trong quân ngũ không phải là ngắn, những chuyện còn con con như kiểm chế cảm xúc thế này không đáng là gì đối với cậu.

Hứa Thiên thấy Thịnh Thần đứng một hồi lâu vẫn im lặng, cho nên không nói thêm lời nào mà bước đi. Khi cậu vừa bước được hai bước, Thịnh Thần lên tiếng: “Kim Tuệ Nhi đâu?”

Hứa Thiên lẽ ra không muốn nói thêm về vấn đề này để tránh chuốt thêm phiền phức cho Kim Tuệ Nhi, nào ngờ vị đại đội trưởng đang giả vờ nghiêm túc này lại kiểm chuyện, bốn chữ “Kim Tuệ Nhi đâu” làm gân xanh Hứa Thiên nổi lên đầy mặt, cậu quay đầu lại túm lấy chiếc áo mỏng Thịnh Thần đang mặc trên người: “Rốt cuộc thầy muốn cái gì? Thầy có ý định gì trực tiếp tìm đến tôi không phải tốt hơn hay sao? Thầy cứ liên tục phạt Kim Tuệ Nhi như vậy, lẽ nào lại thích ức hiếp con gái à?”

Thịnh Thần tỏ thái độ coi thường: “Tôi không có hứng thú với cậu”. Hứa Thiên nghe được ẩn ý sau câu nói này, gờ tay lên dấm vào mặt Thịnh Thần một cái rất mạnh. Thịnh Thần bị nắm dấm vừa rồi của Hứa Thiên đẩy lùi ra một thước, máu mũi chảy xuống khoe môi. Cậu nhặt chiếc áo khoác vừa rơi xuống đất ung dung phui rồi lấy một tay lau vết máu trên miệng.

“Đã lâu như vậy, cậu vẫn chưa học được cách kiểm chế nắm dấm của mình” - Thịnh Thần cười như không cười - “Có điều, cậu đã đánh sai đối tượng rồi”. Nói rồi, Thịnh Thần nhào người tới gờ tay dấm ngược lại Hứa Thiên một đấm: “Tôi lần này đến đây không phải tính chuyện một tám ảnh với cậu, mà còn có chuyện khác quan trọng hơn. Cậu nhớ lấy, tôi chính thức cạnh tranh công bằng với cậu”

Hứa Thiên đứng trụ một chỗ, nhận lấy một đấm rất mạnh từ tay Thịnh Thần nhưng vẫn không có dấu hiệu đau đớn, cậu nhìn Thịnh Thần, trong ánh mắt là hàng ngàn mũi tên đang chực chờ lao thẳng vào đối phương, gương mặt Hứa Thiên nổi đầy gân xanh, đường xương quai hàm trên mặt cũng trở nên cứng cỏi, rắn chắc hơn. Cậu từ từ đi tới, rồi rất nhanh dùng hai tay nắm chặt áo Thịnh Thần: “Cậu vừa nói gì?”

Thịnh Thần đối với hành động này lại vô cùng bình tĩnh: “Lúc trước cậu là vì người trong ảnh mà kiên quyết đối đầu với tôi, bây giờ tôi sẽ vì người thực ở đây mà cạnh tranh công bằng với cậu”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nỗ Cá Vàng

Hai chân Hứa Thiên dần yếu đi, cậu cảm giác mình không còn trụ vững được nữa, bàn tay rung rung từ từ buông Thịnh Thần ra, nói như phả chút hơi thở yếu ớt còn sót lại: “Ý cậu là...hai người là một?”, sau đó gào lên: “Cậu nói dối, cậu làm sao biết được”

“Hứa Thiên, cậu thật sự không đáng để người khác phải lưu tâm. Ngay cả người đặc biệt quan trọng với mình còn không nhận ra, cậu lấy tư cách gì bên cạnh cô ấy” - Thịnh Thần nói xong thì đưa tay chỉnh lại áo, sau đó rời đi.

Lần này Hứa Thiên không nóng nảy, không dùng nắm dấm của mình để hỏi xem Thịnh Thần rốt cuộc làm sao mà biết được chuyện này. Cậu hiện tại

không biết mình phải làm gì, mơ hồ đến nỗi không nhớ được thời gian qua cậu bằng cách nào bước đi chung Kim Tuệ Nhi trong khi chưa hiểu được điều gì về cô ấy.

Hứa Thiên lúc nhỏ rất cao và gầy, nhìn vô cùng yếu ớt, nhưng càng lớn lại càng khỏe mạnh, so với đám bạn học lúc ấy, cậu thuộc dạng nổi trội về thể chất hơn hẳn. Hai năm trước, Hứa Thiên cùng chú của mình là thiếu tướng đi vào doanh trại quân đội. Quần quanh ở sân huấn luyện một buổi, Hứa Thiên cực kỳ thích môi trường này, cho nên cậu xin phép Hứa Phong cho vào sống ở đây. Tất nhiên Hứa Phong không đồng ý, Hứa Thiên là con trai bảo bối, vẫn còn đi học, cho vào doanh trại sinh sống tất nhiên là phải cùng chấp hành tham gia huấn luyện, ông không muốn con ông còn trẻ đã phải tiếp nhận sống trong điều kiện khắc nghiệt như vậy. Cho nên ông kịch liệt phản đối, nhưng chỉ là thời gian đầu. Hứa Thiên đối với sở thích riêng của mình đặc biệt ưu tiên, huấn luyện trong doanh trại đối với cậu không phải là đam mê nhưng so với học tập ở trường mà nói thì thoải mái hơn nhiều. Cuối cùng vẫn là tự tiện dọn đồ đạc vào đây sống.

Lúc đầu vào đó, Hứa Thiên được thủ trưởng sắp xếp cho một phòng ở riêng, điều kiện đặc biệt ưu tiên, nhưng cậu lại kiên quyết từ chối, bảo muốn ở cùng phòng với các anh. Cuối cùng được sắp ở cùng một phòng với Thịnh Thần. Tính tình hai người đều ít nói, ngoài huấn luyện ra thì hiếm khi nào chào hỏi, nói chuyện với nhau, cứ như vậy, cậu làm việc cậu, tôi làm việc tôi.

Một lần, Hứa Thiên tham gia huấn luyện xong thì trở về nhà trong đêm để sáng mai đến trường làm bài thi, trên người không mang theo gì khác ngoài bút. Tội đó phòng cậu xảy ra vụ mất trộm, cả tú đồ của Hứa Thiên đều bị lục tung lên, mất hầu như toàn bộ đồ đạc. Hôm đó đúng vào ngày cúp điện, mặc dù camera ở đó đều vẫn hoạt động nhưng cường độ thu hình lại yếu đi nhiều, hơn nữa camera ở phòng cậu đã được bịt kín. Hứa Thiên vẫn trong tâm thế thần nhiên chờ điều tra cho đến khi cậu phát hiện cả tấm ảnh để trong ví của mình cũng bị lấy đi mất. Lúc này Hứa Thiên mới kiên quyết làm lớn chuyện, cùng mọi người điều tra.

Thịnh Thần vừa đi ngang qua cửa toilet, phát hiện một tấm ảnh bị rơi ở chỗ sọt rác liền cầm lên xem. Đây là ảnh một bé gái rất béo đang ngồi trên xích đu ở công viên, càng nhìn cậu càng thấy quen mắt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không thể trùng hợp như vậy được, cuối cùng quyết định giữ lại.

Đêm đó, sau khi hoàn thành huấn luyện, Thịnh Thần thay đồ ra rồi nằm trên giường đem tấm ảnh đó ra xem, cậu so sánh từng chân tơ kẽ tóc của bé gái trong ảnh với người con gái đang cổ vũ cho cậu trong lần thi bóng rổ của mấy năm trước, so như thế nào cũng thấy hai người là một, muốn khách quan một chút, cậu mang ra cho các binh lính cùng phòng xem. Hứa Thiên vừa bước ra từ cửa nhà tắm, thấy mọi người đang xúm lại bàn tán gì đó rất vui vẻ, cậu không có hứng thú, liền nhảy lên giường mình, trong đầu cậu bây giờ chỉ nghĩ xem ai là người lấy tấm ảnh đó.

Nằm kế bên nhóm người ồn ào này, liên tục nghe họ bình phẩm về một cô gái, một câu nói khiêm tốn cũng không có, Hứa Thiên có chút bực bội nhưng cũng không quan tâm, cho đến khi nghe một tên lính nói: “Cô bé trong ảnh này béo thế này, cậu xem, xích đu còn muốn gãy rồi, làm sao so sánh với cô bé đáng yêu trong ảnh kia được”, lại một người nói: “Rõ ràng là một mà, các đường nét trên khuôn mặt đều như vậy, còn cả nụ cười nữa, làm sao nhầm lẫn được”.

Hứa Thiên bây giờ mới ngồi dậy nhìn qua, thấy trên tay Thịnh Thần đang cầm tấm ảnh của mình nhìn ngắm, chịu không nổi nên nhảy xuống giường túm áo Thịnh Thần: “Ai cho anh lấy nó?”

Thịnh Thần ngơ người, không hiểu tên này đang nói gì: “Là của anh, ai nói anh lấy của cậu?”

Hứa Thiên giật lại tấm ảnh, vẫn một bộ dạng bực tức, tuy nhiên vẫn kiềm chế lại mà không nói lời nào. Rất nhanh sau đó Thịnh Thần liền đưa tay giật trở lại: “Cậu thôi đi”, sau đó lại đem ảnh ra nhìn, cho đến khi nhìn tới cái bớt trên tay bé gái trong ảnh cùng một chỗ với cái bớt trên tay cô gái đang cầm banner cổ vũ: “Quả đúng là em ấy”.

Hứa Thiên đang kiềm nén tức giận, nghe qua lời nói của Thịnh Thần trong lòng liền khó chịu, lại túm áo Thịnh Thần, đấm cho cậu một đấm. Thịnh Thần bị đấm thì ngã xuống đất, trong tay vẫn giữ tấm ảnh. Lúc này thủ trưởng từ bên ngoài đi vào, thông báo đã tìm ra thủ phạm.

Mọi chuyện được sáng tỏ, tuy nhiên tấm ảnh vẫn không rõ vì sao mà biến mất, tra khảo một chút, Thịnh Thần cuối cùng cũng chịu nói là mình chỉ nhặt nó.

Mặc dù đã lấy lại được tấm ảnh đó, nhưng mâu thuẫn của cả hai vẫn chưa được giải quyết, ngày tháng sống cùng một phòng, Hứa Thiên và Thịnh Thần càng ngày càng chướng mắt nhau, một câu vừa lòng đối phương cũng chưa bao giờ được thốt ra.

Lần gặp lại Thịnh Thần trên sân quân sự của trường, Hứa Thiên vô cùng ngạc nhiên. Cậu ấy là một người khá gương mẫu trong việc chấp hành huấn luyện, trước kia cũng là do học thể chất xuất sắc ở trường cấp ba nên được chuyển thẳng vào. Điều kiện tốt như vậy, lẽ nào lại chọn một trường cấp ba để làm giáo viên hướng dẫn, ở quân đội hảo hảo tham gia huấn luyện, chẳng phải con đường tương lai sẽ được rộng mở hơn hay sao.

Gặp lại sau mấy năm như vậy, giữa hai người vẫn là ánh mắt thù địch, nhưng vì chuyện đã qua lâu rồi, cả hai cũng không còn quá cay cú như lúc trước nữa. Hứa Thiên dù thế nào cũng nghiêm túc nghe theo thầy giáo, bởi vì cậu đã vì Tuệ Nhi mà thay đổi bản thân, không còn là một người có cái tôi quá lớn nữa.

Khác với sự ngạc nhiên của Hứa Thiên, Thịnh Thần lại vô cùng bình tĩnh, giống như cậu đã biết việc này từ rất lâu rồi. Thực tế là vậy! Vào Chấn Hoa dạy môn quân sự, đây vốn là ý nguyện của Thịnh Thần.

Nửa đêm, Hồ La La vẫn còn nằm trần trọc mãi khiến Kim Tuệ Nhi giường kế bên cũng không ngủ được, Tuệ Nhi xoay lưng về phía La La hồi lâu, cuối cùng cũng phải xoay mặt lại: “Sao cậu chưa ngủ đi?”. Hồ La La nhìn Tuệ Nhi một buổi, hình như vẫn còn đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó hỏi: “Cậu có nhớ hồi chúng ta lớp 6 trường mình có một đợt thi bóng rổ được vào cấp tỉnh hay không?” “Ừm, thì sao?” - Tuệ Nhi rất nhanh nhớ lại.

“Vậy cậu có nhớ đội trưởng đội bóng nam không? Lúc ấy tớ... Hai za, tớ hỏi cậu thì có ích gì chứ, lúc đó chúng ta cũng đâu có quen, còn chưa biết trận bóng nam cậu có xem hay không mà” - Hồ La La ra vẻ bất lực, rồi nằm nhìn thẳng lên trần nhà.

“Sao không chứ, tớ đều xem cả mà! Đội trưởng...đội trưởng à, để tớ nhớ xem” - Kim Tuệ Nhi rất nhiệt tình hỏi ngược lại. Hồi ấy Nghi Ân là trưởng Trung học, tức là bao gồm hai cấp học, mỗi lần nhớ lại chuyện này, Kim Tuệ Nhi lại tràn đầy luyến tiếc. Đây là một ngôi trường luôn đào tạo học sinh theo tiêu chuẩn nhất định, nhưng không đến nỗi khắc khe và có những quy định oái ăm như Chấn Hoa. Cô đã nhiều hơn một lần tưởng tượng ra cảnh mình cả một thời niên thiếu đều gắn bó tại nơi này, gắn bó đến độ khi lên lớp 12 trở thành đàn chị, đi đến đâu cũng sẽ được thầy cô và đàn em biết đến. Nhưng mọi chuyện chưa bao giờ hoàn hảo theo ý người khác, khi cô đang bước vào giai đoạn ôn thi chuyển cấp thì ở trường lại rộ lên tin Hiệu trưởng cấu kết bán trường, sở dĩ có lời đồn như vậy là vì học phí bỗng dưng tăng rất cao, bảng điểm không được minh bạch, số học sinh đột ngột nghỉ cũng rất nhiều, nhưng những lần phụ huynh và học sinh kiến nghị, kể cả đứng trước văn phòng để đòi gặp Hiệu trưởng đều bị dập tắt. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, dường như chẳng còn ai muốn ở lại đây, cho nên dần dần Nghi Ân không còn bậc giáo dục cấp 3 nữa. Chuyện đi cổ vũ mà Hồ La La vừa nhắc lại, Kim Tuệ Nhi rõ ràng có nhớ. Cô là người dẫn cả đoàn đi cổ vũ, lại là người làm banner, cầm banner, làm sao không nhớ chứ, có điều, những điều cô nhớ chỉ vồn vện có bao nhiêu đó.

“Thế nào? Tớ đã bảo sao? Cậu rõ ràng không nhớ” - Hồ La La liếc mắt, tỏ thái độ dỗi.

Kim Tuệ Nhi vẫn đang nghiêm túc nhớ lại, cô nghĩ việc này chắc chắn có ảnh hưởng đến tâm trạng La La, cho nên bây giờ cô ấy mới không ngủ được như vậy.

“A...” - Kim Tuệ Nhi im lặng nghĩ một lát, cuối cùng cũng có phản ứng. Hồ La La nghe thấy liền quay sang: “Nói xem, cậu nhớ ra rồi à?”

“Không, tớ chỉ đang giặt bộ nã cá vàng của mình thôi, sao lại không nhớ nhỉ?”

Hồ La La bây giờ muốn trực tiếp đập bạn mình xuống giường và hét to: “Đồ nã cá vàng, tại sao cậu có thể học giỏi như vậy được chứ!”

Những ngày tiếp theo, khối 10 vẫn cứ tiếp tục với những hình thức huấn luyện như vậy, mặc dù vẫn không sung sướng hơn chút nào nhưng mọi người đã dần thích nghi được rồi.

Giờ giải lao, Hoàng Siêu hẹn gặp Kim Tuệ Nhi để nói lời tạm biệt.

“Cuối cùng cậu cũng quyết định đi à?” - Kim Tuệ Nhi ngồi bên cạnh Hoàng Siêu, cảm thấy có chút buồn.

Hoàng Siêu nhìn cô, càng nhìn càng cảm thấy thích người con gái này. Kim Tuệ Nhi không có nhan sắc nổi bật như những người con gái khác, nhưng khi tiếp xúc thì phát hiện giống như một chất gây nghiện: “Này, cậu đừng nói vậy, cậu nói vậy giống như đang trách tớ, tớ sẽ không nhớ đi đâu”

Kim Tuệ Nhi nhin không được phải bật cười: “Đừng đùa nữa. Cậu định như thế nào?”

Hoàng Siêu nhìn ra sân thể dục rộng rãi trước mặt, cảm tưởng mình đang đứng ở điểm giữa, nhìn đi bốn hướng cũng chẳng biết đi đâu, chẳng ai đợi mình, cậu thở dài: “Tạm thời tớ sẽ đến Mỹ sinh sống, nếu có thể sẽ học luôn nhiếp ảnh, rút ngắn thời gian, còn không thì vẫn đi học cấp ba như vậy, sau này vẫn sẽ thi vào trường Đại học.”

“Còn chuyện đăng ký thi ở tạp chí Nhiếp ảnh Quốc gia thì sao?”

Hoàng Siêu nhìn cô có chút bất ngờ, không ngờ điều này lúc trước chỉ nói qua loa với cô như vậy nhưng cô vẫn còn nhớ: “Cái đó phải tùy duyên rồi”

Kim Tuệ Nhi nhất thời không biết nói gì nữa. Cuộc sống của Hoàng Siêu giống như một người bị giam lỏng, cho dù làm gì, đi đến đâu cũng phải chịu sự giám sát của gia đình. Cậu ấy có sống vui vẻ bao nhiêu, có sung sướng bao nhiêu cũng không bù đắp lại được tình thương thiếu vắng của ba mẹ. Mặc dù người thân vẫn còn đó, nhưng sự quan tâm lại không có, điều này chắc chắn tổn thương đến Hoàng Siêu rất nhiều. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy mình hiện tại đã hạnh phúc lắm rồi, bao giờ cũng vậy, cô muốn gì Kim Tổng Bách đều đáp ứng cái đó.

“Tuệ Nhi” - Hoàng Siêu gọi cô, rất gần gũi, rất ấm áp.

“Ừ” - Kim Tuệ Nhi bị lời gọi cắt đứt suy nghĩ hiện tại.

“Cậu phải cố gắng sống tốt. Học hành không cần quá nổi trội, chỉ cần sống thật tốt là được. Sau này tớ nhất định trở về tìm cậu. Lúc đó tớ sẽ thuê cậu làm ca sĩ phục vụ riêng”

Tuệ Nhi mỉm cười hiền hòa: “Được. Cậu cũng như vậy, sống thật tốt, thật kiên định. Tớ chờ cậu đó”. Một câu này nói ra, hảo hảo biến thành dòng nước mắt chảy ngang tâm can của Hoàng Siêu, làm trái tim cậu mềm nhũn, chút mạnh mẽ kiên quyết cuối cùng cũng triệt để đổ vỡ. Cậu xoay người ôm Tuệ Nhi vào lòng: “Hứa với tớ, đợi tớ. Tớ sẽ nhớ cậu lắm!”. Kim Tuệ Nhi có chút bất ngờ, nhưng cũng ngồi yên ở đó không phản kháng, một giây cuối trước khi Hoàng Siêu buông tay, cô vỗ vỗ tay mình lên vai cậu: “Nhất định”

Hôm nay mình đăng truyện hơi trễ nhưng cố gắng dài hơn một chút vì có thể ngày mai mình sẽ không đăng truyện được. Đạo này mình bận quá chừng, sẽ tranh thủ mà! Mọi người thông cảm nhé! Chúc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Sóng Gió Thật Sự Tới Rồi

Những ngày gần đây Hà Thi Thi luôn đi học cùng với Kim Tuệ Nhi. Trên lớp bài vở nào không biết đều mang đến nhờ cô giải đáp, đem mọi chuyện kín đáo của mình mà kể cho Tuệ Nhi nghe. Hồ La La thấy cảnh tượng bạn thân của mình có bạn thân mới liền cảm thấy bức bối, muốn giận Kim Tuệ Nhi ra mặt nhưng không thể, bởi vì nguyên nhân đều là vì cô. Sáng sớm chưa gì Lưu An đã đứng trước cửa phòng, mỗi lần đi học đều là cậu ta đến đợi, cho nên hầu như Hồ La La đều đến lớp trước Tuệ Nhi. Buổi trưa hôm đó, khi vừa học xong quần sự, Hồ La La nhanh chóng cắt cái đuôi lồi thoi kia đi mà chạy theo khoác tay Tuệ Nhi: “Định về phòng sao? Đi, đi ăn trưa với tớ”. Kim Tuệ Nhi đối với thái độ nhiệt tình thái quá này có chút bất ngờ: “Lưu An của cậu đâu?”

“Giữ chứ? Tớ làm gì đi chung cậu ấy, không phải cậu là nhất sao? Hôm nay ưu tiên cho cậu” - Hồ La La nói không biết ngượng. Kim Tuệ Nhi nhìn cô bĩu môi, thật sự hết cách, Hồ La La với tên Hứa Thiên kia về mảng này cũng không khác nhau bao nhiêu.

“Được, đi với cậu. Nhưng mà lúc này tớ có hứa sẽ đợi Thi Thi đi ăn cùng rồi, cùng đi đi” - Kim Tuệ Nhi biết Hồ La La đặc biệt không thích Thi Thi nhưng cũng không biết làm sao, một bên lỡ hứa, một bên không thể từ chối, đành vậy.

Hồ La La nghe nhắc đến cái tên Hà Thi Thi liền khó chịu ra mặt: “Cậu đó, có bạn mới liền bỏ tớ. Có phải cậu chê tớ không đủ tốt không?”

Tuệ Nhi thấy thái độ giận dữ này thật muốn bật cười, cô đẩy một bên vai của La La: “Cậu đừng có nghĩ lung tung đi. Thi Thi chẳng qua chưa hòa nhập được với lớp thôi, với lại tớ thấy cậu ấy cũng tốt, chơi chung không có vấn đề”

“Cậu đó, đừng có tin người quá!” - Hồ La La vừa dứt câu, còn định giảng cho Tuệ Nhi nghe một bài về bạn bè thì Hà Thi Thi đi đến, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Kim Tuệ Nhi nghiêng người nhìn ra phía sau Hà Thi Thi. Hứa Thiên đang cầm túi tài liệu đi đến, Tuệ Nhi lại nhìn Hà Thi Thi: “Đồ của cậu đâu?”

Thi Thi trả lời rất điềm tĩnh: “Tờ nhờ Hứa Thiên cầm giúp rồi. Bài lý thuyết cũng phải nộp cho tiểu đội trưởng, bây giờ tớ nhờ cậu ấy giữ giúp luôn vậy”, sau đó đứng bên còn lại khoác lấy cánh tay Tuệ Nhi: “Chúng ta đi chưa?”. Kim Tuệ Nhi vẫn đứng yên nhìn Hứa Thiên, nhưng Hồ La La kể bên không thể nào ngó lơ được: “Bài lý thuyết chỉ là một tờ giấy, có cần đưa cả túi tài liệu rồi ba lô của cậu luôn hay không, chút nữa cậu không cần đem ba lô quần sự về phòng à”. Hà Thi Thi nghe vậy liền đáp lại, cả hai cứ thế không ai nhường ai. Chỉ có Kim Tuệ Nhi nhìn chằm chằm Hứa Thiên đang bước ngang qua mình. Gần một tuần nay rồi, Hứa Thiên luôn né tránh cô, trong giờ học không còn hay chọc cô nữa, bài tập không biết cũng không chịu hỏi, mỗi khi đến giờ giải lao không ngủ thì cũng đi ra ngoài. Có lần Tuệ Nhi chủ động hỏi cậu đã làm bài tập chưa, chỉ nhận lại một cái lắc đầu của cậu. Tuệ Nhi vốn là người không quen chủ động, hơn nữa chuyện này cô cũng không biết nguyên do, trước giờ luôn một thái độ mà đối xử với cậu ấy, đâu có gì quá đáng cho nên cứ như vậy mà không thêm bớt chuyện với hung thần nữa.

Buổi chiều hôm đó sau khi học xong, Kim Tuệ Nhi một mình đi đến sân bóng rổ, cô mỗi ngày đều để ý Hứa Thiên ra về sẽ đi đến đâu đầu tiên, nên hôm nay chỉ muốn đi dạo một vòng xem cậu ấy thế nào, không ngờ không gian rộng lớn này lại không có bóng người. Ngồi tựa vào thân trụ bóng rổ hồi lâu, cô dần dần mất đi ý thức về thời gian, ánh nắng buổi chiều vàng rực hát xuống giá trị kèm theo dáng hình nhỏ bé mảnh mai của cô tạo nên chiếc bóng dài ngoằn ngoèo đơn độc. Kim Tuệ Nhi đưa một ngón tay vẽ vẽ gì trên cỏ, tâm trí rồi ren cả lên, nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo nữa. Cô tự nghĩ, có phải do bản thân gần đây đối xử với Hứa Thiên quá dễ dãi, quá thoải mái rồi, người ta đâm ra chán nản cô hay không. Trước kia cậu luôn để ý tới cảm xúc của cô, cô kín đáo chau mày, cậu đã âm thầm nhận ra được. Bây giờ cho dù cô có trực tiếp biểu hiện thái độ của mình, Hứa Thiên cũng chẳng mảy mảy quan tâm đến. Trời càng ngày càng tối, hai mắt Kim Tuệ Nhi có chút mờ đi, đèn xung quanh bắt đầu bật lên, hiu hắt và mờ nhạt, cô chỉ thấy được ít quảng sáng đang le lói ở gần đó. Tuệ Nhi nhủ thầm, quả thật hai mắt của cô càng lúc càng mờ hơn rồi, kể cả đứng dậy tìm đường về ký túc cũng lười, chỉ còn cách để bản thân ung dung ngồi ở đây nghĩ về một số thứ, xem có cần cảnh tỉnh chính mình một chút hay không.

Không lâu sau đó, trên sân xuất hiện thêm một bóng người cao gầy nhưng lại đặc biệt uy mãnh. Kim Tuệ Nhi thấy có người, trái tim bắt đầu đập rộn lên, cô cố gắng thu lại điệu bộ mừng rỡ của mình chuẩn bị đứng lên thì nhận ra chiếc bóng càng ngày càng gần kia không phải là người cô hiện tại đang nghĩ tới. Thịnh Thần bước từng bước chắc chắn về phía cô, không có gì do dự liền ngồi xuống bên cạnh: “Sao không về ký túc đi, chút nữa sẽ có huấn luyện không báo trước”

Kim Tuệ Nhi không có chút hứng thú với vị thầy giáo thích hành hạ học trò này: “Thầy vừa báo trước rồi còn gì”

Thịnh Thần nuốt chút nữa cười ra tiếng, nha đầu này chưa gì mà muốn chặn đường khiêu khích của người khác, hơn nữa lại là thầy giáo của mình, cậu quả thật nghe không lắm về cô, trước khi vào đây dạy, các thầy cô trong trường đã nói sơ lược về phong cách hoạt động chỉ huy của lớp trưởng rồi. “Đề em chuẩn bị tinh thần một chút” - Thịnh Thần nói chậm rãi.

“Không phải em có chuẩn bị bao nhiêu, làm tốt bao nhiêu thì cũng chịu phạt à? Em cứ dờ dờ ương ương không phải tốt hơn sao?” - Lần này Kim Tuệ Nhi triệt để làm Thịnh Thần cảm nín, tuy nhiên cậu vẫn cố gắng nặn ra một câu, coi như giữ chút khí phách thầy giáo: “Không phải em đều đáp ứng hình phạt rất tốt hay sao?”

Kim Tuệ Nhi lần này không khách khí: “Em thật ra vẫn muốn giữ chút thể diện cho thầy, nếu không đã kiên quyết không thực hiện”

Thịnh Thần cảm nín, nha đầu này thế nào cũng nói được, cậu còn tranh luận nữa, chẳng phải không có hồi kết, càng bẽ mặt hơn hay sao. Cậu mọi thứ đều hơn người khác, chỉ không bằng ở khoản ăn nói. Cậu biết cô là người ít nói, nhưng lời nói ra đều đúng trọng tâm. Loay hoay một lát, cuối cùng vị thầy giáo này cũng chịu nghiêm túc: “Muộn như vậy sao còn ngồi đây? Em không thấy sương càng lúc càng nhiều à?”

“Em ngồi một lúc để lạnh người, lát nữa chịu huấn luyện vừa đúng làm ấm cơ thể” - Kim Tuệ Nhi trả lời rất nhanh, y như đã chuẩn bị sẵn.

Thịnh Thần im lặng, cảm thấy học trò này có chút khác lạ với thường ngày. Cậu biết, cô vốn không thích đối đáp qua lại, chẳng thích người nói nhiều, hôm nay lại ngồi xếp bằng bất động ở đây, xem ra có chuyện gì đó rồi.

“Đang nghĩ gì sao?” - Thầy giáo bất ngờ hạ giọng. Kim Tuệ Nhi im lặng không nói. Thịnh Thần nhìn cô: “Nếu thấy áp lực có thể ra tự thân vận động, bận rộn một chút sẽ thoải mái hơn”, không thấy Kim Tuệ Nhi trả lời, Thịnh Thần đứng dậy đi đến thùng bóng lấy ra một quả ném về phía cô. Kim Tuệ Nhi giờ hai tay đón lấy, sau đó chạy nhanh ra sân. Thịnh Thần thấy cô nhiệt tình, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, cậu giấu ý cười: “Nào, ném qua đây”

Kim Tuệ Nhi dứt khoát chuyển bóng cho cậu, đợi đến khi Thịnh Thần chuẩn bị ném bóng vào rổ thì tiến tới giành lại bóng, cô nhắc người cao lên một chút, quả bóng rất gọn gàng rơi trọn vào rổ, sau đó đánh một cái mạnh cho bóng giạt ngược lên, cô chụp lấy, thấy về phía Thịnh Thần. Lần này, Thịnh Thần để bóng rơi vào rổ, sau đó phóng khoáng trả bóng lại cho Tuệ Nhi, “Em có thích bóng rổ không?”

“Một chút”

“Đã từng đi xem thi đấu lớn lần nào chưa?” - Thịnh Thần vội vã hỏi. “Được vài lần. Do nhà trường sắp xếp thôi”

Thịnh Thần bắt lấy bóng rồi đứng yên một chỗ. Tuệ Nhi vừa nghiêng qua bên này giạt bóng thì cậu lại để hai tay ra sau lưng để chuyển bóng qua bên kia, mãi một lúc như vậy cuối cùng Kim Tuệ Nhi cũng mệt. Cậu lên tiếng: “Vậy em có đặc biệt hâm mộ ai đó không?”

“Em còn không để ý tới, hâm mộ cái gì” - Cô bực bội.

Thịnh Thần á khẩu, lần đầu tiên người như cậu phải hạ giọng nói chuyện với một người con gái như vậy, đã vậy còn bị đánh lại bằng mấy câu nói không có kính ngữ. Thấy Tuệ Nhi trở lại chỗ cũ ngồi xuống, cậu cũng đi theo sau.

“Nếu không hâm mộ, vậy em có ấn tượng với ai không?”

Kim Tuệ Nhi nhún mày, vị thầy giáo này tại sao lại hỏi nhiều như vậy chứ, lần này không dư hơi mà trả lời.

Cuối cùng Thịnh Thần buộc phải tung chiêu cuối: “Đã lâu không gặp em rồi”

Tuệ Nhi ngó người, tại sao lại là lâu rồi không gặp, không phải đây là lần đầu tiên cô gặp cậu hay sao. Thấy bộ dạng của cô như vậy, muốn lên tiếng tỏ mò nhưng lại không muốn bề mặt chẳng khác nào một con mèo nhỏ, nhìn lâu đột nhiên muốn cưng chiều, cho nên Thịnh Thần trực tiếp nói luôn: “Bốn năm trước chúng ta đã từng gặp ở nhà thi đấu. Em đã cổ vũ tôi thi bóng rổ rất nhiệt tình còn gì”

Cả người Kim Tuệ Nhi cứng đờ.

Bốn năm trước? Đúng vậy, bốn năm trước cô đã đi cổ vũ đàn anh của trường mình. Tuệ Nhi nhìn chằm chằm Thịnh Thần, soi xét ngũ quan của cậu, cuối cùng mới nhận ra có chút quen, nhưng là người nào cô vẫn không thể nhớ. Thịnh Thần thấy vậy nên giúp đỡ: “Tôi là đội trưởng”.

Kim Tuệ Nhi nghe một câu này lập tức bùng tỉnh. Kể cả câu thừa nhận nhục nhã này mà hán cũng có thể nói ra hay sao? “Chính là vị đội trưởng chưa gì đã muốn đánh người đây mà? Gậy tong như vậy còn không biết an phận đi”

Thịnh Thần bật cười, cười đến ngây ngô: “Là hán ta hằng ngày đều kiếm chuyện với tôi. Ở đâu cũng được, thế nào cũng được. Nhưng trên sân bóng lại muốn ức hiếp đồng đội tôi là điều không thể nào”

Kim Tuệ Nhi đâm một đấm vào ngực Thịnh Thần: “Có nghĩa khí. Nhưng mà, vì sao thầy nhớ em?”. Thịnh Thần nhìn cô, im lặng rất lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Em là người tỏa sáng nhất hôm đó, vậy thôi”

Thịnh Thần tiếp tục nói, ánh đèn trên sân hắt lên một bên khuôn mặt cậu, làm rõ đường nét hài hòa nhưng cực kỳ nam tính.

“Tôi sau khi đạt giải nhất liền nhận được một nguyện vọng chuyển trường vào trường đại học thể dục thể thao Bắc Kinh, nhưng tôi lại quyết định vào quân đội. Tôi đã từng đi tìm em rất nhiều lần, cuối cùng vẫn chưa kịp khiến em phải nhớ mình đã phải vào doanh trại”

Phía trên hàng ghế cổ vũ có tiếng động, Kim Tuệ Nhi nhanh mắt liếc nhìn sang hướng đó nhưng chỉ thấy khoảng trống tối đen. Cô vẫn không rời mắt khỏi hàng ghế: “Nói vậy thầy chẳng phải đang huấn luyện ở quân đội hay sao?”

“Ừ, nhưng tôi biết em học ở đây”. Thịnh Thần nói xong liền đứng dậy, cậu cảm thấy bao nhiêu đó đã quá đủ để trả lời những câu hỏi hiện tại của cô. Những ngày vừa rồi, sở dĩ cậu luôn phạt cô là vì muốn cô phải ghi nhớ gương mặt mình, hơn nữa, thấy cảnh cô vui vẻ với Hứa Thiên, cậu quả thật ích kỷ tới mức không chấp nhận được. Nhưng có lẽ mọi thứ đều vô ích, nhà đầu này ngày thơ đến nỗi không phát hiện cậu đối với cô có bao nhiêu điều bất thường.

Kim Tuệ Nhi không quan tâm những gì cậu vừa nói, chỉ là một người đã từng gặp thôi, không có gì đặc biệt, nghe cậu ấy nói chút chuyện coi như là giải trí trong lúc không có tên Hưng Thần kia lải nhải bên tai vậy. Cô đứng dậy đuổi theo cậu để giật quả bóng, nhưng Thịnh Thần kiên quyết không nhường cho cô. Kim Tuệ Nhi vẫn không buông tha, cố gắng nhảy lên cao nhất có thể, cuối cùng lại bị mất thăng bằng mà ngã ra sau, Thịnh Thần nhanh tay đón lấy cô sau đó buông ra, Tuệ Nhi tựa nhẹ vào thân trụ bóng rổ, bị cánh tay to lớn của Thịnh Thần chắn ngang phía trên đỉnh đầu. Một giây này, Kim Tuệ Nhi bỗng nhiên thấy lo sợ, cô nhìn cậu bằng ánh mắt sợ sệt của con mèo nhỏ.

“Không cần biết có bao nhiêu người thích em, dù gì tôi cũng đã quyết định theo đuổi em rồi”

Kim Tuệ Nhi ngẩn đi một lúc, sau đó chấn chỉnh lại, dùng hai tay đẩy Thịnh Thần ra xa. Cùng lúc, bóng dáng mà Kim Tuệ Nhi mong đợi nhất xuất hiện, cô có chút yên lòng nhưng rất nhanh sau lại thấy căng thẳng. Hứa Thiên cuộn chặt nắm đấm, trên mặt hiện rõ những đường gân xanh, bước chân gấp gáp, cậu ngậm miệng không nói, trong con ngươi phát ra luồng khí âm u lạnh lẽo. Trong ký ức, Tuệ Nhi thấy cậu ấy nóng giận nhất là lúc nhìn thấy những bức ảnh cô và Hoàng Siêu được treo trên bảng thông báo, nhưng lần đó so với bây giờ lại không có nghĩa lý gì, Kim Tuệ Nhi cảm nhận được sóng gió thật sự sắp ập tới rồi

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cậu Đã Hài Lòng Chưa?

Hứa Thiên đi ngang qua trước mặt Thịnh Thần, không thèm để ý đến sự tồn tại của hắn, có lẽ lúc này, mọi thứ đều không quan trọng bằng những gì cậu chứng kiến. Hứa Giận Dữ nắm lấy tay Tuệ Nhi kéo đi, cậu đưa cô đi một đoạn khá xa so với sân bóng, lực nắm cực kỳ mạnh, khiến cho Kim Tuệ Nhi mặt mày nhăn nhó, cuối cùng không thể chịu được liền la lớn: "Tôi đau", hai từ này mạnh mẽ dập tắt ngọn lửa nóng giận đang càn quét lúc càn quét cháy mạnh của Hứa Thiên. Cậu buông tay cô ra, tuy nhiên cơ mặt vẫn như vậy không thay đổi.

"Kéo tôi đến đây làm gì?" - Kim Tuệ Nhi không chịu nổi bản tính nóng nảy này của cậu nữa rồi.

Hứa Thiên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt mang đến luồng khí lạnh nhưng có tính sát thương cao, có thể làm trái tim đối phương một khắc đã hóa thành băng.

"Tại sao lại ở cùng một chỗ với Thịnh Thần?" - Hứa Thiên nói không thành tiếng, chỉ nghe hơi thở phảng phất bên tai.

"Ở cùng một chỗ? Như thế nào gọi là ở cùng một chỗ?" - Kim Tuệ Nhi không thể hiểu được suy nghĩ của Hứa Thiên.

"Cậu là con gái, tại sao buổi tối lại cùng Thịnh Thần ở đó, cậu đem mọi chuyện nói cho tôi biết, tôi có thể can nhắc lại" - Hứa Thiên nửa thật nửa đùa. Thật ra nỗi đau đã chạm thấu tâm can của cậu rồi, đến nỗi không biết phải dùng thái độ gì mà nói chuyện với Kim Tuệ Nhi nữa. Vài ngày trước, cậu chính là thấy gương mặt Kim Tuệ Nhi cảm động trước cái ôm của Hoàng Siêu, hôm nay lại chứng kiến cô như một con mèo nhỏ trong vòng tay Thịnh Thần, chỉ muốn hỏi một câu, cô ấy rốt cuộc xem cậu giống như những người con trai khác có đúng không.

"Tôi việc gì phải giải thích với cậu, cậu có quan tâm tôi như thế nào sao?" - Tuệ Nhi quả thật không muốn phơi bày hết cảm xúc trước mặt Hứa Thiên, nhưng lần này cô không kiềm chế được nữa.

"Kim Tuệ Nhi, ai gần gũi với cậu đều được có phải không?" - Lời này cuối cùng cũng được nói ra.

Trông mặt Kim Tuệ Nhi cứng đờ, cô không ngờ Hứa Thiên có thể dùng một câu nói rất tầm thường thế này để đá kích lòng tự trọng của cô. Tuệ Nhi hững hờ nhìn cậu, không biết bản thân đã bị cậu ta biến ra thành bộ dạng gì. Trước kia gặp người lạ một câu cũng không nói, đối với loại người chỉ biết kiếm chuyện chọc ghẹo người khác như cậu, Kim Tuệ Nhi một chút cũng không muốn nhìn đến, bây giờ vì cậu ta mà trở thành người nói nhiều, vui vẻ, cậu lại biến sự thay đổi này thành lỗi lầm, một giây tạt vào cô một gáo nước lạnh.

Kim Tuệ Nhi nhìn thẳng vào mắt Hứa Thiên, đôi mắt long lanh của cô thấu tóm tất cả sợ hãi, thất vọng cùng tức giận, dứt khoát giấu nhem vào trong lòng, tuyệt đối không thể hiện cảm xúc gì ra ngoài: "Đừng vậy, tôi chủ động muốn gần gũi với họ, hằng ngày đều mong muốn gặp người ta, chỉ có cậu là người tôi không muốn nhìn thấy nhất. Hứa Thiên, cậu có phải rất hài lòng hay không?"

Trong lòng Hứa Thiên giống như bị thiệt hại nghiêm trọng, đau lòng, không cam tâm, chua xót,... toàn bộ những tâm tình rối ren, tàn nhẫn này dâng thẳng lên ngực.

"Là cậu hẹn Thịnh Thần ra đó?"

Kim Tuệ Nhi cuộn tay lại thật chặt, đến nỗi móng tay cứa vào da thịt mình chảy máu, cô nhìn xuống, hai lòng bàn tay đều hiện rõ những vết máu tươi, nhưng lại không cảm thấy đau đớn bằng câu hỏi này. Cô cắn chặt răng nói một tiếng: "Phải"

"Cậu đã biết rõ tình cảm của cậu ta, còn đơn nam độc nữ ở đó?"

"Phải, cậu đừng hỏi nữa, tất cả tôi đều thừa nhận hết. Tôi mong muốn nhất là mỗi ngày được nhìn thấy thầy, bao nhiêu thời gian học quân sự đó đều chưa thỏa mãn được mình. Cậu theo dõi tôi, không biết trong lòng có bao nhiêu vui sướng. Cậu biết tôi lúc nào cũng muốn tránh mặt cậu càng xa càng tốt không, bây giờ có cơ hội rồi, tôi một chút hối tiếc cũng không có. Mấy ngày qua tôi thật sự rất vui, nhìn thấy cậu một câu cũng không thêm nói với mình, tôi vô cùng hả dạ. Cuối cùng cũng có thể nói với cậu, Hứa Thiên, chúng ta tại đây chấm dứt cái mối quan hệ không ra gì này đi"

Hứa Thiên đứng ở đó, cả gương mặt nhìn không ra biểu cảm gì, ánh mắt cứng đờ của cậu chậm rãi lướt qua khuôn mặt Kim Tuệ Nhi, "Cậu nói đều là thật sao?"

Khóe miệng Kim Tuệ Nhi giật nhẹ, treo lên một nụ cười méo mó: "Cậu không phải đã có câu trả lời hay sao, bây giờ còn hỏi tôi là thật hay giả. Hứa Thiên, cậu chưa từng trước mặt tôi khẳng định điều gì, lại còn khó chịu khi tôi tiếp xúc với người khác. Rốt cuộc, cậu coi tôi là gì? Muốn tôi ngày ngày kề cận bên cậu sao? Cậu đủ rồi đó."

Hứa Thiên không hề nhúc nhích chút nào.

Kim Tuệ Nhi nhìn cậu, sau đó quay đầu bước đi, bóng lưng lạnh lùng tan biến dần sau màn đêm lạnh lẽo.

Kim Tuệ Nhi ra khỏi cổng trường, không quan tâm bảo vệ có ngăn chặn bao nhiêu, chỉ để lại một câu coi như là khẳng định, muốn ghi tên tôi bao nhiêu cũng được: "Kim Tuệ Nhi, lớp 1 khóa 10" Bên ngoài gió bắc đang gào thét, cơ thể Kim Tuệ Nhi phát ra luồng khí lạnh lẽo chết người. Cô cảm thấy trong lòng lạnh ngắt, đặc biệt khó chịu. Loại cảm giác này không thể diễn tả thành lời, cũng chưa bao giờ xảy ra với bất kỳ ai, vô cùng phẫn nộ, vô cùng uất ức, vô cùng đau thương.

Tại sao không tin tôi? Đến cả chuyện theo dõi tôi cậu còn làm được, rốt cuộc cậu sau lưng tôi đã làm những chuyện gì rồi. Tôi với người khác có mối quan hệ gì mờ ám bản thân còn chưa nhận ra được, cậu ở đó hạo hạo khẳng định tôi chủ động muốn ở bên họ. Có phải khi đã tin tưởng một ai đó quá, họ trực tiếp nói ghét mình thì mình cũng không nghĩ là sự thật?

Lẽ ra Kim Tuệ Nhi sẽ không bết tắc như thế, không giận dữ như thế nếu như Hứa Thiên những ngày vừa rồi không thờ ơ với cô, đến khi muốn quan tâm cô lại tìm cách theo dõi, muốn hiểu cô hơn thì lại dùng câu hỏi mà cậu đã có câu trả lời để ép cô khẳng định.

Lẽ ra, mọi thứ đã tốt hơn, nếu như cô sáng suốt chấm dứt đoạn tình cảm không có kết quả này.

Gần sáng, Kim Tuệ Nhi mới trở về ký túc xá. Đã 5 giờ sáng nhưng vẫn không có ai đánh thức mọi người, không ai ra lệnh tập hợp, tiểu đội 1 hôm nay không kịp giờ đến nhà ăn là điều dễ hiểu, cho nên mọi người ai cũng không có chút sức sống.

Dưới sân mọi người đã tập hợp xong, Hồ La La còn bắt chập ở trên giường lay Kim Tuệ Nhi dậy. Tuệ Nhi cuộn tròn chần, từ trên xuống dưới chỉ để hở hai bàn chân không có tất, Hồ La La bây giờ mới để ý chân Tuệ Nhi đã tái đi rồi. Cô cố gắng kéo chân ra, vô cùng hốt hoảng khi thấy gương mặt xanh xao đến đáng sợ. Hồ La La đưa tay sờ trán bạn cùng phòng ham ngủ kia, bị hơi nóng của Kim Tuệ Nhi làm cho giật mình. Sốt rồi, La La cuống quýt nhảy xuống giường đi tìm nước ấm lau người cho Tuệ Nhi.

Hồ La La lấy tay thăm dò nhiệt độ khắp cơ thể Kim Tuệ Nhi, cảm thấy rất không ổn, trán của nha đầu này đã cực kỳ nóng rồi, nhưng cô ấy vẫn luôn miệng than lạnh. Hồ La La không đáp ứng nhu cầu của bạn mình, dứt khoát kéo chân ra, thay cho Tuệ Nhi bộ đồ ngủ mát mẻ hơn. Cô còn nhớ lần trước mình bị sốt cũng như vậy, mẹ cô đã cho cô đắp mấy lớp chăn, cuối cùng nhiệt độ cơ thể càng lúc càng tăng cao không hạ xuống được.

Thấy tình hình không ổn, Hồ La La mới ra tủ điện thoại đầu tầng lầu nhấn nút gọi điện khẩn cấp. Chưa đầy năm phút, nhân viên y tế đã mang xe đẩy lên phòng đưa Kim Tuệ Nhi đi.

Hứa Thiên và Thịnh Thần suốt buổi học chỉ để ý chỗ trống mà hàng ngày tiểu đội trưởng đội 1 đứng, xem ra không khí lớp học hôm nay có chút căng thẳng. Thịnh Thần không đưa ra những huấn luyện đòi hỏi sự nhanh nhẹn và khó khăn cao như hằng ngày nữa, chính vì vậy cả lớp càng nom nớp lo sợ. Hà Thi Thi yên lặng quan sát nét mặt Hứa Thiên, cảm nhận được trên gương mặt là tầng tầng sát khí, muốn nói vài câu cũng khó.

Trong lúc huấn luyện, Thịnh Thần vẫn gọi tên Hứa Thiên như thường ngày, dường như giữa họ chưa có gì xảy ra. Chỉ luyện tập thời gian ngắn, Thịnh Thần đã cho cả lớp nghỉ giải lao. Lúc này Lưu An mới chạy đến ngồi bên cạnh cậu: "Hôm nay Tiểu Nhi của cậu đã mang Tiểu La của tớ đi đâu rồi? Mau bảo cậu ấy trả lại đây", sau đó nhận lấy ánh mắt vô cùng thiếu thốn tình cảm của Hứa Thiên nhìn mình, lập tức lạnh ngắt cả sống lưng, nhưng vẫn không vì vậy mà ngậm miệng lại: "Này, cậu bị làm sao à?"

Hứa Thiên vốn không quan tâm Lưu An nói gì, cậu nhìn lên ký túc xá, sau đó đảo mắt đến chỗ Thịnh Thần, vừa vận nhìn thấy hần theo ai đó rồi khỏi.

Thịnh Thần cùng trưởng môn đi đến văn phòng gặp Hiệu trưởng. Đây chính là Thầy Hiệu Trưởng đình đặc nhất cậu từng gặp, lời nói ra đều rất chắc chắn và đầy khí phách, câu nói đầu tiên mà Thịnh Thần được nghe chính là: "Cậu không thể dạy ở đây được nữa"

Thịnh Thần không tin vào tai mình, cậu đã mắc lỗi gì còn chưa biết, không một lý do đã nhận được kết luận này, có phải có nguyên tắc ngầm gì ở nơi này cậu còn chưa biết đến hay không. Thịnh Thần rất ung dung ngồi vào ghế, "Tôi hoạt động có chỗ nào không tốt?"

Hiệu trưởng đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi đến ngồi đối diện với Thịnh Thần: "Cậu làm rất tốt, chỉ là vị trí này không thích hợp với cậu nữa. Lúc này bên quân đội cũng đã liên hệ tôi về việc này, họ hoàn toàn đồng tình. Hiện tại cậu có thể trở lại doanh trại tiếp tục huấn luyện"

"Muốn tôi bỏ việc thì cũng nên có lý do chính đáng. Nơi này không đơn thuần do tôi xin vào mà còn nhận được lời mời từ phía nhà trường. Hiệu trưởng, Thầy nên nhớ lại chuyện trước đó"

"Có những chuyện quả thật không lường trước được, nếu cậu còn dạy ở đây thì cả hai bên đều không tốt đẹp gì, hi vọng thầy Thịnh hiểu cho" - Hiệu trưởng vô cùng khách khí.

Thịnh Thần nghe đến đây đã hiểu, chút quy tắc ngầm đó cậu còn chưa biết đến sao. Lúc trước ở trong quân đội, ai là "con cháu người lớn" đều được giới thiệu, tần số nhiều đến nỗi cậu không thể không nhớ mặt nhớ tên, làm việc gì cũng phải phân nặng nhẹ. Cậu hiện tại không còn luyện tiếu nơi đây nữa, một trường trung học lớn như vậy cũng có thể xảy ra việc này, thật đáng buồn cho nền giáo dục nước nhà. Có điều, nghĩ đến Kim Tuệ Nhi, cậu không cam tâm từ bỏ.

"Tôi còn được dạy ở đây bao lâu nữa?"

"Hết tuần này"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tôi Không Cần Cậu

Cả ngày đều không thấy Kim Tuệ Nhi, Hứa Thiên đâm ra lo lắng. Vào lớp hỏi La La thì cô không chịu nói, Hứa Thiên cảm thấy cuộc đời này hẳn sống thật thất bại, kể cả Hồ La La cũng không tin tưởng mình. Nhưng mà thanh niên này khi đã muốn tìm hiểu chuyện gì thì phải biết rõ ngọn ngành mới thôi, cho nên đêm hôm đó đến thẳng phòng ký túc của Tuệ Nhi. Cậu đứng ở ngoài gõ cửa rất lịch sự, không may người mở cửa lại là Hồ La La.

Hồ La La ban đầu có chút hoảng hốt, nhưng đối phương lại vô cùng lịch sự, cho nên cô khó lòng trách được.

"Cậu đến đây làm gì?"

"Cho tôi gặp Tiểu Nhi đi" - Hứa Thiên rất nghiêm túc, rất có thành ý.

Nhìn bộ dạng này có chút buồn cười, Hồ La La đoán ngay chuyện Kim Tuệ Nhi đi cả đêm thế nào cũng có liên quan Hứa Thiên, cho nên cố tình đứng đó gây khó dễ cho cậu một lúc. Đến khi thấy Hà Thi Thi đi ngang qua mình, cô mới tiết lộ tung tích Tuệ Nhi: "Nằm ở phòng y tế".

Đến đường cùng, Hồ La La phải chỉ hướng cho Hứa Thiên đi thôi, mắc công cậu ấy đứng đây lại phải nghe Hà Thi Thi giả ngây ngô lại bắt chuyện. Hứa Thiên chưa đầy năm giây đã khuất bóng sau thang máy, Hồ La La ở đây gọi Hà Thi Thi lại.

"Cậu vừa đến phòng y tế có đúng không? Tớ cho cậu biết, đừng có mà giả tạo. Tránh xa Tiểu Nhi ra"

Hà Thi Thi cười rất tươi bước đến gần La La, cảm tưởng như sắp đem Hồ La La vùi sâu trong niềm vui của chính mình vậy: "Tớ đi đâu cần cậu quan sao? Hồ La La, cậu an phận đi". Nói rồi cười thành tiếng trở về phòng mình.

Hứa Thiên vừa bước đến cửa phòng y tế cả người liền cứng đờ. Cả gian phòng chỉ có một mình Kim Tuệ Nhi nằm đó, Hứa Thiên đứng bên cạnh giường.

"Tiểu Nhi" - Trong thanh âm của Hứa Thiên không thể che giấu được sự đau lòng.

Kim Tuệ Nhi từ từ mở mắt ra, nhận ra người trước mắt là Hứa Thiên thì cả gương mặt đều đổi sắc. Hứa Thiên muốn lấy tay sờ gương mặt Kim Tuệ Nhi, nhưng lại bị cô ép buộc đè lại, ánh mắt xa lạ mà ngao cổ.

"Đừng giả vờ để ý đến tôi nữa, buồn nôn lắm!"

Lời này nói ra giống như con dao nhọn đâm vào tim Hứa Thiên, ngón tay cậu theo ánh mắt đó mà run rẩy, Kim Tuệ Nhi rất bình thản đẩy tay cậu ra, quay mặt vào tường.

Hứa Thiên đứng im quan sát nét mặt của Kim Tuệ Nhi, cuối cùng nhịn không được, hỏi: "Cậu đang nói gì?"

"Tôi nói gì cậu còn không biết sao? Tôi không ngờ cậu cũng biết dùng cách đó để đối xử với người mình ghét. Hứa Thiên, trước kia tôi quả thật quá xem thường cậu rồi" - Kim Tuệ Nhi vẫn nằm bất động.

"Cậu nói rõ ra đi, tôi đã làm gì?" - Hứa Thiên khản trương.

"Trình độ giả vờ giả vịt của cậu quá cao rồi đó. Không phải cậu nhờ người đuổi thầy Thịnh Thần khỏi trường sao?" - Kim Tuệ Nhi lần này quay mặt đối diện Hứa Thiên. Cô từ lâu đã biết gia cảnh Hứa Thiên không được bình thường, trước kia lúc tổ chức thiện nguyện, một mình Hứa Thiên lo chu toàn mọi thứ, số tiền từ thiện cũng là một con số không hề nhỏ, chưa kể thầy cô ở trường, một số rất nể mặt cậu. Chút chuyện nhỏ này có thể giấu được cô sao. Kim Tuệ Nhi biết, Hứa Thiên là cố tình sống bình dị để dễ dàng tiếp xúc với cô. Cô đã rất nhiều lần muốn vạch mặt tên Hưng Thần này ra, mong muốn cậu ấy có thể sống thoải mái cuộc đời của mình, nhưng lại sợ cậu bề mặt. Nếu Hứa Thiên đã muốn giấu, cô giả vờ bị lừa cũng không có vấn đề gì. Hứa Thiên nghe xong câu này, sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi, trái tim cũng đột nhiên lạnh lẽo.

"Thầy ấy bị buộc thôi dạy? Tôi chưa từng biết về điều này"

Kim Tuệ Nhi thật sự muốn cho Hứa Thiên một cái bạt tay, triệt để cho con người vô lý này tỉnh táo lại, nhưng lại cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

"Cậu đi khỏi đây đi, tôi không cần cậu"

Câu nói vô tình nhất cuối cùng cũng buông ra. Hứa Thiên mất thăng bằng, không biết còn có thể trụ được bao lâu nữa. Cậu quen cô không lâu, nhưng hình như mọi thứ về người con gái này đều khắc sâu trong tâm khảm của mình, khiến cho mỗi một biểu cảm của cô cậu đều không thể bỏ qua được, nhiều hơn một lần cậu dặn với lòng mình, sau này không để ai làm tổn thương Kim Tuệ Nhi nữa. Rốt cuộc, cậu lại là chính là người tổn thương cô, khiến cô không cần cậu nữa.

“Cậu lặp lại lần nữa, tôi sẽ rời đi” - Con người Hứa Thiên lấp lánh màu sắc trong veo của nước mắt, cố gắng không để nó rơi xuống.

Lần này giọng Kim Tuệ Nhi có chút nhỏ lại: “Tôi không cần cậu”

Tuệ Nhi trong lòng đã nghĩ, Hứa Thiên chắc chắn rất nổi giận, nhất định đập cửa rời đi, nhưng lần này cô đoán sai rồi, Hứa Thiên rất bình tĩnh nói: “Chuyện này thật ra cậu không cần phải nói, tôi biết cậu chưa từng cần tôi. Tôi chỉ đơn phương muốn bên cạnh chăm sóc cậu, nếu sớm biết cuối cùng cậu sẽ nói câu này, tôi nhất định kiềm chế bản thân, không để mình điên cuồng cậu không có lỗi về như vậy”. Sau đó đem chân kéo lên đến cổ Tuệ Nhi: “Mau khỏe lại”, rồi mới quay lưng đi.

Kim Tuệ Nhi không biết mình đã bao nhiêu lần ở đằng sau nhìn cậu rời đi, bóng lưng này ám ảnh cô đến mức cứ nghĩ đến là tâm can đau buốt, lại như có như không nhớ về ký ức đó, thứ mà cô vô cùng muốn đề nén nhưng trái tim lại chẳng chịu nghe lời. Nhắm mắt lại, có lẽ đây là cách kìm chế những giọt nước mắt hiệu quả nhất, nhưng ai rồi không phải tỉnh dậy, mở mắt ra, hiện thực vẫn là hiện thực.

Kim Tuệ Nhi nằm đó, hơi thở vẫn còn đều đặn, trái tim vẫn còn đập bình thường nơi lồng ngực, nhưng tuyệt nhiên như một người hôn mê, không còn ý thức được điều gì xung quanh nữa. Làm một người lý trí rất mệt mỏi, thấy người ta bước đi, muốn giữ lại đó, muốn nói ra lời tận đáy lòng mình đó, nhưng rồi lại chẳng thể hé môi. Không gian đặc biệt yên ắng, Kim Tuệ Nhi không biết mình đã ngủ bao lâu rồi nữa, đến khi tỉnh dậy đã là năm giờ sáng ngày hôm sau. Cô ngồi dậy, vừa vận lúc Thịnh Thần đến. Thấy Kim Tuệ Nhi đang cố gắng lật người, cậu đi nhanh đến đỡ cô ngồi tựa lên đầu giường, “Em cảm thấy sao rồi? Sao không nằm nghỉ thêm một chút?”

Kim Tuệ Nhi không nói, đưa tay qua bàn định lấy nước.

“Em cứ ngồi đó, tôi lấy cho em”

Tuệ Nhi đón ly nước trong tay Thịnh Thần: “Cảm ơn thầy”, uống được một ngụm nhỏ, cô mới hỏi: “Thầy không đi dạy sao?”

Thịnh Thần rất bình tĩnh đem trái cây đi rửa: “Sao không thấy nước muối nhỉ?”

“Ở đây là phòng y tế đó, không phải là phòng bệnh cá nhân” - Kim Tuệ Nhi nhú mày nhìn Thịnh Thần. “Chính vì phòng y tế nên phải có nước muối. À, tìm thấy rồi” - Thịnh Thần mang trái cây đi rửa, sau đó không khách khí ngồi ở dưới chân Tuệ Nhi gọt táo, “Hôm nay tôi đã xin nghỉ.”

“Thầy định lười sao? Còn vài ngày nữa không biết trân trọng đi”

“Nè, tôi nói. Sao em lại nói chuyện không có kính ngữ với tôi như vậy”, nói xong mới nhận ra có gì đó không đúng, cậu nhìn cô với ánh mắt khó hiểu: “Làm sao em biết tôi còn dạy được vài ngày nữa?”

Tuệ Nhi nói như lẽ đương nhiên: “Sao em không thể biết? Mọi người đều biết còn gì?”

Thịnh Thần bán tín bán nghi lườm cô: “Sao có thể? Chuyện này chỉ có hiệu trưởng, tôi và thầy trưởng bộ môn biết thôi. À, còn bên doanh trại nữa. Tôi vẫn chưa làm đơn thôi việc đâu”

Hồ La La tốt bụng mang đến cho Tuệ Nhi một giỏ đồ ăn lớn, thật ra đều là của Hứa Thiên. Trước khi bước vào nghe được giọng vị thầy giáo đáng ghét kia, cho nên kiềm nén mà đứng ở ngoài xem hán ta định làm gì bạn thân của cô.

Thịnh Thần suy nghĩ một chút, bèn hỏi: “Ai nói cho em biết chuyện này?”

Kim Tuệ Nhi không do dự trả lời: “Là Hà Thi Thi”, sau đó liền gạt chuyện này qua một bên: “Thầy...thầy có biết là ai làm không?”

Thịnh Thần cầm miếng táo đưa cho cô: “Chính xác là ai thì tôi không biết, chỉ biết người này có liên quan đến trường học”, cậu cười, lộ ra vẻ mặt bất cần: “Nhiều khi do học trò ghét tôi quá cũng nên”

Kim Tuệ Nhi khẽ giật mình, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: “Thầy không nghi ngờ ai cả sao?”, thầy giáo khẽ lắc đầu, người trong thiên hạ nhiều vô số kể, cậu thậm chí còn không biết mình đã đắc tội với ai thì làm sao biết ai là người làm ra chuyện này. Thấy sắc mặt của Tuệ Nhi có chút kém đi, Thịnh Thần hỏi: “Em không phải đang đoán già đoán non chứ?”, cô nghe xong chống chế: “Em sao biết được chứ! À, thầy...thầy với Hứa Thiên quan hệ có tốt không?”

Thịnh Thần nhú mày nhìn cô, sau đó bật cười: “Em đừng nói là đang nghi ngờ Hứa Thiên đi? Không phải hai người rất thân hay sao?”

“Em làm gì có” - Cô lúng túng.

Thịnh Thần nhìn cô, có chút suy tư: “Tôi có khoảng thời gian dài sinh hoạt với Hứa Thiên, tuy lúc nào cũng đối đầu nhau nhưng tôi chắc em ấy không phải là loại người đó. Trước kia em ấy từng vì một tấm ảnh mà nổi giận với tôi, còn không quan tâm nặng nhẹ mà cho tôi vài đấm, nhưng luôn trực tiếp mà tìm tôi. Hứa Thiên lúc đó thật ra không cần hao tâm tổn sức như vậy, chỉ cần nói với chú của hán một câu, tôi lập tức bị đuổi đi, nhưng em ấy hoàn

toàn không làm như vậy”

Kim Tuệ Nhi nghe xong, trong lòng đặc biệt nhẹ nhõm. Cô hỏi như vậy không phải để Thịnh Thần nghi ngờ Hứa Thiên, mà là muốn cho bản thân một lời khẳng định, Hứa Thiên không phải là loại người đó.

Tuy nhiên Kim Tuệ Nhi vẫn ngoan cố: “Thầy chắc chắn không phải Hứa Thiên?”

“Phải. À, em có biết vì sao cậu ấy đâm tôi không? Vì tôi vô tình nhặt được tấm ảnh đó rồi mang về, bởi vì tôi thấy nó rất giống với ảnh của em trong cuộc thi bóng rổ bốn năm trước. Mà tấm ảnh đó lại rất quan trọng với cậu ấy” Kim Tuệ Nhi và Hồ La La, một người ngồi trên giường trực tiếp nghe Thịnh Thần nói, một người đứng khuất sau cánh cửa, nhưng hai trái tim lại cùng một lúc khẽ động.

“Thì ra thầy chính xác là anh ấy” - La La tựa lưng vào cửa, không nắm rõ cảm xúc của chính mình. Bốn năm trước, cô thích Thịnh Thần, đứng từ xa nhìn cậu ung dung đi đi về về mà không hề biết đến sự tồn tại của cô. Bốn năm sau, cô đứng đây nghe cậu gián tiếp thừa nhận tình cảm với bạn thân của mình, không biết cô đang chứng kiến.

Có lẽ quên đi gương mặt Thịnh Thần không phải là điều quá đáng, vì vốn dĩ cậu ấy không còn là Thịnh Thần của trước kia, ngoại hình thay đổi, khí chất thay đổi. Huống hồ ngày đó, Hồ La La chưa kịp ghi nhớ điều gì thì cậu đã nhập ngũ. Cô cố gắng bình tĩnh, quay người lại nhìn vào trong.

Kim Tuệ Nhi đem hai bàn tay run rẩy của mình giấu xuống chăn, cắn chặt răng: “Cuối cùng người trong tấm ảnh của Hứa Thiên và em trong ảnh của thầy là một?”

“Đúng vậy” - Thịnh Thần suy nghĩ một chút - “Em chính là người trong tấm ảnh đó. Lúc nhỏ trông em không giống bây giờ chút nào, người gầy hơn rõ”

Kim Tuệ Nhi đứng hình, cảm giác có một luồng nước lạnh chảy dọc sống lưng, lan tỏa khắp tứ chi rồi trực tiếp xông thẳng lên đại não. Không cần nghĩ cũng biết, Hứa Thiên chính là người anh trai đã thất hứa với cô chục năm qua, vì chỉ có cậu mới lưu giữ những tấm ảnh lúc nhỏ của cô. Kim Tuệ Nhi không ngờ rằng, xa cách bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng lại có thể gặp lại cậu. Hứa Thiên của bây giờ cũng như Kim Tuệ Nhi, khác xa Ca Ca và Tiểu Nấm của ngày trước. Thời gian qua đi, vạn vật thay đổi, con người thay đổi, nào biết chân tình ấy có nguyên vẹn như vậy hay không. Tuệ Nhi từng nghĩ cô sẽ hận Ca Ca lắm, vì thất hứa một lần coi như cả một đời, những tưởng không bao giờ gặp nhau nữa, không ngờ khi gặp lại ở đây lại có thể hòa hợp, kể cả giận hờn cũng không nở đành tâm.

Nghĩ rồi lại sợ, lúc trước là tình cảm gì, bây giờ là tình cảm gì? Liệu khi biết được cô là Tiểu Nấm, Hứa Thiên sẽ như thế nào, có thể chấp nhận được hay không?

Thấy gian phòng im lặng, Hồ La La đã cảm nhận ra chút gì khác thường, cho nên dứt khoát bước vào xóa tan không khí ấy.

“Aiyo, bảo bối, hảo tử mui có mang mấy thứ này cho cậu, ăn vào tuyệt đối khỏi bệnh” - Hồ La La một mạch đi vào, sau đó mới giả vờ nhận ra sự có mặt của Thịnh Thần - “Thầy Thịnh, thầy cũng ở đây sao? Không phải định đến phạt tiểu đội trưởng của em chứ! Thầy a, đây là phòng dưỡng bệnh đó, thầy đừng có quá đáng đi”

Kim Tuệ Nhi thu lại sắc mặt ban nãy, đưa tay véo vào hông La La: “Thầy đến thăm tở, cậu đừng có nói bậy”

Thịnh Thần nhìn hai người mỉm cười không nói gì. La La sợ không khí lại như lúc nãy, cho nên cười ha ha hai tiếng: “Tở mang rất nhiều đồ ăn, hay là ăn cháo trước đã, để lâu lại nguội”, cô nói như một lời thông báo, không để Tuệ Nhi đồng ý thì đang mang bát cháo ra đặt trước mặt rồi.

Kim Tuệ Nhi nhìn bát cháo còn nghi ngút, không khỏi cảm thán: “Quoa, còn nóng đó, thơm như vậy, cậu dậy sớm nấu cho tở sao? Căn tin trường đâu có loại này?”

La La nói dối không biết ngượng: “Nửa đêm tở đã phải xuống nhà bếp ký túc nấu, cậu biết không, mùi thơm bay đi khắp mấy tầng lầu làm ai nấy đều không ngủ được. Thử chút tay nghề của tở đi”

Kim Tuệ Nhi mặc kệ La La ở đó đắc ý, đem cháo ném thử. Muỗng cháo vừa được đưa lên miệng, Kim Tuệ Nhi đã dừng tay. Miếng cháo rất vừa vặn chạm vào đầu lưỡi cô, khiến cho gương mặt Kim Tuệ Nhi biến sắc, mùi vị vô cùng quen thuộc, đây rõ ràng là cháo chính tay cô nấu mà. Không đúng, cô đâu có bị mộng du đâu chứ, hay là ai đã cướp bí kíp của cô rồi.

Kim Tuệ Nhi suy nghĩ năm giây rồi liếc mắt một cái, thấy gương mặt Hồ La La đang ra. Tuệ Nhi trong lòng đã rõ, nhưng muốn chính miệng Hồ La La nói ra, cô gắng từng chữ: “Là-cháo-của-ai-nấu?”

Hồ La La biết mình không thể qua mặt cô, đành thú nhận: “Là...là Hứa Hưng Thần của cậu”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Vở Kịch Hạ Màn

Thịnh Thần chỉ còn một ngày ở lại Chấn Hoa. Mỗi đến buổi tối trước khi đi, cậu mới ngồi viết đơn xin nghỉ việc. Đây vốn không phải là tình nguyện, cho nên Thịnh Thần viết qua loa một chút rồi để qua một bên, cậu chú tâm vào việc khác mà bản thân cho là vô cùng quan trọng, đó là phê duyệt cho Kim Tuệ Nhi đạt tốt môn của mình. Thịnh Thần biết điều này không hề dễ, bởi vì Kim Tuệ Nhi đến thời điểm hiện tại vẫn chưa vượt qua bài tổng kết môn, số tiết học cũng chưa đủ. Nhưng cá nhân Thịnh Thần nghĩ, sự cố gắng và trách nhiệm của cô thời gian qua đã đủ để cậu đặt bút ghi nhận, hơn nữa các giáo viên khác cũng chắc chắn không ý kiến gì về điều này. Hoàn thành phiếu tổng kết, Thịnh Thần khoác áo đi ra ngoài hóng gió, vừa lúc Hồ La La bước vào khu nhà tập thể. Lúc cậu còn ngỡ ngàng, cô đã chủ động: “Em có chuyện cần thầy giúp”.

Ngày đứng lớp cuối cùng của Thịnh Thần, mọi thứ đều như cũ. Cậu vẫn không thay đổi cách huấn luyện khắt khe của mình, mỗi thù bị thầy giáo dày vò này càng ngày càng sâu nặng, có điều chưa kịp lên đến đỉnh điểm thì đầu mỗi đã cao chạy xa bay. Những học sinh lớp 1 không hề biết điều này, cho nên vẫn kiên trì thực hiện huấn luyện, răm rắp nghe lời. Vì chỉ còn một ngày cuối, Thịnh Thần cho cả lớp nghỉ giải lao rất lâu, đang loay hoay sắp xếp đồ dùng, Hồ La La lại chạy đến thi thắm to nhỏ.

“Đây là lý lịch và phiếu điểm từ đầu năm đến giờ của Tiểu Nhi, thầy coi đây mà cân nhắc điểm số đi. Em khó khăn lắm mới lấy được ở chỗ cậu ấy, thầy mà để mất thì em với Tiểu Nhi không xong đâu” - Hồ La La chìa sắp giấy tờ ra.

“Được rồi. Làm xong thầy sẽ trả lại. À, nghe nói Hứa Thiên có chuyện gì quan trọng định hẹn gặp Tuệ Nhi sao?” - Thịnh Thần kiêng dè hỏi, trong đôi mắt toát lên chút tò mò mà lần đầu tiên Hồ La La được thấy.

“Sao thầy biết? Chuyện này em đã hứa với Hứa Thiên không được nói rồi” - La La đối với bộ mặt này của thầy giáo không biết phải trả lời thế nào - “Nhưng mà...hazza em thật sự không thể cho thầy biết rõ ràng, nhưng chủ yếu là Hứa Thiên muốn hẹn Tuệ Nhi ra nói rõ mọi chuyện, hình như là có ý định tỏ tình đó, cậu ấy nhờ em giữ giúp mấy món đồ, sợ mang về sẽ bị lũ cùng phòng kia ăn sạch”

Thịnh Thần nghe đến tỏ tình, con ngươi khẽ động, gương mặt toát lên chút hăng không dễ nói thành lời. Hồ La La nhìn Thịnh Thần có biểu hiện khác lạ, trong lòng khẽ run, cô hỏi nửa đùa nửa thật: “Thầy ghen à?”. Thịnh Thần bị nói trúng tim đen thì giật mình, liên tục chớp mắt: “Tôi tại sao phải ghen? À, ngày mai họ gặp nhau ở đâu?”

“Sáu giờ tối, sân bóng rổ”

Kim Tuệ Nhi mấy ngày nay nằm ở phòng y tế đã truyền vào ba chai nước biển, rất nhiệt tình mà ngủ. Lúc tỉnh dậy thấy tay mình còn cầm kim, cô ngước lên nhìn thấy trên móc đang treo chai nước biển thứ tư, trong lòng uể oải, chỉ biết tự trách bản thân mình không có chừng mực, biết cơ thể rất dễ bị cảm lạnh mà vẫn ngồi ở ngoài gió lạnh suốt một đêm, giờ thì hay rồi, số tiền dành dụm để mua album mấy tháng nay đã toi hơn một nửa.

Kim Tuệ Nhi bực mình rút kim để qua một bên, đi đến rửa mặt một chút cho tỉnh táo.

“Tuệ Nhi, tớ đến thăm cậu đây” - Hà Thi Thi đề ba lô xuống giường, đối với Tuệ Nhi không biết khách sáo.

“Cậu không đi học sao? Đến sớm như vậy?” - Tuệ Nhi vẫn tập trung chuyên môn, một cái ngoáy nhìn cũng không có.

“Hôm nay là ngày nghỉ mà”

Kim Tuệ Nhi trợn nhẹ mắt, muốn trực tiếp đâm vào đầu mình một cái cho thôi đi cái bệnh đăng trí này, nhưng chủ yếu vẫn là thương cho bản thân mình: “Tớ quên mất.”

“Cậu đã nằm suốt trong này mấy ngày nay đến cả thời gian cũng không biết, hay là tối nay ra ngoài chơi với tớ đi” - Hà Thi Thi chạy đến đứng phía sau ôm lấy hai vai nhỏ bé của Tuệ Nhi.

“Tối nay tớ có hẹn với La La rồi” - Kim Tuệ Nhi đặc biệt không quan tâm lời mời gọi này của Thi Thi, cô bây giờ còn chưa khỏi bệnh, bắt cô ra ngoài sao, cảm giác địa ngục mấy ngày qua còn chưa quên đi đâu, còn dụ dỗ cô, không đòi nào.

Hà Thi Thi tỏ vẻ như tận cùng thất vọng: “Tiếc quá, định rủ cậu đi xem ca nhạc. Tối nay cậu cùng Hồ La La đi đâu, tớ có thể đi cùng không?”

Kim Tuệ Nhi suy nghĩ một chút, rất khó khăn “Ừ” một tiếng.

Buổi chiều, Hồ La La chuẩn bị đi đến sân bóng thì mới hiện hộp quà hôm qua đã biến đâu mất rồi. Cô hốt hoảng nhìn khắp phòng, chỉ có lác đác vài người, hôm nay là cuối tuần, bọn họ sớm đã ra ngoài chơi rồi. Hồ La La đi đến giường đầu tiên túm lấy chân Nhất Chư: “Hôm nay cậu có thấy người khác vào phòng chúng ta không?” liền nhận được cái lắc đầu.

Đang lúc rồi ren thì Kim Tuệ Nhi gương mặt còn xanh xao trở về khiến Hồ La La dòi trọng tâm chú ý.

“Tớ chỉ hẹn cậu buổi tối nay thôi, không cần phải về luôn đâu, cậu còn chưa khỏe mà”

“Thôi đi, bên đó cũng đâu phải phòng bệnh riêng, cứ ít giờ lại có học sinh khác vào xin thuốc, tớ mệt chết đi được, về đây nghỉ vẫn tốt hơn” - Kim Tuệ Nhi đề đồ đạc ra giường, chuẩn bị sắp xếp lại. Thấy Hồ La La vẫn đứng thờ người ra đó, Tuệ Nhi khó hiểu - “Cậu bị làm sao vậy? Không phải rủ tớ đi dạo sao? Còn không mau chuẩn bị đi”

Hồ La La giống như robot đồ chơi đã hết pin, ỉu xìu trở về giường nằm gối đầu lên đùi Tuệ Nhi: “Cậu chuẩn bị đi, tớ nằm nghỉ một lát vậy”

“Cậu nằm lên đùi tớ, bảo tớ chuẩn bị kiểu gì? Hay là tớ tại đây thay quần áo?”

Hồ La La ngóc đầu dậy, lờm Tuệ Nhi một cái rõ dài.

Hai người chuẩn bị xong, vừa bước ra trước cửa phòng thì gặp Hà Thi Thi, Hồ La La bực bội liếc nhìn Kim Tuệ Nhi, nhận lại một cái cười trừ.

Cơ thể Kim Tuệ Nhi còn khá yếu, cho nên từ trên xuống dưới đều kín đáo. Cô không do dự đem chiếc khăn của Hứa Thiên tặng mà choàng vào cổ, đội chiếc mũ len tròn rất trẻ con, choàng một chiếc áo măng tô dài qua gối, vừa nhìn đã cảm thấy ấm áp.

Đến sân bóng, Kim Tuệ Nhi không phải là người duy nhất bất ngờ. Hứa Thiên đang đứng cùng Thịnh Thần cũng không khỏi khó hiểu, rõ ràng là Thịnh Thần hẹn cậu đến đây chơi bóng rổ, sao bây giờ lại có cả Hồ La La, Hà Thi Thi, nhất là Kim Tuệ Nhi nữa.

Hứa Thiên nhìn qua Thịnh Thần tìm câu trả lời, nhưng Thịnh Thần thì không hề có ý muốn giải thích với cậu.

“Hồ La La, thật xin lỗi, tôi vô tình để mất lý lịch với bảng điểm của Kim Tuệ Nhi rồi” - Thái độ của Thịnh Thần không có gì là ái ngại, ngược lại còn muốn truy hỏi trách nhiệm người khác.

Hồ La La lập tức xù lông: “Biết trước như vậy em đã không đi lấy cho thầy. Em không biết, đó là việc của thầy, em không chịu trách nhiệm”

Hà Thi Thi nhìn La La: “Chẳng phải mất phiếu điểm thì cậu và Tuệ Nhi sẽ chịu trách nhiệm sao, còn nói với thầy như vậy?”

Hồ La La kéo Kim Tuệ Nhi qua một bên, đi đến gần Thi Thi: “Làm sao cậu biết? Thầy ấy làm mất thì liên quan gì tớ?”

“A...cậu thật là đáng sợ, rõ ràng đây là do cậu lấy đưa cho thầy, và lại Tuệ Nhi là người đưa cho cậu, truy cứu ra còn chưa biết đâu” - Hà Thi Thi nói xong mới phát hiện có gì đó không đúng.

“Hà Thi Thi, là cậu theo dõi tớ sao?”

Thi Thi rất nhanh đáp: “Tớ không có hứng thú đâu, cậu đừng có nói bậy”

“Chuyện này chỉ có tớ và thầy biết, tốt rồi. Giờ thì cậu lại hiểu rõ hơn” - Hồ La La càng tiến sát Thi Thi, giọng càng cứng lên trước mặt Hà Thi Thi - “Kể cả Kim Tuệ Nhi còn không biết, vì phiếu điểm vẫn còn ở đây”

Hà Thi Thi giật mình lùi về sau một bước.

“Lý lịch và phiếu điểm giả bị mất, hộp quà ở trên giường tớ cũng bị ai lấy đi, chỉ mới hôm qua nay thôi. Chuyện này chỉ có tớ và thầy biết, cậu nghĩ còn ai vào đây làm việc này?” - Hồ La La thân nhiên nói, nhưng từng lời nói ra đều nhấn mạnh, phả ra hơi thở mang ý định ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Cậu có bằng chứng gì? Tại sao lại là tớ?”

“Cậu còn cần bằng chứng sao? Thật ra lời cậu nói lúc nãy đã đủ làm bằng chứng rồi. Nhưng cậu còn muốn thêm thì tớ sẽ cho thêm, không sao, tớ là người cực kỳ rộng lượng” - Hồ La La lấy điện thoại ra, bật lên giọng nói vô cùng quen thuộc.

“- Đều lấy hết cho tôi. Chiều nay tôi sẽ đến lấy.

- Tôi sớm đã lấy rồi, cô không định vào xem à?

- Gắn camera ở sân bóng là được. Cô nghĩ tôi có thể trực tiếp ở đó hay sao? Cô lo chuyện của mình đi, không hoàn thành được thì đừng mong được gì từ tôi”

Hà Thi Thi nghe âm thanh phát ra trong điện thoại vô cùng quen thuộc nhưng lại khiến cô sợ hãi. Hóa ra không phải một mình cô làm, một mình cô biết. Cái cảm giác bị người khác theo dõi mình quả thật đáng sợ. Hà Thi Thi nhìn người xung quanh mình, cảm tưởng bản thân đang bị ức hiếp thâm trọng “Các người hại tôi”

Hồ La La không để ý đến cô, quay sang hỏi Hứa Thiên: “Cậu có nhận ra ai không?”

Hứa Thiên im lặng không nói, khuôn mặt kim nén tầng tầng sát khí, cố gắng để không phải lần nữa nổi giận trước mặt Kim Tuệ Nhi.

Gương mặt Hà Thi Thi như bị ánh nhìn của Hứa Thiên thiêu đốt đến cháy rụi, lần đầu tiên thấy Hứa Thiên đáng sợ đến thế, cho nên một câu cũng không dám nói.

“Sao các cậu đều im lặng như vậy? Hà Thi Thi, có phải chuyện thầy Thịnh bị đuổi việc cũng do cậu gây ra không?” - Hồ La La nói, nhìn thấy bên kia Thịnh Thần cũng rất muốn nghe câu trả lời.

“Tớ làm sao có được quyền lợi đó” - Hà Thi Thi gậm cổ.

La La mỉm cười, cậu không nói người khác cũng đã biết cả rồi, còn giả vờ như không có quyền lực đó sao: “Cậu không có nhưng Châu Băng có”. Hồ La La nói tiếp: “Cũng là cậu đến thông báo cho Tiểu Nhi biết thầy Thịnh bị buộc thôi việc, khiến cho Tiểu Nhi hiểu lầm Hứa Thiên. Hà Thi Thi, cậu nghĩ quá đơn giản rồi, Kim Tuệ Nhi vốn chưa bao giờ nghi ngờ Hứa Thiên”

“Cậu nói dối. Kim Tuệ Nhi đã rất tức giận khi biết điều đó. Hò La La, cậu đừng tưởng mình biết hết mọi chuyện, nếu như các cậu đều tin tưởng nhau thì sẽ không có lí do gì bị rạn nứt như vậy. Nếu các cậu hiểu nhau, mười người như tớ xen vào đều không thành vấn đề” - Hà Thi Thi nói một cách uất ức.

“Bọn tớ không đi đường vòng thì cậu sớm đã đạt được mục đích rồi”

Hứa Thiên không quan tâm người khác nói gì, hiện tại chỉ để ý đến biểu hiện của Kim Tuệ Nhi, nhưng tiếc là từ đầu đến cuối cô đều nhìn một chỗ, trên gương mặt không có gì thay đổi.

Hứa Thiên trực tiếp đi đến trước mặt Hà Thi Thi: “Lần này tôi bỏ qua cho cậu, cậu tốt nhất rời khỏi đây. Để tôi phát hiện còn lần sau, bất luận là nam hay nữ đều không có kết quả tốt”, giọng nói trầm âm hàng ngày thay bằng ngữ khí âm u lạnh lẽo, ánh mắt cậu y như vừa nhuộm bảy tầng sương, đáng sợ và khó nhìn thấu.

Hà Thi Thi trước kia không tin, bây giờ bắt buộc phải tin. Đó là có tổn hại đến một người đàn ông như thế nào cũng được, nhưng nếu tổn thương người phụ nữ bên cạnh họ nửa lời, họ nhất định không dễ dàng bỏ qua. Cuối cùng cô cũng triệt để hiểu rõ vì sao Châu Băng lại vô dụng đến mức phải tìm đến cô như vậy, đó là bởi vì loại tình cảm Hứa Thiên dành cho Kim Tuệ Nhi bây giờ không ai có thể thay thế được.

Hà Thi Thi nhìn một lượt xung quanh, nước mắt xen lẫn căm phẫn rời đi. Mọi người rất nhanh sau đó lần lượt rời khỏi. Kim Tuệ Nhi bước đi yếu ớt, ánh mắt khuróc từ mọi sự giúp đỡ xung quanh. Cảm tưởng thế giới cuối cùng chỉ còn lại mình cô, dù ra sao cũng phải đi tiếp.

Hà Thi Thi đang thu dọn đồ đạc thì nghe tiếng Tuệ Nhi ở cửa. Kim Tuệ Nhi quan sát khắp phòng thấy không còn ai thì bước vào ngồi sau lưng Hà Thi Thi.

“Cậu đến đây làm gì? Muốn cười nhạo hay là mắng tớ? Hay cậu muốn tớ phải xin lỗi?” - Hà Thi Thi cố gắng che giấu tội lỗi.

Kim Tuệ Nhi đặt một sấp giấy cũ kỹ lên tay Thi Thi: “Tớ chỉ còn một ít tiền, cậu xem có dùng được trong việc gì không?”

Hà Thi Thi lập tức hást tay: “Cậu làm sao biết tớ cần tiền? Đừng tỏ ra tốt bụng có được không?”

“Có những chuyện không cần tìm hiểu kỹ, sẽ làm tổn thương nhau. Cậu chỉ cần biết tớ là lớp trưởng, hoàn cảnh nhà cậu không thể nào giấu được tớ. Cậu là người tốt, vì không một người con hiếu thảo nào lại là kẻ xấu, chỉ là cách cậu thể hiện không đúng thôi. Cậu trở về trường cũ đi, nghỉ chưa được 45 ngày, vẫn có thể thoải mái học tiếp” - Kim Tuệ Nhi rất kiên nhẫn nói - “Thật ra nhà tớ không được sung túc gì đâu, ba tớ vẫn phải đi làm thuê kiếm sống. Ngày nào có ít dùng ít, có nhiều dùng nhiều. Vẫn sống rất vui vẻ. Cậu chỉ cần cố gắng cho sau này là được, đừng làm chuyện như vậy nữa. Sống thật tốt”. Kim Tuệ Nhi nói một mạch rồi dứt khoát rời đi. Hà Thi Thi ngồi bất động, nắm chặt số tiền trong tay, cảm giác vừa đau lòng vừa xấu hổ. Đau lòng vì sau bao nhiêu chuyện vẫn không giúp ích được gì, xấu hổ vì người vừa giúp đỡ mình chính là người mình ngày ngày muốn làm tổn hại.

Ngày hôm sau, Thịnh Thần thôi việc, Hà Thi Thi nghỉ học, Hứa Thiên cũng không thấy bóng dáng. Kim Tuệ Nhi đứng trên sân thượng hứng nắng sớm, nghĩ một chút về Hứa Thiên. Chắc chắn bây giờ cậu ấy đã đi gặp Châu Băng nói cho ra lẽ. Con người của cậu là vậy, Kim Tuệ Nhi sớm đã hiểu rõ. Trước mặt thì không có gì, nhưng sau lưng chuyện gì cũng phải rõ ràng, giải quyết triệt để mới thôi. Kim Tuệ Nhi vuron vai một cái, nghĩ cũng nên tranh thủ về nhà một chuyến, nhân cơ hội xem mấy chậu xương rồng của cô đã bị Kim Tổng Bách hành hạ thành bộ dạng gì rồi.

Trong lúc chờ đợi bữa ăn “thịnh soạn” của Kim Tổng Bách, Kim Tuệ Nhi ngồi rửa chân cho bà nội trước sân, cảm tưởng bà đã già đi rất nhiều nhưng nụ cười vẫn còn rất tươi. Người càng già càng giống trẻ con, Kim Tuệ Nhi nhìn bà, trong lòng cũng vui theo, chỉ ước mỗi ngày trôi qua đều bình yên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Ở Bên Tôi Đi

Thịnh Thần trước khi trở về quân đội có được một tuần nghỉ ngơi tại nhà. Cậu tranh thủ nhắn cho Kim Tuệ Nhi một tin thông báo cô được duyệt qua môn Quân sự. Tin tức này không làm Tuệ Nhi thấy hào hứng, ngược lại còn khiến cô thấy khó chịu hơn, có điều, thời gian này nghỉ ở nhà cũng rất tốt, nhân tiện thư giãn một chút, vừa qua đúng là quá áp lực rồi.

Chương trình quân sự cứ như vậy kéo dài, không có thời gian học cụ thể, bởi vì giáo viên hướng dẫn có thay đổi mà không có ai thay thế dẫn đến mất tiết. Đám học sinh lớp 1 được một trận phấn khích, nhưng sau khi phát hiện thầy hướng dẫn mới còn khắt khe hơn khiến họ muốn trực tiếp đập đầu vào tự hối lỗi. Hứa Thiên những ngày đầu đi học như người mất hồn, sau biết tin Kim Tuệ Nhi không học nữa thì cũng nghỉ theo, bạn bè đều không biết cậu đã đi đâu.

Hứa Thiên thuê một phòng khách sạn ở gần trường, không gian khá yên tĩnh, ngày ngày chỉ nằm ở trong đó uống rượu, nhìn cậu bây giờ không khác gì một tên nghiện đang sống cả lơ phát phơ. Uống xong rất nhiều rượu, cậu trực tiếp nằm trên ghế sofa ngủ một giấc mấy ngày, đến khi mở mắt ra phát hiện trời đã sáng, nhưng không biết đã là buổi sáng ngày thứ ba rồi. Trong bụng đói cồn cào, Hứa Thiên mở tủ lạnh định tìm chút đồ ăn, phát hiện tủ lạnh trống không mới nhớ ra đây không phải là nhà của mình. Cậu đi đến mở rèm cửa, ánh nắng lập tức chiếu thẳng vào phòng. Hứa Thiên bị ánh sáng chói

chang làm cả cơ thể hoàn toàn tỉnh ngủ, nhận ra trái đất không thể vì sự đau khổ của một người mà thay đổi quy luật tự nhiên của nó. Cho dù đêm hôm trước cậu có tuyệt vọng đến mức không tin rằng ngày mai sẽ có ánh mặt trời, nhưng hôm sau mặt trời vẫn lên, cuộc sống vẫn tiếp tục. Nghĩ đi rồi lại nghĩ lại, không biết Kim Tuệ Nhi bây giờ thế nào rồi, có đọc sách đến quên ăn quên ngủ hay không, có còn giữ thói quen xấu là khi ở trong nhà thì không bao giờ mặc ẩm hay không, có còn đáng ghét khó gần như vậy hay không, cuối cùng lại chỉ thờ dài, có hay không cũng không liên quan đến cậu, người ta rõ ràng không cần cậu, hà tất phải nghĩ nhiều như vậy.

Hứa Thiên rửa mặt xong, thay quần áo rồi xuống lái xe đi một vòng. Thời tiết đã lạnh hơn rồi, phía bên kia đường đã bị tuyết phủ trắng xóa. Cậu mở cửa kính, để từng luồng gió tàn nhẫn ngoài kia đập vào mặt mình, xem như một phương thức trừng phạt bản thân những ngày qua.

Kim Tuệ Nhi nằm ở nhà lên mạng, tìm những truyện có lượt đọc khủng nhất để mang ra giải trí nhưng rốt cuộc không thấy loại sách nào hấp dẫn như của John Green, cuối cùng vẫn nên bỏ đi, chuyển qua weibo đọc tin tức.

“Đàn ông cả đời luôn là một đứa trẻ, chỉ những khi cô đơn mới ép anh ta trưởng thành một chút. Luôn nhõng nhẽo nũng nịu trước mặt bạn, thực ra đó chính là anh ấy đã hoàn toàn tin tưởng bạn...” Kim Tuệ Nhi dừng tay trước một đoạn trạng thái khá dài, nhưng chỉ đọc được hai câu rồi buông ra, tự nhiên không tự chủ được mà nghĩ về Hứa Hung Thần. Cậu ấy từng nói mình rất ít khi muốn trưởng thành khi đối diện với cô, bởi vì những khi cậu tỏ ra trầm ổn, tức là khoảng cách trong lòng càng xa xôi. Có nghĩa là, Hứa Thiên sẽ đủ sự trưởng thành nếu như cô muốn, nhưng bản thân cậu ấy lại chỉ muốn thoải mái cùng cô đi qua ngày ngày tháng tháng, không lo tru lo tur.

Cứ nghĩ vòng vo thật chẳng ra đâu, Kim Tuệ Nhi cầm tai nghe vào, muốn mở một bài nhạc đậm chất rock để lấn át dòng suy nghĩ đó, vừa nhắm mắt thưởng thức một chút lại chợt nhớ ra đã lâu rồi mình không đàn hát, cho nên dứt khoát ngồi dậy tìm đường đi ra ngoài.

Muốn đạt được mục đích thật không dễ, chiếc ghi ta bị cô hắt hủi mấy tháng nay đã bị đóng mấy tầng bụi. Kim Tuệ Nhi lấy một ngón tay sờ vào liền bị chất dơ nhám làm nổi gai ốc. Cô uể oải đem nó xuống vệ sinh thật kỹ, vừa lau chùi vừa cảm thấy đau lòng.

Nửa giờ sau, Kim Tuệ Nhi mang nó đến bờ sông mà trước giờ cô vẫn đến, rất hứng thú muốn sáng tác một bài hát thật hoành tráng.

Kim Tuệ Nhi viết được vài câu, phát hiện ý trong lời lại mang bóng dáng của Hứa Hung Thần, cho nên rất không vừa ý mà vo tròn tờ giấy để qua một bên, đến khi những lời nhạc tiếp theo cũng không thoát khỏi hình ảnh ấy thì hết cách, kiên nhẫn viết hết một bản nhạc.

Tuệ Nhi vừa viết xong, điện thoại có tin nhắn mới.

“Nhi Nhi, bãi đất trống, tôi ở đây đợi cậu”

Kim Tuệ Nhi đọc được hai chữ Nhi Nhi thì ôm bụng cười nắc nẻ. Cậu ấy là người gì vậy, tại sao lại dùng Nhi Nhi để gọi mình một cách không biết ngượng như vậy. Tuệ Nhi dừng cười một chút, phát hiện bản thân hiện tại đang rất vui vẻ. Nhìn ra sông, mặt nước cũng chuyển động linh hoạt theo tâm trạng của cô, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng thuần khiết. Kim Tuệ Nhi sở dĩ thích mặt sông lúc bình minh chính vì sự trong veo mà lại cực kỳ nổi bật này. Bình minh lơ lửng trên mặt nước, màu sắc không quá rực rỡ nhưng lại nhuộm vàng cả một dòng chảy, diễm lệ tới mức khiến người ta dễ dàng mỉm cười rồi bật khóc. Chẳng mấy chốc, Kim Tuệ Nhi đã thu lại nụ cười của mình, tâm trạng trở nên trầm tĩnh hơn, thoáng cái mi mắt đã hiện lên một giọt nước nhỏ, rất nhanh tan biến theo cái chớp mắt. Tuệ Nhi mang ghi ta trên vai, rất hăng hái đứng dậy chạy về nơi có người đang đợi.

Hứa Thiên sau khi nhận cho Kim Tuệ Nhi một tin thì rất thành thật ngồi yên một chỗ đợi. Cậu cảm nhận được ngoài trời rất lạnh, nhưng cái rét run lại lan tỏa từ tâm can ra ngoài, cái sự hồi hộp mà trong cuộc đời này cậu chưa từng cảm nhận được. Hứa Thiên trong đầu đã nghĩ ra rất nhiều trường hợp, ví dụ Tuệ Nhi không thèm đọc tin nhắn và cũng không đến, ví dụ cậu ấy đến nhưng lại lặp lại câu nói không cần mình, và ví dụ Kim Tuệ Nhi đến đây xoa dịu lương tâm cắn rứt của cậu, nói một câu khiến tâm can Hứa Thiên triệt để âm ập.

Rất lâu sau, Hứa Thiên đứng dậy đi đi lại lại, ngóng đằng đông rồi lại nhìn đằng tây, trong lòng hồi hộp xen lẫn với thất vọng, rất sợ Kim Tuệ Nhi sẽ không đến, như vậy coi như cô đã gián tiếp khẳng định kết thúc mối quan hệ này.

Hứa Thiên nhìn thấy chú chó con ở trong lồng vải cửa quây liền đi đến nhìn thử. Trên đường đi thấy có người treo băng bán chó cho nên cậu ghé vào, phát hiện chú chó này mũm mĩm trông khá đáng yêu, quyết định mua nó mang đi. Từ này đến giờ cũng khá lâu, nó nằm trong lồng vải chắc cũng đã mỏi, Hứa Thiên mở lồng mang nó ra cưng nựng, càng nhìn càng thấy giống Tuệ Nhi lúc nhỏ, hơi béo lại có chút bướng bỉnh.

Kim Tuệ Nhi vừa tới, thấy Hứa Thiên đang ngồi một góc vỗ về chó con, khung cảnh rất hài hòa. Nếu trong tay cô có một chiếc máy ảnh, chắc chắn sẽ chụp hoặc ghi lại cảnh tượng này.

Giống như có thần giao cách cảm, Hứa Thiên quay người lại, ngẩng đầu lên đúng lúc ấy. Ánh mắt cậu quét một lượt tùy ý, có lẽ chỉ muốn thả lỏng giây lát, tiện thể nhìn xem Tuệ Nhi đã đến chưa, từ góc đường đảo qua dây đất trống nhưng lại nhanh chóng dừng trên người cô. Cách nhau một khoảng, nhưng Kim Tuệ Nhi vẫn cảm nhận được rõ ràng cậu đang cười. Tuy không nhìn thấy khúc môi cong của cậu nhưng có những tia sáng trong đôi mắt đen láy, hết như những tia sáng vụn vặt của bình minh lọt vào mắt cậu vậy.

Giây phút ấy, thời gian như ngừng trôi. Hứa Thiên để chó con về chỗ cũ, tận dụng chút thời gian này để kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng rồi mọi thứ có lẽ đều vô ích, khi tiến lại gần đối diện với gương mặt này của Tuệ Nhi, cậu không thể nào giấu đi tình cảm của mình. Hứa Thiên kéo cô vào lòng cậu, cảm giác thứ gì đó mềm mại đang lao vào trái tim mình. Kim Tuệ Nhi cứng đờ tại chỗ, nhận thấy cánh tay cậu đang từ từ siết chặt khiến cô dần thả lỏng. Kim Tuệ Nhi chủ động đưa tay lên vỗ nhẹ sau gáy Hứa Thiên, coi như gián tiếp xoa dịu tâm tình mấy ngày qua của cậu.

Là sự mềm mại của cô, là hương thơm của cô, cứ thế đột ngột ập tới, khuấy động trái tim cậu mà không một lời chào hỏi. Cậu cảm thấy con tim như bị một bàn tay hái xuống như hái hoa rồi vò nát, cảm giác khó chịu những ngày phải buộc bản thân lạnh nhạt với cô đột nhiên tái hiện lên, nhưng điều thần kỳ là cậu không cảm thấy đau đớn, mà ngược lại là cảm giác say mê đến âm lòng. Sau đó, tất cả mọi cảm xúc dâng lên đều hóa thành khát khao chờ

che. Khoảnh khắc này, cậu cảm thấy cô vĩnh viễn nhỏ bé trong lòng cậu.

Hai người đứng im lặng, như có như không cảm nhận được tình cảm của đối phương. Nhắm mắt được năm giây, Hứa Thiên bật lên một giọng nói ôn nhu: “Bên cạnh tôi có được không? Chỉ ở bên tôi thôi”

Trái tim của Kim Tuệ Nhi giờ phút này chợt nóng lên, giống như có ai đó vừa đem nó ra hơ trên ngọn lửa ấm nóng, càng lúc càng mãnh liệt. Cô cảm nhận được tâm can mình đang bị từng lời từng chữ của cậu làm cho roi lệ, nhưng lại là giọt lệ của hạnh phúc.

Hứa Thiên chưa từng ở trước mặt người khác khẳng định mình thích cô, nhưng lại tuyên bố với họ sẽ bảo vệ cô đến cùng. Cậu chưa từng nói với cô rốt cuộc trong lòng mình có bao nhiêu tình cảm, nhưng hàng ngày đều đến đưa đón cô, cưng chiều cô. Hứa Thiên cũng chưa bao giờ nói với cô những năm tháng qua cậu đã sống khổ sở như thế nào, đã cố gắng lưu giữ mọi thứ về cô ra sao, nhưng lại cho cô thấy cậu rõ ràng vẫn không muốn quên cô.

Cái ôm này giúp Tuệ Nhi triệt để hiểu được, Hứa Thiên thật ra quan tâm cô như thế nào.

Giờ phút này, Kim Tuệ Nhi muốn hỏi cậu một câu, thật ra cậu đang muốn cô ở bên, hay là muốn chờ che cho Tiểu Nấm nhưng rồi lại thôi, bởi vì cô cũng đã tự hỏi mình, rốt cuộc cô còn nhớ Ca Ca hay đã quên cậu mà yêu thích Hứa Thiên mất rồi. Câu trả lời sớm đã trở thành hư ảo, bởi vì người mà cô dành trọn tình cảm bây giờ là Hứa Thiên, những chuyện khác không cần phải tìm hiểu nữa. Người xưa và người bây giờ chỉ là hai cách gọi khác nhau, tình yêu thì chỉ có một, không cần phải rạch ròi giữa quá khứ và hiện tại như vậy.

Tuệ Nhi cúi đầu vào ngực Hứa Thiên, tranh thủ ghi nhớ mùi hương nam tính trên người của cậu. Hứa Thiên thấy cô ở trong lòng cậu thật lâu tất nhiên hiểu rõ câu trả lời, hạnh phúc như vừa tìm lại thứ gì đó vô cùng quý giá. Chỉ cảm động nói: “Sau này sẽ không để cậu thiệt thòi nữa”

Tiếng gió mùa thổi càng lúc càng mạnh, giống như âm thanh của thanh xuân, càng lúc càng cuồng nhiệt, lấn át cả lời nói của Hứa Thiên, lấn át đi những suy nghĩ miên man trong đầu Kim Tuệ Nhi không hồi kết.

Cô đẩy nhẹ Hứa Thiên: “Tôi vừa sáng tác xong một bài, cùng nhau hát đi”

“Tôi cũng vừa mua một chú chó con, cùng nhau nuôi đi”

* Người ta chính thức quen nhau rồi, có nên đổi cách xưng hô không mấy bạn êyyyyyy:)))) *

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Gặp Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.